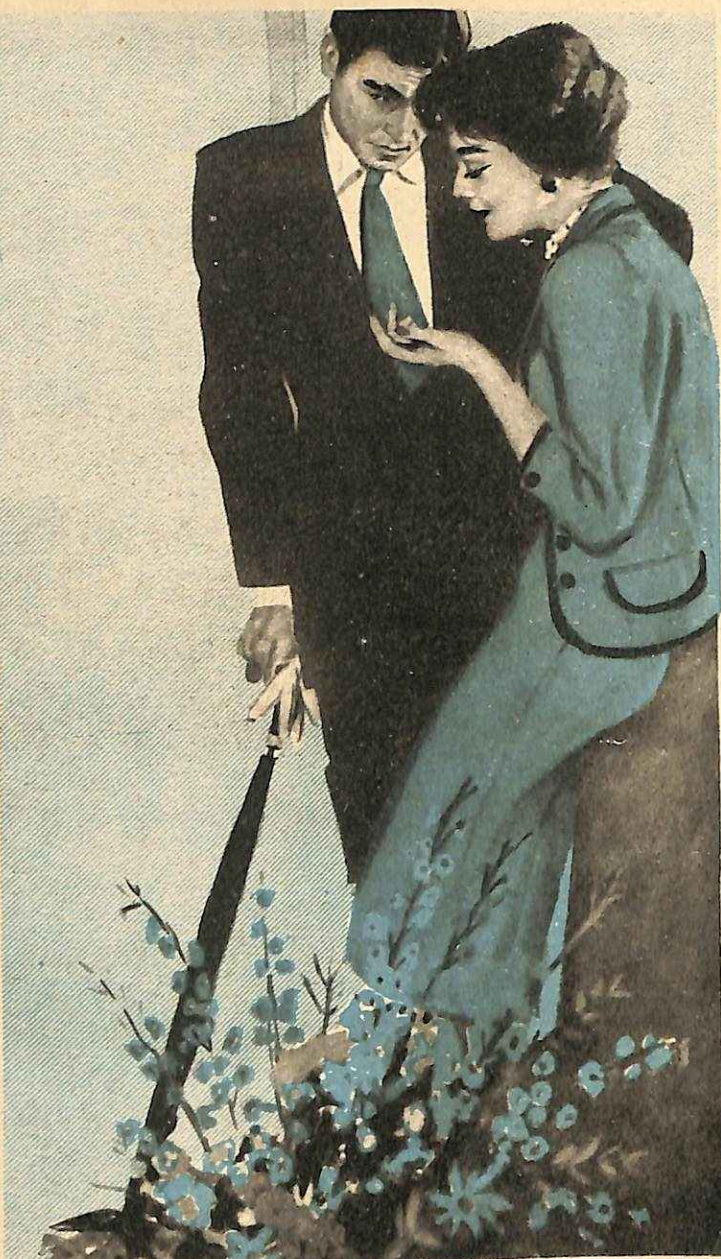

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Γιόρτζια
Μόχ

ΕΧΕΙ δικιο όταν μιλά για δράμα. «Ανάλογα με το δικό του δράμα δεν έχει, λέει, συνταγές, αλλά οσείδια αυτή. Άλλοι κατόχους, από το σύμπλεγμα της κατωτερότητας γιατί λείπει ο σύνδεσμος από τη ζωή τους, Άνικανοί να φλερτάρουν, να παίζουν το ερωτικό παιχνίδι τους, να εμπνεύσουν τον έρωτα. Βλέπουν τους άλλους ν' αλλάζουν τις κοπέλες σαν πουκάμισα και πικραίνονται, φθονούν, παραπονιούνται. Δεν υπάρχει χάδι και καλόγελο. Γι' αυτούς, Στέφανη ή ζωή τους. Θεσπάζει που δεν παίρνουν μέτρο στην παρρησία, ο έμπορος έζει τον καυμό θά υποπτεύει. Τους νιώσει. Πορεία στη μοναξιά. Τι είναι άραγε αυτό που συντηρεί στην ερήμωση τους; 'Ο χαρακτήρας; Ή δειλία; 'Η υποτίμηση του εαυτού των που τον βλέπουν κατώτερα από την άγανη, κι' άς είναι νεώτερο από ά γάπη οι ίδιοι. Άρρώστα τελευταίη τη συμφορή γιατί αυτή παίζει τον πιο άσημαντο ρόλο στον έρωτα. Πολλοί οι έντονα άσχημοι κατακτητές, και πολλοί οι ώραιοι, που δεν έχουν άσχημοσεις. Το ίδιο ίσχυει για τους άντρες και για τις γυναίκες. Το θέμα όμως σήμερα είναι άλλο, έντελως αντίθετο: 'Ο νέος που σκύβει κάτω από το βάρος των έπιτυχιών. Δεν έζει πώς ν' ανταποκριθί. πώς να πρωτοπροσάσεται. Μιά, δύο, τρεις... Δεν είναι δέ μια συνείδηση της άλλης. Του πέφτουν όλες μαζί. Άντανα, να τί άποφύγει, άναίσα, να καταπνέει τον άπαιτό του στη μία άντανα, να διαλύει δρασμούς, που έπαυσα να τον ένδιασέρουν. Άφου ανδρείται και με πόσωπα, που από τη πρώτη στιγμή τον άπνουν άδιάφορο. Γιατί τότε τα πλησιάζει; Μήπως έζει; 'Η άρρώστια του, το δράμα του, όπως νράζει. Καθώς έχει άπάντα του το κοκκαλάκι της νυχτερίδας, εύκολο που είναι ο ερωτικό δράμα; Όμορφο παιδο έ βεβαίως - αλλά και ανισορροπία του εαυτού του, που είναι πιο ανώτερο όπλο σε όλους τους άνδρες, πιο πολύ δέ απ' όλους στους ερωτικούς. Όταν δεν πτενίζει σε σένα και κυκλοφορείς με τη έκφορασι του φοικαρατζίκου, που τ' ποθετεί τον εαυτό του στο περίοριό, μνήν περιμένης να σε προσέξουν και να σε άναγκάσουν άναχοντα της καρδιάς του, θά σε παθήσουν, θά σε λυπηθούν, ποήνεις νιά σου («καλό παιδάκι, κακόμυρνε»). Για έρωτα όμως δίνεις ά λόγους. Το ερωτικό άνθος το δρέπει ο ίλος, ο τολμυρός, που ρίχνεται χωρίς διατηνμό στη μάχη. Σίνουρος ά άδιστακτος, άλυνίζει ο σημενός νέος. (Μόλλας κοπέλες ν' αν

Το δῶμα τοῦ πολεόχαρου

ρία, πού πραγματικά μ' ανάπνεον». Καμιά
 όμως απ' αυτές δεν μπόρεσε να τὸν κρα-
 τήσῃ. Λίγες βδομάδες, ἕνα χρόνο... Οἱ δεκα
 οκτὼ μῆνες εἶναι τὸ ρεκόρ τῆς ἀντοχῆς του.
 «Ἀρχισε ἀπὸ πολύ μικρὸς ψαχνόντας να
 βρῇ τὴν ἰδανικὴν ἀγάπην. Εἰκοσιτεσσάρων ἔ-
 τῶν εἶναι τώρα, κι' ἀκόμα ψάχνει. Ὅς πότε·
 εἶναι βασανιστικές, ἐνοχλητικές καὶ ἐπικί-
 νυνες οἱ ἐρευνεὶς τῆς σοφῆς αὐτῆς. Μιά
 δεκαεπτὰχρονη κόρη εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς σχε-
 τικά πρόσφατες κατακτήσεις του. (Με τρά-
 θηξεν ἡ σεμνότητά της καὶ μιὰ ἐκφραστικὴ ὁ-
 μορφιά. Εἶμαι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, πού μῆκε
 στὴ ζωὴ της. Μ' ἀνάπνεε μ' ὅλη τῆς τὴν καρ-
 διά». Ἦταν ἄραγε ἀνάλογη καὶ ἡ δικὴ του
 ἀγάπη; Τὸ βέβαρόν εἶναι ὅτι παρουσιάστηκε
 στοὺς γονεῖς καὶ τὴ ζήτησε νὰ νάω. ὅπως
 ἄνθρωποι αὐτοὶ δέχτηκαν μὲ χαρὰ τὴν πρό-
 στασί. Δὲν ἔμενε παρὰ νὰ ἀπολυθῇ ἀπὸ τὸ
 στρατό γιὰ νὰ νύνη ὁ νάμος.

Τὴν ἴδια ὁμως περίοδον, ἐνῷ καλοῦσε τὴ
 μιὰ σὲ γαμπλία ἔγωγε, δημιουργήθηκε καὶ δεύ-
 τερον σύνδεσμον. Δεκαεπτὰ κι' αὐτῇ. Μοδὶ
 στρούλα ἡ πρώτη, μαθήτρια ἡ δεύτερη. (Τὴ
 μιὰ μέρα ἔβγαينا μὲ τὴ μιὰ, τὴν ἐπομένην μὲ
 τὴν ἄλλην). Ὁλόκληρους μῆνες κράτησε τὸ
 θέατρο. Ὅταν ἐφυγε γιὰ τὸ στρατιωτικόν, ἔ-
 γραψε στοὺς γονεῖς τῆς δευτέρας. Δεύτερον
 πρότασι νάω. Τους ἔγραψε χωρὶς νὰ δια-
 λύσῃ τὸν πρῶτον δεσμό. Οἱ γονεῖς ὁμως αὐτοὶ
 δὲν εἰδίδαν τὴν προθυμίαν πού ἐξεδήλωσάν
 οἱ γονεῖς τῆς ἄλλης.

Εὐκατάστατο ἄνθρωπον, ἀπαξίωσαν ν' ἀ-
 παντήσουν στὸ στρατιωτικόν. Οὐτε μιὰ ἐπιστολή.

Ἐμπόδιον καὶ τὴν κόρη τους γὰ τὸν νό-
μον. Μὰ οἱ ἀντιπράξεις αὐτάνων τὴν ἐπιβία-
σαν. Ἄν τὰ πράγματα παρουσιαζόνταν εὐκόλα
ἐν ὅπως στήν πρώτη περίπτωση, θάπερτε τὸ ἐν-
δοξοφάν του. Τώρα πού συνάντησε δυσκο-
λίες, πεισιμυμένους καὶ πικαρισμένους, ἐπα-
τά δυνάτα τοῦ ἐν ἐπιτήρτῃ τοῦ σκοποῦ του. Ἐ-
ρεῖ ὅτι ἡ σιωπὴ τῆς προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀ-
σπότηρίαν τοῦ γονεῦς τῆς. Ἐκτιπεται ὁμως
πάλι ὅτι ὅσοι κ' ἐν εἶναι οἱ περιορισμοί, θὰ
μποροῦσε γὰ τοῦ στείλῃ ἕνα μῆνυμα, δύο
λόγια...

Μὲ τίς σκέψεις αὐτές, ἤρρε ὁδία καὶ πῆνε
σὴν πόλιν του. Τὴν ἰδίαν δὲν τὴν εἶδε. Συναν-
τήθηκε ὁμως κατὰ τύχην μὲ μιά φίλη τῆς. Καὶ
τότε, ἐνὺ τὰ κουβεντιάσε μαζί τῆς γιὰ τὴν
δεύτερη, τῶσπιλῃς μὲ τὴν τρίτη. «...Ὅποτε
κ', ἐνὺ ἔξω πᾶς τὰ κατὰῆρα ἐτοίμ... Ἄν
σὰς πῶ πῶς τὴν ἀγάπησα, θὰ εἶναι ψέμμα.
Βρῆκα μιά φορὰ μαζί τῆς».

Χωρὶς ἀγάπην, χωρὶς γὰ τὴν καλοῆρην, χω-
ρὶς γὰ διαλύσῃ μὲ τὴν πρώτην, δίχως γὰ παῦσιν
γὰ ἐνδοφάρεται γιὰ τὴν δεύτερη, τὴν ἄλλην
μέρα τῆς ἐξόδου, ἔκανε σὴν μὰμὰ τὴν πρό-
τασί του.

— Εἶμαι μιά φτωχία χόρα, ἡ κόρη μου εἶναι
ὀρφανὴ καὶ δὲν ἔχει προίκα, σίτε ἡ ὑπέρα.

— Δὲ μὲ νοιάζει. Τὴν κόρη σου θέλω ἐγὼ.
Δὲν ἤρρα γὰ τὴν προίκα.

Χαρὲς ἡ ὑπέρα, σὲ οὐρανὸς εὐτυχίας τὸ
κορίτσι. Πορεία πρὸς τὸ γάμο. Βρῆκε μιά ἀ-
σπότην ἀφῶρκα καὶ τὰ χάλασε μὲ τὴν πρώ-
την. Ἐξακολοθεῖ ἐκείνη γὰ τὸν ἀγαπᾶ, δέ-
χθηκε ὁμως χωρὶς διαμαρτυρία τὴν καταδική.

«Μὲ τράβηξε ἡ σεμνότητά της καὶ ἡ ἐκφραστικὴ της ὁμορφιά...»

Μέ τ' η δεύτερη ζήτημα δέν ὑπάρχει. Μὲ τὴν τρίτη εἶναι ἀνεπισημασμένοι ἀρραβωνισμένοι καὶ πρόκειται νὰ περάσουν τίς βέσες.

«Ἐδῶ ὅμως εἶναι τὸ δράμα μου. Τὴν πωπὴν δέν τὴν ἀναπό. Μία σὺν πάθει, λίγος ὅμως καὶ τίποτα παραπάνω. Σπαράζει τὰ καρδιά μου πὺ τὴ βλέπω ν' ἔδυναται. Ἡ δεύτερη ἐξάκολουθεῖ τὴ σιωπὴ τῆς...»

Ἄν ὅμως βρεθῇ σὺ τὸ δράμα μου, τὴ γίνεταί τότε; θά ὑποθέσῃ ν' ἀντισταθῇ σὺ καλέσῃ τῆς;...)

Καὶ φάσκει στήν ὑπ' ἀρισημονία. Ἄν τὴν ἀναπό, δὲ θά ὑπάρχει ζήτημα. Ἡ ἀνάπο, πὺ ὅμως γι' αὐτὴν εἶναι πολὺ περιωρισμένη. Ἐτοί δὲ πὺ τάχει μπελάζει τῆς τὸ φαίνεται πολὺ δύσκολο νὰ σπῇ τὸ δεσμό.

Τὸ μαστορίο τῶν πολυχρόνων, αὐτὸν πὺ οἱ χορδὲς ἀκατάπαυστα δοῦν καὶ δοῦνται. Μία ἀπὸ τίς μορφὲς τοῦ Δονζουανισμοῦ. Σύνθεσας νὰ μακαρίζουν τοὺς Δονζουάν. Βλέπουμε ο' αὐτοὺς τὸν κατακτητὴ μὲ τίς ἐκφυλές, κατακτητὴς. Δέν ἔχει παρὰ νὰ σφουρίξει. Ὅτε σπουρνέγῃ βριακὸν οἱ ἄλλοι σὺ τὸ δράμα τοῦς. Τρυφόνια πέρσονται σὺ δικὸ τοῦ σάκκου. Ἀκόμη πορεῖα. Ἐθάρρε. Ἀκτέπασθε — νὰ εἶναι εὐτυχία. Ἀπῆχει ὅμως ἀπὸ τὴν εὐτυχία. Ζητὴ ἀναπό. Ἄν ἡνύχους καὶ τὸ φύσει τῆς. Ἄν ποίητος ἀπὸ τὸ θῆρας νὺ ἀνίκων προφασεταί, φάσκει νὰ βρῇ τὸ ἰκανὸν πὺ. Ἐρχονται στιγμὲς πὺ νομίζε' ὅτι τὸ βροκε. Στιγμὲς πὺ δέν κρατοῦν. Ἐνάς Σίσυφος πὺ ἀνεβάσει τὸ βράχο στήν κορυφὴν τοῦ λόφου' πὺν ὅμως σφουρνέγῃ ἰδῶτα τοῦ. ὁ βράχος τοῦ φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια, κυλᾷ σὺ κρεμὸν οἱ Σίσυφος ξαναορίζει νὰ τὸν ἀνέβῃ.

Εἶναι πλάνη νὰ νομίζουμε ὅτι ὁ Δὸν Ζουάν εἶναι ὁ τύπος τοῦ δουλειόπου, πὺ δέν ἐνδιαφέρεται πὺ ἀ μόνον πᾶς νὰ κορέσῃ τὴν ἐρωτικὴ τὸν πείνα. Εἶναι ὁ ἰοόδια ἀνῆσχος, πὺ ὡς τὴν ἰοόδια ἀνῆσχος ἡλικία τὸν σπατάλει νὰ τὸν ἀναβιβέντας τὸ ἐρωτικὸ τὴ ζωὴν νὺ, ὅπου θά ὑποθεσῇ ν' ἀρῶν ἑπὶ τέλους καὶ νὰ βρῇ τὴν ποθητὴ νᾶλην του.

Δέν ἔξω ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο εἶναι ὁ περισσότερο δυστυχισμένος. Ὁ πολυχρόνος, πὺ νομίζει, ἔτσι, ὁ ἄλλος, πὺ βασανίζεται ἀπὸ τίς δικὲς τοῦ δονθισέας, κυρίως νὰ βροκε ἀναπόκοι οἱ αὐτές.

Μεγάλος ὁ καυλός. (Ν' ἀναπόσει καὶ νὰ μὴν ἀναπείσει), πὺ τραγῶν, πὺ ἀπονοήτευται, πὺ λέει τὸ παράπονο τοῦ ἀντρα καὶ τῆς πικρῆς πὺ διὰ πλάνα, ὁ βέρας τοῦς νὰ καὶ ἀσουλῆπτο στροχίε, ὅσα σφουρνέουν τὸ ἀσουλῆπτο, ὅσα σφουρνέουν τὸ ἐρωτικὸ ἀνῆσχος ἀνῆσχοι καὶ ὁ ἀλῆπτος στήν ἐριφύρον. Ὁ χερρότερο δὲ ο' αὐτοὺς ἀνῆσχος ἀνῆσχοι δέν τοὺς φάνηται νὰ εἶναι ἀνῆσχοι καὶ ν' ἀποσυμφωροῦντο πὺ ἐνὶ εἶναι πᾶμψηροῖα ἀπὸ ἐριφύμοια τὰ ἀπῶει σὺ τὸ περιωρίο τοῦ μαφορετικό καὶ χαμῆλοτερο τόνο ὁ πᾶς ἄλλων, πὺ μὲ τὸ ἀδικοπο ἀνῆσχοι νὺ γιὰ τὴ μιά. Ἀλλὰ ὅτε αὐτοὶ εἶναι τοὺς μακαρίζετε. Ἐρευνήτες οἱ εἶναι τῆς Ἀφροδίτης, σὲ μ' ἄ σὺνερπὲς οὐ κινδύνους, σὲ ἀναγκαστικές ἀνῆσχοι λόγου πὺ δύνουν. μὲ κακὴ τῆς πᾶς προβῶνται, χωρίς νὰ ὑπάρχει νῦν συνεισδοχὴ βαρεῖα, μὲ τὸ σὺπλεγμα σὺ οχλῆς, σφουρνέει σὲ πλῆθος ἐρωτικῶν ἀνῆσχοι, χωρίς ὅμως νὰ χορταίνονται τὸν ὅρωτα, παρακαλοῦν καὶ νὰ βρῇ ἢ μιά πὺ θά κυραρχήσῃ ἀπᾶν ἀπᾶν θά τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ δυσδᾶφορίο τοῦ πλῆθους τῶν συνδύσων.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

☼☼

ΚΟΝΑΟΡΕΣ ΕΞΑΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ

Ὅτε ὑπῆρχαν ἑκατονταδὲς χιλιάδων ἄνθρωποι τὰ βουνὰ τῆς Κάλυφονίας. Σήμερα δὲ τὸ βουνό αὐτό — πὺ σὺνερπὲς τὸ νῦνα — κοντεύει νὰ σφουρνέει ἀσφαλτὸν καταμετρήσιμ ἀπέχει δὲ ἄν μόνον 60 τέτοια ποσά! Ἄν δὲν ἀνῆκει στὴ μακρινὴ Ἑποχὴ τῶν καὶ δυσκολοῦται πολὺ νὰ προσμαρτυρηθῇ τῆς ζωῆς τοῦ σφουρνέου. Δὲ μπορεῖ πᾶς νὰ βρῇ ἀρκετὰ φωφῆν νὰ χορτάσῃ τὴν πείνα τοῦ. Ἐξ ἀπῆλκυο κόνδρονες δέν εἶναι πὺ γέννησε μόνον ἕνα αὐτὸ τὸ χρόνον.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

*Ιδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ-Δραγατσανίου 4-Τηλ. 36-781-Δρχ.

ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΣ, εἰδικὸς στὰ μυθι-
στορήματα καὶ τὰ διγυμνάσια,
δέχεται ἀρκετὰς ἀπρόοπτες ἐπι-
σκέψεις ἀπὸ τῶν προσώπων, με-
ταξὺ τῶν ὁποίων ὁμοι εἶναι καὶ
χαριτωμένους κυρίες καὶ γοντεπι-
κά νεαρά πλάσματα.

— Καλημέρα σας. Ὁ κύριος Χί-
— Μάλιστα. Ἡ ὁσπονδία;
— Θέλω νὰ σοῦ γράψωτε τὸ δῶ-
μα τῆς ζωῆς μου.
— Ἄν παρουσιαζῇ ἐνδιαφέρον.

— 'Αστειεύεστε; Ἡ ζωὴ μου δὲν παρουσιάζει ἐνδιαφέρον; Εἶναι ὕψιστον αὐτό; Ἀλλὰς τὸ δὲν τὸ δέχομαι νὰ πλὴν εἶμαι ἐνδιαφερόμενος. Ἐν ᾧ ζῶ, εἶμαι γὰρ δημιουργὸς γῆς ἐν τῇ κατάρσει.

— 'Ενδιαφερόμενος;

— Δὲν πιστεύω νὰ τὸ λέτε αὐτὸ γι' αὐτοί; Εἶναι πολὺ κρῦο. Λοιπὸν, πόσα;

— Τί πόσα; Πόσα δίνω;

— Καλὴ τί νὰ ὠρεστε; 'Εοεῖς δὲ θὰ ὠρεστε τίποτε; 'Εγὼ θὰ ὅς πᾶντως, γιὰ νὰ κάνω τὴ διαφήμωσι μου!

— Ἀ, εἶ! Καθίστε, δεσποινίς! Καὶ ὁ συνάδελφος ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ δημοσιεύσῃ τὴν ἐκφάν (μικρὴ ἀνέγξις):

«(ἘΠΙΤΡΟΣ ΧΡΥΣΟΘΟΤΟΣ, ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ, ΘΕΑΤΙΚΟΣ ΚΤΛ. ΔΡΑΜΑΤΑ, ΡΟΜΑΝΤΑ, ΔΙΕΡΗΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ, ΤΡΟΦΟΔΟΤΕΣ, ΔΕΛΟΓΟΝ, ΕΠΙ ΠΑΡΑΝΕΛΛΙΑ. Ἐφαρμόζων τέλει. Ὑψος γαυφύρου, συναρπαστικὸν καὶ μοντέρνο. Διὰ πολυτάμου μυθιστορημάτων ἰδιαιτέρην σπουδαμίαν. Μία ἐπισκοπὴς ἀρκεί. Λέξεται 5-7 μ.μ. πλὴν Σαββάτου)».

Ἰαχυρίζεσθαι ὅτι θὰ κάνῃ χρυσεὶς δουλειά, ζῆτῃ Ἀμερικαν... δὲν ἂν ποκλείεται! 'Εδῶ ἀκόμα εἴμαστε ... (ὕψανἀπτακτῶν) ἀεὶ κατὰ τέτοιον

ΣΤΟ καφενείο της μεγάλης αστικής αθηναϊκής συνοικίας: Παρέα σοβαρών αιμοσφράτων του επανέληματος και της ζωής.
— Εύρηκα! κουνηάζει για τέταρτη φορά ένας εθδομυνητής.
— Τι «εύρηκα» Άντισλαιο:

— Τὸν ἐκλογικὸ νόμο! Νὰ τὸν ἐγκρίνουν ὅλοι!
Βλέματα καὶ κριματίες δυσπιστίας, υποδεχόμενα τὴν ἀνανγελία τῆς ἐποχέουσας.
— Μάλιστα, κυριοί, ἐπιμένει ὁ ἐδόξιστος, Νὰ γίνῃ μυστικὸ (τράστ) ἀσκήνῳ! Ὅλα τὰ κόμματα νῦν ἐμὲ! Νὰ μοιραζοῦν ἀπὸ τῶρα τὰ ὑποურγεία κι' ὁ πόσος φῶσος εἰσπράττει νὰ πείτουνε σὲ καὶ νὸ κορδαῖν! Κι' ὅποιος πᾶρῃ τὴν πλειψηφία, θὰ γινεταὶ πωμπυνοῦρς. Ἀλλὰ ἡ κυβερνοῖ θὰ εἶναι πανταίρη! Ὑπερὰ θὰ πῶτ' αὐτὸς καὶ θάρχεταὶ ὁ ἄλλος. Πάλι τὸ ἴδιο θὰ εἶναι!
— Καὶ ὁ λαὸς - θὰ εἶναι; Τὸ κορόϊδο;

— Μα αυτό... είναι μόνιμος κα-
τάστασι! Δε βλέπεις σε τί θ' άλλα-
ξη! Πιατί εν τελευταία αναλύσεις
έξηνει ο σοφός, αυτούς δε θάχι-
ψηφίσει ο λαός; Έ, όλοι μαζί το
πὸν κυβερνᾶνε! Και καλά θά τοι
κάνουνε!

Δὲν ἀποκλείεται ἴσως, νὰ βρεθῇ... εὐχρηστότερος τρόπος σεβδισμούτος τῆς «λύσεως» αὐτῆς. Π.χ. μία «εὐρεία συνενόηση διατηρουμένης τῆς «αὐτοτελείας» καὶ ἀναβαλλομένης τῆς «δραστικότητος» τῶν κομμάτων «κεχωρισμῶν» καὶ λοιπὰ, πράσιν' ἄλλα

ΤΟ τρόλλεϋ είναι γεμάτο. Μία μικρή κυρία μ' ένα χαριτωμένο παιδάκι στριμωγμένα φοβερά. «Ή μάλλον, λάθος: Μία χαριτωμένη κυρία μ' ένα μικρό παιδάκι. Ο κοுவόδο κύριος σπώνκεται ώς ιππότης τῆς εποχῆς τῶν παλαιῶν τράμ:

- Καθόποτε, παρακαλῶ.
- Αἰδύνατον, κυρίε. Εὐχαριστῶ.
- Ἐγώ, μαμά, θέλω νά κάτωσω λέει το παιδάκι.

— Σίωπη! ἀνοητέ!·
 'Ο κύριός το καβίζει στὰ νάνα.
 τὰ του. Βγάζει νὰ πληρώσῃ, ὁ
 κρός παίνει τὸ εἰκοσάρι, τὸ δίνει
 στὸν εἰσπρακτορὰ, παίρνει τὰ ρέ-
 στα καὶ ῥωταί:
 — Νὰ τὰ κρατήσω νὰ πάρω κα-
 ραμέλλες;
 — Naί, πολυαὶ καὶ μου!
 — Μπῆμπα! Δώσε πῶς τὰ χαρ-
 ματὰ στὸν κύριό! ὥρεται ἡ κυ-
 ρία.

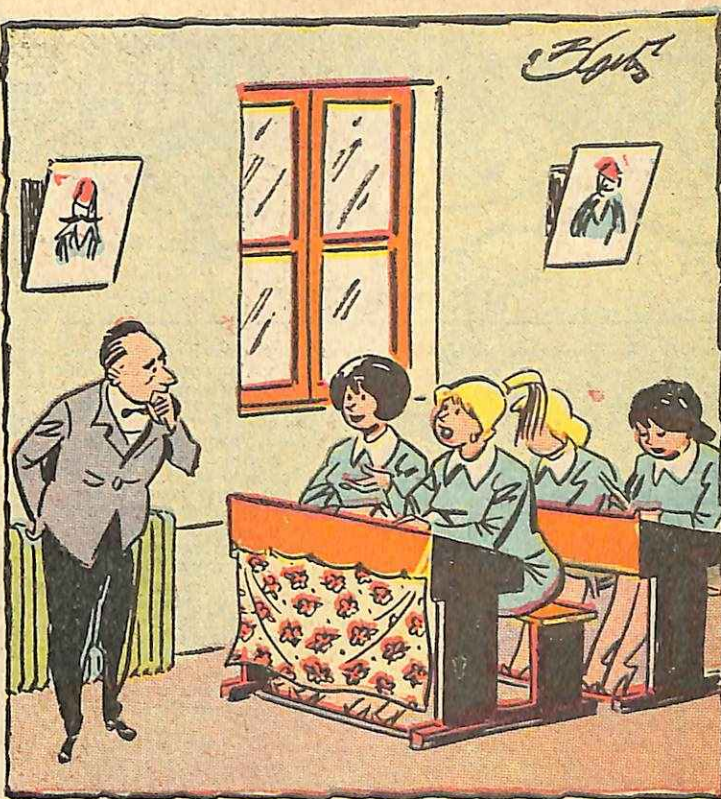
— 'Εγώ δὲ σηκώνομαι ἀπὸ ὧ!

Και ὁ παθὴναις· εἰς βαρυσήμαντον
ὕπνωσι·
— Αὐτὸν νὰ πάρουμεν νῆα ὑπα-
λάμω! Ὁ δίκως εἶπε, μάς μαλάνει
καὶ μὲς δέρονε!·
Χαλασσοῦ κοῦρου! Ἡ κυρία
εἶν' ἐτοιμή νὰ λιποθυμήσῃ!
— Ἡμεῖς θέλω νὰ γίνωμεν ὑπαλάμω
καὶ ἐπαναλαμῶμεν ὁ μικρός·
— Κι ἐνὶ λέει δὲθεν... παῖδια.
οἷζων κοιτιζόμενα ὁ κύριος.
Καὶ συνηλθίζωναι·
— Πάμε νὰ κατέδουμε! Νὰ μὴ
σοὺ χαλασσοῦμε ὁ χατσί!·
Καὶ κατεβαίνει κι αὐτὸς ἀπὸ...
ἀβυσσὸς καὶ νὰ κατέβῃ καὶ ὁ
μικρός. Ἀλλὰ κατεβαίνον καὶ
τρεῖς-τέσσερις νεκροὶ τετυμπου-
κῆς ἐμφανίσθησι! Αὐτοὶ ὑποεῖ νὰ
χαλασσοῦ τὰ σκεῖδια τοῦ κυροῦ!
Γιὰτὶ ἡ κυρία... χαιμονελοῦσε ἡ
καυμένη!·

ΣΧΟΛΗ (τηντ'μπουχό), Μαύρο πατελιόνο, ουλερού, οτε νό με μιά τ'ρούπα σότ' κατω μερ'εσσάσ'α νιά νά περνάτ' το πέρις τ'αυτ'ουτ'α μαύρα παντουλάκι. Πουκάμιο παρόλο και πουλόδεο χοντρό, βυθινό. Μαλλί αχένιστό και πιπό. Γι' άρρενερ, Τα θηλεά μαλλί υπερίε, οσολτίσκα κοντή, πέταινο σακκάκι, μούρη υπονιά, τισιέμν χοντρά, παχεία, σά νάνι νά το μακρινιάζ' με σπατούλα.

Μόλις άναψη ο κοκκίνος (Σταμάτης), προνέει από την απνο-
ρευμένη ζώνη και υπερθεσύνει τ'
αυτοκίνητα. Σφύρει ο τροχονο-
μος, τους φωνάζει (πίσω), κάνουν
τους άπορηγμένους.

— Άπο είκοσι σφυγμούς πούσανε;
— Μαλιότσι!
Τό πληρώνουν και πάνε στην
άλλη «διάβασι» Κι' εδῶ τό ίδιο.
Ρωτάει ὁ λογικός διαβάτης:
— Γιατί τό κάνετε αὐτό. βρέ
πα διὰ;
— Ένα χιλιάκιό ἔχουμε φάει
ἐπαι! Χορταίνουμε παράβασι!
Αὐτός λοιπόν εἶναι, νῦν ὁσῶ
μέκος κοσ τετυνησάμεθα. Ἐντελῶς
ἐγκυρίω παραγγέλλω.

— Σᾶς ἀρέσει τὸ παραβάν, κύρις καθηγητά; Ἦταν ἰδέα τοῦ κυρίου Λυκειαόγλου!...

Λυσία τραγούδια

ΠΛΑΝΗ

“Όταν σὲ γνώρισα, ἐγώ,
νέος, καυτός, τὴ ὁμολογῶ
αὐ ἀνότητι περιφάνειαι,
ἤθελαι γάμισοι ἐοῦσαι
ἀλλὰ γὰ μὴ τοῦ πῆς ποτὲ
γὰ γάμους καὶ στεφανίαι.
Κί· «ἀπὶ ἔξω—ἀπὶ ἔξω» εὐγενικῶς
πυλῶντες ᾤθην «γενικά»,
μισογαριτωμένα
ἔλγα: «Ὁ γάμος σὰ θεοῦ
εἶναι ποτὶ φησὶν δεσμός,
μὰ οὐ καὶ γὰ μέγα!»

Γελουσ' ἡ συντροφία ἡ πολλή
κι' ἦσουν καλή, τόσο καλή
που δὲν παροξυνοῦσες,
καὶ οὐ περάσεις ἀκριτὸ
μὰ γιὰ τὸ θέμα τὸ «λεπτό»
ποτέ δὲ μὴ μιλοῦσες.

Και τότε ηρθανε φροές
να κάνουν σκέψεις σοφίες
για σένα και για μένα,
όταν γελοῦσες σὰν παιδί
ἀλλὰ τὰ μάτια σου εἶχα δῆ
στὸ βάθος λυπημένα...

Γιατί σε πληγώνα σκληρά;
Γιατί σου τώλεγα ξερά,
«είμαι κατά του γάμου»;
Σ' έπαιονα γιά δεσίδ «φτηνό»
την ώρα μου γιά νά πεονώ;
Κι' ήταν δικαίωμα μου.

Δεν πᾶν τιμῶ αὐτό
καὶ σκεπτόμην νὰ παντρευτῶ
ἀφ' οὗ ἐξ ἧς Μοῖσας τῶναι.
Ποιὸς ἔσπε νὰ σ' ἐρωτευτῶ;
"Ὡς παντρευτῶ, νὰ βουλευτῶ.
Στὸ τέλος, γιατί ὄχι;
Καὶ τότε, νὰ...

Κι' ὅταν σὺ εἶπα τουφεκὰ
 πῶς τώρα δὲ κὲ γάνεις...
 Ἐσὺ κὲ εἶδες σοβαρὰ
 καὶ μοῦ ἀπάντησες ξεορὰ:
 — Γιὰ γάμο; Δὲ μοῦ γάνεις!

ΕΥ

EY.—

Η ΚΑΜΠΟΥΡΑ

ΕΝΩ εκείνη ανακάτεψε τη ζάχαρη μέσα στο φλυτζάνι του καφέ, εκείνος την κτύπησε και συλλογιζόταν: Πόσα χρόνια είχαν περάσει από τότε που την παντρεύτηκε;... Ο γέρο-πατέρας της ψυχομαχούσε, ευτυχισμένος, γιατί εξασφάλισε πια στη δυστυχισμένη, την καμπουρία κορμ του ένα σύντροφο για τη ζωή. Σε τί άλλα χαλά βίωσι, σωματικά και ψυχικά, βρισκόταν τότε αυτός ο σύντροφός της...

Είχε αδιόρατο χαμόγελο ζωγραφισμένο τώρα στα χείλη του, ενώ συλλογιζόταν τα άχρηστα μαλλιά του, το λιγδιασμένο κοστούμι, που είχε φορέσει ο δούλος τού εξή μηνες της προφυλακισμένης του, το χλομό πρόσωπό του, τα σδυμένα μάτια του...

Κι' εκείνη πάλι προκαλούσε τον όγκο — αν όχι τη φρίκη — με τους καμπουριασμένους ώμους, το γουδιασμένο στήθος, τα μακριά χέρια της σαν της μαϊμού! Ολιβερό μέλλον! Μα τί τον ένοιαζε τότε; Μόλις είχε αποφυλακισθεί, μ' ένα άοριστο απαλλακτικό βούλευμα, από κείνα που στιγμιαιάζουν σε μία κατάδικη. Κανένας απ' τους συγγενείς και τους φίλους του δε ήθελε πια να τον ξέρει. Ή ήρθε καταδραβρώσι του είχε θάψει κάθε ιδανικό του.

Ποιός ο λόγος, λοιπόν, να δώση προσοχή στην ασχήμια της μνηστής του; Δε θανότανε ποτέ αγάπη ούτε πόθο γι' αυτήν... Γιατί να ψάξει να βρή άλλη; Τούλαχιστον αυτή τούφερνε χρήματα — τη μόνη κινητήριο δύναμη της επαχθούς μας!

Αναστένανε βαθιά και χάρεισε μηχανικά το ζαλισμένο κεφάλι του. Είχαν χαθεί πια τα άχρηστα τσουλούφια, που είχε την ημέρα των αρραβώνων του. Τώρα ήταν 45 χρονών!... Ή γυναίκα

του, καθισμένη αντίκρυ του, μάντευε ίσως τις σκέψεις του, ανησυχούσε λίγο για τη σιωπή του, αλλά δεν τολμούσε να διακόψει την ονειροπόλησή του...

Οι πρώτες βδομάδες του γάμου τους είχαν περάσει μονότονα, χωρίς επεισόδια. Εκείνη φρόντιζε για το νοικοκυριό της, Γλυστρουσε σε σκιά μέσα στο σπίτι τους. Ήξερε τα σωματικά μειονεκτήματά της και περιόριζόταν σ' ένα σιωπηλό ρόλο υπαγμένης...

Παράλληλα, με την αγγελική ψυχή της, είχε η δυστυχισμένη το ενστικτώδες ενός σκύλου. Ή ίδια τυφλή υπακοή, ή ίδια υποταγή στις παραμικρές θελήσεις του, ή ίδια πειθήνια στάση, μια δολοφονική εγκατάλειψη του εαυτού της...

Εφτασε μία μέρα, που αυτός, παρ' όλη την αναισθησία του — που τη νόμιζε απόλυτη κι' αδιάβια — ένοιωσε κάποια συγκίνηση για την τόση αυταπάρα και καλωσύνη της. Ένοιωσε κάποιο σαρκικό πειρασμό, ίσως από ευνωμοσύνη. Πόθος τη γυναικά του. Κι' αφού την έκανε δική του — για πρώτη φορά τότε — την αγάπησε!

Συνήθισε γρήγορα στην ασχήμια της. Χωρίς να δίνει προσοχή στο παρουσιαστικό της, έκιμωσσε σ' αυτήν μονάχα τη στοργική και τρυφερή υπακοή, που της χρωστούσε το ότι είχε γίνει άνθρωπος εργατικός, ευπόλητος, πλούσιος, σχεδόν ευτυχισμένος.

Γι' εκείνη, η απότομη αυτή μεταβολή ήταν σαν ένα παραμύθιο ονειρικό ευτυχίας. Ένοιωσε ανεπίσημη χαρά... Έγινε ακόμα πιο άφοβη, πιο ταπεινή, πιο εκμηδενισμένη. Το παραλήρημα όμως μιας υπερβολικής ευτυχίας έσπασε συνεχώς στις ματιές της...

Ο άντρας κούνησε, επιτέλους,

το κεφάλι του, τεντώθηκε, συνήλθε απ' αυτή την ονειροπόληση. Τί σκεπτόμουν, είπε, απαντώντας σε μία ερώτησή της, που τη μόντευε. Έρευνα, έμένα... το πασαβόν... τη ζωή μας... Είναι πολύ σκοτεινή για σένα, πολύ θαιμή, πολύ άνοστα...

— Μου φτάνει να σε βλέπω! Τί παραπάνω μπορώ ν' απαιτήσω απ' τον Ύψιστο; Όχι, δε θέλω να δώ κανέναν άλλο... Κι' έχω δικό, το ξέρεις πολύ καλά: Όλοι θα μου γύριζαν την πλάτη!

— Σώπα, μη λές τέτοια πράγματα. Καίμενολά μου! Βασανίζεις τον εαυτό σου για κουταμάρες...

— Δε με νοιάζει. Είμαι συνθηθισμένη. Μα υποφέρω για σένα... Και υποφέρω φοιχτά, γιατί η εύτυχία κι' η δυστυχία μου εξαρτώνται απ' τη χαρά τη δική σου ή απ' τη λύπη σου... Όταν έβριζες εσύ τις μουρές σκέψεις σου, όταν ξανόχευες να ερωτεύεσαι, ένοιωσα μία μεγάλη θλίψη και μία μεγάλη ευτυχία συγχρόνως. Κατάλαβα πολύ καλά πως σ' έχανα, πως δε θ' άνηκες πια σε μένα... Κατάλαβα όμως, απ' το άλλο μέρος, πως δε μπορούσες να εξακολουθήσεις να ζεις όπως ζούσες, πως στην ηλικία σου χρειαζόσουν δόξα...

— Ναι, κι' εγώ το ίδιο. Είχα νομίσει πως η απάθειά μου έκείνη θα διαρκούσε για πάντα, πως ήμουν πια άνικανος να κατέβω στον αγώνα της ζωής. Μα η επιθυμία μου ξανόχευσε την ενεργητικότητα μου. Ένοιωθα την καρδιά μου να ταραχτεί από καταγιγδές φιλοδοξίας... Και σήμερα είμαι κάποιος! Διευθύνω μία κολλοσιμική επιχείρηση... που, δυστυχώς, θ' αλλάξει πολλά πράγματα.

Σ' ο γάμος μας είχε τόσο παράξενη αρχή, δυστυχώς αγάπη μου! Δε δεχόμαστε κανένα, δε σε γνωρίζουν, σχεδόν όλος ο κόσμος άγνοεί πως είμαι παντρεμένος... Τί να κάνω τώρα; Έχω βρεθεί, δίχως να το καταλάβω, σ' ένα νέο κοινωνικό περιβάλλον, όπου οι υποχρεώσεις μου είναι τεράστιες. Συνεπώς πρέπει, γιατί το πολύ και καθώς μου, να απαιτεί η δουλειά μου. Έχω γνωρίσει με έλεκα πρόσωπα...

— Έτσι, παρουσιάζεται σήμερα μπροστά μου το τομερό διλήμμα: Νά καταστρέψω την επιχείρησή μου, το μέλλον μου, που σπαταλάω όλη τη ζωή μου για να το δημιουργήσω, διακόπτοντας κάθε κοινωνική σχέση και κάθε κοσμικό δεσμό; Ή να καταστρέψω την αγάπη μας, αφήνοντας σε έκτεθειμένη στα σχόλια και στις κοίσεις όλου αυτού του κόσμου, που θα μπεινοβγαίνει άναγκαστικά στο σπίτι μας;

— Τί να κάνω μ' όλους αυτούς τους κοινωνικούς γνωρίσιμους που πρέπει να τους καλέσω, που θα βρω πάντως εδώ, που θα πρέπει να τους δής;...

— Σε παρακαλώ... σέ ικετεύω... λυπηρό με! Όχι, όχι, θα κρυφτώ... Άκουσε! Σού ζητώ μία χάρι: Δε θέλω να ξέρουμε πως παντρεύτηκες μία γυναίκα... μιά γυναίκα σαν έμένα! Άσε με να ζώ εχθισμένη απ' όλους, άσε με να είμαι η υπηρέτριά σου, που σε λατρεύει μυστικά...

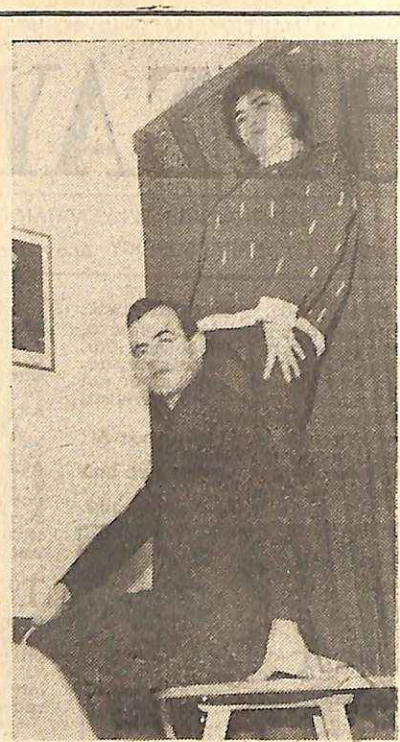
— Θ' απολαμβάνω κρυφά τις τιμές σου, τη δόξα σου, μοικυρά απ' την περίεργη των άλλων. Και το βράδυ, χωρίς να με βλέπεις κανείς, θάβρωμαι να σ' αντιστοιμάω, να σ' αγαπάω, να μοιράζωμαι την ευτυχία σου...

— Εκείνος πήγε και κάθισε κοντά της. Εσπίζε το διαρκύρεκτο πρόσωπό της πάνω στο στήθος του και της ψιθύρισε, χαμογελώντας:

— Κι' αν μας πιάσουν επ' αυτώφωρο κοιμιά μέρα; — Θα πής τότε πως έχεις φιλενάδα τη μαγερίτσα σου...

Και τα μάτια της καμπουράς έλαμψαν από μία απόκοσμη φλόγα.

Z. MONZOYAGIE

ΕΝΑ ΧΟΡΕΥΤΙΚΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

“Υστερα από ένα σύντομο χωρισμό, ο Μηνάς Γιάννης και η Ρέα Μανέλλα, κόρη του γνωστού κομικού του θεάτρου και του κ. Νηματογράφου, ξανασμίξαν και ξανασχημάτισαν το ζευγάρι, που είχε γνωρίσει τόσες επιτυχίες. Οι δύο έκλεκτοι χορεύται κατανεύροτούνται τώρα κάθε βράδυ στο κοσμικό κέντρο, στο οποίο εμφανίζονται.

ΚΟΜΜΩΤΡΙΕΣ ΜΕ... ΜΠΙΚΙΝΙ

“Ενας κουρέας της Κοπεγχάγης κάνει, χρυσές δουλειές από την ημέρα, που άνέβασε το κουρέμα και το εύρημα των άρρενων πελατών του σε άραιες κοπέλες. Ένώ παραδίδεται στα χέρια τους, ο πελάτης μπορεί συγχρόνως να θαυμάζει ευθείας ή μέσα στο μεγάλο καθρέφτη, που βρίσκεται μπροστά του, το καλλύραμο σώμα της κομμώτριας, που τον περιποιείται, δεδομένου ότι, αντί άλλης σολής, η νέα αυτή, που είναι κατ' ανόνη κομική και καλλίγραμμη, φορεί ένα μπικινί, και μάλιστα από τα περισσότερα απολαυστικά και... αποκαλυπτικά.

ΠΩΣ ΘΑ ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΘΟΥΝ οι διαβάσεις των τρένων;

Μία νέα μέθοδος που αξίζει να την προσέξουν οι αρμόδιοι

ΧΙΛΙΑ μέτρα έξω από την Κόρινθο, στην άφύλακτη ισοπέδο διάβαση, όπου διασταυρώνεται ο δημόσιος δρόμος Τριπόλεως με τη σιδηροδρομική γραμμή, εδώ και λίγες μέρες, συνέβη ένα νέο τραγικό δυστύχημα: Ή ταχεία αυτοκινητάμαξα της γραμμής Καλαμών, Τ. Π. 6, συνεκρούσθη με το υπ' αριθ. 8936 φορτηγό αυτοκίνητο, που ήταν γεμάτο εκδρομείς.

Η σύγκρουση έγινε στις 9.30 το βράδυ κι' ήταν αλβανία τρομαχτική. Το φορτηγό κοπτήκε στη μέση. Το μισό, μαζί με τον οδηγό κι' όσους καθόντουσαν κοντά του, πετάχθηκε δέκα μέτρα μακριά. Το υπόλοιπο άμαξι σπρώχθηκε στην άκρη της οδού και σπάρθηκε περί τα σαράντα μέτρα, σκορπίζοντας στα χωράφια τους άτυχους επιβάτες του. Συνολο νεκρών: έξη. Συνολο τραυματιών: έννέα!... Μεταξύ των τελευταίων ήταν κι' ο οδηγός της αυτοκινητάμαξας. Ο σωφός του φορτηγού σκοτώθηκε. Οι άνθρωποι πήγαν να περάσουν μία χαρούμενη Άποκριά στην ιδιαίτερη πατρίδα τους και βρήκαν το φοβερό θάνατο σ' αυτή την αφόλαχη διάβαση του τρένου!...

Κι' αυτό το δυστύχημα — άλλοιμονο! — δεν είναι το μοναδικό.

Έδώ και λίγο καιρό, επίσης, οι φίλοι του ποδοσφαίρου και του «Πανελευσινιακού», δοκιμάστηκαν σκληρά σε μία παρόμοια σύγκρουση λεωφορείου κι' αυτοματρίε, κοντά στην Πάτρα, που είχε αρκετούς νεκρούς και τραυματίες.

Κάθε τόσο είναι γεγονός, ότι συμβαίνει ένα δυστύχημα από τρένα. Ποιός φταίει; Αυτό το διαπιστώνει κάθε φορά η διενεργούμενη αυτοψία και πραγματογνωμοσύνη...

Μα εκείνοι, που δε φταίνει καθόλου, είναι οι δυστυχείς ταξιδιώτες. Δε μάς χρυσάινε τίποτα να τους άφινουμε να τους αιφνιδιαζουν και να τους σκοτώνουν τα τρένα.

Το Κράτος άρχισε ήδη να ενδιαφέρεται για όλη αυτή την ιστορία και κυττάζει με ποιο τρόπο θα μπορούσε να διασφαλίσει τη ζωή των ταξιδιωτών από τέτοιου είδους άπορότητα και να καταστήσει άκινδυνες αυτές τις μοιραίες συναντήσεις. Άποσσο, όλη αυτή η ύποθεσι δεν είναι και τόσο εύκολη. Δε μπορεί να επανάρωση όλες τις διαβάσεις και τις διασταυρώσεις. Ούτε μπορεί πάλι να διασφαλίσει 2.000 περίπου ανθρώπους καθημερινά, αν έκτελούν ευσυνείδητα τη βαρβάρια του.

Κάτι καλύτερο νομίζουν οι αρμόδιοι, ότι θα μπορούσε να γίνει: Νά βρεθεί ένα τρόπος αυτόματης διακοπής των διαβάσεων και αυτόματης προειδοποίησης για τον κίνδυνο, κάθε φορά που πλησιάζει στη διάβαση το τρένο. Κι' αυτό φαίνεται, ότι το βρήκε ένας νεαρός Έλληνας από τα Φάρσαλα, που έχει σπουδάσει στην Τεχνική Σχολή του Βόλου.

Πρόκειται για τον κ. Ιωάννη Κ. Δραμαλιώτη, ραδιοηλεκτρολόγο, που πήρε μάλιστα και το σχετικό δίπλωμα ευσυνείνητας. Ο κ. Δραμαλιώτης βρήκε πραγματικά τον τρόπο να διασφαλίζονται οι διαβάσεις των δημοσίων δρόμων, οι αυτοκινητιστά να προειδοποιούνται εγκαίρως για τον κίνδυνο, αλλά και αυτός ο οδηγός του τρένου να μπορεί να ελέγχει αν η διάβαση είναι κλεισμένη, ώστε να περνά ένοιαστος!...

Μα άς δούμε τί ακριβώς είναι η εφεύρεσι του Έλληνα ραδιοηλεκτρολόγου. — Πρόκειται, μάς είπε ο ίδιος, για μία αυτόματη προστασία των ισοπέδων διαβάσεων και απόλυτα ασφαλή!...

— Άλλα, δηλαδή, τί ακριβώς σκεφθήκατε ότι μπορεί να γίνει; — Ο κ. Δραμαλιώτης απάντησε τα σχέδια του πάνω στο τσάπκι και μάς έξηγεί:

— Από καιρό, με βασάνιζε η σκέψη, πως θα μπορούσε να περνά ακίνδυνα ένα αυτοκίνητο τις διασταυρώσεις των σιδηροδρομικών γραμμών. Δεν είναι εύκολο, όπως έρεπε, ν' αντιληφθώ κανείς πάντα το τρένο. Κι' όταν πάλι το δει, δε μπορεί να οπλογισθ άν προφάνη να περάσει. Συνήθως, όλοι κάνουν έναν κακό υπολογισμό. Κανείς επίσης δε σκεφτείται, ότι το τρένο δεν είναι ακίνητο, για να φρενάρει και να σταθεί επί τόπου ή να λοκοδρομήσει. Ή άμαρσοισία κι' ιδιαίτερα η αυτοκινητάμαξα, αναπτύσσει μία μέση ταχύτητα έξηχτα χιλιομέτρων κι' οι ισοπέδοι διαβάσεις, δηλαδή οι διασταυρώσεις σιδηροδρομικών γραμμών και εθνικής αρτηρίας, που είναι στο ίδιο ύψος, δεν έχουν πάντα μεγάλη ορατότητα. Πολλές φορές, το τρένο παρουσιάζεται σ' απόσταση έλαχίστων μέτρων. Άλλού πάλι, μέσα στη νύχτα, είναι τέτοια η θέσι της γραμμής, που το τρένο δίνει την έντύπωσι αυτοκινήτου, που προχωρεί παράλληλα στο δρόμο προς την απίθετη κατεύθυνση!... Έτσι μελέτησα το θέμα και κατάφερα στο έξης: Βρήκα τον τρόπο να προστατεύη η ίδια η άμαρσοισία τ' αυτοκίνητα! Δηλαδή, όταν πλησιάζει προς τη διάβαση ο σωφός, ν' άρχιζον ν' άνοδουν και να σβένουν κόκκινα φώτα στο δρόμο, σημείον ότι υπάρχει κίνδυνος, και συγχρόνως να κατεβαίνουν οι δοκοί που θα κλείνουν τη διάβαση των αυτοκινήτων, μέχρι να περάσει το τρένο!...

— Και πως θα το πετύχετε αυτό;

— Με μία άπλη συσκευή. Μπορούν να τοποθετηθούν περί τα 20 επαγωγικά πηνία σε μία απόσταση 30—50 μέτρων από ένα από τ' άλλα κοντά και κατά μήκος της μιάς γραμμής και σε μία έκτασι 2.000 μέτρων, πριν από τη διασταύρωση. Τα πηνία αυτά, με ειδική διάταξη ηλεκτρονόμου, θα συνδέονται με μία γραμμή φανών, που θα είναι τοποθετημένη κατά μήκος της εθνικής οδού και κοντά στη διασταύρωση. Οι φανοί αυτοί θα έχουν λυχνίες μαγνητικού. Ύπελόγια, ότι η καταναλώσι τους θα είναι έλαχίστη (0.2ΗW), ενώ η απόδοσι τους είναι μεγάλη!...

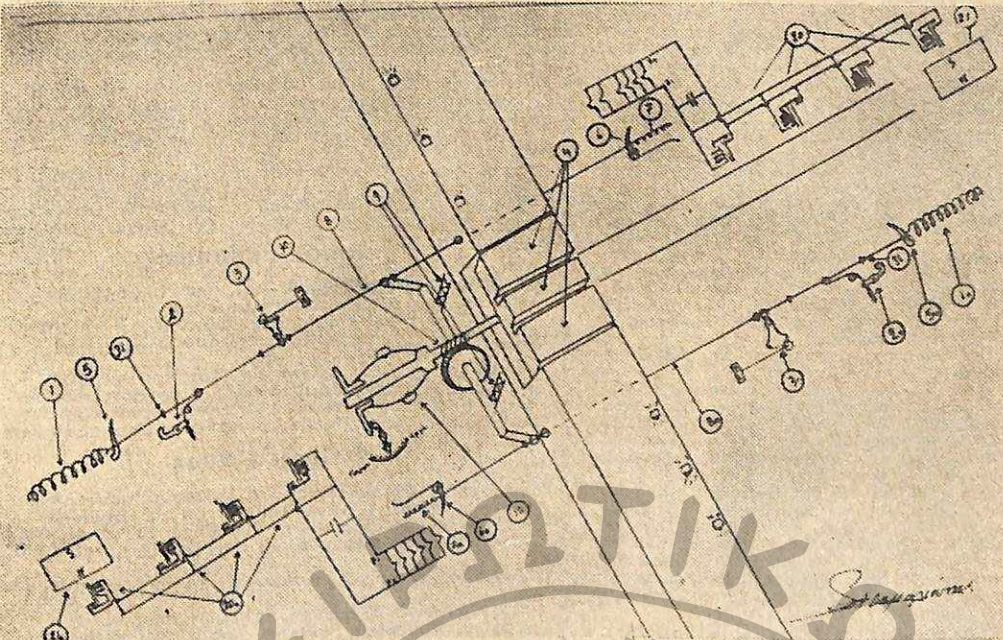
— Και πως θα λειτουργή αυτό το σύστημα σηματοδότησε;

— Οι φανοί θα άνάδουν με το ρεύμα, που θα παράγεται από τ' επαγωγικά πηνία. Τα πηνία αυτά θα διενεργούνται από ένα μαγνήτη, που θα είναι τοποθετημένος στο σιμυό με τέτοιο τρόπο, ώστε να περνά πάνω στα πηνία και να τ' άναί και να παράγουν ηλεκτρικό ρεύμα. Κι' έτσι, οι φανοί θ' άνάδουν κάθε φορά που ο μαγνήτης θα έρχεται σ' επαφή με κάθε πηνίο, σε μία απόστασι δύο χιλιοστών.

μοσμένο σ' έναν άνάλογο μηχανισμό. Και ο κ. Δραμαλιώτης μάς δίνει κι' ένα πλήθος άλλες επεξηγήσεις της εφευρέσεώς του, καθώς κι' ένα σωρό τεχνικούς υπολογισμούς, που δε σάς τους αναφέρουμε, για γά μη σάς κουράσουμε.

Πάντως, όπως καταλάβαμε, το ίδιο το τρένο, μόλις περάσει από τη διασταύρωση και προχωρήσει λίγα μέτρα, άνοίγει μόνο του πάλι τη διάβαση και στερεώνει όθους τις δοκούς άσφαλίας. Είναι, μιά υπερβολικά άπλη, μα κι' εξαιρετικά χρήσιμη εφεύρεσι, που θα μπορούσε ίσως να εφαρμοσθή στους σιδηροδρόμους μας.

Με δύο λόγια, κάθε τρένο, από μία απόστασι δύο χιλιομέτρων από τη διασταύρωση της εθνικής οδού, θα μπορεί να δει το σημά του κινδύνου, άνοίγοντας και σβένοντας συνεχώς τα κόκκινα λαμπύρια, που θα είναι τοποθετημένα στο δρόμο και σ' άρκετη απόστασι από τη διάβαση. Έτσι, κάθε αυτοκινητιστής, που θα τ' άντικρύη, θα καταλαβαίνει, ότι πλησιάζει ένα τρένο στη διασταύρωσι κι' ότι θα ήταν τρέλλα ν' άναπτύξη ταχύτητα για να περάσει τη γραμμή. Άλλωστε, σ' έλαχίστα δευτερόλεπτα, με το μηχανισμό που σάς άνα-

Η ελληνική εφεύρεσι διασφαλίσσε των ισοπέδων διαβάσεων των τρένων. Στη δεξιά γραμμή φαίνονται τα πηνία, που με το μαγνήτη του τρένου, δίνουν ρεύμα στα φώτα του δρόμου, τα οποία άνάδουν και σβέννουν, καθώς πλησιάζει προς τη διασταύρωσι η άμαρσοισία. Στην άριστερή γραμμή διοκίναται το σύστημα της αυτομάτου πτώσεως των δοκών άσφαλίας στο δρόμο και το άνοιγμα τους.

μέτρων από τη διάβαση. — Και οι δοκοί άσφαλίας πως θα κατεβαίνουν μόνης τους;

— Άς άποχέσουμε, ότι μία αυτοματρίε τρέγει με έξηχτα χιλιομέτρων. Άπο την ώρα που θα έρθη ο μαγνήτης της σ' επαφή με το πρώτο πηνίο και θ' άρχισθ να δίνεσι στο δρόμο το σημά του κινδύνου, θα περάσουν περίπου είκοσι δευτερόλεπτα κι' η άμαρσοισία θα έχη φτάσει στα 1800 μέτρα από τη διασταύρωση. Τότε θα σιμύη το έξης: Μετά το πρώτο επαγωγικό πηνίο στην άλλη σιδηροδρομική, υπάρχει ένα έλατήριο, όπου είναι δεμένες με σιρματόσχοινο οι δοκοί και συγκρατούνται όθους. Στη μία άκρη του έλατηρίου είναι τοποθετημένος ο βραχίον και σε τέτοια θέσι, που να έξεχ προς τα πάνω. Έτσι, με το πέρασμα του τρένου, πεταράσσεται από ένα σημείο του, που έξέχει, τεταράσσεται και έλευθερώνει τις δοκούς, που ναι το έλατήριο και έλευθερώνει τη διάβαση. Ο βραχίον, κατεβαίνουν και κλείνουν τη διάβαση. Μετά το ειδική διάταξη, παρασύρεται ματόπιν από το έξέχον σημείο του τρένου μόνο μέτρο, για να μην έαλει έκει συγκρατείται από αυτό, για να μην έαλει, όπως μηχανισμός, που δίνει στο μηχανισμό έν ύπαρξη μηχανισμός, που δίνει στο μηχανισμό άσφαλίας, ότι λειτουργήσε καλά αυτό το σύστημα άσφαλίας.

— Και πως άνοίγουν πάλι ύστερα οι δοκοί άσφαλίας; — Με το ίδιο σύστημα, που είναι τοποθετημένο και στην άλλη γραμμή, μετά το πέρασμα του τρένου από τη διασταύρωσι!...

— Άλλα; — Πάλι με το σιρματόσχοινο, που είναι έφαρ-

φάρμα, θα κατεβαίνουν κι' οι δοκοί άσφαλίας. Έτσι, ακόμη κι' ο τρέλλος αυτοκινητιστής κι' ο βιαστικός, δε θα μπορεί να περάσει. Μ' αυτό δε τον τρόπο, θα διασφαλίζεται η ζωή του. — Μα ο κ. Δραμαλιώτης έχει ακόμη έπινοήσει και τον έξης μηχανισμό: Άν ένα αυτοκίνητο πάθη μία βλάβη και σβήση η μηχανή του, την ώρα που θα περνά τη διασταύρωση, να προκαταβεί πάλι το δυστύχημα: Ειδοποιείται από σημαντικό απόστασι ο οδηγός της άμαρσοισίας, ώστε μπορεί να έλατώσει ταχύτητα, να φρενάρη κι' άρακάει πάλι να κυλήσει και να σταθεί μπροστά στο αυτοκίνητο, που έχει ακινήσει λόγω βλάβης!...

Άπλη, θα πείτε, περιπτώσι: Καθόλου. Ένα τέτοιο δυστύχημα συνέβη προ άπάν στη διασταύρωσι της οδού και της σιδηροδρομικής γραμμής στο Τατόι. Ένα αυτοκίνητο, την ώρα που περνούσε τη γραμμή, έπαθε βλάβη κι' έδωσε η μηχανή του. Έτσι, στάθηκε πάνω στις γραμμές, ενώ έρχονταν μία άμαρσοισία.

Το τί έγινε ύστερα μπορείτε να το φαντασθήτε!... Ήταν ένα από τα πιο άναρχιστικά δυστυχήματα.

Πάντως, η εφεύρεσι του κ. Δραμαλιώτη φαίνεται, ότι είναι άρκετα ενδιαφέρουσα. Θα μπορούσε να μελετηθί από τους αρμόδιους. Ίδιαίτερα, αυτή η αυτοματρίε σηματοδότη των δρόμων, κοντά στις διασταυρώσεις, όχι μόνο τη νύχτα, μα ακόμη και την ημέρα, το κόκκινο φως διακρίνεται από άρκετη απόστασι. Έτσι ίσως γλυτώσουμε από αυτές τις πολύνεκρες τραγωδίες, που γράφονται τόσο ταχτικά στις άφύλαχτες ισοπέδες διαβάσεις των τρένων.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Περίεργως

Πρό ήμερών περιαπών εις τας δούδας και ρύμας κι' ιδών Άτθίδα στρουθουλήν με προνευτώδες κνήμας ευθύς την έπληοισαν κι' υποκλήθηκε ευρέως θορύβος, καί ενεργών πεπονηρώς ως ποντίε έσοραιοίς: — Ο, θεοποινί! άνέκραζον, συστρίβον το μυοτάκιον, έπιθυμώ διακαώς μικρόν ραντεβουδάκιον! Και γάο η Μις δεν ήνοιζεν το στόμα ποό άπάντησι. — Έπιθυμώ, συνέκισον, την μεθ' ύμιν συνάντησιν κι' υπό το κράτος έωτός και σκέψων ποικίλων εις τας άγκάλας, πάσαντα, να πέσωμεν άλληλων. Κι' η Μις άφωυ ή άτένιον περι πολλού άνέτως κι' δούσα την σαγήνην μου σωφώς κι' ανυπερθέτως αυτικά εγκατέλειψεν το πρότερον ινόντιον και είπεν: «Έστω! Άβριον στίς έξχ στο Μπιογιάντιον! Έγώ ά κορίτσι έσπευον, νοργύς την έπομεινν. Κι' έν Μπιογιάντιω άνεμνον — ά Ζεβί—την λεγαμένην. Άπο τας έξ άνέμνον πλύν. ά θροί, εις

κι' έσπθήν εις Μπιογιάντιον μεχοί την (δωδεκάτην προσμένων την νεάνδα καθ' έννας εις (δράκον) και γένονα περίεργως συλλήθδην των (δασράκων). — Ήγουν οι γύρω βάτροχοι. μικροί τε και (μεγάλοι) ιδόντες ότι έμεινον ό φοικασέρι; φιάλη, (άε, κουάξ!) Τούτέστιν: «Είσιαι νερό μου πολύ μεγάλα (άε... βλαξί!)»

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Τα νευρικά «τίκι»

ΤΑ ΝΕΥΡΙΚΑ «ΤΙΚΙ»

ΠΟΛΛΑ από τα προσημαία της παιδικής ηλικίας περιγράφονται γύρω απ' το φαγητό. Ένα απ' αυτά λοιπόν είναι η συνήθεια ωρικών μικρών παιδιών να βουτούν τη γλώσσα τους, μετά το γεύμα τους, ως ότου κανουν εμετό την τροφή τους. Αυτό τους φέρνει μία περιεργή ευχαρίστηση.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, τα παιδιά αυτά επιπλέον το δάχτυλό τους, κι όταν εξαγκαύθηκαν να κόψουν αυτή τη συνήθεια την αντικαθίσταν με το βουάγμα της γλώσσας. Το φρονιμότερο λοιπόν που έχετε να κάνετε τότε, είναι να τ' αφαιρέσετε να επιπλέον και από το δάχτυλό τους κι ύστερα να προσπαθήσετε να βρήτε γιατί το κάνουν αυτό. Όπως γράφουμε και σε προηγούμενο τεύχος μας, τα παιδιά επιπλέον το δάχτυλό τους για να βρουν ανακούφιση, όταν νοιώθουν τον εαυτό τους δυστοχισμένο για καποιό λόγο. Άνακαλύψτε λοιπόν αυτό το λόγο και προσπαθήστε ώστε να λειψή.

Στο μεταξύ, φτιάχνετε το φαγητό του μωρού κάπως πιο πηχτό και διαδέτετε λίγο ώρα για να λείψετε και να κοιμηθείτε. Τεχνικά μαζί του, αφού το ταΐσετε.

Άλλα παιδιά, κάτω των 2 ετών, συνηθίζουν να κοινοποιούν εμπρός-πίσω, πεισμένα χάμα με τα τέσσερα, ή να χτυπάνε τα κεφάλια τους δυνατά και ρυθμικά πάνω στα καγκελάκια της κούνιας τους. Δεν υπάρχει ωστόσο φόβος να πάδουν τίποτε μ' αυτά τα χτυπήματα, ούτε και το ρυθμικό κούνημα αποτελεί σημάδι ηλιθιότητας, όπως πιστεύουν πολλοί γονείς. Για συμπτώματα αυτά εξαφανίζονται συνήθως μυστηριωδώς, όπως αρχίζουν.

Οι αιτίες που τα προκαλέσαν, δεν είναι πάντοτε οι ίδιες. Μπορεί να πρόκειται απλώς για μία εκδήλωση της φυσικής αναπτυξιακής του συναισθηματικού του ρυθμού. Ή για ένα τρόπο νευρικής χαλάρωσης πριν από τον ύπνο. Ή για μία αντίδραση του παιδιού, που κουράζεται γιατί του ζητάτε πάρα πολλά πράγματα, δυσχεράζοντες την ηλικία του.

Προσπαθήστε να βρήτε τι απ' όλα αυτά συμβαίνει στην περίπτωση σας. Κάθε τι που δυσκολεύει τις κινήσεις του παιδιού, υποβεί να χειροτερεύει την κατάσταση. Φροντίστε λοιπόν να μη το περιόριζον τα σκεπασμάτα ή τα νυχτικά που φοράει στον ύπνο του. Κάποτε, ωφέλει η αλλαγή της κούνιας του.

Προσπαθήστε να βρεθείτε σ' ένα ήμερο περιβάλλον. Τα νύκτα σας, οι θυμοί κι οι αγωνίες σας μεταδίδονται και σ' αυτό και το υπερέχουν. Κάνετε του τη ζωή όσο πιο εύκολη και ευχάριστη, φροντίστε να είναι ευχάριστη, όταν το βλέπετε να κοιμηθεί, κι έτσι ώστε, όσο το δυνατόν τους θορύβους του σπιτιού.

Και μην ανησυχείτε δίχως λόγο, γιατί—όπως είπαμε και πιο πάνω—τα συμπτώματα αυτά δεν πρόκειται απλώς να διαρκέσουν για πάντα.

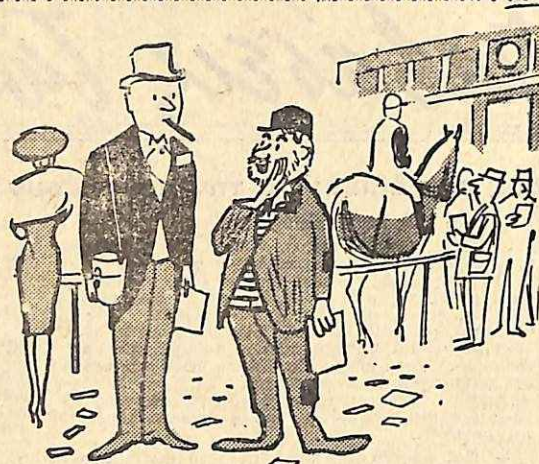
Δε μπορούμε, δυστυχώς, να πούμε το ίδιο και για τα νευρικά «τίκι», που υπάρχουν κι οι κινήσεις να τα διατηρήσει μόνιμα το παιδί, ακόμη κι όταν μεγαλώσει.

Πρόκειται για εξαιρετικές και αυτόματες κινήσεις, που τις έπα αμαρτάνει κατά κανονικά χρονικά διαστήματα και πάντα με την ίδια μορφή. Μισοκλείνει π.χ. τα μάτια του, ή τινάζει προς το ένα πλευρό το κεφάλι του, ή ξεροβήχει σαν να θέλει να καθαρίσει το λαιμό του...

Πάντως, πρέπει να γίνεται μία ιατρική εξέταση. Κι αν ο γιατρός αποκλείσει κάθε σωματική αιτία, τότε το «τίκι» πρέπει να θεωρηθεί σαν σημάδι συναισθηματικής καταπόνησης και ψυχικής διαταραχής, που απαιτεί προσοχή και κατανόηση. Γιατί δεν πρόκειται για μία προσωρινή κατάσταση, που θα περάσει μόνιμα. Τα «τίκι» συνδυάζονται συνήθως και με άλλα συμπτώματα: ανησυχία, μ'αγχολία, φανερά νευρικότητα, κλπ. Ή άρρηκτα αίτια μπορεί να είναι πολύπλοκα. Για να βρούμε, χρειάζεται υπομονή.

Σημειώστε ότι οι έντονα κληρονομικά ερωτή, σεξ των γονεών και φίλων, που αντιλαμβάνονται και σχολιάζουν με ισορροπημένη την το «τίκι» των παιδιών, το στενοχωρούν, το φέρνουν σε δύσκολη θέση και χειροτερεύουν την κατάσταση. Για τον ίδιο λόγο δεν πρέπει και σε να έφισατε διαρκώς την προσοχή του σ' αυτό το σύμπτωμα και να του το υπενθυμίζετε. Γιατί να το κάνετε σ' άγνοια, προσπαθώντας του κόκκους να σταματήσουν, να που ξεφύγει απ' τον έλεγχο της θέλησής του;

Αγνοήστε λοιπόν το «τίκι» του παιδιού σας και φροντίστε να κάνουν το ίδιο οι γείτονες κι οι φίλοι.

— Έγω ένα νυστικό που θα σας κάνει να κρο-
δίσετε πολλά γρήγορα!...

Επικαιροί στίχοι

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Έμψικε ο μήνας Μάρτιος κι' αντίρρησης δε μένει,
ότι ο ήλιος συντομα, θ' αρχίσει να θερμαίνει
πώς ζωόνους άνοιξης αρχίζει να μυρίζει
κι' ο κόσμος τέτοιαν άφειξη... θεομύθε κωλοσφρίζει!

Τα δέντρα όλα γύρω μας καλύπτονται με φύλλα,
τα βάσει ο κάμπος πράσινα θα υπομνησκι άνοιγει
και σκέπτονται κι' συνάνθρωποι με κάπο α ανατριχίλα,
ότι άνοιγει σνχχρονα και το... φοροκυνήγι!

Έτσι εκεί που χάνονται την μυροδόλο άνοιξη
θεομυθισι και το νήτασμα και λένε... κατάνει:
«Για δες καιρο που θαλάρει ο φάρος να με... γδάρη
τώρα που ανθίζουν τα κλαδιά και βναζει η γη χορ-
(τάρι)!

ΚΟΠΟΣ ΑΣΚΟΠΟΣ

Μετα πολλών διαβάσαμε και την πληροφορία,
πώς αποκτά ο τόπος μας μασημαρων έταιρία,
που τακτικά κι' επίμονα θα φάχνει όλη τη νή
για ναόχη πλουσιώτατη... μασημαρουλλογή!

Άλλα μία τέτοια έρευνα είν' άδοχη, θαορώ
και μασημαρουλλογήματ άδικως καταστρονουμε,
γιατί στίς άσπορτες μας ακριβείας τον καιρό,
κυττάμε τον τμήριθμο κ' οι πάντες... μασημαρώνουμε.

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΜΟΔΑ

Συμφωνώ με τα πρόσφατα Παρισινά μοντέλλα,
(πτηνού λωφίον) λέγονται τα νέα τα καπέλλα
και όντως, με το σχήμα τους αυτά τα καπέλλακια
τα θηλυκά τα κάνουν να μοιάζουν με πουλάκια...

Άλλά κι' αν είναι πράγματι, το σχήμα τους τερ-
(πνόν),

οι σύζυγοι τα θλέπουμε με λύπη τους κρυφία,
γιατί οι γυναίκες θάχουνε λωφία των πτηνών
και θάνα οι πληρωόντες (κοροϊδοί με... λωφία)!

ΠΑΝΤΑ ΤΕΤΟΙΑ

Έκτος των ζένων πούρχοντα: στή νή μας κάθε μέρα
αυτές τις μέρες είχαμε και Κροισών κρουαζιέρα
και κατά βάθος όλοι μας χαρούμε απείρως
γιατί έγινε στον τόπο μας πολύ μεγάλος τέϊρος...

Στόν τουρισμό μας έδωσαν αθάνατα και άέρα
και είθε η κρουαζιέρα δεν στέρνε να τους δώ,
και νάρκωνται στή χώρα μας σκυνα-πυκνά οι... (Κροισί)

για να μάς θεραπεύουνε κι' έμας από τήν... κροίσι!

ΦΕΞΕ ΜΟΥ ΚΑΙ ΓΛΥΣΤΡΗΣΑ

Οι κηροπλάσται άρχ σαν κι' αυτοί, μετά των άλλων,
να κάνουνε παράπονα σφοδρά κατά το μάλλον
γιατί και το συνάφι τους ή γκίνια το μαστίζει
κι' άραία μέρα έπαψε να δούτους να... φωτίζει!

Δριμύτατα παράπονα έκφράζουν, δηλαδή,
γιατί κανείς άρμόδιος δεν στέρνε να τους δώ,
παρ' όλο που τήν κροίσι τους με δέος την κυτάνε
και πελατεία όλοι τους (με το... κερή) ζητάνε!

ΕΛΛΙΟΝ ΕΙΡΗΝΗΣ

Κυκλοφορεί από τινος ή φίλην εν Ελλάδι,
ότι σ' αυτά τα χρόνια μας τα τσούν ραδιόφωνα,
υπάοχουν πλείστοι έμποροι που μάς εισάγουν λάδι
νεμάτο με οξύτητες κι' επί το πλείστον... μούρη!

Μ' αυτές, λοιπόν, παμφίλτατοι, τις «μπίνες» τις (συνχένε)
μπορεί να πη καθένας μας και να κινεί κάλλιστα,
πώς όλοι στίς ημέρες μας δουλεύουν μηχανές
και... λαδωμένες υάλισται!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Αλληλογραφία

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΣΟΦΙΑ ΙΩΣΗΦΑΚΗ, 'Αθηναι, ΑΝΝΑ ΜΑΝΤΕΛΟΥ, 'Αθηναι, ΜΑΡΛΕΝ ΠΑΧΗ ΚΑΛΑΪΘΕΑ, 'Αθηνών, ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΚΟΝΙΔΗΝ, Θεσσαλονίκη, ΜΑΡΙΑ ΠΕΡΕΛΛΗ, Μπραχάμι, 'Αθηνών, ΦΙΝΙΤΣΑ ΠΑΠΑΝΑ, ΣΤΑΣΙΟΥ, Θεσσαλονίκη, ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΚΑΤΙΡΤΖΟΓΛΟΥ, Νίκαια, Πειραιώς, ΕΛΕΝΗ και ΑΧΙΛΛΕΑ ΚΟΥΚΟΠΟΥΛΟΥ, 'Αθηναι, ΚΑΡΟΛ (Μαίρη Λ.), 'Αθηναι, ΚΑΙΤΗ ΘΕΟΛΟΓΟΥ, Πειραιά, ΜΙΛΤΙΑΔΗΝ ΚΩΡΕΣΤΑΝ, 'Ανω Πατήσια 'Αθηνών, ΚΩΡΕΣΤΑΝ, ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΑΒΑΓΙΑΝΟΝ, 'Αθηναι, ΑΝΝΟΛΑ ΣΙΦΩΝΙΟΥ, Γλυφάδα 'Αθηνών, ΒΕΛΙΑ ΧΕΙΡΑΚΗ, Λιθουπόλιν 'Αθηνών. Οι φωτογραφίες, σας, κατάλληλες, έχουν τοποθετηθή στο Άλμπουμ των κάτω των 15 χρόνων υποψηφίων του Διαγωνισμού μας.

ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ (Κλεοπάτρα Ν.), Καλλιθέα 'Αθηνών: Λάσαμε το γράμμα με τη νέα σας διεύθυνση και αντικαταστήσαμε μ' αυτή την πρώτη, που είχε αναγραφεί στην καρτέλλα σας. Σημειώσαμε επίσης και το ψευδώνυμο, που τώρα μας δίνετε.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΙΖΑΝΑΛΑΚΗ, 'Ανω 'Ελευσίνα, 'Αττικής: Δημοσιεύσαμε, σύμφωνα με την επιθυμία σας τη φωτογραφία, που μάς στείλατε. Για να συμπληρώσει όμως η συμπληρωματική φωτογραφία, πρέπει απαραίτητα να μάς στείλετε και την ιδιότητα, να είναι καθαρή και κάπως μεγαλύτερη απ' αυτήν, που λάβαμε.

ΕΚΡΗΚΤΙΚΗ ΞΑΝΘΟΥΛΑ, Σοφάδες Θεσσαλίας: Οι φωτογραφίες σας καλές, τοποθετήθηκαν ήδη στο Άλμπουμ των άστέρων. Ή μία δημοσιεύεται στο παρόν τεύχος.

ΕΛΙΖΑ ΒΙΟΛΑΝΤΗ, Ν. Σμύρνη 'Αθηνών: Άνολοίμα με κάποια καθυστέρηση το γράμμα, στο οποίο έκφράζετε την ανησυχία σας, επειδή δε δημοσιεύτηκε η φωτογραφία σας στη σελίδα του Διαγωνισμού. Για να ικανοποιήσουμε την επιθυμία σας θα δημοσιεύσουμε στο προσεχές μας τεύχος, τον ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΜΟΥΣΙΟΝ Θεσσαλονίκη: Ή φωτογραφία σας τελείως άκα-
στα στο Διαγωνισμό μας, θα έσπεσε να διασώσει προσεκτικά τους δρους, πριν σπεύσει να δηλώσετε συμμετοχή.

ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΘΕΡΜΑΤΙΚΟΥ (Γ. Δ.), Θεσσαλονίκη: Σας απάντησαμε ήδη από τη στήλη αυτή, γνωρίζοντας σας πως λάσαμε τις φωτογραφίες σας και τις τοποθετήσαμε στη φωτογραφική. Την απάντησε και όχι στο ψευδώνυμο, που τώρα μάς δίνετε. Σύμφωνα με την άστική επιθυμία σας, αλδα του Διαγωνισμού.

ΝΙΚΗΤΑΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΝ Θεσσαλονίκη: Λάσαμε τη φωτογραφία σας και την τοποθετήσαμε στη θέση εκείνης που δημοσιεύσαμε και που γράψατε. Τις πληροφορίες που έδωσατε από τη διεύθυνση της Σχολής, οι μ' αυτήν.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΤΟΝ, Έδεσσας: Λάσαμε το τηλεγράφημά σας. Μας έξενισε όμως η απάντηση, που θέλει να κούρεται το όνομα ε από ψευδώνυμο. Έπρεπε να καταλάβετε πως αυτό είναι κάτι, που δε μπορεί να γίνει. ΝΟΥΛΑ Θεσσαλονίκη: Ή φωτογραφία, που μάς στέλνετε, δεν είναι καταλληλή. Χρειάζεται μία μεγαλύτερη και μία δεύτερη ιδιότητα. Έκτος αυτού δε μας δίνετε και το πλήρες ονοματεπώνυμό σας, πράγμα, που σημαίνει πως δε διασώσατε τους δρους του διαγωνισμού μας και δε φροντίσατε να συμπληρώσετε μ' αυτούς.

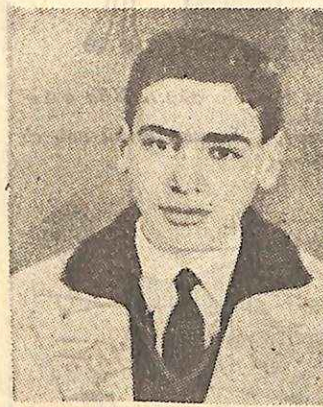
ΝΙΚΟΝ ΔΑΦΝΟΝ, Ζαχαρία Αιγύπτου: Λάσαμε τη φωτογραφία σας και την τοποθετήσαμε σ' ό Άλμπουμ των υποψηφίων του Διαγωνισμού. Φυσικά ή σημειωτική στο Διαγωνισμό μας αναγνωστών μας, που δικάζει διακρίσεις.

ΜΙΝΑ ΛΑΒΔΑ, 'Αθηναι: Θα επιθυμούσαμε ή μεγάλη φωτογραφία (κεφάλι) να ήλαιο. Περιμένουμε λοιπόν, να την αντικαταστήσει, όσο το δυνατόν πιο σύντομα, με κάπως καταλόγιστες, το παρόν και όχι το παρελθόν.

ΜΑΙΡΗ ΒΡΕΤΤΟΝ, Χατζάρι 'Αθηνών: Ή φωτογραφία που θα έπρεπε να σας παρουσιάζει, την ιδιότητα, τοποθετήσαμε στο Άλμπουμ των κάτω των 15 χρόνων, μα με το πρώτο.

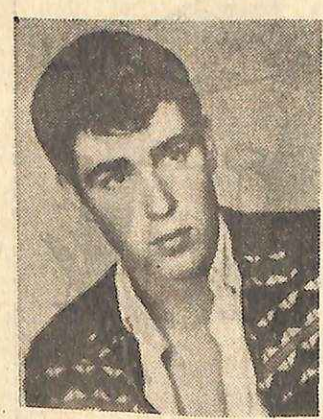
Η ΕΚΡΗΚΤΙΚΗ ΞΑΝΘΟΥΛΑ (Μ. Π.) (17 χρόνων) από τους Σοφάδες Θεσσαλίας χορεύει δίχως τους γο-
ρούς, από τους δημοτικούς μέχρι το
τόσ-τόσ.

Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΟΝΙΣΑΚΟΣ (15 χρόνων) από την 'Αθήνα άνα-
λαμβάνει πάντα θεσμικούς ρόλους
στις μαθητικές παραστάσεις της
σχολής του.

Ο ΜΙΜΗΣ Τ. ΒΥΡΩΝ (24 χρόνων)
από την 'Αθήνα, είναι επαγγελμα-
τίας τραγουδιστής κι' έχει πάρει
κατ' επανάληψη μέρες στο τουρνέ, με
μουσικούς θιάσους.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΚΕΔΩΝ (17 χρό-
νων) από τη Νέσπολη Λαυρίου, είναι
άσος στην ιππασία και παίζει φλο-
γέρα.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Από της 1ης Φεβρουαρίου άρχισε στα γραφεία μας ή παρό-
δοσι παραπεμπτικών σημειωμάτων, που επιτρέπουν στους υπο-
ψηφίους του Διαγωνισμού μας, κατοίκους 'Αθηνών, Πειραιώς και
Περιχώρων, να παρουσιαστούν μπροστά στον εισηγητή, που θα
κάνη την πρώτη επιλογή και θα παραπέμψη κατόπιν εκείνες και
εκείνους, που θα κριθούν κατάλληλοι στην εξεταστική επιτροπή.

Από σήμερα μέχρι και της 15ης Μαρτίου θα μπορούν να πα-
ραλάβουν παραπεμπτικά σημειώματα όσοι και όσες έχουν τουλά-
χιστον τελειώσει το Δημοτικό.

Ή παρόδοσι των σημειωμάτων γίνεται στα γραφεία μας κάθε
ήμέρα 1—3 μ.μ. εκτός Σαββάτου και Κυριακής.

Ή Σχολή, στην οποία θα παρουσιαστούν οι κάτοχοι των πα-
ραπεμπτικών σημειωμάτων μας είναι ή

ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

(6δος Κότσικα 6Α)

Εισηγητής θα είναι ένας από τους καθηγητές της Σχολής, ή
όλη δε διαδικασία θα γίνει υπό την εποπτεία του ίδιου του Γενι-
κού Διευθυντού της κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΙΩΑΝΝΙΔΗ — ΒΑΜΒΑΚΑ.

Ή «ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ» ίδρύει δύο
πρώτα παραστήματα, ένα στη Θεσσαλονίκη και ένα στας Πά-
τρας, τα οποία σύντομα θα εξυμνηθούν επί τόπου και τους
υποψηφίους του Διαγωνισμού μας κατοίκους των πόλεων αυτών.

Τα μέλη της Έξεταστικής Επιτροπής, που θα κρίνουν άκο-
λούθως όσους επιτύχουν, είναι κατ' αλφαβητική σειρά, τα έξης:

ΒΑΛΑΚΟΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ

(Ίταλος όπερατέρας)

ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΚΗ ΔΑΪΚΗ

ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ

(Σκηνοθέτης)

ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.

(Σκηνοθέτης)

ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

(Μακινιέρ)

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ

(Σκηνοθέτης)

ΛΑΣΣΑΛΥ ΓΟΥΩΛΤΕΡ

(Άγγλος όπερατέρας)

ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

(Ήθοποιός)

ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ

(Συνγγραφέας Σκηνοθέτης)

ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ

(Μουσικασυνθέτης)

Αυτό δε σημαίνει ότι αποκλείεται να παίξουν στον κινηματο-
γράφο, όσοι δεν καθούν από τον εισηγητή αξίση να παρουσια-
στούν μπροστά στην επιτροπή. Οι φωτογραφίες των τελευταίων
θα παραμείνουν στα Άλμπουμ, τα οποία ο «Θεσσαυρός» δε έχ-
νάντοτε στη διάθεσι των καλύτερων σκηνοθετών του ελληνικού κι-
νηματογράφου, που θα μπορούν οποιαδήποτε στιγμή θελή-
σουν να τα συμβουλευτούν και να βρουν μέσα σ' αυτά το πρώτο-
πο, που τους χρειάζεται για ένα οποιοδήποτε ρόλο στο φίλμ
που προετοιμάζουν.

Ήδη, πριν ακόμη ο Διαγωνισμός μητή στην τελική φάσι του,
δεκάδες αναγνωστών και πύρων μέρους
στο γυρίσμα διάφορων σκηνών ταινιών, που παράγει ή «Φίλος»
«Φίλμ». Μερικές υποψηφίες μάχιστα κατώφισαν, κατά τα γυρί-
σματα αυτά να διακριθούν και πρόκειται στο προσεχές μέλλον
ν' αναλάβουν πιο σημαντικούς ρόλους.

Το κλεισιμο αυτό του Διαγωνισμού μας δε σημαίνει ότι δε θα
προθυμοποιηθούμε να βοηθήσουμε στο μέλλον τους αναγνώστες
και τις αναγνώστριές μας, που θα εκδηλώσουν την επιθυμία να
παίξουν στον κινηματογράφο. Ο Διαγωνισμός ρυθμιστικά συνε-
χίζεται και προχωρεί προς μία νέα φάσι, στην οποία θα πάρουν
αυτομάτως μέρος και όλοι εκείνοι οι υποψήφιοι, που δεν έτυχε να
διακριθούν κατά την πρώτη φάσι του Διαγωνισμού και που θα
έχουν έτσι την ευκαιρία να δοκιμαστούν, για μία ακόμη φορά τις
δυνατότητές τους.

Οι όροι συμμετοχής στον

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

παραμένουν και στο μέλλον οι ίδιοι για τους ενδιαφερομένους.

1) Θα βγαλουν δυο καθαρές φωτογραφίες σε σηνμα και
ποστά, δηλαδή ένα κεφάλι ή ποδοστό και μία ιδιότητα.

2) Στήν επιστολή, που πρέπει να είναι εναγγαωστη και
γραμμένη πάντα από τον ίδιο τον άποστολέα, να αναφερθούν
οι γνώσεις του (σολιδικά σπουδές και τυχόν έξενες γλώσσες,
μουσική, γορός κλασσικός ή μοντέρνος, κολύμπι, ποδηλάτο, σκι,
σωφάροια, κλπ.) απαραίτητες δε και ή ηλικία.

3) Θα έσοκλείουν τις φωτογραφίες στο γράμμα και θα
το στείλουν στα γραφεία του «Θεσσαυρού». Δραστησίου 4,
(4ος όοφος) 'Αθήναι (Ταΐνια Κινηματοοαφικη Διαγωνι-
μοι), γωίος άλλη επιδάνου.

Και μία προειδοποίησι για τους αναγνώστες μας, που διαμέ-
νουν στην έπαρχία: Τους παρακαλούμε ν' αποφύγουν κάθε περι-
τή μετανάστη και άλλολογραφία. Θα πληροφορηθούν σύντομα
από τις στήλες μας τις αποφάσεις, που θα πάρουν ειδικά γι' α-
υτούς ο «Θεσσαυρός» και ή «Φίλος Φίλμ» θέλοντας πάντοτε να τους
εξυμνητήσουν, χωρίς να τους υποβάλουν σε έξοδα και ταλαιπω-
ρίες

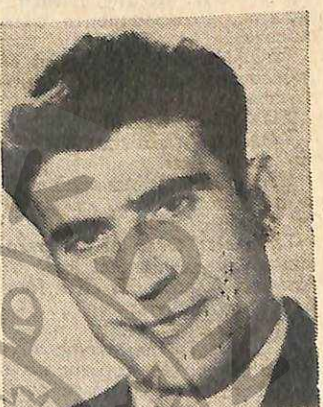
(Στή σελίδα 6 ή άλλολογραφία του Διαγωνισμού μας)

Η ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΚΗ (16
χρόνων) από την 'Ανω 'Ελευσίνα,
'Αττικής, όνειρεύεται να γίνει ένα
λαμπού άστέρη της ελληνικής όθνης.

Ο ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ
(16 χρόνων) από την Καλλιπόλι
Πειραιώς, άγαπά τα σπά και είναι
σίγουρος πως θα επιτύχη στον κι-
νηματογράφο.

Ο ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΙΑΚΦΑΣ (21
χρόνων) από την 'Αθήνα, προτιμά
τους κωμικούς ρόλους, αλλά τα κα-
ταφέρει και στους σοβαρούς.

Ο ΑΡΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ (23 χρόνων)
από τους 'Αγ. Αναργούρους 'Αθηνών,
είναι σπουδαστής της 'Ανωτάτης
Σχολής Κινηματογράφου.

ΚΟΜΟΔΙΟΥΛΑ

Η Τζόαν από την Αμερική

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΣΠΥΡΟΣ ΒΛΑΣΤΑΡΑΣ: Συνθησιμένος τύπος, συνθησιμένης ευφυΐας και μορφώσεως. 37 χρόνων. **ΝΙΝΑ:** Γυναίκα του. Συνηθισμένης ομορφιάς. 27 χρόνων. **ΤΖΟΑΝ:** Συνθησιμένης ευφυΐας και μορφώσεως. 28 χρόνων. **ΣΠΥΡΟΣ:** Φαίνεται πως σκέπτεστε... κάπως περιέργως στην Αμερική!

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι του Σπύρου).

ΝΙΝΑ: Λοιπόν, θα δες, Σπύρο. Κι' έτσι θα τη βασιμάσες την ξαδελφή μου τη Τζόαν. Έγώ είμαι κρινώνας άπορώ πως η Τζόαν δεν κατέκτησε τον κινηματογράφο στην Αμερική. Απίστευτο!

ΣΠΥΡΟΣ: Μά τόσο σπουδαία είναι:

ΝΙΝΑ: Σπουδαία: Καταπληκτική! Άμα έδρες τη Τζόαν, βλέπεις τη Μαρίλιν Μονρόε και άδελφες!

ΣΠΥΡΟΣ: Νομίζω πως είσαι κάπως υπερβολική!

ΝΙΝΑ: Καθόλου!

ΣΠΥΡΟΣ: Τότε γιατί δεν την πρόσεξαν από Χόλλυγουντ;

ΝΙΝΑ: Αυτό λέω κι' εγώ! Τόσο ζώα είναι:

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο σαλόνι, σε λίγες μέρες).

ΣΠΥΡΟΣ: Η γυναίκα μου μου μιλούσε για την καταπληκτική ομορφιά σας να ύμολογώ πως δεν την πίστευα! Έσεις είσαστε θαύμα θαυματών.

ΤΖΟΑΝ: Θέκν γιού!

ΣΠΥΡΟΣ: Δε μπορεί να περάσατε... άπασατήρητη στην Αμερική.

ΤΖΟΑΝ: Καθόλου. Άλλα δε μπορέσα να παίξω στον κινηματογράφο.

ΣΠΥΡΟΣ: Γιατί;

ΤΖΟΑΝ: Υπάρχουν άφθονες σαν έμενος εκεί.

ΣΠΥΡΟΣ: Πρώτη φορά τ' άκούω! Είσαστε πολύ καλλίτερη απ' τη Μονρόε.

ΤΖΟΑΝ: Όλες οι «κομπάρ-σες» είναι καλλίτερες από τη Μονρόε! Άλλα... δεν είναι Μονρόε! Καταλάβατε;

ΣΠΥΡΟΣ: Όχι.

ΤΖΟΑΝ: Πρέπει άγνης τύχη για να γίνεις. Να πετύχης κάτι, να σου πηγαίνει, να κάνης εντύπωση και να δώης την ευκαιρία, για να δείξης πως μπορείς να κάνης εντύπωση. Τότε λανσάρεσαι κι' άμα λανσαριστής, όλα

είν εύκολα πιά. Στην Αμερική, είναι άλλοιώς η ζωή.

ΣΠΥΡΟΣ: Τότε να σάς λανσάρουν; Εδώ!

ΤΖΟΑΝ: Μπορεί. Τώρα έρχονται στην Ελλάδα σκηνοθέτες κι' απ' την Ευρώπη κι' απ' την Αμερική. Άν, παραδείγματος χάριν, πάω σ' ένα λαογγολόγο και μπορέσω ν' αποκτήσω φωνή βαρετιά και δραγνή και τραγουδάω στα μπουζούκια, μπορεί να με προσέξουν. Μιά γυναίκα δραγνός η υπάσση, σε τραγουδία του υποκόσμου, είναι αξία προσοχής κι' ενδιαφέουσας. Κι' αν λέγουμε σε κάποιο συνθέτη, να γράψη ένα τραγούδι «Πειραϊώτικη μαριναδά» και ν' άρ-γίση κάπως έτσι: «Όλα τα βλέπω ρόδινα, όταν ρουφώ το μαύρο...»

ΝΙΝΑ: Πολύ ώρα! Θαύμα!

ΤΖΟΑΝ: Είδες: Άμέσως σ' άρεσε! Κάτι τέτοιο λέω να επιδώσω. Άλλα ένω και μιά πρόταση από τήν Ένοι Σάττον.

ΣΠΥΡΟΣ: Τ' είπ' αυτός; Σκηνοθέτης;

ΤΖΟΑΝ: Όχι! Ρέγγες!...

ΣΠΥΡΟΣ: Ρέγγες;

ΤΖΟΑΝ: Γίε! Να γυρίσω τις γώρες της Μέσης Ανατολής και της Νοτιοανατολικής Ευρώπης και να πλάσσω τις ρέγγες «Ένοι Σάττον» στα ίνστιτούτα καλλιώς!

ΣΠΥΡΟΣ: Στα 'Ινστιτούτα Καλλιώς;

ΤΖΟΑΝ: Γίε! Θα κάνω «πρίν-κόνφερανς» και θα δείνω το σώμα μου σε ειδικές συγκε-κτώσεις με «στρίπ-τίζ», που θα καταλήγουν ότι το θαυμάσιο αυτό το κορμί το διατηρώ τρώγοντας ρέγγες. Ένοι Σάττον!... Άλλα δεν ένω άποφασίσει ακόμη τίποτα. Μου είπαν πως και το λα-θραμπόριο έχει ενδασέρον εδώ.

ΣΠΥΡΟΣ: Λαθραμπόριο; Α-

στεϊνέστε, βέβη!... Όλες οι «μπίζνες» είναι καλές, όταν τις κάνης καλώς. Μιά ώραία

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

καλή καλώς, όλα

ιδέα επίσης είναι ν' άνοίξω εδώ επανγγελιατικό μοναστήρι ή να κάνω ένα σύλλογο φιλονοτωπικό. Τάω κι' αυτά ύπ' όψη. Εί-ναι όμως και ό γάμος μία καλή δουλειά που δεν την άποκλείω.

ΣΠΥΡΟΣ: Φαίνεται πως σκέπτεστε... κάπως περιέργως στην Αμερική!

ΤΖΟΑΝ: Μαλλον φαίνεται πως... λέμε αυτό που σκεπτό-μαστε!...

ΝΙΝΑ: Τί να σου πώ, Τζόαν! Στο σώμα έστιαξες, αλλά στο μυαλό γάλασες. Μέσα σε δέκα χρόνια, έγινες έντελως άλλος άνθρωπος!

ΤΖΟΑΝ: Είλικρινής!

ΝΙΝΑ: Δηλαδή... τί θέλεις να πής; Ότι δε λέτε ψέματα ποτέ στην Αμερική;

ΤΖΟΑΝ: Πώς δε λέμε: Και πολλά μάλιστα! Άλλά μόνο δ-ταν πρόκειται να κερδίσουμε κά-τι! Για να στιάδης ένα ψέμα είναι κόπος! Πρέπει να τον πλη-ρωθής. Άλλοιώς γιατί θα κου-ράσας το μυαλό σου; Τζάμπα;

ΣΠΥΡΟΣ: Λοιπόν, είχε δικίω- η Νίνα. Είσαστε πολύ ένδιαφέ-ουσας γυναίκα!

ΤΖΟΑΝ: Θέκν γιού!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο ίδιο σαλόνι).

ΤΖΟΑΝ: Δεν καταλαβαίνω γιατί είσαι μελαγχολική. Είσαι άρωστη; Ποιάς πουθενά;

ΝΙΝΑ: Όχι. Άλλά δεν αίσ-θανόμαι καλά.

ΣΠΥΡΟΣ: Έχει νευρά...

κλαίει...

ΤΖΟΑΝ: Πολλές μέρες;

ΣΠΥΡΟΣ: Καμιά είκοσα-αία.

ΤΖΟΑΝ: Μήπως με ζήλευει;

ΣΠΥΡΟΣ: Έσένα; Καλώς τί λές;

ΤΖΟΑΝ: Όχι, σοβαρά το λέω! Να μιλήση απλά! Όπως έγω! Νίνα, ζηλεύει;

ΝΙΝΑ: (έκρηξι): Φυσικά, ζη-λεύω! Έορσε εδώ και στήνε-σαι απ' το μεσημέρι, δηλαδή απ' την ώρα που θάρη ό Σπύ-ρος για φαγητό, γεμίζεις το σπίτι ν' αυτό το δαρύ διγενωτι-κό σου άσωνα, τραγουδάς κου-νάς την ούσα σου, γορεύεις ση-κάνεις κι' επιδεικνύεις τις ποδά-ρες σου. Και μόνο «στρίπ-τίζ», που δεν έκανες ακόμα!

ΤΖΟΑΝ: (άπλη): Θα κάνω!

ΝΙΝΑ: Θα κάνης;

ΤΖΟΑΝ: Κα βέβαια! Γιατί όλ' αυτά που παρετήρησες γυ-ρή μου ξαδελφούλα, είναι πολύ σωστά και ακριβέστατα! Και έξερεις γιατί φέρομαι έτσι; Για-τί ν' άρσες ό άντρας σου!

ΝΙΝΑ: Έχεις το θάσος να τ' όμολογής;

ΤΖΟΑΝ: Γιατί να το κρύψω; Άφου μου άρέσει; Έγώ δεν έ-νω δικαίωμα στη ζωή; Τί θέλεις, δηλαδή; Άν του άσέσω και του Σπύρου, να θυσιαστούμε κι' οι δυο για γατρί σου; Ξεπερασμέ-νες άνοσιές!...

ΝΙΝΑ: Μά έγω είμαι παντρε-μένη!

ΤΖΟΑΝ: Θα χωρίσης! Τί ά-πλούστερο; Έ, Σπύρο;

ΣΠΥΡΟΣ: (μυδιασμένος): Δηλαδή...

ΤΖΟΑΝ: Όχι, «δηλαδή»! Μην τα μασσάς! Έτσι δε μού είπες;

ΝΙΝΑ: Θα σε ξεμαλλιάσω, Τζόαν! Τρίγα-τρίγα θα στη-θνάω την «κόμωρα»!

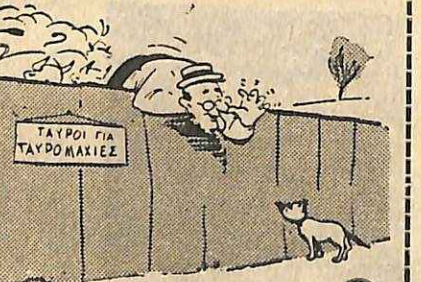
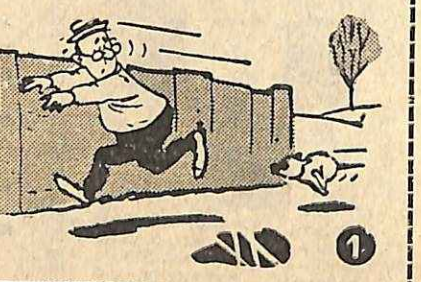
ΤΖΟΑΝ: Πρόσεξε, γιατί έξω-καλό «μπόξ» και «ζίου-ζιτούς»! (Στο Σπύρο) Ν τ ά ρ λ ι γ κ, άντε να έτοιμάσης τη βαλίτσα σου!... (Στη Νίνα): Τί κάθες; έσύ; Τηλεφώνησε στους γυ-νούς σου! Πρέπει να ψάξης γι' αντίκαταστάτη!

(Αύλα (α))

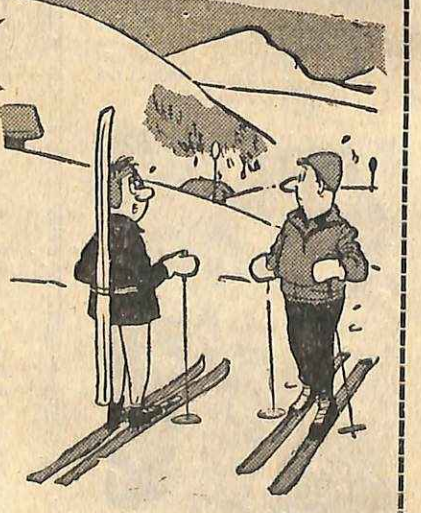
ΕΠΙΛΟΝ

— Είναι ή... σας... Σας στέλ-νει ένα φίλ...
— Πάστε το, δεσποινίς και μού το δί-νετε μετά!...

— Στην έσπασα!...

— Αυτό είναι μην τύχη και πέσω με την πλάτη!

ΣΤΟ σπίτι της κυρά-Καλλιόπης, έχει συνέλθει όσημερα — Κυ-ριακή πρωί — οικογενειακό συ-μ-βούλιο. Γύρω από ένα τραπέζι της σάλας, είναι συγκεντρωμέ-νοι, εκτός της νοικοκυράς, τέσ-σερις άντρες και μία γυναίκα. Είναι ό μεγάλος άδελφός της κυρά-Καλλιόπης, ο Άναστάσης, έ-νας τύπος μικροαστού με αυστη-ρή φυσιογνωμία, ο μικρότερος άδελφός της ο Θανάσσης, ένας τριανταπεντάρης με πρόσχαρο πρόσωπο και προσθετικές ιδέες, ο κουνιάδης της ο Πολύδωρος, ένας μεσοκόπος με ντυλά, ο έ-ξάδελφός της ο Περικλής, συν-τάξιουχος καθηγητής της φιλολο-γίας και ή κουνιάδα της ή Κλε-ονίκη, μία πενήνταρα νεροντο-κόρη, άδύνατη και σταθιδισμέ-νη. Το λόγο έχει ή κυρά-Καλλιό-πη, που με σπασμένο καρδιάς, έξηπνεί το σκορ της οικογενεια-κής συσκέψεως:

— Σας έκάλεσα να νά δούτε τί θα κάνουμε ν' αυτό το κορ-μί τη Σούζη. Καλώς να νομίζη πως είναι στάο τόν σινεμά, πως σάς φαίναται; Μας έχει οεζιλε-ψει οικογενειακώς. Άφου και ό

— Είμαι ένα καλό παιδί, τόν έ-χω βολιδοσκοπήσει και του άρε-σει ή Σούζη...

— Άπό το στόμα σου και σπου-θεω τ' αυτό... προσθέτει ν' έ-γαν άναστεναυνο άνακουφισέ-ς ή κυρά-Καλλιόπη.

— Τό γε νύν έχον, να το προ-χωρήσωμεν το ζήτημα! συμφω-νεί κι' ο άρχαίζων Περικλής. Διό-τι κατά τόν Λυσίαν...

Έκείνη τη στιγμή άνοίγει ή πό-ρτα και κάνει άπροσδόκητα την εμφάνισή της ή Σούζη, που έπ-εστρεψε απήν την ώρα από την πρωινή της έξοδο με άνταίο παντελόνι τρουακά και μπλούζα κλειστή ως άπάνω.

— Όλα-λά! κάνει έκπληκτη, βλέποντας τη συννεκική ανα-θροισή. Τί βλέπω; Η οικογένεια... Τράπ συνεδριάζει;

— Άκούσε παιδί μου! της έξη-γνεί, χωρίς περιστροφές ή κυρά-Καλλιόπη. Οι μπαρμπάδες σου και ή θεία σου, έβγαλαν την ά-πόφαση πως είναι καιρός πιά να παντρευτής. Βρέθηκε μάλιστα και ό ναυπηός...

Κι' ένω όλοι περιμένανε, ότι ή Σούζη θα έβαζε τις φωνές, έβ-λεπουν, παράδοξα, από κοινω-της να φωτίζεται από χαρά.

— Όστε με ζήτησε; Μπαρό-του! Καλά λοιπόν με είχαν πλη-ροφωρήσει ότι θα ζήτησες όμε-ρα το χέρι μου... Παπαμπαχά!

— Όχι ο Παπαμπαχά, κόρη μου! έξηπνεί ή κυρά-Καλλιόπη.

— Ποιος τότε Μάμν; Ο Μπαρ-κουλης; Διότι κι' αυτός έπρόκει-το να με ζήτηση σε νάμο.

— Καλώς αυτή είναι θεοπάλα-ση, ψιθυρίζει ή θεία Κλεονίκη στον παρακαθήμενό της Θανάσση.

— Όστε ο Μπαρκουλης, παιδί μου! συνεχίζει ή κυρά-Καλλιόπη.

— Τί δουλειά έχει ή Σούζη με τόν Πλούταρχο, μωρ έξοφρε; τόν διακόπτει νεύωντας ο θανα-σάκης. Έδώ τα πράγματα είναι απλά. Η Σούζη έχει το ψώνιο της καλλιτεχνίας... Νά τη βοηθή-σουμε, λοιπόν, την κοπέλα στις καλλιτεχνικές της φιλοδοξίες...

— Δεν είσαι καλά, Θανάσση! τόν αποπαίρνει ή κυρά-Καλλιό-πη. Έδώ γίνεται δακτυλοδεικτού-μενο! Το κατάλαδες;

— Νά την κουρεύωμεν με ψιλή μηχανή! προτείνει ο Πολύδωρος με τή νυαλιά.

— Για σταθήτε, βρε παιδιά! έ-πειθαίνει νάλι ο Θανάσσης. Για 'ί πνιγώσατε σε υιά κουταλιά νερό; Υπάρχει λύσις.

— Ποιά; οωτάνε όλοι μαζί με ένδιαφέρον.

— Νά την παντρεύουμε!

— Γειά στο στόμα σου, Θανάσ-ση μου! φωνάζει ή κυρά-Καλλιό-πη ενθουσιασμένη με την ιδέα του άδελφού της.

— Συμφωνώ, σπεύδει να δηλώ-ση ή θεία Κλεονίκη.

— Υπερθεματίζω! συμπληρώνει ο συνταξιούχος. Γιατί από παι-δάγωγική πλευράς, όπως άνα-θροει οπώς και ό Όμπος, στο ζήτη της 'Ιλιάδος...

Αυτή τη φορά ο Θανάσσης ά-ντιβίει με τόν καθηγητή:

— Μπά σε καλό σου... Μας έ-πρόσεξε με τούς άρχαίους συν-

— Είμαι ένα καλό παιδί, τόν έ-χω βολιδοσκοπήσει και του άρε-σει ή Σούζη...

— Άπό το στόμα σου και σπου-θεω τ' αυτό... προσθέτει ν' έ-γαν άναστεναυνο άνακουφισέ-ς ή κυρά-Καλλιόπη.

— Τό γε νύν έχον, να το προ-χωρήσωμεν το ζήτημα! συμφω-νεί κι' ο άρχαίζων Περικλής. Διό-τι κατά τόν Λυσίαν...

Έκείνη τη στιγμή άνοίγει ή πό-ρτα και κάνει άπροσδόκητα την εμφάνισή της ή Σούζη, που έπ-εστρεψε απήν την ώρα από την πρωινή της έξοδο με άνταίο παντελόνι τρουακά και μπλούζα κλειστή ως άπάνω.

— Όλα-λά! κάνει έκπληκτη, βλέποντας τη συννεκική ανα-θροισή. Τί βλέπω; Η οικογένεια... Τράπ συνεδριάζει;

— Άκούσε παιδί μου! της έξη-γνεί, χωρίς περιστροφές ή κυρά-Καλλιόπη. Οι μπαρμπάδες σου και ή θεία σου, έβγαλαν την ά-πόφαση πως είναι καιρός πιά να παντρευτής. Βρέθηκε μάλιστα και ό ναυπηός...

Κι' ένω όλοι περιμένανε, ότι ή Σούζη θα έβαζε τις φωνές, έβ-λεπουν, παράδοξα, από κοινω-της να φωτίζεται από χαρά.

— Όστε με ζήτησε; Μπαρό-του! Καλά λοιπόν με είχαν πλη-ροφωρήσει ότι θα ζήτησες όμε-ρα το χέρι μου... Παπαμπαχά!

— Όχι ο Παπαμπαχά, κόρη μου! έξηπνεί ή κυρά-Καλλιόπη.

— Ποιος τότε Μάμν; Ο Μπαρ-κουλης; Διότι κι' αυτός έπρόκει-το να με ζήτηση σε νάμο.

— Καλώς αυτή είναι θεοπάλα-ση, ψιθυρίζει ή θεία Κλεονίκη στον παρακαθήμενό της Θανάσση.

— Όστε ο Μπαρκουλης, παιδί μου! συνεχίζει ή κυρά-Καλλιόπη.

— Τί δουλειά έχει ή Σούζη με τόν Πλούταρχο, μωρ έξοφρε; τόν διακόπτει νεύωντας ο θανα-σάκης. Έδώ τα πράγματα είναι απλά. Η Σούζη έχει το ψώνιο της καλλιτεχνίας... Νά τη βοηθή-σουμε, λοιπόν, την κοπέλα στις καλλιτεχνικές της φιλοδοξίες...

— Δεν είσαι καλά, Θανάσση! τόν αποπαίρνει ή κυρά-Καλλιό-πη. Έδώ γίνεται δακτυλοδεικτού-μενο! Το κατάλαδες;

— Νά την κουρεύωμεν με ψιλή μηχανή! προτείνει ο Πολύδωρος με τή νυαλιά.

— Για σταθήτε, βρε παιδιά! έ-πειθαίνει νάλι ο Θανάσσης. Για 'ί πνιγώσατε σε υιά κουταλιά νερό; Υπάρχει λύσις.

— Ποιά; οωτάνε όλοι μαζί με ένδιαφέρον.

— Νά την παντρεύουμε!

— Γειά στο στόμα σου, Θανάσ-ση μου! φωνάζει ή κυρά-Καλλιό-πη ενθουσιασμένη με την ιδέα του άδελφού της.

— Συμφωνώ, σπεύδει να δηλώ-ση ή θεία Κλεονίκη.

— Υπερθεματίζω! συμπληρώνει ο συνταξιούχος. Γιατί από παι-δάγωγική πλευράς, όπως άνα-θροει οπώς και ό Όμπος, στο ζήτη της 'Ιλιάδος...

Αυτή τη φορά ο Θανάσσης ά-ντιβίει με τόν καθηγητή:

— Μπά σε καλό σου... Μας έ-πρόσεξε με τούς άρχαίους συν-

Οικογενειακό συμβούλιο

Είναι ένα παιδί πρώτης τάξεως! — Έστω, άπαντά, μετά από ό-λινόλεπτη σκέψη ή Σούζη. Είναι τουλάχιστον καλλιτεχνός! — Όχι, είναι... υδραυλός!... παροεβνίσει ο βίος ο Άναστά-σης.

— Υδραυλικός; λέει με φοίχη ή Σούζη. Μοιάζει τουλάχιστον με κανέναν άστέρα της οδώνης.

— Ναι! Με τόν... Μάλλον Μπαρ-ντο! συμπληρώνει ειρωνικά ο Θανάσσης.

— Έξοχα! φωνάζει τότε ή Σού-ζη. Να μού τόν φέρετε. Και νον-γορα μάλιστα, γιατί έπείγουμαι να άποκτήσω σύζυγο. Πως τόν λένε άλήθεια;

— Γιάννη! σπεύδει να εξηνή-ση ο βίος Άναστάσης.

— Γιάννη; προσφέρει με άπογο-ήτευση ή Σούζη. Άς είναι, ένώ θα τόν λέω Ζάν.

Κυτταχτήκανε παραξενευμένοι οι συγγενείς με την εύκολία που δέχτηκε τόν πρότατο της ή Σού-ζη και ο βίος ο Άναστάσης σπεύ-δει το ίδιο άπάνευα να έσρη το ναυπαρό. Είναι ένα σευνό παλ-λικάρι, που κάνει καλή εντύπω-ση. Η Σούζη σπεύδει να το υπο-δεχτή κουνηστή και λυνιστή.

καρδιά μου να το κάνω αυτό, παιδί μου, δε βιάσασε.
... Σταμάτησε την αφήγησή της ή Μαίρη Σόφτ. Κατάπιε ένα κόμπο που της ανέβαινε στο λαιμό και υπενηλίκισε το κλάμα. 'Η Νέλλη την κύτταζε με αγανάκτηση. Ξαχνούσε όλοταλόα πώς δεν ήταν αυτή η πραγματική της μητέρα. Την λυπόταν αφάνταστα αυτή την άγνωστη γυναίκα, ένοιωσε τον πόνο της ως μέσα στην καρδιά της. Κι' η Μαίρη συνέχισε με κόπο την διήγησή της:

Ο ΓΑΜΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ

—Είχαν περάσει δυό μήνες από τη μοιραία εκείνη βραδιά, που είχα χαρίσει την αγάπη μου στον άντρα που αγαπούσα. Ένοιωθα μέσα με την ημέρα να μεγαλώνει μέσα μου ο καρπός του έρωτά μας. Στην αρχή δεν ανησυχούσα. Λίγο-λίγο όμως άρχισε να με πιάνει αγωνία. Το σκάνδαλο που θα ξερπούσε αν γεννιόταν το παιδί πριν της ώρας του άρχισε να μου γίνεται εφιάλτης. Μ' έπιασε πανικός. Κι' ενώ ο πατέρας μου είχε ζητήσει ν' αφήσουμε να περάσουν σαράντα μέρες από το θάνατο της μητέρας μου, πριν γίνη ο γάμος, άρχισα εγώ να τού λέω, ότι ήθελα να γίνω ο γάμος νωρίτερα. Δικαιολογούσα την επιθυμία μου αυτή λέγοντας του, ότι δεν ήταν σωστό να μείνει άλλο στην 'Αγγλία, να παραμελή τη δουλειά του. Κι' έτσι ο γάμος έγινε αμέσως μετά τα σαράντα της μητέρας μου. Στο μεταξύ ήμουν έγκυος δίδυμης μηνών. Το ίδιο κιόλας βράδυ έφυγε ο πατέρας μου για την 'Αθήνα. 'Η χαρά του για το γάμο μου είχε γλυκάνει τον πόνο του για το χαμό της μητέρας μου. 'Εγώ όμως τον λυπόμουν κατάκαρδα και συλλογιζόμουν πώς θαμνε μόνος τώρα πια στο έρημο σπίτι.

'Η νύχτα του γάμου μου... άναστέναζε η Μαίρη Σόφτ—'Η νύχτα του γάμου, παιδί μου... ήταν ένας εφιάλτης. Μπορείς να καταλάβεις τι πονηριά χρειάστηκε για να μη καταλάβει την κατάσταση κι ο άντρας μου... 'Όταν έπι τέλους ξυπνήσαμε και τον είδα πώς φευγ' από κοντά μου, νύχια πώς ξαναγεννιόμουν. 'Εταξα τόσο μ'ην αντίληφθ' τίποτα, μ'ην ξεσπάση κανένα σκάνδαλο, που ένοιωθα πραγματικά άρρωστη. Εύχαριστησα ταπεινά το Θεό την άλλη μέρα, που είχα περάσει καλά αυτή τη δοκιμασία. Κι' ωρίστηκα να ζήσω από τώρα κι εμπρός άψωγα, να τιμώσω πραγματικά τ' όνομα του άντρός μου, και να γίνω μια υπάκουη και σύζυγος και μητέρα.

«Θα έξιλεωθώ για την απάτη που τού κάνα, με τη διαγωγή μου, συλλογιζόμουν. Ότι δε θα τον αγαπήσω ποτέ, το ξέρω. 'Η καρδιά μου θ' άνηκε πάντα στον πατέρα του παιδιού μου. 'Αλλά, το καθήκον θα διευθύνη όλ' μου τη ζωή. Τού χρωστώ να τον σέβουμαι και να τιμώ τ' όνομά του».

ΜΗΝΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ

— Δεν έκανα την παραμικρή προσπάθεια για να τον αγαπήσω, συνέχισε η Μαίρη Σόφτ. Θά το θεωρούσα προδοσία προς τον πατέρα του παιδιού μου, αν έκανα την ελαχιστή πίεση στην καρδιά μου ν' αγαπήσω άλλον άντρα. 'Αλλά το θεωρούσα εξ ίσου προδοσία στον άντρα μου, αν έκανα την παραμικρή παραχώρηση στον άλλον. Έρχονταν στιγμές που ένοιωθα μια άκατανίκητη επιθυμία να γράψω στο Στέφανο. Να τού στείλω δυό λόγια, να μάθω τί γίνεται. Και να τον διαβεβαιώσω πώς τον αγαπούσα πάντα. 'Επιν'α όμως αυτή την επιθυμία μέσα μου. Μερικές μέρες εύχόμουν να

λάβω γράμμα από το Στέφανο. Μου είχε όρκισθ' ότι δεν θα μου δινε ποτέ πια σημαία ζωής, για να με βοηθήσει να τον ξεχάσω μ' αυτό τον τρόπο. Τον εύχνομονούσα γι' αυτό. Μερικές ημέρες όμως, μ' έπιασε κάτι σαν τρέλλα. Και τότε πήγαινα κρυφά-κρυφά στο ταχυδρομείο και οατούσα αν ύπρχε κανένα γράμμα για μένα. 'Επαινα πάντα άνηκτική απάντησι. Κι' ένοιωθα μια κεντριά στη καρδιά συγχρόνως και μια βαθειά ανακούφιση.

Ο άντρας μου μου φερόταν άψωγα. Δεν ήταν βέβαια ο τύπος του τρυφερού άντρα. Ότι μ' αγαπούσε, ήταν βέβαιο. 'Αλλά δεν ήταν διαχυτικός. Δεν τού ερχόταν φυσικό να π' ένα τρυφερό λόγο. Κύτταζε όμως να προλάβει κάθε επιθυμία μου κι' ήταν γενναιοδωρός. Δεν έξεω πώς θα τον έκρινα αν δεν είχα την έννοια που με βασάνιζε. Κάθε μέρα που περνούσε ήταν και μια αγωνία για μένα. Άπορούσα πώς δεν αντιλαμβανόταν την κατάσταση μου. Και δεν έδλεπα την ώρα να τού αναγγείλω ότι θα γίνωμουν μητέρα. 'Αφ'ηνα μόνος να περάσουν λίγες ημέρες, για να πάω το ζήτημα στο δρόμο.

Όταν επί τέλους πήρα την απόφασι και τού ανήγγειλα ότι θα γινόταν πατέρας, κόντεψε να τρελαθ' από τη χαρά του. Δεν ήξερε τί να μου κάνει, πώς να με περιποιηθ' 'Εγινε πιο τρυφερός, πιο περιποιητικός. Κι' οι μήνες που ακολούθησαν θα μπορούσαν να είναι πολύ εύτυχισμένοι για μένα, αν δε με βασάνιζαν οι άναμνησεις και αν δε μ' έτρωγε η αγωνία για τη γέννησι το παιδιού.

Ο άντρας μου έπαινε με να με στο γιατρό να με εξετάσει, να μου π'η. 'Εγώ έπαινα στην άνοιση μου:

—Οχι, δεν πάω σε γιατρό. Τί να πάω να κάνω από τώρα στο γιατρό; Τον τελευταίο μήνα. Μόνο τον τελευταίο μήνα!...

Δεν τού άρεσε αυτό το Ουίλλιαμς. Φοβόταν. 'Αλλά δε μπορούσε να με πείσει να το στανίω να πάμε. 'Εγώ ήθελα να κερδίσω χρόνο. Είχα την ιδέα, πώς αν κερδίζα λίγον καιρό, θα διέτρεχα λιγώτερο κίνδυνο ν' άνακαλύψ' ο γιατρός την αλήθεια. 'Ετσι περνούσε ο καιρός, μήνα με το μήνα.

Στην αρχή έζησα πολύ κοσμητικά. Με πήγε ο άντρας μου στα καλύτερα σαλόνια, μ' έφερε σ' έπαφή με την καλύτερη κοινωνία. 'Εγώ, έμεγα πιστή στην απόφασί μου, φερόμουν άψωγα και διμυούργησα τη φήμη μιας πολύ σο-

βαρής νέας γυναίκας. Ίσως-Ίσως μάλιστα υπερβολικά σοβαρής.

Ο Ουίλλιαμς καμάρωνε γι' αυτό. 'Ημουν ακριβώς όσο σοβαρή με ήθελε. Πολλές φορές, όταν κανείς κύριος προσπαθούσε να με φιλετήσει κι' εγώ κρατούσα στάσι άψωγη και άκατάδεχτη, συναντούσα τ' μάτια του άντρός μου και διάβάζα τον ένθουσιασμό για το φέσιμό του στο βάθος της ματιάς του. Για μένα όμως, δεν ήταν θυσία αυτό τού κανένα. 'Ηταν κάτι το αυτόνομο, το φυσικό. Πρώτα-πρώτα, επειδή η καρδιά μου εξακολουθούσε ν' άνηκε πάντα στον άντρα που αγαπούσα, και δεύτερον, επειδή και άδεια να ήταν η καρδιά μου, δε θα την γάρριζε σε άλλον. Είχα όρκισθ' να μην απάτησω τον άντρα μου. 'Αλλά, για να κρατώ σε απόσταση όσους τυχόν θα έπιχειρούσαν να με φλετάρουν, φερόμουν δυσανάλογα άσχημα για την ηλικία μου. Κι' ο Ουίλλιαμς ένθουσιαζόταν που διέφερα τόσο από τις άλλες γυναίκες.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΠΑΛΗΤΗ

— Το παιδάκι μου το περίμενα κοντά στις γιορτές. Ο Ουίλλιαμς, κατά τους δικούς του υπολογισμούς, το περίμενε το Φεβρουάριο. 'Όταν μπήκε ο Δεκέμβριος μ' έπιασε πανικός. Κάτι μου έλεγε ότι ο τοκετός θα ερχόταν νωρίς, πολύ νωρίς. 'Ίσως πιο νωρίς απ' ό,τι υπολόγιζα κι' εγώ. 'Η ψυχική μου κατάσταση, που ήταν ήρεμη μ'όλην έως τότε, άλλαξε με μιάς. 'Η αγωνία μου σφιγγε την ψυχή. Φοβόμουν. 'Οχι μόνον για ό,τι ήταν φυσικό να φοβόμαι, αλλά ακόμη και για ό,τι θα ήταν το πιο άπιθανο πράγμα του κόσμου. Κι' εγώ δεν έξεω τί ακριβώς φοβόμουν. Κλείστηκα στο σπίτι. Φοβόμουν να περπατήσω στο δρόμο. Είχα ένα φόβο μ'ην πέσω, μ'ην πάθω άτύχημα. Φοβόμουν τ' αυτοκίνητα, τις διαβάσεις στους δρόμους. Ο καιρός ήταν άπαισιος. Έβρεχε, έβρεχε και το νερό της βροχής τ'νοιώθα σε δάκρυα στα βάθη της καρδιάς μου. Ο Ουίλλιαμς άρχισε ν' άνησυχ' Μ' έβλεπε που γλώμιασα, μ' έβλεπε πολύμωνα, και καταλάβαινε πώς δεν κοιμόμουν τις νύχτες. 'Η άπνεια δε μ' άφινε να κλείσω μάτι.

—Είνα καιρός να πάμε στο γιατρό, μου είπε μια μέρα.

—Οχι, όχι, φώναξα εγώ έξαλλη. Δεν πάω στο γιατρό.

Το ήξερα πώς ήταν η δωδεκάτη ώρα, πώς έπρεπε όπωσδήποτε να πάω στο γιατρό.

—Είνα καιρός να πάμε στο γιατρό, μου είπε μια μέρα.

—Οχι, όχι, φώναξα εγώ έξαλλη. Δεν πάω στο γιατρό.

Το ήξερα πώς ήταν η δωδεκάτη ώρα, πώς έπρεπε όπωσδήποτε να πάω στο γιατρό.

—Είνα καιρός να πάμε στο γιατρό, μου είπε μια μέρα.

—Οχι, όχι, φώναξα εγώ έξαλλη. Δεν πάω στο γιατρό.

να πάω στο γιατρό. 'Η ιδέα όμως, ότι θα πήγαινα μαζί με τον άντρα μου στο γιατρό, με παρέρυε.

—'Αέσως θα καταλάβ' πώς βρίσκομαι στον τελευταίο μήνα της κυοφορίας, ο γιατρός, συλλογιζόμουν. Και τότε τί θα γίν'η; Εύτυχώς ο άντρας μου δεν έπαινε εκείνη την ημέρα. Τον έπεισα ν' αφήσουμε να περάσουν κι' οι γιορτές. Το ήξερα όμως, πώς όπωσδήποτε στο μεταξύ θα προλάβαινε το παιδάκι μου.

Κόντενα να τρελαθώ. Είχα περάσει αυτούς τους μήνες σαν σ' ένα μεθύσι. 'Η καινούργια μου ζωή, η καλωσύνη του άντρός μου, η καινούργια κοινωνία, οι καθημερινές άπασχολήσεις και χαρές, μ' έκαναν να ξεχνά την πραγματικότητα. Το μόνο που δεν είχα ξεχάσει, ήταν η αγάπη μου. 'Όσο και να πείζα τον έαυτό μου να είμαι πιστή και με τη σκέψ' ακόμη στον άντρα μου, δε μπορούσα. Έρχονταν στιγμές που η αγάπη μου για τον πατέρα του παιδιού μου φούντωνε μέσα μου με πρωτόγνωρη δύναμη. Έρχονταν στιγμές, που θα ήμουν ικανή να κάνω όποια τρέλλα. Το μόνο που με συγκρατούσε στην αρχή ήταν η συμπύκνωση για τον πατέρα μου. Κι' έπειτα η λύπη και για τον Ουίλλιαμς, που δεν είχε φταιξει σε τίποτα. 'Ίσα-Ίσα είχε φερόθ σε όλα ήπιποτικώτατα. Γενικά όμως αυτόι οι μήνες είχαν περάσει μάλλον ήρεμα. Κι' άξαφνα, μόλις μπήκε ο Δεκέμβριος, γκρεμίστηκε η ψυχική μου ισορροπία.

Μιά νύχτα, με σκούνησε ο άντρας μου και με έπνιψε τρυμαγμένος.

—Τί έπαθες; μου είπε. Παραμύλιας; —Οχι, φώναξα τρομαγμένη κι' εγώ. Δε μιλάω στον ύπνο μου. Κι' όμως, μου άποκρίθηκε με ύφος κάπως παράξενο. Μιλούσεσ άπόψε παιδί μου, και πολύ μάλιστα.

—Και τί έλεγα; τον ρώτησα φοβισμένη.

Με κύτταζε καλά στα μάτια. —Φώναζες ένα όνομα... Πάγωσα ολόκληρη. Δεν τολμούσα να τον ρωτήσω τ' όνομα. Αυτό όμως μου είπε, κυττάζοντάς με πάντα δυσίπιστα και παράξενα:

—Φώναζες: «Στέφανε! Στέφανε!» Κι' έπειτα κάτι έλεγες άκόμη. 'Ελληνικά όμως, δεν τα καταλάβαινα.

Ανάσνα «αί ήραα την ψυχράι» μ'α να τον καθησυχάσω. Τού είπα κάποιο ψέμμα ότι δεν ήταν όνομα αυτό που μου έλεγε. Λογικά, έπρεπε να με πιστέψ'η. Δεν είχε λόγο να μη με πιστέψ'η, μια και δεν καταλάβαινε ελληνικά. Παραξενεύτηκε όμως που δε φάνηκε να πείθεται στα λόγια μου. 'Όπωσδήποτε δεν έπαινε. 'Εγώ όμως φοβόμουν και τον ύπνο μου τώρα. Έτρενα μ'η προδοθώ.

Βρισκόμουν σ' αυτή τη φορική ψυχική κατάσταση, όταν ήρθε ένα φοβερό χτύπημα. 'Αλληλογραφούσα στην 'Ελλάδα, εκτός από φίλες μου και με κάμποσες ήξεραν την αγάπη μου για το Στέφανο, χωρίς φυσικά να μπορούν να ξέρουν λεπτομέρειες. 'Ηταν μέσα τού Δεκέμβρη λοιπόν, όταν μιά απ' αυτές τις φίλες μου, μουστειλε γράμμα. Τί γράμμα, παιδί μου, τί γράμμα!...

Σταμάτησε η Μαίρη Σόφτ. Τα χείλη της έταξαν, δε μπορούσε να προχωρήσει. Πάλευε με το κλάμα. 'Η Νέλλη την κύτταζε με ά- —Τί γράμμα! Βόγγηξε πάλι η γυναίκα... Θέλεις να το διαβάθς, παιδί μου; Λέει για τον πατέρα σου...

—Ναι, άποκρίθηκε η Νέλλη

ψιθυριστά, κι' η κυρία Σόφτ της έδωσε ένα παλιό, κίτρινομένο χαρτί.

—Διάβατε, διάβατε, της είπε μ' ένα λυγμό στη φωνή. Κι' η Νέλλη διάβασε το γράμμα. «Μαίρη μου, έγραφε η φίλη άπό την 'Αθήνα, το φυσικό θα ήταν να σου γράψω εύχες για τις γιορτές. Δυστυχώς όμως, δε μπορώ να το κάνω αυτό. Έχω κάτι τόσο δυσάρεστο να σου γράψω, που δεν ταιριάζει με τη χαρά των γιορτών. Πρέπει όμως να στο γράψω, είναι χρέος μου κι' ανέλαβα υποχρέωσι να στο γράψω... Ο Στέφανος δεν ζ'η πιά...».

Σήκωσε τα μάτια της με τρόμο η Νέλλη από το γράμμα, κύτταζε την κυρία άντίκρου της, που παρακολουθούσε την άναγκασί της και μάντευε που βρισκόταν.

'Η Μαίρη έκανε μια κίνηση άπελπίσιας με το κεφάλι, και ψιθύρισε με φωνή πνιγμένη στο κλάμα.

—Διάβατε, παιδί μου, διάβατε.

«Ο Στέφανος δεν ζ'η, ξαναδιάβασε η Νέλλη. Ξεψύχησε, Μαίρη μου, με τ' όνομά σου στα χείλη... Το ξέω πώς θα πονέσης πολύ, αλλά πρέπει να το μάθης όλα. Κι' έπειτα ξεχάσε τα και ζήσε εύτυχισμένη με τον άντρα σου».

«Λοιπόν (συνέχισε το γράμμα), ξέρεις ότι το Στέφανο τον είχα δ'η κάμποσες φορές μαζί σου. 'Από τον καιρό που ήμουν όμως έσύ, δεν είχε τύχει να τον συναντήσω. Μ'α μέσα πριν ένα μήνα, τον συνάντησα τυχαία στο δρόμο, και τούμωρα να τον γνωρίσω. 'Ηταν πολύ άδυνατισμένος κι' είχε ένα χρώμα άπαισιο».

—Τί έπαθες; τον ρώτησα.

«Κούνησε το κεφάλι του θλιμμένος».

—Είμαι άρρωστος. Έχω έλκος στο στομάχι... «Δεν έδωσα και τόση σημασία, άναπητή μου. Το έλκος είναι σήμερα μια συνθιτισμένη άρρώστεια και φαντάστηκε ότι δε μπορεί να είναι επικίνδυνο για ένα άνθρωπο τόσο νέο».

—Να κυτταχθ'ς, τού είπα. Να π'ας στο γιατρό

—Πήγα! μου άποκρίθηκε. Πρέπει να κάνω έγχείρηση».

«Τού εύχθήκα περαστικά και τον παρακάλεσα να μου τηλεφωνήσ'η, να μου π'η πώς πάει. Αιδοθήκα ένα ανθρώπινο ένδιαφέρον γι' αυτόν, καταλάβαινες. 'Πέρασαν καμιά είκοσι μέρες, χωρίς ναών ειδήσεις του. Και πρό τριών ημερών μου τηλεφώνησε κάποιος εκ μέρους του κυρίου Πλανή, ότι βρίσκεται στο νοσοκομείο, πολύ βραδυά κι' ότι θέλει να με ιδ'η».

«Φυσικά, έτρεξα. Τον ήραα στα τελευταία του, Μαίρη μου. 'Η έγχείρησι αυτή που πετυχαίνει σχεδόν σε όλους άπέτυχε. Κι' εγώ δεν ξέρω γιατί. Οι γιατροί βρίσκονταν σε άπόγνωση, και προσπαθούσαν να τού κρύψουν την αλήθεια. 'Εγώ όμως καταλάβα πώς τα είχε μαντέψ'ει ο ίδιος δ'λα».

«Με πασακάλεσε λοιπόν να καθίσω κοντά του κι' άρχισε να μου μιλάει για σένα... Μαίρη μου, ξέρω πώς θα σπασάθ'η η καρδιά σου. Δεν ξέρω αν είναι σωστό, αυτό που κάνω να στο γράψω. 'Ο άντρας σου βέβαια, δε θα μπορ'η να διαβάθς ελληνικά, ώστε δεν ύπαρχει φόβος κι' αν πέσει το γράμμα στο χέρι του, δεν ξέρω όμως αν είναι σωστό να σε άναστατώσω έτσι άπάνω στην εύτυχία σου. Πάντως με παρακάλεσε να μ'η σου γράψω λεπτομέρειες για να μ'η πονέσης. Θά σου έπαυόμω τα ίδια του τα λόγια: —Να της γράψης ότι πέθανα, και να μ'η λυπηθ'η. 'Η ζωή μου δεν είχε χαρές. Πάντως ο θάνατός μου

Η ΝΕΑ ΑΒΑ ΓΚΑΡΤΝΕΡ
'Η Μονίκ Μπερζέ είναι μια γαριφανή μελανοχρή Γερμανίδα 21 γρόνων, η οποία άφού δεν καίθωρε να κάνει τους κινηματογραφικούς παραγωγούς της πατρίδας της να την προσέχουν, πήγε στη Ρώμη, με την ελπίδα πώς εκεί την περιμενε καλύτερη τύχη. Πράγματι η άρτια Μονίκ στάθηκε πολύ τυχερή στην Ιταλική πρωτεύουσα: Σχεδόν άμέσως της ανέθεσαν ένα μικρό ρόλο στο φιλμ «Οι φιλόδοξοι». Τώρα η Μονίκ Μπερζέ, που είναι γνωστή στους κινηματογραφικούς κύκλους ως η «Γερμανίδα με τα πράσινα μάτια» πρόκειται να πρωταγωνισήσ'η σ' ένα νέο φιλμ, ο παραγωγός του οποίου την λαμβάνει σ'α μιά νέα «Αβα Γκάρτνερ».

δεν έχει καμιά σχέση με τη δυστυχία μου. 'Ηταν τυχερό μου να το πάθω αυτό. Το ίδιο μπορούσα ναχώ πάθει ένα αυτοκινητικό δυστύχημα. Να μ'η λυπηθ'η. Μόνον να ξέρη πώς πέθανα με τ' όνομά της στα χείλη μου. Πως την αγάπησα έως την τελευταία μου πνοή. Και πώς της εύχουμαι με δ'λη μου την ψυχή να είναι εύτυχισμένη... «Αυτά είναι τα λόγια του, Μαίρη μου. Έμεινα κοντά του όλη την ημέρα. Και το βράδυ ξεψύχησε σχεδόν στα χέρια μου, με τ' όνομά σου στα χείλη».

«Μαίρη μου, με συννέρεσις που σου δίνα, αυτή την πίκρα αυτές τις χαρούμενες ημέρες. Το ξέρω πως είσαι δυνατή. Σφίξε την καρδιά σου, και ζήσε εύτυχισμένη. Να τον θυμάσαι σαν ένα ωραίο όνειρο».

Το γράμμα έτρεμε στο χέρι της Νέλλης. Δάκρυα πλημμύριζαν τα μάτια της. 'Η Μαίρη σκούπισε τα δικά της μάτια, που ήταν θολά από τα δάκρυα.

—Τόχω διαβάσει, άπειρες φορές, χιλιάδες φορές αυτό το γράμμα, ψιθύρισε. Έχουν περάσει είκοσι δύο χρόνια, παιδί μου. Κι' όμως, δε μπορώ να μ'η κλάψω. Κάθε φορά κλάω».

ΠΡΩΤΕΣ ΥΠΟΨΙΕΣ

Πέρασε κάμποση ώρα πριν υπορέσει να συνεχίση την τραγική της αφήγησι η πνευμένη γυναίκα:

—Τί έκανα όταν διάβασα το γράμμα, δε μπορώ να σου πώ, παιδί μου. Δε μπορώ να στο πώ, επειδή δεν το θυμάμαι. Νοιώζω ότι άρχισα να κλάω σπαρακτικά. 'Η δυστυχία μου ήταν τόση, που δε σκέφθηκα να κλάω το γράμμα, αλλά να κλάω με το πόνό μου. 'Εκλαιγα κρατώντας το στο χέρι. Φάνετα πως έτσι με βρήκε ο άντρας μου όταν γύρισε σπίτι το μεσημέρι. Με ήρε να κρατώ το

γράμμα στο χέρι και να τραντάζουμαι από τ' άσφυλητά. Όπως είναι φυσικό, τάχα με ρώτησε. 'Εγώ σάστησα. Τότε μόνον, σ'α να ζήτησα. Τότε μόνον άρχισε να εργάζεται η λογική και κατάλαβα πώς έπρεπε να παλέψω για να μ'η προδοθώ, για να μ'η καταστρέψω όλα όσα είχα κερδίσει με τόσες βυσίες.

—Πέθανε μια φίλη μου, τού έξηγησα. —Λογική, τού έξηγησα η Μαίρη Σόφτ. Όλο και γιγμονούσε, όλο με κύτταζε στα μάτια, σαν να ήθελε να με καθησυχάσ'η, ή σαν να ήθελε να με ψυχολογήσ'η.

«Όταν επί τέλους έφυγε, έπεσα στο κρεβάτι μου άφού κλείδωσα την πόρτα μου κι' άφουσα τον πόνο μου έλεύθερο».

Θέλεις ήταν το γράμμα, παιδί μου; Θέλεις ήταν η ώρα πιά; —Εκεί που σπασάσ'η σ' άνασφυλητά, μου φάνηκε πως ένοιώσα κάποιο πόνος. Σε λίγο άλλο πόνος κι', κι' έπειτα άλλο.

Δεν είχα ιδέα κιόλας τί άκοιβάς έπρεπε να αισθανθώ, αν έπρόκειτο για τοκετό. Δεν ήξερα αν έπρεπε πραγματικά να πιστέψω ενά τέτοιο πράγμα. Οι πόνοι όμως δυνάμωσαν και σε λίγο δε μούμεινε αμφοβολία. Τί αισθανθήκα τότε παιδί μου, μπορείς να το καταλάβ'ης; Έγινες κι' έσύ μάνα, δεν είναι έτσι; —Ναι, ψιθύρισε η Νέλλη με μάτια βουρκωμένα.

—Εγινες μια εύτυχισμένη μάνα... Τί έκανες μόλις αισθανθήκες τους πρώτους πόνους; —Τού είπα στον άντρα μου... —Έμεινα σταμάτησε το μυαλό μου. Ποτέ δεν ένοιώσα τόσο άπεραντη μοναξιά. Ένώ γνώριζα πολύ κόσμο, ενώ είχα πολλές «φίλες», άξαφνα κατάλαβα πώς βρισκόμουν έρημη άναμεισα σ' ένα έθνοικό κόσμο. Δεν ύπρχε ένας άνθρωπος, μια γυναίκα, που θα

μπορούσε να μάθ'η το μυστικό μου και να με βοηθήσ'η. Δεν ύπρχε κανείς που θα μπορούσε να με σάσει...

Άφισα την ώρα να περνή και δάγκωνα τα χείλη μου από τον πόνο. Λες κι' ήταν δυνατόν με τη θέλησή μου ν' άγοπορήσω τη γέννα. Να την άγοπορήσω π'όσο; Όχι μιά ώρα, δυό ώρες, ή έστω και μιά μέρα. Να την άγοπορήσω δυό δ'ολόκληρους μήνες...

Άπάνω στην αγωνία μου έκανα ένα υπολογισμό. Δε μπορούσε να λογαριασθ'η ούτε σαν έσ'α υπ'ών κυοφορία. Πολλά παιδιά γεννιούνται στους έπτ'α μήνες. Οι έπτ'α μήνες όμως ήθελαν εκάστη κάμποσε ημέρες να συμψηλωθούνη...

Οι πόνοι μου έγιναν δυνατοί τόσο που κάποια στιγμή ξεφύγισα χωρίς να το ξέλω. Την άλλη στιγμή ήρθε η κυοφορία, μου χτύπησε την πόρτα. Δίστασα, αλλά στο τέλος της άνοιξα. Δε μπορούσα να κλώ αλλοτιμικά.

Όταν με είδε η κοπέλλα τρούμαζε. Τα μάτια μου ήταν προσημνα από το κλάμα και καθώς κύτταζε το πρόσωπό μου στον καθρέφτη, άδελά μου τούμωρα κι' εγώ ή ίδια. 'Ημουν κίτρινη σαν το σαβάνι.

—Πονάω! Βόγγηξα. Δεν ξέρω τί έπαθα. Πονάω...

—Έρχεται το παιδί μου, είπτε τότε αυτή χαρούμενη. (Γιατί φυσικά δεν ήξερε πότε ακριβώς το περιμένουμε).

—Όχι, διαμαυρώθηκα εγώ. Δε μπορεί να είναι αυτό. Το παιδί σ'αγει άκόμη.

Τάχαση η κοπέλλα πάλι.

—Τότε τί πάθατε; Δε μπορούσα να μιλήσω από τον πόνο. Αυτή λοιπόν, χωρίς να με ρωτήση πήρε άμέσως στο τηλέφωνο τον άντρα μου, στο γραφείο του και τού είπα να τρέξ'η στο σπίτι.

ΠΡΩΤΟΣ ΤΟΚΕΤΟΣ

«Ο καυμένος ο Ουίλλιαμς έφθασε λαχναρώνμένος. Ότε κι' είχε βάλει στο νου του πως ήταν δυνατόν να προκεται για τοκετό».

—Τί έπαθες; με ρώτησε. —Δεν ξέρω, άποκρίθηκα εγώ, σφιγγότας τα δόντια μου για να μ'η προδοθώ το πόσο πονούσα. Νοιώθω κάτι πόνους... κάτι πόνους...

Μήπως κούρεσες; με ρώτησε άναστατωμένος. Αυτό έλειπε τώρα στην κατάσταση που βρίσκεσαι...

—Δεν ξέρω. Πονάω... Χωρίς άλλη λέξη, πήρε το γιατρό το μαιευτήρα, στο τηλέφωνο. 'Ηταν φίλος του, εγώ όμως δεν τον γνώριζα. Έπειθ' όποιος σου είπα, δεν είχα θέλησει να πάω ως τότε στο γιατρό».

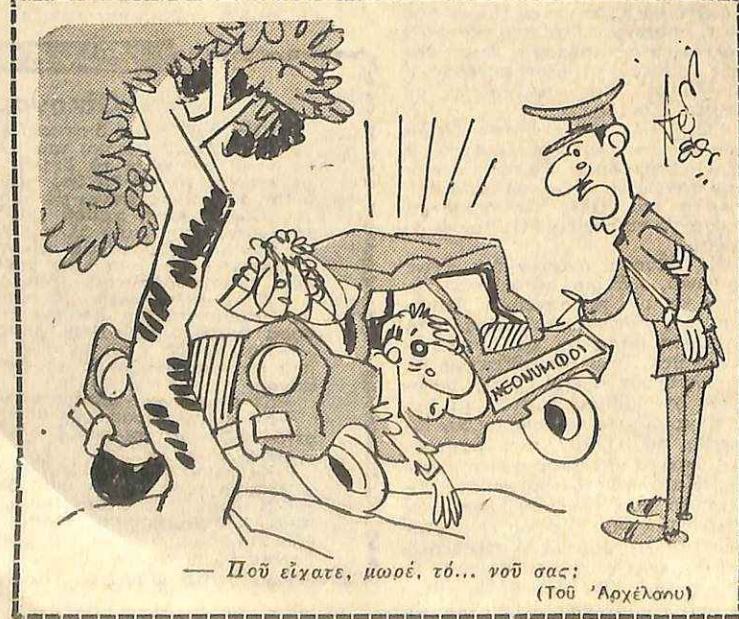
—Ελα άμέσως τού είπα. Κάτι συμβαίνει.

Στα λίγα λεπτά της ώρας που μεσολάβησαν ώπου να ρωθ' ο γιατρός, ο άντρας μου με μάλλανε. —Βλέπεις; Τόσον καιρό σου έλεγα να πάμε στο γιατρό και δεν ήθελες. Τώρα, βλέπεις πολύ καλά ότι τα πράγματα δεν είναι απλά. 'Εχει γυροτό να χάσουμε το παιδί».

Έπειτα όμως παρακαλώμουν να μ'η πονέσει.

—Δεν πιστεύω να συμβαίνει πραγματικά τίποτα. Μπορεί να είναι τελείως άσχετο... 'Εγώ, ήμουν σαν τον κατάδικο. 'Ελεγα μέσα μου πως μονάχα το θάσος κι' η ψυχραιμία θα μπορούσαν να με σώσουν. 'Η ψυχραιμία μου όμως είχε γίνει κοινέλι, κι' έταξα σαν το φύλλο.

Σε λίγο έφθασε ο γιατρός. Τό ήξερε ότι είμαι έγκυος, τού το είπα π'η ο Ουίλλιαμς, προ καιρού. Φυσικά όμως δεν ήξερε ποτέ έπρεπε να γεννηθ'η το παιδί, δεν είχε κρατήσει σημειώσεις. Με έ-

—Πού είχατε, μωρέ, τό... νου σας; (Τού 'Αρχέλαου)

ζητάσε λοιπόν, κι' έπειτα φώναξε χαρούμενος:

— Τι άνησυχείτε; Δέ συμβαίνει τίποτε άλλο παρά το πιο ασυιολογικό πράγμα του κόσμου. Σε μερικές ώρες, ή κυρία θα είναι μία ευτυχισμένη μητέρα κι' έσύ Ουίλλιαμς ένας υπερόψανος πατέρας.

Αυτός γούρλωσε τα μάτια του.

— Τι είπες; τόν ρώτησε. Δεν είσαι καλά. Δεν είναι δυνατόν να πρόκειται περί τοκετού. Το παιδί τ'ο περιμένουμε το Φεβρουάριο.

Ο γιατρός γέλασε.

— Έτσι συμβαίνει πάντα, κακοί υπολογισμοί! Το παιδί έφθασε σε λίγες ώρες και κάνει καλύτερα τούς λογαριασμούς σου. Μόνο μ'ην άσινε να περάει ή ώρα.

Η κυρία πρέπει να μεταφερθή άμέσως στην κλινική...

Ο άντρας μου φαινόταν κεραυνωτυπημένος.

— Κάνεις λάθος, γιατρέ, τού ξανάπε. Παντρεύτηκαμε τ'ο Μάιο.

Τότε γούρλωσε τα μάτια του ο γιατρός.

— Από τ'ο ύψος του κατάλαβα πως αμέσως μπήκε τ'ο νόημα.

Όστόσο φέρεθηκε πολύ πολιτισμένα:

— Άν είναι έτσι, φίλε μου, είπα, τότε πρόκειται δυστυχώς περί προώρου τοκετού.

Όπως δ'όχι, τ'ο παιδί θα θάσση σε διάστημα λίγων ωρών.

— Όστε, μ'ην άσπορητε, σ'ας παρακαλώ.

Μ' όλους μου τούς πόνους, με δ'λη μου τήν αγωνία, έρχινα κρουφές ματιές στον άντρα μου.

Είδα τ'ο πρόσωπό του άναστατωμένο, γεμάτο αγωνία.

— Θα ήταν δυνατόν, ρώτησε ο άντρας μου, να γίνη εδώ στο σπίτι τ'ο τοκετός;

Ο γιατρός φάνηκε συλλογισμένος.

— Γιατί; ρώτησε.

— Για ν' άποφυγουμε τή μετακίνηση τώρα...

Ένας πόνος δυνατός μ' έκανε έκείνη τή στιγμή να σούλιασω.

— Γιατρέ! ξεφώνισε ο άντρας μου. Τρέξε, φέρε τ'α εργαλεία σου. Δεν τή μετακινώ τώρα.

— Άδύνατο...

— Όπως να είναι πολύ άργά, είπα ο γιατρός.

Όπως να είναι καλύτερα να μείνη εδώ. Σε λίγα λεπτά τής ώρας θα είμαι πάλι κοντά τής.

Έφυγε, ρίχνοντάς μου μία ματιά που μούδωσε να καταλάβω, ότι τ'α μάντεψε όλα. Κι' έμεινα μόνη με τόν άντρα μου.

ΡΕΞΕ ΑΓΩΝΙΑΣ

Η δυστυχία μου κορυφώθηκε τ'α λίγα λεπτά τής ώρας, ώσπου νάρδη ο γιατρός. Ήταν τόσο

συγκινητικά καλός μαζί μου ο Ουίλλιαμς, τόσο φοβ'όμενος, τόσο γεμάτος αγωνία, που ένιωθα βαρύν' μένα μου τή ντροπή.

Αυτός, που δεν ήξερε να είναι τρυφερός, έγινε ξαφνικά τόσο τρυφερός πού με άναστατώνε. Μού χαϊδεψε τ'α χείρια μου, μούτρωψε με κολώνια τ'ο μέτωπο, και μού ψιθύριζε λόγια αγάπης:

— Δέ θέλω να χάσουμε τ'ο παιδάκι μας, αλλά, κι' αυτή τή ευσία θα τή δεχθώ πρόθυμα, θάναίη να μ' πάθης τίποτε έσύ...

«ΚΟΡΙΤΣΙ ΚΑΙ ΖΥΓΙΖΕΙ ΠΕΝΤΕ ΚΙΛΑ»

Αυτά τ'α λόγια τ' άκουσα, σ'άν μέσα σε λήθαργο. Μού φαίνεται πως τήν τελευταία στιγμή ο γιατρός με κοίμισε λιγάκι και μού τσάδ'ε τ'ο παιδί.

— Έπειτα δέν άκουσα πιά τίποτε. Λιποθύησα. Όλη μου ή άγωνία ξεσπασε τήν ώρα εκείνη σε μία άναπάντητη λιποθυμία.

Όταν άνοιξα τ'α μάτια μου πάλι βρισκόμουν σ'το κρεβάτι μου κι' όλα είχαν τακτοποιηθή. Μονάχα παραξενεύτηκα πού δέν είδα κοντά μου τόν άντρα μου.

Η νοσοκόμα έγειρε άπάνω μου. Τ'ο πρόσωπό τής ήταν σκοτεινό.

— Νά φωνάσω τ'ο γιατρό! ψιθύρισε κι' ξεφρανίστηκε.

Σε λίγο μπήκε ο γιατρός πολύ σοβαρός κι' αυτός κι' έκλεισε πίσω τ'ο πρόσωπό τής τήν πόρτα.

— Τ'ο παιδάκι μου; τόν ρώτησα ψιθυριστά.

— Κορίτσι! μού επανέλαβε. Και ζυγίζει πέντε κιλά.

Τώρα μονάχα κατάλαβα τί σήμαιναν αυτές οι λέξεις. Τώρα μόνο κατάλαβα γιατί τ'α τόνισε έτσι παραξένα ο γιατρός.

Τόν κ'ύτταξα άδελά μου με τρόμο. Αυτός κούνησε τ'ο κεφάλι του και μού είπαε πολύ σοδάρα:

— Παιδιά πούχονται πρίν τής ώρας τους δέν ζυγίζουν τόσο.

— Γιατρέ, τ'ο φώναξα, πανικόβλητη. Τί θέλετε να π'ητε;

— Έσκυψε και μού ψιθύρισε σ'το αυτί:

— Ο σύζυγός σας είναι έξω φρενών...

— Τι τ'ού είπατε; τόν ρώτησα ψιθυριστά κι' έγώ. Για όνομα τ'ο Θεού, τί τ'ού είπατε;

— Δέν ήταν δυνατόν να τ'ού πώ ότι τ'ο παιδάκι ήθε νωρίς. Είναι όχι μόνον άπλάστα φυσιολογικό, αλλά κι' ένα από τ'α πιο εύρωστα παιδιά...

— Κι' όμως γεννήθηκε πρίν τής ώρας του, επέμεινα έγώ.

Με κ'ύτταξε με ύφος γεμάτο μωφή:

— Κυρία Σόφτ, μού είπαε με ύφος παγερό. Λυπάμαι 'Αλλά ο Ουίλλιαμς είναι φίλος μου. Δέ μπορώ να τ'ού πώ ψέματα.

Κι' μ' αυτά τ'α λόγια μού γύρισε τήν πλάτη και μ' άφησε μόνη.

— Άδικα περιμένα έπειτα όλη έκείνη τή νύχτα τόν άντρα μου, συνεχίσε άναστενάζοντας ή Μαίρη Σόφτ.

— Άδικα κ'ύτταξα όλη τήν ώρα τήν πόρτα. Η μόνη πούμπαινε κι' έδ'γαινε ήταν ή νοσοκόμα, σοδάρη, έχ'δου κι' αυτή, λές και ή ένοχή μου ήταν κάτι πού τήν άφορούσε κι' αυτή.

— Ήθελα να πώ σ'τήν υπηρέτρια να φωνάξη τόν άντρα μου, αλλά δέν τολμούσα. Κάθε φορά πού τήν έδ'λεπα να μπ'αίνη σ'το δωμάτιο τ'ο φώναζα κοντά μου.

Όταν έρχόταν όμως κι' έσκυβε άπάνω μου, τής ζητούσα κάτι άλλο. Κι' ή κοπέλλα αυτή είχε ένα παραξένο ύφος.

Σίγουρα κάτι θα είχε πάρει τ'ο αυτί τής, κάτι θα είχε μαντέψει κι' αυτή.

— Έτσι, κόρη μου, ή νύχτα αυτή, πού είναι μία από τ'α πιο ευτυχισμένες σ'τή ζωή κάθε γυναίκας, σ'τάδ'ηκε ένας έφιάλης γιά μένα.

Κάνα-δυό φορές ζήτησα τ'ο μωρό μου. Η νοσοκόμα μού είπαε, με τ'ο παγερό τής ύφος, ότι τ'ο παιδάκι θα τ'ο δόλεπα μόνον τ'ο πωϊ.

— Ότι τ'ώρα έπρεπε να κοιμηθώ, να ξεκουραστώ. Και δέν τολμούσα να έπιμείνω.

— Έτραγα τ'α δάκτυλά μου από τήν αγωνία, είχα τήν ελπίδα πως ήμουν φυλακισμένη, μελλοθάνατη. Κι' έτσι πέρασαν οι άτέλειωτες ώρες ώσπου να ξημερώση.

ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ

Τ'ο πρωϊ, έφ'ού με περιποιήθηκε ή άδελφή, υπήκε ο άντρας μου σ'το δωμάτιο.

Όταν τόν είδα μού φάνηκε πως φορούσε μία μαύρη μάσκα.

Τ'ο πρόσωπό του ήταν άγνωριστο.

— Ήθελε κοντά μου, σ'το κρεβάτι μου, με βήμα βαρύ, νοκόμιατος. Στήλωσε τ'α μάτια του, πού ήσαν γκριζά, σκληρά, άτσάλινα, σ'τα μάτια μου και πρόφερε κοφτά:

— Σ' ευχαριστώ... Και σ'ού λέω μονάχα ότι δέν τιμήσες ούτε τ'ο όνομα τ'ο πατέρα σου, ούτε τήν πατρίδα σου.

— Άνοιξα τ'ο στόμα μου γιά να τόν άντικρούσω, γιά να προσπαθήσω να δικαιολογηθώ, αλλά δέ μπόρεσα.

Πάντως, εκείνο πού κατάλαβα από τήν πρώτη στιγμή πού σε είδα, ήταν ότι έμοιαζες καταπληκτικά με τόν πατέρα σου.

— Είναι παιδί αυτού τ'ο Στέφανου;

— Δέν άποκριθήκα, και πήρε τή

σιωπή μου γιά συγκατάθεσι.

— Κρίμα πού πέθανε, μού είπαε τότε. Αλλοίως φαντάζομαι πως θα ήταν πολύ ευτυχής να πάση κοντά του τ'ο παιδί του και τή μητέρα τ'ο παιδιού του.

— Τι σκέπτεσαι να κάνης; τόν ρώτησε τρεμάμενη.

— Τ'ο μόνο πού μπορώ να κάνω, μού άποκριθήκε παγερά.

— Άυτες τ'ες ήμέρες, ώσπου να σπακ'ηθς από τ'ο κρεβάτι, θα φύγω έγώ από τ'ο σπίτι.

— Έπειτα, θα σε παρακαλέσω να φύγης όσο μπορείς π'ο γρήγορα.

Θά άνασ'εξω σ'το δικηγόρο μου τ'α τ'ού διαζυγίου.

— Η περίπτωση είναι σαφής. Δέ θα δυσκολευθώ διόλου.

Τ'ο αίμα πάγωσε μέσα σ'τις φλέβες μου, παιδί μου. Είναι τήν έντύπωσι, πως ή γλώσσα μου δέν νόταν, πως δέ μπορούσα να μιλήσω.

Κι' ο Ουίλλιαμς πρόσθεσε με τή φωνή του, πού γινόταν όλο και πιο σκληρό:

— Σήμερα κιόλας θα γράψω τ'ο πατέρα σου. Θα τόν ειδοποιήσω, ότι θα έπιστρέψης κοντά του, να σε περιμένει.

Συγχρόνως θα τόν ειδοποιήσω να καθαρίσουμε τούς λογαριασμούς μας.

Εννός τούς χρηματικούς λογαριασμούς μας.

Αυτά τ'α λόγια ήσαν ή χαρακτηριστική βολή γιά μένα. Κατάλαβα άμέσως τή καταστροφή σήμαιναν.

Ο πατέρας μου βασιζόταν γιά τή δουλειά του, σ'τα κεφάλαια τ'ο Ουίλλιαμς.

— Άν τ'α άπέσυρε αυτός ο πατέρας μου θα καταστρεφόταν από τή μία στιγμή σ'τήν άλλη.

Είδα υπ'οστά μου τ'ο πρόσωπο τ'ο πατέρα μου.

Είδα τ'ο βάρος τής ντροπής άπάνω του και τήν άπόγνωση τής καταστροφής.

Είδα σ'τα μάτια του τήν περιφρόνησι, τ'ο μίσος...

ΕΝΑ ΚΑΣΤΑΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

— Η άδελφή σ' έφερε σε λίγο σ'το δωμάτιο.

— Ένα λαυλούδακι, μέσα σ'τα λευκά και ροζ, ρεχλακία σου...

Τ'ο προσωπάκι σου ήταν ροδίνο, τ'α μαλλιά σου καστανά, και τ'α μάτια σου...

— Σ'ταμάτησε, κ'ύτταξε τ'α μάτια τής Νέλλης πού άδελά τής τ'α άνοιγόκλεισε νευρικά.

— Τ'α μάτια σου είχαν π'ο άνοιχτό χρώμα, συνεχίσε ή δύστηχη μ'να Μουδωσαν τήν έντύπωσι πως είναι καστανά...

πολύ π'ο άνοιχτά καστανά. Πάντως, εκείνο πού κατάλαβα από τήν πρώτη στιγμή πού σε είδα, ήταν ότι έμοιαζες καταπληκτικά με τόν πατέρα σου.

— Σ'ταμάτησε, κ'ύτταξε τ'α μάτια τής Νέλλης πού άδελά τής τ'α άνοιγόκλεισε νευρικά.

— Τ'α μάτια σου είχαν π'ο άνοιχτό χρώμα, συνεχίσε ή δύστηχη μ'να Μουδωσαν τήν έντύπωσι πως είναι καστανά...

πολύ π'ο άνοιχτά καστανά. Πάντως, εκείνο πού κατάλαβα από τήν πρώτη στιγμή πού σε είδα, ήταν ότι έμοιαζες καταπληκτικά με τόν πατέρα σου.

— Σ'ταμάτησε, κ'ύτταξε τ'α μάτια τής Νέλλης πού άδελά τής τ'α άνοιγόκλεισε νευρικά.

— Τ'α μάτια σου είχαν π'ο άνοιχτό χρώμα, συνεχίσε ή δύστηχη μ'να Μουδωσαν τήν έντύπωσι πως είναι καστανά...

πολύ π'ο άνοιχτά καστανά. Πάντως, εκείνο πού κατάλαβα από τήν πρώτη στιγμή πού σε είδα, ήταν ότι έμοιαζες καταπληκτικά με τόν πατέρα σου.

— Σ'ταμάτησε, κ'ύτταξε τ'α μάτια τής Νέλλης πού άδελά τής τ'α άνοιγόκλεισε νευρικά.

— Τ'α μάτια σου είχαν π'ο άνοιχτό χρώμα, συνεχίσε ή δύστηχη μ'να Μουδωσαν τήν έντύπωσι πως είναι καστανά...

πολύ π'ο άνοιχτά καστανά. Πάντως, εκείνο πού κατάλαβα από τήν πρώτη στιγμή πού σε είδα, ήταν ότι έμοιαζες καταπληκτικά με τόν πατέρα σου.

— Σ'ταμάτησε, κ'ύτταξε τ'α μάτια τής Νέλλης πού άδελά τής τ'α άνοιγόκλεισε νευρικά.

— Τ'α μάτια σου είχαν π'ο άνοιχτό χρώμα, συνεχίσε ή δύστηχη μ'να Μουδωσαν τήν έντύπωσι πως είναι καστανά...

πολύ π'ο άνοιχτά καστανά. Πάντως, εκείνο πού κατάλαβα από τήν πρώτη στιγμή πού σε είδα, ήταν ότι έμοιαζες καταπληκτικά με τόν πατέρα σου.

— Σ'ταμάτησε, κ'ύτταξε τ'α μάτια τής Νέλλης πού άδελά τής τ'α άνοιγόκλεισε νευρικά.

— Τ'α μάτια σου είχαν π'ο άνοιχτό χρώμα, συνεχίσε ή δύστηχη μ'να Μουδωσαν τήν έντύπωσι πως είναι καστανά...

πολύ π'ο άνοιχτά καστανά. Πάντως, εκείνο πού κατάλαβα από τήν πρώτη στιγμή πού σε είδα, ήταν ότι έμοιαζες καταπληκτικά με τόν πατέρα σου.

— Σ'ταμάτησε, κ'ύτταξε τ'α μάτια τής Νέλλης πού άδελά τής τ'α άνοιγόκλεισε νευρικά.

— Τ'α μάτια σου είχαν π'ο άνοιχτό χρώμα, συνεχίσε ή δύστηχη μ'να Μουδωσαν τήν έντύπωσι πως είναι καστανά...

πολύ π'ο άνοιχτά καστανά. Πάντως, εκείνο πού κατάλαβα από τήν πρώτη στιγμή πού σε είδα, ήταν ότι έμοιαζες καταπληκτικά με τόν πατέρα σου.

ΔΥΟ σκίτσα. Δυό στιγμές. Δυό όνόματα. Και μέσα σ' αυτά κλεισμένη ή σύγχρονη νύχτα τής Αθήνας. Μία νύχτα γυμνή, όχι γεμάτη θαύματα και μάγια, όπως τήν ήθελε ο ποιητής, αλλά καυμούς και σεδντάδες.

Οι καυμοί άνήκουν σε μία κιθάρα. Και οι σεδντάδες σ' ένα πουκζούκι.

Σ'τα χείρια τ'ο Τώνη Μαρούδα θα βρ'ητε τήν πρώτη. Τ'ο άγέραςτο αυτό τραγουδιστή τής αγάπης και τών στεναγμών, τ'ο «μαίτρ» τ'ο συγχρόνου αθηναϊκού τραγουδιού.

Όσο γιά τ'ο πουκζούκι τ'ο «πεφιλημένο» όργανο τής λαϊκής τέρψης, αυτό, περνώντας από μία σειρά άσ'σαν τού ρεμπέτικου, όπως ο Μάκος, ο Παπαϊωάννου, ο Τσιτσάνης, ο Καζαντζίδης, καταστάλαξε σ'τα δάχτυλα τ'ο Γρηγόρη Μπιθικώτση, τ'α μαγικά δάχτυλα, πού ξέρουν να βογγούν και να κλαίνε.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

— Πήραμε, ένα βράδυ, γιά παρ'εά τήν καρδιά μας και τή μοναξιά μας. Κι' άνηφορίσαμε στενά δρομάκια τής Πλάκας.

— Έδώ γινόταν κάποτε οι άνθρωποι θεοί με ένα ποτηράκι ρετσίνα. Σήμερα, ή ρετσίνα δέ χρειάζεται. Φτάνει ένα τραγουδι τ'ο Τώνη τ'ο Μαρούδα και μία κιθάρα.

«Εχω τη γνώμη — και μὴν τὸ νεία — ὅτι, ἀν ὑπῆρχε τρόπος νὰ μὲ δῇ ὁ Μπενδενούτο Τσελλίνι, ὁ μόνος λεπτομέτρων τῆς Ἀντινέας, δὲν ἦταν δυνατό νὰ μὴ μὲ θεωροῦν ἔργο ἀνολογὸν μὲ δ. σὰ βῆκαν ἀπὸ τὰ καταληκτικὰ τὸν χέρι... Αὐτὸς ποὺ μὲ ὅπια, ἔσ' ἦταν ἕνας πρᾶγματικὸς ἀσὶ στας. Δὲν τοῦλεπε παρὰ ἕνας φοβερὸς νιάκας κ' ἡ εὐνοία τοῦ Φρανκίσκου τοῦ Α', νὰ νᾶναι ἕνας πρᾶγματικὸς Μπενδενούτο Τσελλίνι... Ἡμεῖς, φαίνεται, πα οἰαγνελία... Γιατὶ δὲ νῦν ὡς οὐτε μὴ σὶνιγὴ τὸν ἐξεστειλιόμ' τῆς βιτρίνας. Ἡ βιτρίνα γιὰ τὰ διαμάντικα, εἶναι σκεδὸν ὅ,τι τὸ πεζοδόριον γιὰ τὴς νυναικὲς... Τὸ ποθετῆθκα ἀμέσως σ' ἕνα βαθμ, νάλας κούτακι ἀπὸ βλοσυρὸ ντουμπλαρισμένον μὲ ἀτάξι, κ' ἐκεῖ, μὲς σὲ σκοτάδι καὶ σπὴν πλῆξι, περιμένα ἀσκέτα.

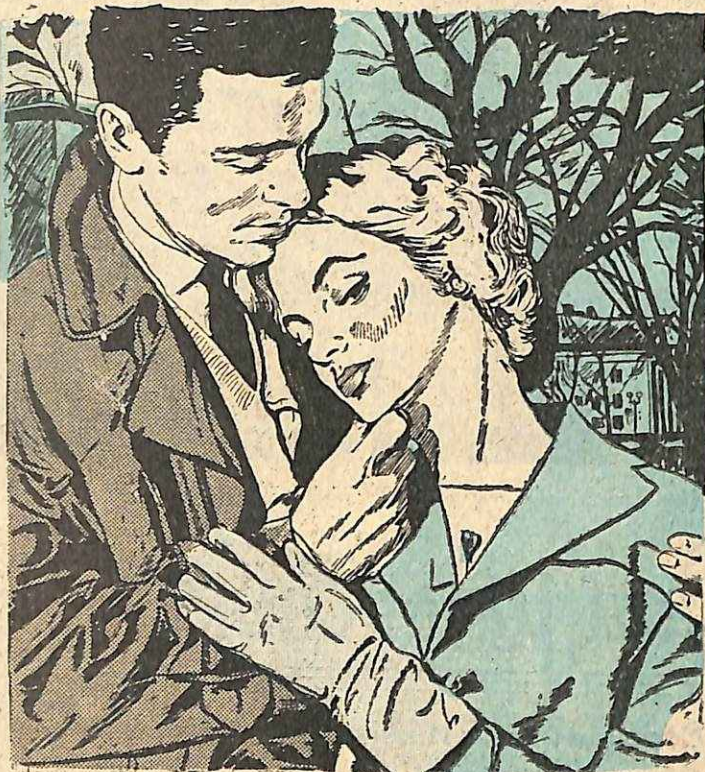
»Σαφνικὰ θαυμάθηκα. Πρῶτα, πρῶτα ἀπ' τὸ φῶς. Ἀπὸ πάντων μου ἀκινδολοῦσε, σὰν ἕνα συνκροτῆμα ἀπὸ μικροῦς ἡλίου, ἕνας ὑπέροχος, πολυέλεος ἀπὸ κρύσταλλο. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγους δυὸ ματιά, δυὸ φλογερὰ, νῦναικα μᾶτια, δ. μοιὰ μὲ δόλωμα, διαμάντια, μὲ κούτασε καὶ ὕστερὰ ἀπὸ δυὸ κορὰ λένια χεῖλια μισανόησε σ' ἕνα συνκαταβατικὸ χαμόγελο, νὰ νὰ ἐπιδείξουν μὴ διπλὴ σειρά μαρ. νῶριτριν.

»Μὴ ἀντοικὴ φωνὴ ἀκούσθηκε: «Σ' ὁρῶ, ἀντιπρῶτος!»

»Εἶν' ἔξω... ἀποκρίθηκε ἔ. κειν. Μὲ κακομαθαίνεις...

»Ζερεῖς, σκέπτηκα πῶς, μὴ καὶ δὲν ἔχεις ἀληθινὴ καρδιά, ἄς σου χαρίσω τουλάχιστον μὴ ἀπὸ πλάτυνα...

»Ἡ νυναικα νέλασε. Τὰ μαρ. νῶριτριν τῆς ἀστροποβολοῦσαν

Τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν ὥρτισε πῶς πέρασε τὴ μέρα τῆς στὸ μυσιστράδικο...

Ἡ Χαλνένια ΚΑΡΔΙΑ

Μέσ' στὰ κοράλλια τῶν χειλῶν. Ὑ. στερὰ μὲ πῆρε, μὲ κούτασε καὶ μὲ κάσωσε στὴ θέσι τῆς ἄλλης καρδίας, τῆς συνπαρκτης.

»Ἀκούω, θέλω μόνον μὴ χά. ρι... σὺνέχισε ἀντράς. Μὲς σπὴν καρδιά αὐτὰ νὰ κλείσῃς τὴ φωτο. νῶριτριν.

»Ἡ νυναικα ξανάλασε: «Μποροῦσε νὰ προσθέσῃ: «Ἄσ' ὅσον κλείνεις τὴν πρᾶγμα. τικὴ μου εἰκόνα σπὴν πρᾶγμα. τικὴ σου καρδιά...»

»Μ' ἀπὸ εἶν' ἀνπαρκτη: «Ὑστερὰ, ὁ ἀντράς ἔφωνε. Ἡ νυν. νῶριτριν ἔκλεισε μὲς μου μὴ φω. μῆς.

»Ἐπὶ κοντὰ τῆς μερικὲς μέ. ρος. Κ' ἐν' ἀπὸνεμα, τὴν ὥρα κατεβαίναμε μαζὶ τὴν ὁδὸ ἔλευσερῆ μου. Ἡ ζωὴ μου κοντὰ σπὴν ὁδορὴ κοπέλλα εἶχε ἀρχί. σει νὰ μὲ θαροῖν. Διψοῦσα γι' ἀλλανθ... Ἡ μυσιστριν ἀποτέλμα, τῶναι καὶ, τὰ πρᾶγματα, τὸ ἴδιο ὅπως καὶ τὸς ἀνδρῶνους. Σκεῖτο ἡμῶς λοιπὸν τὴν καρδίαν μου μὲ κρατοῦσε στὸ σπῆρος τῆς, γλῶ. σης, καὶ ἔπρεα.

»Ἡ κοπέλλα δὲν κατάλαβε τί. ποτε. Προσέχισε κ' ἐστρεψε μὴ νῦναι ἀννῶντας ὅτι, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν καρδίαν, εἶχε πᾶσι νὰ ἔχη καὶ ψευτικὴν, πλάτνιναν.

Καὶ τότε, σαφνικὰ, ἐνῶσιμα φῶδ — τὸ φῶδ ποὺ νῶνιθον ὅλα τ' ἀδύνατα πλάσματα, ὅταν ὁ τυχο. δικτυοῖς τ' ἀναγκάσῃ ν' αἰσίου νῦν τὴν ηουχία τῆς ἀσφαλισμένης ζωῆς, χωρὶς περιπέτειες νὰ νὰ βρεθῶναι μὲς σπὴν δὴν τοῦ ἀνν. σπου πὺ μῶνιζε μὲ ὡκεανὸ. Ἐνα ἡμῶς πᾶσι ποτοῦσαν διπλὰ μου, Κᾶθ' ὅτι μὴ ἔπρεπε ὑπὸ κανὲ. να ἀπ' αὐτὰ μὲ κανὴν λῆμμα.

»Σαφνικὰ ἀνᾶσσαν: Μὴ μικρὴ κοριτσιότικη φωνή:

»«Ἀχ! Τί δημοφ. καρδιά! Καὶ δυὸ χεῖρα μὲ πᾶσαν. μὲ σκώσανε. Ἀλλοῖμονο! Ὅχι σὰν τὰ χεράκια, τ' ὅρα καὶ κροινδο. χτυλὰ τῆς πρῶτης. Τὰ χεῖρα τῶ. ρα ἦταν σκληρὰ, χοντρά, τρυπὴ μὲν ἀπ' τὴν βελόνα.

»Ἡ μικρούλα τοῦ μὲ πῆρε, μὲ καμάσωσε πολλὴν ὥρα μὲς σὲ ὁδομ. Καὶ τότε ἐνῶσιμα ἴκανο.

Τὸ γραμματόσημο τοῦ πελαργοῦ

Χρησιμοποιεῖται μόνον ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον ἐνὸς χωριοῦ

Ἐξ αἰτίας ἐνὸς ὀρθογραφικοῦ λά. θους, ἔχῃ χωρὶς τῆς θεωρεῖται ἴ. τάλιας, τὸ Τσιταίνια, ἐξωδίσθηκε, ἀ. πὸ τὴν κεντρικὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἱταλ. κῶν ταχυδρομῶν, μ' ἕνα γραμματό. σημο, ποὺ παριστάνει ἕναν κατάλευκο πελαργὸ καὶ ποὺ δὲ θὰ χρησιμοποιῆ. ται παρὰ μόνον ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο τοῦ μικροῦ αὐτοῦ χωριοῦ.

Ἐδῶ καὶ πενήντα γρόνια, ἡ διευ. θύντρια τοῦ ταχυδρομείου τοῦ Τσιτα. νια, ἡ Μαρία Καλὸττο, θῆκε, μὴ μὲρα, ἀνάμεσα σ' ὅλα γραμμάτια καὶ ἕνα, ποὺ δὲν εἶχε στὸ φακέλλο παρὰ μόνον τὸ ὄνομα τοῦ χωριοῦ. Ἀνοῖγον, τὰς το, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ εἰδοῖκε μὲς τὸ ὄνομα τοῦ παραλήπτη, γιὰ νὰ τὸ διαδῶ, διατίστωσε πὸς ὁ ἀπο. στωλέας ἦταν ἕνα μικρὸ παιδάκι, ποὺ ἐπῆρε ἀπὸ τὸν... πελαργὸ γιὰ τὸν γάμο μὴ ἀδελφούλα! Μὲ τὴν δια. φορὰ πῶς εἶχε κανὴν ἕνα μικρὸ λάθος καὶ, ἀντὶ νὰ γράψῃ στὸ φακέλλο «ταϊνῶς», ὅπως λέγεται ἱταλικά ὁ πελαργός, ἔγραψε, θάσσοντας αὐτὴν γιὰ «ο», «τσιταίνια»!

Ἡ Μαρία Καλὸττο ἀπάντησε στὸ παιδάκι, ποὺ εἶχε γράψῃ στὸν πελαρ. γὸ καὶ συνειδητοῖσε μὲ τὴν διευθύν. τριαν ἱταλικῶν ταχυδρομῶν, ὅστε τὸ λάθος νὰ... παγιωθῇ καὶ ὅσα γράμ. ματα ἀπευθύνονταν στὸν «ταϊνῶς» νὰ

στέλνονταν στὸ Τσιταίνια! Ἐτοί, ἔ. κατοντάδες γράμματα παιδιῶν, ποὺ ἡ. θελαν νὰ τοὺς γάρῃ ὁ πελαργός μὴ ἀδελφούλα ἢ ἕνα ἀδελφάκι, ἀγνοῦσαν νὰ φτάσουν στὸ Τσιταίνια καὶ σ' ὅλα αὐτὰ ἀπαντοῦσε μὲ τρυφερότητα καὶ στοργή ἡ διευθύντρια τοῦ μικροῦ τα. χυδρομείου.

Μετὰ τὸ θάνατο τῆς Μαρίας Καλὸ. ττο, τὸ ἔργο τῆς ἀνάλαβε νὰ τὸ συνε. γίσῃ ὁ διαδόχος τῆς, ὁ Ρουτῆρο Φο. πᾶνο. Κ' ἀναγκάστηκε νὰ προσλάβῃ καὶ μὴ θῶν, γιὰτὶ τὰ γράμματα πρὸς τὸν πελαργὸ γίνονταν ὡς ὅταν μὲ τὸ γάμο, καὶ πὸ πολλοὶ θῶναι.

Ἐφ' ὅσον, γιὰ νὰ γινῶσται τὰ 50 γρόνια ἀπὸ τότε ποὺ τὸ πρῶτο παιδί ἦρε ἀπάντη, στὸ γράμμα τοῦ πρὸς τὸν πελαργὸ, ἡ διευθύντρια τῶν ἱταλ. κῶν ταχυδρομῶν ἀποφάσισε νὰ τυ. πῶσιν ἕνα εἰδικὸ γραμματόσημο, μ' ἕ. ναν λευκὸ πελαργὸν σὲ γαλάζιο ἀντί. πο καὶ νὰ ἐφοδίσῃ μ' αὐτὸ ἀποκλεισ. τὰ τὸ ταχυδρομεῖο τοῦ Τσιταίνια, γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιῇ σὲ ἀπαντήσεις τοῦ πρὸς τοὺς μικροὺς ἀλληλογράφους τοῦ πελαργοῦ. Ἐτοί, τὰ μικρὰ ἱτα. λῶν, ποὺ εἶχε γράψῃ στὸν ἐξῆς στὸν πελαργὸ, δὲ θὰ παίρνουν μόνον μὴ ἀπάντη... γραμμένη ἀπὸ τὸ γέ. ρι τοῦ, μὰ θὰ ἐλέγουν καὶ τὸν ἴδιο στὸ γραμματόσημο τοῦ φακέλλου!

πῶρα στὸ δρόμο... Ἐκεῖνος τὴν κούταξε μὲ δυσ. πιστία... «Δὲν τ' ἀφίνεις αὐτὰ: Οἱ δρό. μοι δὲν εἶναι στρωμένοι μὲ δια. μαντικά!...

»Ἡ μικρούλα κοντοστάθηκε: «Δηλαδή: Τί φαντάζεσαι;

»Τὴν ἀλήθεια: Κάποιος σπὴ χάρισε... Καί, φυσικά, τὴ δέχτη. κες... Ἐνὸς δὲ μπορὸ νὰ σὺ χα. ρίσω τέτοια πρᾶγματα... Δὲν ἔχεις θυμὸ καὶ τὴ δύναμιν νὰ τ' ἀντι. σπῃς ἀπὸ κάποιον ἄλλο...

»Μ' ἀλήθεια... Σοῦ πρῶναι τέ. τοια ἰδέα: Μποροῖ νὰ φανταστῇς κατὶ τέτοιο γιὰ μένα;

»Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶναι ἴδιες. Γιατὶ εἰς ν' ἀλλάζεις:

»Τώρα ἡ μικρούλα ἔκλεινε αἰ. νὰ. Ἐμένα μ' ἐπνίγε ὁ θυμὸς γιὰ τὴν ἀδικία, θάθελα νάκω φωνή, νὰ μιλοῦσα, νὰ τοῦλενα πῶς ὅλα αὐτὰ ἦταν ἀλήθεια, πῶς δὲν ἔπρε. πε τὸ σοῦακί τῆς αἰμαθόλιας νὰ δαγκῶν τὴν ψυχὴν τοῦ, πῶς θὰ ὑποοῦσαν μὴ καρὰ νὰ μὲ που. λήσουν καὶ μὲ τὰ λερὰ ποὺ θὰ παίρναν νὰ θάσανε μὲς τὴ ζωὴ τοῦς... Μὰ δὲ ὑποοῦσα νὰ μιλή. σῃ, δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ δικαι. ολονῶσῃ τὴν μικρούλα, ποὺ τὴν εἶχα κίλως τόσο ἀναπήσει.

»Μὴν κλαῖς... τῆς εἶπε αὐτὸς σκεδὸν ἄντρια. Ἰκλινε μόνον ἐκεῖ. νοι παύχουνε κανεὶ κακὸ.

»Μὰ ἐνὸς δὲν ἔχω κανεὶ κακὸ. Στ' ὀρκίζομαι... Μ' ἀδικεῖς...

»Ἀπότομα ἐκεῖνος μ' ἀπάξε καὶ μὲ τραβῆξε: «Πετάξτε τὸ τότε αὐτὸ... φῶνα ἔε βραχνά.

Μὲ τὰ δυὸ τῆς χεῖρα ἡ μικρού. λα μ' ἀπάξε, σὰ νάθελε νὰ μὲ σπῇ.

»Νὰ πετάξω τὴν καρδιά ποὺ μου χάρισε ἡ Τύχη; μουμουροῖσε.

»Ποῦ σου χάρισε ὁ φίλος σου θέλεις νὰ πᾶς...

»Δὲ σου ἐπιτρέπω νὰ μὲ βρι. ζῃς...

»Κ' ἐπειδὴ ἐνὸς δὲ σὲ βροῖω, νῆναι αὐτὸ ποῦκανε ἀεῖζει βρι. σιές, γι' αὐτὸ, καλύτερα ἄς χωρί. σουμε...

»Κ' ἔκανε νὰ φύγῃ. Ἐκείνη δ. μὲς ναντῆθηκε μὲ λαχτάρα στὸ ὑπάρτο τοῦ:

»Ζερεῖς; Καὶ μ' ἀπαρῶσται ἐμένα ποὺ ἔ' ἀναπᾶς τόσο; Αὐτὴ τὴν καρδουλά δὲ θὰ ὑποοῦσα νὰ τὴν χαρὴ ποτὲ ἂν δὲν τὴν εὑρίσκα στὸ δρόμο... Δὲ θᾶναι σκληρὸ νὰ τὴν πετάξω; Τὴν σπῇ... Τί σου κανεῖ; Ἦρθε νὰ δῶσιν λίγη χαρὰ, ἀπ' αὐτὴ ποὺ νῦνιζοῦνε μόνον οἱ κυρίες τοῦ κόσμου, καὶ σὲ μένα τὴ φτωχιά!

»Ἐκεῖνος τραβῆξε τὸ χεῖρ τοῦ. «Κράτα τὴν καρδιά σου... Ἐ. νὴ φεύγῃ μόνον...

»Τὸν ἀπῆρε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ κρατήσῃ ἐμένα. Ὑστερὰ αἰμα ἔ. μινε μόνον τῆς, ἔκλεισε πάλι, μὲ συνκροτῆται δάκρυα, ἐκεῖ σπὴ νῦναι καὶ τὸ στενωπὸ δρόμο...

»Ἐ. κλαίει καὶ μὲ καί:δενε. Πόσο ἴ. ἀναπῶσται! Γιατὶ ἐμένα εἶχε θυσι. σαι τὸν ἐρωτὰ τῆς.

»Εἶχε νυχτῶσται πᾶ. Μόνον τῆς, ἡ μικρούλα πᾶρε σπῇ τὸ δρόμο νῆναι τὸ σπῇ τῆς... Περιπατοῦσε σκεπτικῇ, καὶ κάποιου. κάποι, ἕνας λυγρὸς ἀνατράξε τὸ σπῆρος τῆς.

Ἐνὸς πάλι ἐνῶνθα πῶς, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, εἶχα κανεὶ μὴ κακὴ πρά. σι. Ἐνῶνθα πῶς πάντα θάμουνα πᾶ τὸ ἐμπόδι ἀνάμεσά τοῦς: Ἐ. κείνη δὲ θὰ μὲ χωρίζονταν ποτὲ. Κ' ἐκεῖνος πάλι, δὲ θὰ δέχονταν ποτὲ τὴν παρουσίαν μου...

»Ἐπρεπε νὰ δῶσιν μονάχη μου τὴ λύσιν. Καὶ τὴν ἔδωσα: Σκεοῦ. μῶσα πάλι τὴν κορφήν ποὺ μὲ κρατοῦσε στὸ δεύτερο αὐτὸ σπῆ. ρος, καὶ κατὰκύμα σπῇ στὸ δρόμο. Ἡ τύχη τῶφερε νὰ περῶ μὲς σὲ μὴν ὑπόνομο... Τὰ θῶνικα νερὰ μὲ τραβούσαν, δούλιαζα βαθύ. μὲς σπὴ λάσπη. Εἶχα ὅμως, μὲς σπὴν ἀπελπίσιν μου, τὴν ἱκανο. ποιῆσιν πῶς τώρα ἔκανα μὴ καλὴ πρά. σι: Ἀῦριο, ἡ μικρούλα θάκλει. νε λίγην γιὰ τὸ χαοῖ μου. Ὑστε. ρα ὅμως θὰ τὸ ἐπᾶναι ἀπόφασι.

ἴσως μάλιστα νάλεγε ἀπόφασι. ἀνὰπνινο τῆς πῶς μ' εἶχε χαρί. σει γιὰ νὰ τὸ φωνὴν εὐχαρίστῃ. Μὴ φορὰ, ἡ ἀπουσία μου θὰ τῆς ἐννε, ὅπως ἡ παρουσία μου τοὺς εἶχε χωρίσει...

»Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ, βούλιαξα σκεδὸν χαροῦντα μὲς σπὴν βου. χῃ, μὲς σπὴν σκετῇ ποὺ δὲν εἶχε πᾶς φῶς... Ἐνὸς, μὴ καρδιά ἀπὸ πλάτυνα, σκαλοῦμαι μὲ τέχνη ἀ. πὸ ἕνα Μπενδενούτο Τσελλίνι τῆς ἐποχῆς μᾶς...

»Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ, βούλιαξα σκεδὸν χαροῦντα μὲς σπὴν βου. χῃ, μὲς σπὴν σκετῇ ποὺ δὲν εἶχε πᾶς φῶς... Ἐνὸς, μὴ καρδιά ἀπὸ πλάτυνα, σκαλοῦμαι μὲ τέχνη ἀ. πὸ ἕνα Μπενδενούτο Τσελλίνι τῆς ἐποχῆς μᾶς...

»Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ, βούλιαξα σκεδὸν χαροῦντα μὲς σπὴν βου. χῃ, μὲς σπὴν σκετῇ ποὺ δὲν εἶχε πᾶς φῶς... Ἐνὸς, μὴ καρδιά ἀπὸ πλάτυνα, σκαλοῦμαι μὲ τέχνη ἀ. πὸ ἕνα Μπενδενούτο Τσελλίνι τῆς ἐποχῆς μᾶς...

»Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ, βούλιαξα σκεδὸν χαροῦντα μὲς σπὴν βου. χῃ, μὲς σπὴν σκετῇ ποὺ δὲν εἶχε πᾶς φῶς... Ἐνὸς, μὴ καρδιά ἀπὸ πλάτυνα, σκαλοῦμαι μὲ τέχνη ἀ. πὸ ἕνα Μπενδενούτο Τσελλίνι τῆς ἐποχῆς μᾶς...

»Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ, βούλιαξα σκεδὸν χαροῦντα μὲς σπὴν βου. χῃ, μὲς σπὴν σκετῇ ποὺ δὲν εἶχε πᾶς φῶς... Ἐνὸς, μὴ καρδιά ἀπὸ πλάτυνα, σκαλοῦμαι μὲ τέχνη ἀ. πὸ ἕνα Μπενδενούτο Τσελλίνι τῆς ἐποχῆς μᾶς...

»Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ, βούλιαξα σκεδὸν χαροῦντα μὲς σπὴν βου. χῃ, μὲς σπὴν σκετῇ ποὺ δὲν εἶχε πᾶς φῶς... Ἐνὸς, μὴ καρδιά ἀπὸ πλάτυνα, σκαλοῦμαι μὲ τέχνη ἀ. πὸ ἕνα Μπενδενούτο Τσελλίνι τῆς ἐποχῆς μᾶς...

»Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ, βούλιαξα σκεδὸν χαροῦντα μὲς σπὴν βου. χῃ, μὲς σπὴν σκετῇ ποὺ δὲν εἶχε πᾶς φῶς... Ἐνὸς, μὴ καρδιά ἀπὸ πλάτυνα, σκαλοῦμαι μὲ τέχνη ἀ. πὸ ἕνα Μπενδενούτο Τσελλίνι τῆς ἐποχῆς μᾶς...

»Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ, βούλιαξα σκεδὸν χαροῦντα μὲς σπὴν βου. χῃ, μὲς σπὴν σκετῇ ποὺ δὲν εἶχε πᾶς φῶς... Ἐνὸς, μὴ καρδιά ἀπὸ πλάτυνα, σκαλοῦμαι μὲ τέχνη ἀ. πὸ ἕνα Μπενδενούτο Τσελλίνι τῆς ἐποχῆς μᾶς...

»Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ, βούλιαξα σκεδὸν χαροῦντα μὲς σπὴν βου. χῃ, μὲς σπὴν σκετῇ ποὺ δὲν εἶχε πᾶς φῶς... Ἐνὸς, μὴ καρδιά ἀπὸ πλάτυνα, σκαλοῦμαι μὲ τέχνη ἀ. πὸ ἕνα Μπενδενούτο Τσελλίνι τῆς ἐποχῆς μᾶς...

»Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ, βούλιαξα σκεδὸν χαροῦντα μὲς σπὴν βου. χῃ, μὲς σπὴν σκετῇ ποὺ δὲν εἶχε πᾶς φῶς... Ἐνὸς, μὴ καρδιά ἀπὸ πλάτυνα, σκαλοῦμαι μὲ τέχνη ἀ. πὸ ἕνα Μπενδενούτο Τσελλίνι τῆς ἐποχῆς μᾶς...

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤὴν Αἴγινα

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ
ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΡΚΟΥΛΗΣ
ΕΛΕΝΗ ΧΑΛΚΟΥΣΗ
ΑΛΕΞΗ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ
Θ. ΒΕΓΓΟΣ

ΑΛΙΚΗ
ΤΖΩΝΥ (Δημοσ.)
ΖΑΝ
ΔΟΥΚΙΣΣΑ
ΝΕΝΕ
ΝΤΟΝΤΟΣ
ΥΠΗΡΕΤΗΣ
ΒΑΡΚΑΡΗΣ

Σενάριο: Σκηνοθεσία: Παραγωγή:
ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ

11^{ον} ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ
Ἡ Ἀλίκη φτάνει μαζὶ μὲ τὸν πατέρα τῆς σπὴν Αἴγινα. Στὴν πα. ραλία συναντοῦν τὸν Ζῶν, νεαρὸ ἀπόγονο τῆς πρὸ ἀριστοκρατικῆς οἰ. κογενείας τοῦ νησιοῦ, ποὺ πηγαίνει στὸ ψάρεμα καὶ εἶναι γι' αὐτὸ σπῆμελτα ντιμένοι. Ἡ Ἀλίκη τὸν πρῶναι γιὰ ἀδελφόφο καὶ τὸν φω. νάει γιὰ νὰ μεταφερῇ τὴς βολιτῆς τοῦς. Τρεῖς μέρες ἀργότερα σν.

νᾶντα σπὴν παραλία ἕνα κομψοτεταμένο νεο. τὸ Ζῶν, ποὺ δλοὶ ἀποκα. λῶν ἀκούει καὶ ποὺ μοιάει καταπληκτικὰ μὲ τὸ Γιάννακα, τὸν ἀδελφόφο. Ἐνὸς ἡ Ἀλίκη προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὸ Γιάννακα πῶς εἶναι νόθος ἀδελφός τοῦ ἀκούει, ὁ πατέρας τῆς ἐρωτοτροπεῖ μὲ τὴ Νενε. Κυριακὴ πρᾶι: Ἡ Ἀλίκη, ὁ πατέρας τῆς καὶ ὁ ἴων καθῶνται, σπὴν παραλία, ὅπου πρῶν ἀπὸ λίγην κάποιος δῶκε ἕνα δῶμα μὲ ρούνα.

Ὁ ἴων τὰ χάνει, γιὰτὶ δὲν ἔαρει τί ν' ἀπαντήσῃ στὸ ἐρώτημα τοῦ πατρός τῆς Ἀλίκης. Πόσο θὰ ἤθελε νὰ τοῦ πῇ πῶς γι' αὐτὸν δὲν ὑπάρ. χει ἄλλη γυναῖκα πᾶν σπὴ Γῆ ἀπὸ τὴν Ἀλίκη. Ἀλλὰ δὲν εἶχε τὸ θάρ. ρος. Ἀλλάζει, λοιπὸν, θέμα συζητήσεως: — Δὲν εἶναι βαῦσια αὐτὴ ἡ παρὰλία, κύριε Τζῶννυ...

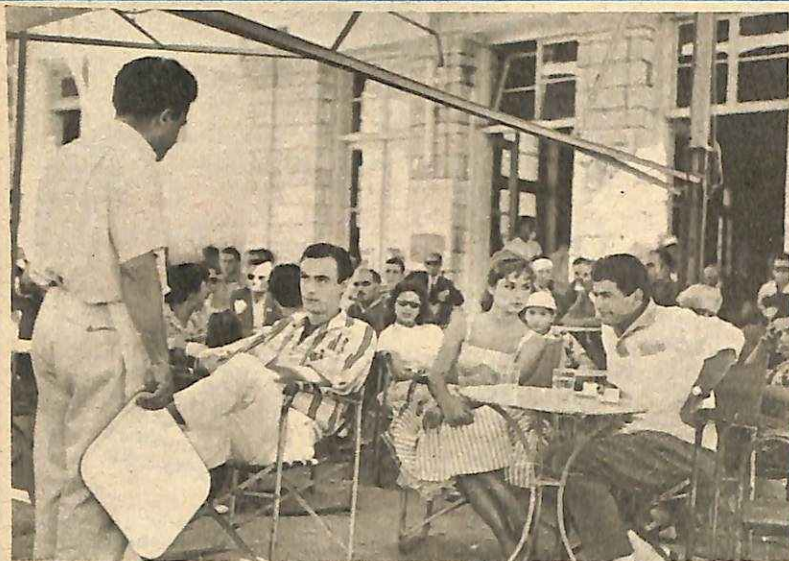
Ἐμένα αὐτὰ τὰ καφενεῖς, τὰ τραπέζακια, ὁ κόσμος μοῦ θυμῖ. ζουν Κυριὴ Ἀλίκη. — Ἐχεῖς πᾶσι: — Ὅχι, ἀλλὰ τὴν ἔγω δὴ στὸ σινεμά καὶ δὲ βρισκῶ καμὴ μὴ διαφορά. Ἐρεῖς, ποῦ ἔχετε πᾶσι ἐκεῖ τί λέτε:

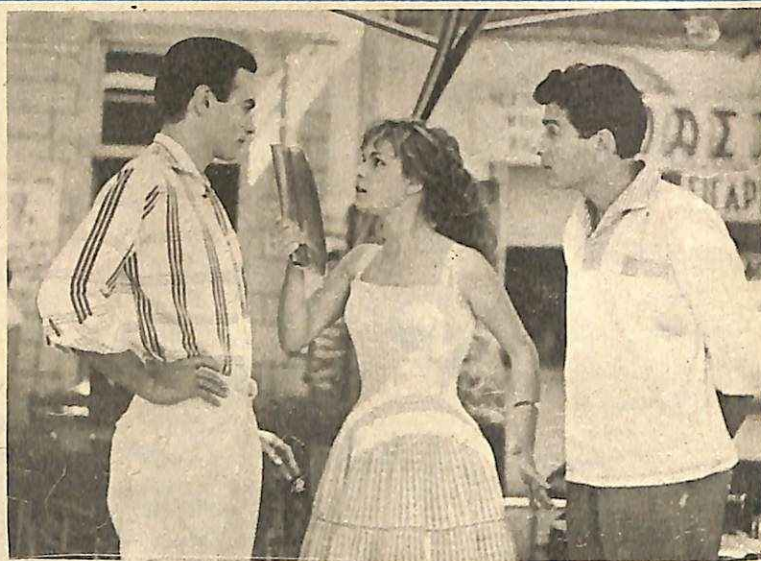
— ἴσως νὰ μὴν ἔχῃς ἀδικο... Τὴν ὥρα ἐκείνη περῶ ἀπὸ ὑπάρτοτά τοῦς ἡ Νενε μὲ τὸ Ντόντο καὶ ὁ Τζῶννυ φωνάει γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ: — Ἐν τᾶς τὸ τηλεγράφημα!... — Ποιὸ τηλεγράφημα; ρωτᾷ παρὰξενημένη ἡ Ἀλίκη.

Πρόκειται γιὰ τὸ τηλεγράφημα, ποὺ συμφώνησαν νὰ στείλουν στὸ Ντόντο, πληροφοροῦντας τὸν πῶς ὁ ἀδελφός τοῦ εἶναι ἐτοιμοθάνατος σπὴν Ἀθῆνα. Ἡ ἀνακωχή τοῦ θὰ τοὺς ἀφήσῃ τὸ πῆδιν ἐλεύθερο. Ὁ Τζῶννυ φυσικὰ ἀποφεύγει νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις σπὴν Ἀλίκη. Ὁ Ντόν. τος, ποὺ τὸν εἶδε, παρακολο. θεῖ ἀπὸ τὸ τραπέζακι τοῦ καθ' τοῦ κινήσι.

Σε λίγο ο Τζώνης φεύγει και στο τραπέζακι, πλάι ακριβώς στην 'Αλίκη, έρχεται να καθήσει ο Ζάν.
— Τί θα πάρετε, κύριε Ζάν; τόν ρωτάει το γκαρσόνι.
— Μιά πορτοκαλάδα...
— Μίλας λοιπόν;... Γιατί μουγκάθηκες; ρωτάει η 'Αλίκη τόν 'Ιωνα.

'Εκείνος τὰ χάνει και δὲν ξέρει τί νὰ πῇ. 'Η 'Αλίκη τότε στρέφεται πρὸς τὸ Ζάν:
— Ψί!... Ψί!... Κάνεις πὼς δὲν ἀκούς, ἔ;
— Ὁ Ζάν γυρίζει πρὸς τὸ μέρος της:
— 'Α!... Εἰσάστε ἡ δεσποινὶς πού... Θέλετε τίποτα;...

— Τολμᾷς νὰ μὲ ρωτᾷς, ἂν θέλω καὶ τίποτα, ἔ; 'Αφῆσες τὸν ἀδελφό σου φτωχὸ καὶ ἀγοράσωτο κι' ἐσὺ μὰς παριστάνεις τὸν ἀριστοκράτη... Δὲ φταίει ὅμως ἐσὺ, φταίει αὐτὸς ὁ θλάκας, πού κάθεται τόσα χρόνια μὲ δεμένα τὰ γέβια καὶ δὲ σὲ τινάζει στὸν ἀέρα... Πάμε 'Ιων. Δὲν ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ συγχιστώ!...

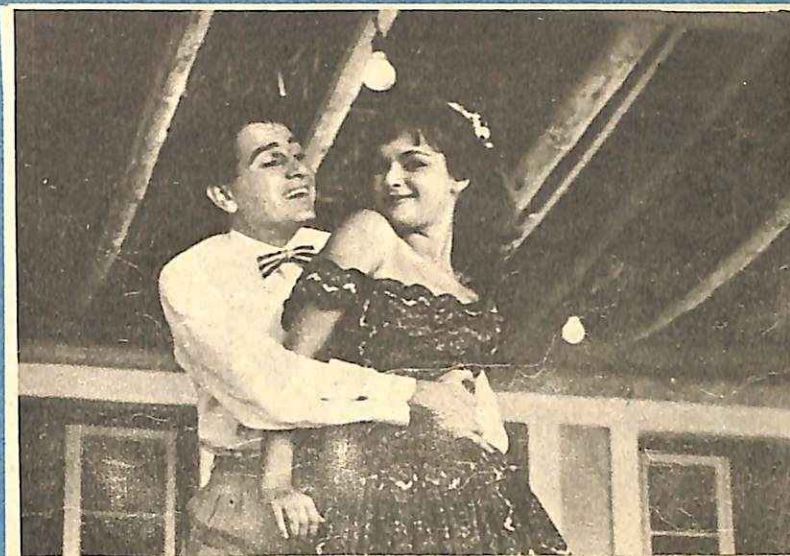
Στὸ μεσημεριανὸ Ἰμπάνιο ὁ 'Ιων προτείνει στὴν 'Αλίκη νὰ πᾶνε τὸ βράδυ νὰ χορεύουν στὴν «Μπουάτ» τοῦ Πάρι. Μὴ ἔχοντας τίποτα καλύτερο νὰ κἀνὲ ἐκείνη δέχεται κι' ἔτσι στὶς δέκα βγαίνει τὸ ζευγάρι μὲς νὰ στροβιλίζεται ἀνάμεσα σὲ ἄλλες ζευγαράκια σὲ μικρὸ νυχτερινὸ αἰγινίτικο κέντρο.

Ὁ 'Ιων κάνει ὅ,τι μπορεῖ, γιὰ νὰ φέρῃ τὴν 'Αλίκη στὸ κέφι καὶ νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον της. Πράγματι, ὁ χορὸς τὴν κάνει νὰ ξεχάσῃ τὰ πάντα καὶ παραισύρεται σὲ λίγο σ' ἓνα ἑξαιρετικὸ ῥόκ, ἐνθουσιάζον- τας μὲ τὴ χάρι καὶ μὲ τὸ χορευτικὸ τῆς ταλέντο τοῦς θαυμάσιους τοῦ κέντρου.

Ὁ 'Ιων ἐπωφελεῖται τοῦ γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, γιὰ νὰ πῇ κάτι στὴ ντάμα του:
— 'Αλίκη!... 'Αλίκη!... Μὰ δὲν ἀκούς;
— Μίλησες, 'Ιων;
— Ναι... 'Ηθελα νὰ σὲ ρωτήσω ἂν σ' ἀρέσῃ...

— Ποιὸ πράγμα;
— Νά, πού χορεύουμε ἔτσι οἱ δυὸ μας;
— Ὁχι, καὶ τόσο...
— Γιατί; ρωτᾷ ἀνήσυχος ὁ 'Ιων.
— Θὰ προτιμούσα νὰ καθόμουν στὸ τραπέζακι μας...

— Δὲν σ' ἀρέσω δηλαδὴ γιὰ καθυλιέρους;
— Δὲν εἶναι ἀκριβῶς αὐτό...
— Τότε τί συμβαίνει;
— Εἶναι στενὰ τὰ παπούτσια καὶ μὲ πονάει ὁ κᾶλος μου.
— 'Εχεις κάλο;... Ξέρω ἓνα πολὺ ἀποτελεσματικὸ φάρμακο.

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ τελευταία φιγούρα, ὁ 'Ιων μεταφέρει σιγῶν τὴν 'Αλίκη στὸ τραπέζακι τους. Τὴν ἴδια στιγμή μπαίνει στὴ «Μπουάτ» ὁ Ζάν μὲ ὠραίο ἄσπρο κοστούμι. Ρίχνει μιὰ ματιά στὰ τραπέζακια καὶ πλησιάζοντας τὴν 'Αλίκη τὴ ρωτάει:
— Χορεύετε, δεσποινίς;

Ἡ 'Αλίκη εἶναι ἑτοιμὴ νὰ τὸν γαστουκίσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος τῆς ψιθυρίζει:
— Χορεύεις, Μουσίτσα;
— Ἐσὺ εἰσαι; τόν ρωτᾷ κατὰπληκτὴ ἡ 'Αλίκη.
— Ἐγώ!...
— Καὶ τὰ ρούχα;

— Τάδεμα!...
— 'Α!... Ὡστε ἐσὺ ἐκλεψες τὸ πρωτὶ τὰ ρούχα στὸ λιμάνι;
— Ἐγώ. Δὲ μπορούσα νὰρθω ἐδῶ μὲ κείνα τὰ κουρέλια...
— Πρέπει ὅμως νὰ φύγῃς... Πρέπει νὰ κρυφθῇς, γιατί θὰ σὲ πιά- σουν... Τὰ ρούχα θὰ σὲ προδώσουν...

— Δὲ μὲ πιάνουν, ἡσύχασε.
— Ποῦ τὸ ξέρεις;
— Δὲν ἔρχονται ἐδῶ ποτὲ γαροφύλακες.
Ἡ διαβεβαίωσι αὐτὴ καθιστοῦνται κάπως τὴν 'Αλίκη καὶ παραδί- δεται στὰ λικνίσματα ἐνὸς παθητικοῦ ταγκά.

ΝΕΙΧΑΝΤΡΟΙ
— Δεν ξέρετε πόσο συντη-
μένη είμαι, γουστάρω... Εί-
ναι η πρώτη φορά που σι-
δερώ άνδρικό παντελόνι!...

Συναρπαστικό γιγαντοσκοπικό μυθιστόρημα υπό Μιχαήλ Ζεβακό

Η ΑΜΑΖΟΝΑ ΚΕ' ΤΟ ΘΟΥΜΩΔΙΝΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραγκαστέν βρισκεί τον Πε-
ρώ και τον Μαρασκέν, που τους
έγκασε ο άνδρας να φύγουν από
τον Σοριέντες. Στο μεταξύ,
ο Γκιζης, που πληροφορείται από
τον Σοριέντες, ότι ο Ραγκαστέν
γλύτωσε, οργανώνει καινούρια
εκστρατεία έναντι του. Η γυ-
ναίκα με το θουμωδίνι, από τ' άλ-
λο μέρος προσκαλεί τον Περί-
νιαν στον οποίο υποσχέται ότι
θα είναι παντοτινά δική του, αν
την γλύτωσει από το Ραγκαστέν.
Ο Περίνιαν, τσεκλώνοντας από το
πάθος του, της το υποσχεθεί. Τον
Ραγκαστέν αναζητεί επίσης κι' ο
Σαίν-Μενγκρέν. Μια μέρα, ο Σαίν
Μενγκρέν κι' ο Περίνιαν συναν-
τούν τον Ραγκαστέν σ' ένα μέρος
που τους υπέδειξε ο Γκιζης. Όσο
μουνάμενος κι' οι δυο με τα χεί-
λους έναντι του. Άλλ' ο Ραν-
καστέν κροτοβώνει ν' αποκρούσει
τις επιθέσεις τους και, με μ' ε-
πιβέζια κίνηση, τους κάνει να χά-
σουν την ισορροπία τους.

11ον
Ο Ιππότης έπωφελήθη-
κε απ' αυτή τη στιγμή,
για να πληρώσει το Σαίν-
Μενγκρέν στο χέρι. Για
τον αδελφό του, όμως, έκαμε κάτι
άπλουτο. Έπιασε με το αριστε-
ρό του χέρι το δεξί μπράτσο του
και τσάφισε, τόσο δυνατά, που ο
Περίνιαν αναγκάστηκε ν' αφήσει
το χέφος του.

Όλα αυτά έγιναν μέσα σ' ένα
δευτερόλεπτο. Ο Ραγκαστέν είπε
τότε στον αδελφό του:

— Είναι η δεύτερη φορά, που
συναντιόμαστε με τα χείλη στο χέ-
ρι. Την τρίτη φορά, δεν ξέρω αν
θα θυμηθώ πως γεννηθήκαμε από
τον ίδιο πατέρα και την ίδια μη-
τέρα.

Απομακρύνθηκε κατόπιν.
Ο Περίνιαν είχε μείνει σ' αν-
πολιθωμένος στη θέση του. Ο Σαίν-
Μενγκρέν, από τ' άλλο μέρος, είχε
βγάλει ένα μαντήλι και προσπα-
θούσε να δέσει κι' αυτό την πληγή
του.

Ο ΦΟΝΙΑΣ

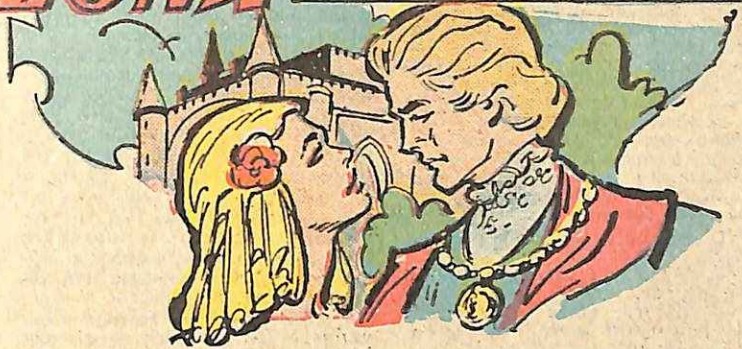
Ο Σοριέντες παρακολουθούσε ά-
νυπνονα τις διάφορες φάσεις του
αγώνα των ανθρώπων του Γκιζης έ-
ναντι του Ραγκαστέν. Άλλα, σι-
γά-σιγά, άρχισε ν' ανησυχεί. Όλες
αυτές οι επιθέσεις δεν κατέληγαν
ποθενά. Ο Ιππότης κατάφερε
πάντα να ξεφυγί.

Υπήρχε και κάτι άλλο που ανη-
συχούσε το Σοριέντες. Κάθε τόσο
ο Ραγκαστέν εξαφανιζόταν. Οι έ-
ξαφανίσεις του, διαρκούσαν δυο,
τρεις ημέρες και κάποτε περισσό-
τερο. Στο διάστημα αυτό, δεν πη-
γαίνει στο σπίτι της Ρολάνδης. Πού
βρισκόταν, λοιπόν;

Ο Σοριέντες είχε κάμει γνω-
στές τις ανησυχίες του στον Πι-
νέκλ, που παρακολουθούσε ημέρα
και νύχτα με τους ανθρώπους του
το σπίτι του Ραγκαστέν. Άλλ' ού-
τε αυτή η στενή παρακολούθηση δι-
έλυσε το μυστήριο.

Αυτές οι εξαφανίσεις, όμως, έ-
δειχναν, ότι ο Ραγκαστέν κάτι έ-
τοιμάζε. Κι' αυτό ήταν που ανη-
συχούσε το Σοριέντες. Έτσι, στο
τέλος, αποφάσισε να ενεργήσει μό-
νος του. Σκέφτηκε, λοιπόν, ότι έ-
κείνο που του χρειαζόταν, ήταν έ-
νας επαγγελματίας φονιάς. Κι' οι
φονιάδες αυτού του είδους άβου-
λουν τότε στο Παρίσι. Καθένας
είχε την ταρτοφά του, που ήταν ά-
νάλογη με τη θέση του θύματος.
τους πιθανούς κινδύνους του δολο-
φόνου, κλπ.

Ο Σοριέντες, λοιπόν, δεν είχε
να κάνει τίποτα άλλο παρά να δια-
λέξη. Κι' ένα βράδυ, πήγε σε μια
ταβέρνα, όπου συνηθίζαν οι τύποι
αυτού του είδους. Είχε φορέσει ένα
άλλοιωτό θώρακα κι' είχε κάμει

μια μικρή αλλαγή στο πρόσωπό
του, έτσι που ήταν δύσκολο να τον
αναγνωρίσει κανείς.
Ο Ισπανός δούκας κάθισε σ'
ένα τραπέζι παράμερα, παράγγειλε
να του φέρουν μια μπουκαλά κρα-
σί κι' έβγαλε επιδεικτικά ένα σκα-
κουλάκι, που ήταν γεμάτο με χρυ-
σά νομίσματα, για να πληρώσει
τον κάπελα.

Από τη στιγμή αυτή, τα βλέ-
ματα όλων όσοι βρισκόνταν μέσα
στο καπηλειό συγκεντρώθηκαν πάνω
του. Και μερικοί από τους θαμ-
νες άρχισαν κίχλας να σιγοι-
ρίζουν. Αυτός ο πελάτης που είχε
τόσα χρήματα κι' είχε την άνο-
σία να τα φανερώνει, δεν έπρεπε
να φύγει ζωντανός.

Άλλα, ξαφνικά, ένας γιγαντοσώ-
μος πελάτης, που καθόταν κοντά
στον πάγκο, σηκώθηκε άργα και
προχώρησε προς το τραπέζι του
Σοριέντες.

Αμέσως σώπασαν όλοι. Ο πε-
λάτης αυτός ήταν ο Ζύλ ο Λύκος,
που όλοι τον έτρεμαν, γιατί ήταν
πολύ χεροδύναμος και κανείς δε
γλύτωνε από τ' α χέρια του.

— Αφέντη, είτε, δώστε μερικά
σκουδά στον κάπελα για να κερσά-
θουν αυτούς τους ανθρώπους, κι'
ας κουβεντιάσουμε...

Ο Σοριέντες συμμορφώθηκε αμέ-
σως με την επιθυμία του. Έβγαλε
το σακουλάκι του, πήρε από εκεί
μια φούχτα διπλά σκουδά και τα
πέταξε στον κάπελα.

Δώσε σ' αυτούς τους ανθρώ-
πους ό τι θελήσουν, τού φώναξε.
Χαρούμενα ξεφωνητά άκουστήκαν
αμέσως μέσα στην αίθουσα. Καθέ-
να απ' αυτούς τους ανθρώπους εί-
χε και μια παραγγελία για τον
κάπελα. Άλλος ήθελε κρασί, άλλος
ψητό κοτόπουλο, άλλος όμελέτα
με λαρόδι...

Όταν κόπασε ο θόρυβος, ο Σο-
ριέντες είπε στον άνθρωπο, που
καθόταν πλάι του:

— Είπατε πως θέλετε να κου-
βεντιάσουμε. Για ποιο πράγμα;

Ο Ζύλ χαμογέλασε.

— Δε νομίζω πως ήρθατε εδώ
για να μάς δείξετε ότι έχετε χρή-
ματα, είπε.

— Γιατί ήρθα, λοιπόν;
Είμαι βέβαιος, ότι ζητάτε να
βρήτε έναν άνθρωπο. Ο άνθρωπος
αυτός βρίσκεται μπροστά σας.

— Και τί μπορεί να κάμει αυ-
τός ο άνθρωπος για μένα;

Ο Ζύλ έπαιξε κάμποσες στιγ-
μές με το μαχαίρι, που κρεμόταν
από τη ζώνη του.

— Πέστε μου το όνομα και την
τιμή κι' η δουλειά σας θα γίνει
αμέσως, απάντησε.

— Βλέπω, ότι μαντεύατε το
σκοπό μου, είπε ο Σοριέντες.

— Ξέρω το επάγγελμά μου, α-
φέντη, απάντησε ο Ζύλ. Και κατα-
λαβαίνω από μακριά τους πελά-
τες... Μαζί μου πρέπει να είσα-
στε ήσυχος. Η δουλειά θα γίνει ό-
μορφα και παστροικά. Μπορείτε να
θεωρήτε απ' αυτή τη στιγμή σαν
πεθαμένο τον άνθρωπο που θα μου
πείτε. Δε χτυπάω παρά μόνο μια
φορά. Άλλα το χτύπημά μου εί-
ναι, ότι χρειάζεται. Κανένας δε
γλύτωσε ποτέ.

— Δουλεύεις μόνος;
— Εξαρτάται... Άλλοτε μόνος
κι' άλλοτε με τους ανθρώπους μου,
που ξέρουν τη δουλειά τους το ι-
διο καλά με μένα.

— Αφού είναι έτσι, ας κουβεν-
τιάσουμε, είπε ο Σοριέντες, βέβαιος
ότι είχε βρή τον κατάλληλο άν-
θρωπο.

— Όχι εδώ, απάντησε ο Ζύλ.
Πολλά μάτια μάς βλέπουν και πο-
λλά αυτιά μπορούν να μάς άκού-
σουν.

— Πού τότε;
— Αιτήσεις τις δουλειές τις συ-
ζητώ συνήθως στο σπίτι μου.

— Πού μένε-
— Στην οδό Μοντοργέγ, κοντά
στα οχυρώματα. Όποιον κι' αν
ρωτήσετε, θα πιάσει δειξή το σπίτι
του Ζύλ τού Λύκου.

— Θάρω αύριο το πρωί στις
δέκα.

— Θα σας περιμένω.
Το άλλο πρωί, στην ωρισμένη
ώρα, ο Σοριέντες σταμάτησε μπρο-
στά στο σπίτι του Ζύλ τού Λύκου.

Αυτή τη φορά δεν είχε κάμει καμ-
μία μεταμείση. Ήταν τυλιγμένος
μόνο μ' ένα μεγάλο μανδύα, που
του σκέπαζε το πρόσωπο.

Άλλα δεν ήταν μόνος. Τον συν-
ώδεσε κι' ο Πινάκλ. Ο Πινάκλ, δ-
μως, σταμάτησε στην οδό του Σω-
τήρος και περίμενε εκεί.

Ο Σοριέντες έσπρωξε την πόρ-
τα και μπήκε. Βρισκόταν μέσα σ'
ένα δωμάτιο, που, στους τοίχους

του, ήταν κρεμασμένα δεμάτια με
βότανα, ρίζες κλπ. Στο βάθος, πά-
νω σε ράφια, υπήρχαν μπουκαλά-
κια, πλήντα βάζα, χωνιά, άλλα διά-
φορα περίεργα σκεύη.

Μια γριά, με ρυτιδωμένο πρόσω-
πο, προχώρησε προς το μέρος του
επισκέπτη.

— Εδώ μένει ο Ζύλ ο Λύκος;
ρώτησε ο Σοριέντες.

— Ναι, αφέντη, απάντησε η
γριά. Περάστε, σας περιμένει.

Ο Σοριέντες πέρασε από μια
πόρτα και μπήκε μέσα σ' ένα με-
γάλο δωμάτιο, όπου βασιλευσε η
τάξη κι' η καθαριότητα. Ο Ζύλ ο
Λύκος τον υποδέχτηκε μ' ευγένεια
και τού έδειξε μια πολυθρόνα. Κά-
θισε ύστερα κι' αυτός σ' ένα σκα-
μνάκι απέναντί.

— Ο δούκας προχώρησε αμέσως
στο σκοπό του.

— Είσαι έτοιμος να χτυπήσω
τον άνθρωπο που θα σου υποδείξω;
ρώτησε.

— Καί βέβαια, απάντησε ο Ζύλ.
Αυτό είναι το επάγγελμά μου... Θα
πρέπει, φυσικά, να συμφωνήσω
στην τιμή. Σας προειδοποιώ, ότι
δεν κάνω στο ζήτημα αυτό παλά-
ρια.

— Κι' εγώ σε προειδοποιώ, ότι
θάχης να κάνης με ισχυρό αντίπα-
λο, είπε ο Σοριέντες.

— Τότε η τιμή θα είναι πενήν-
τα χρυσά σκουδά, απάντησε ο Ζύλ.
— Θα πρέπει να σε βοηθήσουν
κι' οι άνθρωποί σου. Θα σου χρει-
αστούν τουλάχιστον τρεις.

— Η τιμή θα είναι τότε ογδόν-
τα σκουδά. Δέκα για τον καθένα.
Και προκαταβολικά.

Ο Σοριέντες έβγαλε ένα σκα-
κουλάκι και το έβαλε πάνω στο
τραπέζι.

— Υπάρχουν εδώ μέσα διακό-
σια σκουδά, είπε. Όταν τελειώση
τη δουλειά, θα πάρης άλλα τόσα.
Ο Ζύλ έβαλε παράμερα το σκα-
κουλάκι.

— Πέστε μου ποιός είναι ο άν-
θρωπος, είπε.

— Θα σου τ' πω, όταν έρθη η
κατάλληλη στιγμή, απάντησε ο
δούκας. Σου ξαναλέω, ότι ο άνθ-
ρώπος μας είναι πολύ δυνατός και

Κουβέντες της πιάτσας Λονδίνου

Μεγαλοφυία

Το «τρανζίστορ» της η Μαίρη έκτοσάρισε στον ώμο
και με νότες και τραγουδία ξεμπουκάρισε στο δρόμο
για να πουν όλοι τη βλέπουν κι' οι διαβάτες κι' όλοι
πως η Μαίρη ούτε ώρα δίχως... μουζίκα δε ζή!

Μά κι' αυτή όπου κι' αν κάτσει κι' όπουδήποτε κι' αν πάν,
καθασά το λέει σε όλους και στα ίσα το χτυπάει
ότι τ' όμορφο τρανούκι από βρόχος την ευπνέει,
και μ' αυτό, που λέα και μόνον, ζή, κινείται κι' αναπνέει.

Μουσική τραβά η ψυχή της και τραγουδά όλο θέλει
από όριες της «τόσκα» μέχρι τράζ και... τσιτετελί,
από τσάλεστον και μάνις, μέχρι τσούμικο και υπάλλο
κι' από νότες... Μπιδικότση, μέχρι Λέχας και Καβάλλο...

Μουσική μονάκα νοιώθει μέσ' στις φλέβες της να τρέχει
κι' είναι, (κλινονομικότητα) το ηεράκι αυτό που έχει,
ακού κι' ο αέρας της παίζει, όδονα εστά
κι' από το «κουνετλίκι» βγάσει χύμα τα λεφτά!

Γράφει νότες για τραγουδία, γράφει νότες για χορούς
έχει γράψει και το άσμα «Τα παιδιά της Βλασσόου»
κι' απ' τους «δίκους» που νυχίζει και θα βγάλη σε λινάκι,
οπωδήποτε θα βάλη τα νυχλιά του
(Χατζιδάκι!)

Κι' έννοεί πως ο αδερφός της μία
(κιθάρα νουαντουνά
και βραδύς και μεσημέρια τις τα
(βέρνες τριγυρνά
όπου λέει κανα τρανούκι και μετά
(βγάσει... δσάκι
και μαζεύει από φράγκο, μέχρι
(τρυπό εικασσάκι!
Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ

διαβολομένος. "Αν δὲν τὸν πετύχῃς με τὸ πρῶτο χτύπημα, θὰ σὲ σκοτώσω. Σὰς εἶπα, ἀπὸ χτές, ὅτι χτύπησά μὲ μὴ μόνον φορὰ κι' ὅτι ποτὲ δὲ μὴ χρεώστηκε νὰ ξαναχτυπήσῃ καὶ δεύτερη.

Ο Σοριέντες τοῦδ' αὖτε διάφορες ἐξηγήσεις, ἀποφεύγοντας, ὅμως, πάντοτε νὰ πῇ τὸ ὄνομα τοῦ θυμματος.

Θὰ περιμένῃς τὶς διαταγές μου, εἶπε καθὼς σπικωνόταν.

Ὁ ἀρρεντής θὰ μείνῃ ἀπόλυτα εὐχαριστήμενος, ἀπάντησε ὁ Ζύλ.

Ο Σοριέντες βγῆκε κι' ἔφτασε σὲ λίγο στὸ μέρος, ὅπου τὸν περιμένε ὁ Πινάκλ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ Ραγκαστὲν δὲ θὰ μὴ ξεφύγῃ, εἶπε ὁ δούκας.

Ὁ Πινάκλ κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ κάποια δυσπιστία.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, βρισκόνταν στὸ μέγαρο Σοριέντες. Ἐκεῖ ὁ δούκας ἔτρεξε στὸ δωμάτιο τῆς κυρίας κι' ἀφ' οὗ τὴν κατατόπισε γιὰ τὶς ἐνέργειές του, τῆς εἶπε:

Ἐφάσσε ἡ τελευταία ὥρα τοῦ Ραγκαστὲν!

Ἡ συνομιλήτριά του τοῦ ζήτησε κατόπιν διαφορὲς ἐξηγήσεις, πού ὁ δούκας τῆς τὶς ἔδωσε πρόθυμα. Ἀλλ' ἦταν ἡ μόνη τῆς δέχονταν: Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε στὴ συνέχεια τῆς ἱστορίας μας.

Στὸ μεταξύ, ὁ Πινάκλ εἶχε γυρίσει στὸ Λούδρου. Κλειστικὴ ἀμέσως στὸ ἐργαστήριό του κι' ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ διάφορα μηχανήματα, πού βρισκόνταν στὶς ἐταζέρες.

Δὲν εἶμαι καὶ τόσο σίγουρος, ὅτι ὁ Ραγκαστὲν θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ χεῖρ αὐτοῦ τοῦ Ζύλ, ψιθύρισε. Μόνον ἐγὼ θὰ μποροῦσα νὰ τὸν ξεπαστρέψω με τὰ δηλητήρια μου. Τὸ δυσάρεστο εἶναι, ὅτι δὲ βλέπω με ποῖο τρόπο θὰ μπορέσω νὰ τοῦ χύσω ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δηλητήρια μέσα στὸ φαγητό ἢ τὸ πιστό του.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τοῦ φάνηκε πὼς ἀκούσε ἕνα τινχτὸ γέλιο. Τινχτικτὴ ἀμέσως ὄρθισε, μὲ τὸ ἐνχειρίδιό του στὸ χεῖρ.

Τὸ δωμάτιο ἦταν ἄδειο. Ὁ Πινάκλ ἔτρεξε στὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξε. Κι' ὁ προβάλαμος ἐπίσης ἦταν ἄδειος. Εἶχε τότε τὴν ἐντύπωση πὼς ἡ ἐσωτερικὴ πόρτα τοῦ διαμερίσματος μὴ εἶχε κλεισθῇ. Ἐτρεψε ἀμέσως ἐκεῖ καὶ τὴν ἀνοίξε με δόνη. Ἀλλὰ κι' ὁ διάδρομος ἦταν ἄδειος.

Ὁ Πινάκλ ξαναγύρισε στὸ ἐργαστήριό του.

Νομίζω πὼς ἄρχισα νὰ ὀνειρεύωμαι στὰ ὑπνία, ψιθύρισε. Ἐχὼ χάσει τὴ σίγουρα τὴν ψυχραιμία μου καὶ πρέπει νὰ τὴν ξαναβρῶ γρήγορα.

Κι' ὡστόσο, δὲν εἶχε κάνει λάθος. Ὑπῆρχε πραγματικὰ κάποιος μέσα στὸ διαμέρισμά του, πού τὸν παρακολουθοῦσε καὶ τὸν κατασκοπεύε. Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος ἦταν ἕνας δεύτερος Πινάκλ, πού εἰκοιζε ἀπόλυτα με τὸν πρῶτο. Ἀν ὁ Πινάκλ ὑπ' αὐτὸ ἰ. τὸν εἶδε, θὰ νόμιζε πὼς ἀντίκριζε τὴν ἴδια τὴν εἰκόνα του. Ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδε.

ΟΙ ΔΥΟ ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΕΣ

Τὸ ἀπόγεμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ Ζύλ ὁ Λύκος δέχτηκε μιὰ καινουργία ἐπίσκεψη. Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ γυναῖκα, πού ἦταν τυλιγμένη ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια με μιὰ σκούρα κάπα.

Ὁ Ζύλ σήκωθηκε, τὴ χαιρέτησε καὶ περίμενε.

Εἰσαι ὁ Ζύλ ὁ Λύκος; τὸν ρώτησε ἡ ἐπισκέπτρια.

Στὶς διαταγές σας κυρία, ἀπάντησε ὁ ἐπαγγελματίας φονιάς.

Σήμερα τὸ πρῶτο ἐπισκέφθηκε ἕνας ἄνθρωπος... ἕνας ἀσχετός...

Καὶ λοιπόν;

Ὁ ἀσχετός αὐτὸς σοῦδωσε ἕνα σακκουλάκι με διακόσια χρυσὰ σκούρα, γιὰ νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπο, πού θὰ σοῦ τὸν ὑποδείξῃ ὅταν εἶναι καιρὸς.

Λοιπόν; ξαναρώτησε ὁ Ζύλ.

Ἡ ἀγνωστὴ ἔβγαλε κάτω ἀπὸ τὴν κάπα τὴν ἕνα σακκουλάκι καὶ τὸ ἔβαλε πάνω στὸ τραπέζι.

Ἐδῶ μέσα βρισκόνταν ἕνα

τὸ χρυσὰ σκούρα, πού εἶναι δικὰ σου, εἶπε.

Ὁ Ζύλ εἶδε στὸ χεῖρ τῆς ἀγνωστῆς ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι μ' ἕνα μεγάλο ρουμπίνι σὲ σχῆμα ρόμβου.

Γιὰτὶ μοῦ δίνετε αὐτὰ τὰ χρήματα; ρώτησε.

Δὲν ἤρθα γιὰ νὰ σώσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ἀπάντησε ἡ ἀγνωστὴ. Τὸ μόνον πού θέλω εἶναι νὰ βεβαιωθῶ γιὰ τὸ θάνατό του. Θέλω νὰ τὸν δῶ με τὰ μάτια μου νὰ πεθάνῃ. Κατάλαβες τώρα;

Ὁχι, εἶπε λακωνικὰ ὁ Ζύλ.

Ἐκείνο πού θέλω εἶναι νὰ με εἰδοποιήσῃς πού καὶ πότε θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ πράγμα, τοῦ ἐξηγήσε ἡ ἀγνωστὴ. Γι' αὐτὸ σὲ πληρώσα... Νομίζω πὼς αὐτὸ πού σοῦ ζητᾶω δὲν εἶναι δύσκολο.

Ὁ Ζύλ σκέφτηκε μερικὲς στιγμές.

Ἀλλὰ πὼς θὰ σὰς εἰδοποιήσω; ρώτησε.

Βλέπετε αὐτὲς τὶς λευκές, πού βρισκόνταν κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ Λούδρου;

Τὶς βλέπω.

Εἶναι ἀρκετὸ νὰ κρεμάσῃ ἕνα μαντήλι ἢ ἕνα λευκὸ πανί σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δέντρα. Θὰ καταλάβω τότε καὶ θὰ τρέξω νὰ σὲ

βρῶ, γιὰ νὰ μοῦ πῇς τὴν ἀκριβὴ ὥρα καὶ τὸ μέρος.

Θὰ γίνῃ ὅπως ἐπιθυμεῖτε, ἀπάντησε ὁ Ζύλ.

Γιὰ τὸν λόγο νὰ σκοτίζωμαι; εἶπε. Τὸ κάτω-κάτω, με πληρώσαν καὶ με τὸ παραπάνω. Ἀς καταλάβω, λοιπόν, νὰ κάμω καλὰ τὴ δουλειά μου. Τὰ ἄλλα δὲ μ' ἀφορῶν.

Πέρασαν δύο μέρες, χωρὶς νὰ ὁρατῇ ὁ πελάτης. Τὸν πού τὸ ὄνομά του ἦταν ἀγνωστό. Τὴν τρίτῃ ἡμέρα, τέλος, ὁ Σοριέντες ξανά-αἶμα τὴν ἐμφάνισέ του.

Εἶναι γι' ἀπόψε, εἶπε.

Τόσο τὸ καλύτερο! ἀπάντησε ὁ Ζύλ. Εἶχα βρεθῇ νὰ σὰς περιμένω.

Ἀκολουθῆστες τὶς ὁδηγίες μου;

Κατὰ γράμμα. Ἡ βάρκα ἐξαργυμένη στὴν ἀποβάθρα τοῦ Λούδρου καὶ περιέχει κάμποσες μεγάλες πλάκες. Ὁ σάκος εἶναι ἐπίσης ἐτοιμος καὶ περιμένει τὸν ἀνθρώπο.

Μὴν ξεχνᾶς πὼς, προτοῦ τὸν πετάξῃς στὸ νερό, θέλω νὰ βεβαιωθῶ πὼς εἶναι πεθάνει.

Θὰ βεβαιωθῇτε, ἀφ' οὗ τὸ συμφωνήσαμε.

Θὰ πᾶς μαζί με τοὺς ἀνθρώπους σου κατὰ τὶς τρεῖς κάτω ἀπὸ τὴν αὐλὰ τοῦ μεγάρου Μπουρμπόν. Θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ ἐκεῖ. Ὁ ἀνθρώπος μας θὰ περάσῃ με τὸ σούρουπο ἀπὸ τὴν ὁδὸ τῶν Τροχαλίων. Θὰ σοῦ τὸν δείξω... Κατάλαβες;

Μείνετε ἡσυχος, τὸν διαβεβαίωσε ὁ Ζύλ. Ὅλα θὰ πᾶνε καλά. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Σοριέντες ἔφυγε. Ὁ Ζύλ πῆγε κατόπιν νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἀνθρώπους του, πού χάριξαν πολὺ ἀκούγοντας, ὅτι θὰ ἔδοσαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Γιὰτὶ κι' αὐτοὶ ἐπίσης εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀντιμονοῦν.

Ὁ Ζύλ πέρασε κατόπιν ἀπὸ τὴ γέφυρα τοῦ Λούδρου. Ἐκεῖ, διέλασε μιὰ ἀπὸ τὶς λευκὲς, σκορφαλωμένης ἐκείνη, εὐκρινὴς πάντα σ' αὐτὴν κι' ἔδωσε ἕνα μαντήλι σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κλαδιά τῆς. Ὑῖστε ὕστερα στὸ σπῆτι του. Κι' ἐκεῖ, δέχτηκε διαδοχικὰ τὶς δύο παράξενες ἐπισκέπτριές του, πού ἤθελαν νὰ μῶδουν πού καὶ πότε θὰ γινόνταν τὸ ἐπράγμα.

ΔΙΑΗΜΜΑ

Δυὸ ὄρες ἀργότερα, ἕνα κλειστὸ ἀμάξι σταματοῦσε μπροστὰ στὸ σπῆτι τῆς Κουρτίλ, ὅπου ἔμενε ἡ Ρολάνδη, ἔχοντας γιὰ φοροῦς τὸν Μαρασκὲν καὶ τὸν Περρὸ καὶ γιὰ συντροφιά τὴν Μπεργκαμὸν, τὴ Σαφίρ καὶ τὴν Λολίτα.

Ἡ ἐπισκέπτρια ἦταν τυλιγμένη με μιὰ γκριζὰ κάπα κι' εἶχε στὸ δαχτυλὶ τῆς τὸ δαχτυλίδι με τὸ μεγάλο σὲ σχῆμα ρόμβου ρουμπίνι. Ἦταν ἡ Λεονώρα ἢ ἡ Ἐρμόδα; Ἀγνωστό.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ χτύπησε με ἐνδεῶς τρόπο, ὅπως γυμνοῦσαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπῆτιοῦ, πράγμα πού ἔδειχνε, ὅτι ἦταν καλὰ πληροφορημένη. Ἡ πόρτα τοῦ κήπου ἀνοίξε ἀμέσως.

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, ἡ ἐπισκέπτρια βρισκόταν μπροστὰ στὴ Ρολάνδη.

Δὲν πρέπει νὰ χάνετε οὕτε στιγμή, τῆς εἶπε. Πρόκειται νὰ παρασύρουν ἀπὸψε σὲ παγίδα τὸν ἱππότη ντὲ Ραγκαστὲν. Ἐνῆς τρομεροῦ φονιά, πού λέγεται Ζύλ ὁ Λύκος, θὰ τὸν χτυπήσῃ. Πρέπει νὰ τὸν εἰδοποιήσετε ἀμέσως.

Ἡ Ρολάνδη ἐνοίωσε τὰ γόνατά της νὰ λυγίσουν.

Καὶ ποῖος μοῦ λέει, κυρία, ὅτι ἡ παγίδα δὲ βρισκεται στὰ λόγια, πού ἤρθατε νὰ μοῦ πῆτε; ρώτησε.

Ἡ ἐπισκέπτρια τὴν κύταξε με συμπόνια.

Δυστυχισμένο παιδί! εἶπε. Καταλαβαίνω τὸ διαταγὴ σας. Σὰς ὀρκίζομαι στὸ ὄνομα τοῦ ζωντοῦ Θεοῦ, ὅτι ἔσῳα ἄλλῃ μιὰ φορὰ τὸν ἱππότη ντὲ Ραγκαστὲν κι' ὅτι ὁ σκοπὸς πού μ' ἔφερε ἐδῶ εἶναι νὰ τὸν σώσω καὶ πάλι... Λυπάμαι, γιὰτὶ δὲ μπορῶ νὰ κάμω τίποτ' ἄλλο. Ἀλλ' ἂν θέλετε, ἀ-

κούστε με καὶ μὴ χάνετε οὕτε στιγμή.

Ἐφυγε κατόπιν καὶ ξαναἔβηκε στὸ ἀμάξι τῆς.

Στὸ μέγαρο, εἶπε στὸν ἀμάξι.

Ἡ Ρολάνδη εἶχε ἀπομείνει στὴν πόρτα, μὴ ξέροντας τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Ἐτοιμάσθηκε κατόπιν νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ δωμάτιό της, γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλὴ τοῦ Μαρασκὲν καὶ τοῦ Περρὸ. Ἀλλὰ, ξαφνικὰ, εἶδε ἕνα ἄλλο ἀμάξι, πού ἦταν ὅμοιο με τὸ πρῶτο.

Αὐτὸ τὸ δεύτερο ἀμάξι περίμενε σὲ μικρὴ ἐπιστάσι ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς Κουρτίλ, κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα. Μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν μιὰ γυναῖκα, πού ἦταν τυλιγμένη με μιὰ σκούρα κάπα καὶ πού εἶχε στὸ χεῖρ τῆς, ὅπως κι' ἡ ἄλλη, ἕνα δαχτυλίδι μ' ἕνα μεγάλο ρουμπίνι σὲ σχῆμα ρόμβου.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ παρακολουθοῦσε τὴν εἰσόδου τοῦ σπῆτιοῦ τῆς Ρολάνδης, κι' ὅταν εἶδε τὸ ἄλλο ἀμάξι νὰ φύγῃ, εἶπε στὸν ἀμάξι νὰ προχωρήσῃ.

Ἡ Ρολάνδη δὲν εἶχε προφτάσει νὰ μῇ μέσῃ καὶ δέχτηκε τὴν ἐπισκέπτρια στὸ κατῶφλι.

Ἡ ἀδελφὴ μου ἦρθε ἐδῶ; εἶπε ἡ γυναῖκα με τὴ γκριζὰ κάπα. Naί, τὸ βλέπω... Ἀκούστε με. Ἄν θέλετε τὴ ζωὴ σας καὶ τὴ ζωὴ ἐκείνου πού ἀγαπᾶτε, μὴν κάμετε αὐτὸ πού σὰς εἶπε. Θέλουν νὰ σὰς χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ παρασύρουν τὸν ἱππότη ντὲ Ραγκαστὲν σὲ παγίδα.

Καί, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτ' ἄλλο, ξαναμῆκε στὸ ἀμάξι, πού ἔφυγε ἀμέσως.

Ἡ Ρολάνδη εἶχε ἀπομείνει κρυφωμένη στὴ θέσι τῆς. Ἡ δεύτερη γυναῖκα με τὴ γκριζὰ κάπα τῆς εἶχε μιλήσει τὸ ἴδιο πειστικὰ ὅσο κι' ἡ πρώτη. Τὴ συμβουλὴ ποῖας ἀπὸ τὶς δύο ἔπρεπε ν' ἀκολουθῇ;

Ἀπὸ τὶς σκέψεις τῆς τὴν ἔβγαλε ὁ Μαρασκὲν, πού τὴν παρακάλεσε με σεβασμὸ νὰ γυρίσῃ μέσα στὸ σπῆτι. Διπλοκλείδωσε κατόπιν τὴν πόρτα κι' ἔβγαλε τὸ κλειδί στὴν τσέπη του.

Ἐμαθὼν τὸ σύνθημά μας καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀλλάξω, εἶπε. Ἐτσι ἢ ἀλλιῶς, ὅμως, ἀπὸ σήμερα, θ' ἀνοίγω μόνον ἐγὼ.

Ἡ Ρολάνδη ξαναγύρισε στὸ δωμάτιό της, ὅπου τὴν ἀκολουθῶσαν ὁ Μαρασκὲν κι' ὁ Περρὸ.

Ἀκούσατε τί μοῦ εἶπαν αὐτὲς οἱ δύο γυναῖκες; τοὺς ρώτησε. Ἐκείναι κι' οἱ δύο μιὰ καταφαικτικὴ κίνησι με τὸ κεφάλι τους.

Πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμε τὸν ἱππότη ντὲ Ραγκαστὲν, χωρὶς νὰ χάνωμε καιρὸ, εἶπε ἡ Ρολάνδη. Ἀς φύγωμα.

Δὲ μπορῶ ν' ἀφίσω τὴν κυρία πριγκίπισσα νὰ κάμῃ αὐτὴ τὴν ἀναγκασμένη ἀπάντησι ὁ Μαρασκὲν. Ποῖος μὰς λέει πὼς με τὸ ἴδιο χτύπημα δὲ θέλουν νὰ ξεφορτωθῶν τὸν ἱππότη ντὲ Ραγκαστὲν καὶ σὰς μαζί;

Ὁ Περρὸ συμφώνησε με τὴ γνώμη του.

Ὁ Μαρασκὲν ἔχει δίκιο, εἶπε.

Πηγαίνετε τότε σεις οἱ δύο γιὰ νὰ εἰδοποιήσετε τὸν ἱππότη, τοὺς φώναξε ἡ Ρολάνδη.

Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ Μαρασκὲν εἶχε τὶς ἀντιρρήσεις του.

Καὶ ποῖος μὰς λέει, ὅτι οἱ ἔχθροι μας δὲ θὰ ἐμφυλοποιῶν ἀπὸ τὴν ἀπουσία μας, γιὰ νὰ σὰς ἀπαγάγουν; παρατήρησε.

Ἡ Ρολάνδη ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῇ πὼς εἶχε δίκιο.

Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ κάμω, Θεέ μου; εἶπε.

Θὰ στειλωθῇ τὸν Ζᾶν Γκερέν, ἀπάντησε ὁ Μαρασκὲν. Ἀλλὰ δὲ δόσῃ καμμιὰ γνώμη στὸν ἱππότη. Θὰ τοῦ ἐπαναλάβῃ μόνον ὅσα εἶπαν οἱ δύο γυναῖκες, κι' αὐτὸς ἂς ἀποφασίσῃ.

Ἡ Ρολάνδη συμφώνησε μαζί του.

Ὁ Ζᾶν Γκερέν ἔφυγε σὲ λίγο.

Ὁταν ξαναγύρισε, εἶχε νυχτώσει. Ἀλλὰ, μ' ὅλο πού ἀναζητῶσε τὸν ἱππότη παντοῦ, δὲν κατάφερε νὰ τὸν βρῇ πουθενά.

Η ΕΝΕΔΡΑ

Τὴν ὀρισμένη ὥρα, ὁ Ζύλ ἔφτασε μαζί με τοὺς ἀνθρώπους του

καὶ ποῖα ἐκείνη, πού εὐχόταν τὴ σωτηρία του; Ποῖα ἦταν ἡ Λεονώρα καὶ ποῖα ἡ Ἐρμόδα; Ποῖα ἦταν ἡ κυρία καὶ ποῖα ἡ ἀδελφὴ τῆς;

Τὴν ἴδια ὥρα, δυὸ ἄνθρωποι καληγοῦσαν τὴν ἴδια λεῖα, πηγαίνοντας ἀπὸ τὸν ἕνα δρόμο στὸν ἄλλο. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ὁ Περπινιάν κι' ὁ Σαῖν-Μεγκρέν, πού τὸ κοινὸ συμφέρον τοὺς εἶχε ἐνώσει. Ὁ πρῶτος σκεφτόταν πάντα τὰ λόγια τῆς γυναίκας με τὸ ρουμπίνι. Κι' ὁ δεύτερος εἶχε παρῇ τὴν ἀπόφασιν νὰ σκοτώσῃ τὸν Ραγκαστὲν, πού ἔφερε τὸ μεγάλο καὶ τρομερὸ μουστικὸ του.

Ὁ Περπινιάν κι' ὁ Σαῖν-Μεγκρέν, λοιπόν, εἶχαν βρῇ ἐκείνον πού μάταια ἀναζητοῦσε ὁ Ζᾶν Γκερέν κι' ἄρχισαν νὰ τὸν παρακολουθοῦν, περιμένοντας τὴν κατάλληλὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτεθῶν. Ἀλλὰ, καθὼς πληθύναν στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, τὸν ἔχασαν ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Τρελλὰ ἀπὸ λύσσα, κώδικαν τότε στοὺς γειτονικοὺς δρόμους, προσπαθώντας νὰ τὸν ἀνακαλύψουν. Ἐτσι, ἔφτασαν μπροστὰ στὴν ἀψίδα τοῦ μεγάρου Μπουρμπόν.

Ἐκεῖ ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ. Εἶδαν, ὡστόσο, τοὺς ἀνθρώπους, πού ἦταν κρυμμένοι ὀλόγυρα, καὶ καταλαβάν πὼς κάποια ἐνέδρα εἶχε στηθῇ σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Σταμάτησαν τότε διστακτικοί, μὴ ξέροντας ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσουν ἢ νὰ φύγουν.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ἄνθρωπος ἔφτασε τρέχοντας κι' εἶπε με λαχανιασμένη φωνὴ στὸ Σοριέντες:

Ἐρχεται πίσω μου!

Ὁ Περπινιάν κι' ὁ Σαῖν-Μεγκρέν ἀκούσαν αὐτὰ τὰ λόγια καὶ γύρισαν τὰ κεφάλια τους. Εἶδαν τότε ἕνα ἄνθρωπο, πού ἔρχετο με γρήγορο βῆμα ἀπὸ τὴν ὁδὸ τῶν Τροχαλίων.

Ὁ Περπινιάν, μ' ὅλο πού εἶχε σκοτεινιάσει, τὸν ἀναγνώρισε ἀπὸ τὸ περπάτημά του. Ἐπῆρας ἀμέσως τὸ Σαῖν-Μεγκρέν ἀπὸ τὸ μπράτσό καὶ τοῦ ψιθύρισε:

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ περιμένουν σίγουρα γιὰ τὸν Ραγκαστὲν. Ἀς τοὺς ἀφίσωμε, λοιπόν, νὰ τελειώσουν μόνον τοὺς τὴ δουλειά τους.

Παραμέρισαν ἀμέσως, ἀφίοντας τὸ πεδίο ἐλεύθερο στοὺς φονιάδες.

Ὁ Ραγκαστὲν προχωροῦσε χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται τὸν κίνδυνό. Καί, ξαφνικὰ, ὁ Σοριέντες ἀπλώσε τὸ χεῖρ του καὶ εἶπε:

Νὰ ὁ ἀνθρώπος μας.

Ὁ Ζύλ ὁ Λύκος δὲν ἀναγνώρισε τὸν Ραγκαστὲν, πού εἶχε ἄλλοτε διακινδυνεύσει τὴ ζωὴ του, γιὰ νὰ σώσῃ τὴ μητέρα του; Ἡ, ἂν τὸν ἀναγνώρισε, τὸ αἶσθημα τῆς ἀγνωμοσύνης εἶχε ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τὴν ψυχὴ του; Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι, χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἔβγαλε τὸ πλατὶ μαχαίρι τοῦ καὶ τόξεψε στὸ χεῖρ του.

Ὁ Ραγκαστὲν ἔφτασε στὴν ἀποβάθρα. Δὲν εἶδε, ὅμως, τίποτα τὸ ὑποπτό καὶ προχώρησε.

Ὁ Ζύλ τὸν ἀφίσε νὰ προπορευθῇ μερικὰ βήματα. Βγῆκε τότε ἀπὸ τὸν κούφωνα τοῦ καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ πίσω του.

Ὁ Σοριέντες, ὁ Περπινιάν κι' ὁ Σαῖν-Μεγκρέν συγκρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους.

Ὁ Ζύλ προχωροῦσε πάντα. Καί, ξαφνικὰ, ἔκαμε ἕνα πηδημα καὶ κατέβασε με δόνη τὸ χεῖρ του... Ὁ Ραγκαστὲν ἔπρεπε μπουρμπόν, χωρὶς νὰ βγάλλῃ τὴν παραμικρὴ φωνὴ ἀπὸ τὸ στόμα του.

Οἱ τρεῖς θεατὲς αὐτοῦ τοῦ ἐνέκλειματος, πού εἶχε γίνῃ με καταπληκτικὴ ταχύτητα καὶ ἀνοήτως, εἶμεναι καρφωμένοι στὶς θέσεις τους, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ σεις τους, ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώπιτεται, ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώσει. Οἱ συντροφοὶ τοῦ Ζύλ, ὅμως, δὲν ἔχασαν οὕτε στιγμή. Ἐτρεψαν ἀμέσως κι' ἄρχισαν στὸ ἀκίνητο σώμα, πού ἦταν ἐπικλωμένο στὸ χώμα.

Γρήγορα, τὸ σακί! πρόσταξε ὁ Ζύλ.

Οἱ συντροφοὶ τοῦ ἔπιασαν τότε τὸν Ραγκαστὲν ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὰ πόδια καὶ τὸν ἔρριξαν με-

Νά παίρετε
τοῦ οἰκ
μαλώνει!!

Ὁ ἄνδρας τῆς τὴν μαλώνει γιὰτὶ εἶναι πολὺ ἑλκυστικὴ καὶ γοητεύει ὅλο τὸν κόσμον. Μέσα του ὅμως ὁμολογεῖ τὴν ἱκανοποίησή του. Δοκιμάστε καὶ σεις νὰ κεντήσετε τὴν ἕληλα τοῦ ἀνδρός σας ἀκολουθώντας τὴν μέθοδο πού ἔφερε τὴν ὡμορφιά καὶ τὴν ἐπιτυχία σὲ τόσες γυναῖκες. Τὸ βράδυ μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, τροφὴ γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα πού περιέχει ΜΠΟΙΣΕΛ, τὸ ΜΠΟΙΣΕΛ, αὐτὸ τὸ ἐκπληκτικὸ δρεπτικὸ σπογιεῖο, μαλακώνει καὶ ἀναζωογονεῖ τὸ δέρμα κατὰ τὸν ὕπνο σας. Τὸ πρωί, ἡ Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ ἡμέρας, καθαρίζει τὴν ἐπιδερμίδα σας ἀπὸ ὅλες τὶς μικροατέλειες (σποράκια, μπιμπικία, ἀνοικτοὺς πόρους κλπ.) Τὸ δέρμα σας τότε παρουσιάζεσθαι ὁμογενεῶς, καθαρὸ καὶ βελουδένιο. Δοκιμάστε ἀπὸ σήμερα καὶ γιὰ λίγες ἑβδομάδες τὴν μέθοδο αὐτὴ με τὶς Κρέμες ΤΟΚΑΛΟΝ καὶ σὲ λίγο... ὁ ἄνδρας σας θὰ σὰς μαλώνει πού γίνεσθε καὶ σεις τόσο γοητευτικὴ.

Ὁ Ζύλ ἔφτασε στὴν ἀποβάθρα. Δὲν εἶδε, ὅμως, τίποτα τὸ ὑποπτό καὶ προχώρησε.

Ὁ Ζύλ τὸν ἀφίσε νὰ προπορευθῇ μερικὰ βήματα. Βγῆκε τότε ἀπὸ τὸν κούφωνα τοῦ καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ πίσω του.

Ὁ Σοριέντες, ὁ Περπινιάν κι' ὁ Σαῖν-Μεγκρέν συγκρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους.

Ὁ Ζύλ προχωροῦσε πάντα. Καί, ξαφνικὰ, ἔκαμε ἕνα πηδημα καὶ κατέβασε με δόνη τὸ χεῖρ του... Ὁ Ραγκαστὲν ἔπρεπε μπουρμπόν, χωρὶς νὰ βγάλλῃ τὴν παραμικρὴ φωνὴ ἀπὸ τὸ στόμα του.

Οἱ τρεῖς θεατὲς αὐτοῦ τοῦ ἐνέκλειματος, πού εἶχε γίνῃ με καταπληκτικὴ ταχύτητα καὶ ἀνοήτως, εἶμεναι καρφωμένοι στὶς θέσεις τους, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ σεις τους, ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώπιτεται, ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώσει. Οἱ συντροφοὶ τοῦ Ζύλ, ὅμως, δὲν ἔχασαν οὕτε στιγμή. Ἐτρεψαν ἀμέσως κι' ἄρχισαν στὸ ἀκίνητο σώμα, πού ἦταν ἐπικλωμένο στὸ χώμα.

Γρήγορα, τὸ σακί! πρόσταξε ὁ Ζύλ.

Οἱ συντροφοὶ τοῦ ἔπιασαν τότε τὸν Ραγκαστὲν ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὰ πόδια καὶ τὸν ἔρριξαν με-

Μέ 1 δραχμὴ 2 γεύματα
με προϊόντα ΓΙΩΤΗ

ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ-ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ-ΚΟΡΝ ΦΛΑΟΥΡ

“ΓΙΩΤΗ”

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΛΑΕΣΤΙΝ ΕΡΕΥΝΑ ΚΑΙ ΠΡΩΤΗΣ Ο.Ε. ΕΣΦΟΡΕΣ ΓΡΑΒΕΛ ΕΣΠΕΡΟ 8

Brodo di Casa

Brodo di Casa

ΦΕΝΤΕΛΕ

ΚΟΤΟΣΟΥΠΕΣ — ΚΡΕΑΤΟΣΟΥΠΕΣ

σα στο σακκί. Μόνον το κεφάλι του έμεινε έξω.
— Ο Σοριέντες, ο Περγινιάν κι' ο Σαίν-Μεγκρέν έτρεξαν άμέσως.
— Ο Ζύλ τους έδειξε το κεφάλι του Ραγκαστέν. Έβαλε κατόπιν το μαχαίρι του, που ήταν κόκκινο από αίμα, μπροστά στα μάτια του Σοριέντες.
— Σας είχα προειδοποιήσει, ότι μόνο μία φορά χτυπάω, του είπε.

— Ο Σοριέντες δεν είχε πιά λόγο να κρυφτεί από τον Περγινιάν και το Σαίν-Μεγκρέν.

— Τελειώσαμε, τους είπε.
— Τελειώσαμε, είπαν κι' οι δύο άλλοι, με μία φωνή.

— Ο Σοριέντες γύρισε ύστερα στο Ζύλ, που σκούπιζε εκείνη τη στιγμή το μαχαίρι του.
— Αποτελείωσε τη δουλειά σου, του είπε.

— Ένα κομμάτι του Ζύλ, οι σύντροφοί του σήκωσαν το σακκί και διαβούνηκαν προς το μέρος της αποδόχρου του Λούβρου.
— Ο Περγινιάν κι' ο Σαίν-Με-

γκρέν έμειναν κορφοβμένοι στις θέσεις τους. Άλλ' έπειτα από μερικές στιγμές, άρχισαν να προχωρούν σ' αγκισίρες πίσω από το μακρύ ομίλο. — Ήθελαν να τ' αβάνω δα ως το τέλος, για να βεβαιωθούν, ότι δεν τους είχαν γελώσει τα μάτια τους. — Ο Σοριέντες τους ακολουθούσε.

— Ο Ζύλ κι' οι άνθρωποι του μπήκαν μαζί με το πτώμα σε μία βάρκα, που ήταν άρραγμένη εκεί.

— Ο Σοριέντες έβαλε τότε ένα σακκούλακι στα χέρια του Ζύλ.
— Θα βρής μέσα σ' αυτό όλη διακόσια χρυσά σκούδα, όπως είχαμε συμφωνήσει, αλλά τριακόσια, του είπε.

— Έβαλε ταυτόχρονα μερικές φρούχτες χρυσά νομίσματα από τις τσέπες του και τα πέταξε μέσα στη βάρκα.

— Για σας τους άλλους, είπε.

— Η βάρκα απομακρύνθηκε άργα.

— Ο Σοριέντες στήριχτηκε σ' ένα βέντρο, για να παρακολουθήσει την τελευταία φάση του δράματος.

Δεν ήταν, όμως, ο μόνος που

παρακολουθούσε αυτό το θέαμα. Πλάι του, ο Περγινιάν κι' ο Σαίν-Μεγκρέν κίτταζαν επίσης. Και πτό πέρα, ο Πινάκλ, που στεκόταν πάντα στο ίδιο παράθυρο του Λούβρου, είχε άνοιξει διάπλατα τα μάτια του. Δε μπορούσε να διακρίνει τις λεπτομέρειες της σκηνής. Άλλά το ότι η βάρκα απομακρύνταν, ήταν σημάδι, ότι όλα είχαν τελειώσει. Την ίδια σκέψη έκαναν ή Λεωνώρα κι' η Έρμόζα, που στέκονταν σ' ένα παράθυρο του μεγάρου Σοριέντες. ή μία πλάι στην άλλη.

— Όλοι αυτοί οι άνθρωποι είδαν σε λίγο δυό από τους επιβάτες της βάρκας να σηκώνονται όρθιοι. Κρατούσαν στα χέρια τους το σακκί, ή τούλάχιστον όσα μπορούσε να δει από κεί μέσα στο σκοτάδι της νυχτας. — Άλλ' όσα είχε δει ήταν αρκετά... — Έκλεψε, τέλος, το παράθυρο κι' έτρεψε με χαρά τα χέρια του.

— Ο Ραγκαστέν πέθανε! φώναξε. Μπορώ τώρα ν' αναπνεύσω ελεύθερα!

— Ένοιωσε πραγματικά τότε εαυτό του πιο ελεύθερο τώρα. Έίχε την εντύπωση πως λυτρώθηκε από ένα τρομερό εφιάλτη. — Όχι, ο Ραγκαστέν δε θα τον ένοχλούσε πιά.

Είχε παρακολουθήσει τη σκηνή της δολοφονίας από ένα παράθυρο του υπερώου, απ' όπου έβλεπε καλύτερα. Άρχισε κατόπιν να κατεβαίνει μία σκάλα, για να γυρίσει στο δωμάτιό του. Περιστράφηκε με σταθερό βήμα. — Άλλά, ξαφνικά, το βήμα του έγινε πιο άργό, ενώ το βλέμμα του προσπαθούσε να διαπεράσει τα σκοτάδια που τον τύλιζαν.

Βρισκόταν τώρα σ' ένα σκοτεινό διάδρομο.

— Ο Ραγκαστέν πέθανε! ψιθύρισε. Είναι εύκολο να το λήγανεις... Άλλά ποιος με βεβαιώνει, ότι δεν έκαμαν λάθος; Ήταν αυτός, άραγε, εκείνος που έβαλαν μέσα στο σακκί;... Άλλά κι' αν ήταν αυτός, ποιος με βεβαιώνει, ότι είχε πεθάνει; Γιατί τάχα δε θα μπορούσε να βγεί από το σακκί; — Ο τρόμος τον ξανάπιασε.

— Όχι, ξανσείπε. Κάτι μου λέει πως ο Ραγκαστέν δεν πέθανε... Το νοιώθω, είμαι βέβαιος. Δε θα άργήσω να τον δω να ξανσαιφανίζεται μπροστά μου. Κι' αυτή τη φορά, δε θα του γλυτώσω...

Άρχισε να τρέχει σαν τρελλός. Κατέβηκε σκάλες, πέρασε από διαδρόμους και αίθουσες, χτυπώντας κάθε τόσο πάνω στα έπιπλα.

— Άλλά ήταν τσός ο τρόμος του, που δεν ένοιωσε πόνο.

— Έφτασε, στο διαμέρισμά του, μπήκε μέσα στο σίφουνας, διπλοκλειδωσε την πόρτα και σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα. Το βλέμμα του ήταν έξαλλο κι' ή άνοσηλη έβγαίνει λαχανιασμένη από το στόμα του.

— Άλλ' ή τρέλλα του πέρασε γρήγορα. — Ήρέμησε, σιγά-σιγά. Σηκώθηκε σε λίγο κι' άναψε όλα τα κεριά, που βρισκονταν στα κρησινίγια. — Έπειτα, με το έχειριδίό του στο χέρι, έψαξε σ' όλες τις γωνίες, αναποδογύρισε τα έπιπλα κι' άνοιξε όλες τις ντουλάπες και τα μπαούλα. Βεβαιώθηκε, τέλος, ότι ήταν ολομόναχος μέσα στο διαμέρισμα κι' ότι κανένας κίνδυνος δεν τον άπειλούσε. Τότε μόνο ήπυχασε ολότελα.

— Ήταν τσακισμένος από την κόπωση και την ψυχική άγώνια και σκέφτηκε πως ένας καλός ύπνος του ήταν άπαραίτητος. Προτού πέσει στο κρεβάτι του, όμως, έκρινε άπαραίτητο να βάλει ένα μπαούλο πίσω από την πόρτα. Άπόφυγε, έξ' άλλου, να γδυθεί κι' έβαλε πλάι του το σπαθί και το έχειριδίό του.

— Έτσι πέρασε ο Πινάκλ την πρώτη νύχτα, που άκολούθησε το έγκλημα του Ζύλ του Λίκου.

Την άλλη μέρα, άνάμεσα στον κόσμο που πηγαίνονερχόταν στο Λούβρο, αίσθάνθηκε τον εαυτό του πιο ήσυχο. Τά φερσίματα του, άστόσο, δεν ήταν τά ίδια. — Θάλεγε πως φοβόταν, ότι θα έβλεπε σε κάθε στιγμή κάποιο προμεθεμένο έχθρο να ξεπροβάλλει μπροστά του. — Ο πρώτος που πρόσεξε αυτή τη μεταβολή, ήταν ο Έρρίκος 3ος.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ, ή συνέχεια,

κρατούσε γερά τη λεία του, άπο μακρύονηκαν γρήγορα και διαβούνηκαν προς την πλατεία της Γκρένδης.

Μόνον τότε ο Σοριέντες άποφάσισε να φύγει.

— Αυτή τη φορά, είμαι βέβαιος πως ο Ραγκαστέν πέθανε για καλά, ψιθύρισε.

Την ίδια σκέψη έκαναν ο Περγινιάν με το Σαίν-Μεγκρέν. Την ίδια σκέψη έκαναν επίσης ο Γκασπαρ Πινάκλ, ή Λεωνώρα κι' ή Έρμόζα.

ΗΜΕΡΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

— Όπως είπαμε, ο Γκασπαρ Πινάκλ είχε παρακολουθήσει από ένα παράθυρο του Λούβρου τά πάντα, ή τούλάχιστον όσα μπορούσε να δει από κεί μέσα στο σκοτάδι της νυχτας. — Άλλ' όσα είχε δει ήταν αρκετά... — Έκλεψε, τέλος, το παράθυρο κι' έτρεψε με χαρά τα χέρια του.

— Ο Ραγκαστέν πέθανε! φώναξε. Μπορώ τώρα ν' αναπνεύσω ελεύθερα!

— Ένοιωσε πραγματικά τότε εαυτό του πιο ελεύθερο τώρα. Έίχε την εντύπωση πως λυτρώθηκε από ένα τρομερό εφιάλτη. — Όχι, ο Ραγκαστέν δε θα τον ένοχλούσε πιά.

Είχε παρακολουθήσει τη σκηνή της δολοφονίας από ένα παράθυρο του υπερώου, απ' όπου έβλεπε καλύτερα. Άρχισε κατόπιν να κατεβαίνει μία σκάλα, για να γυρίσει στο δωμάτιό του. Περιστράφηκε με σταθερό βήμα. — Άλλά, ξαφνικά, το βήμα του έγινε πιο άργό, ενώ το βλέμμα του προσπαθούσε να διαπεράσει τα σκοτάδια που τον τύλιζαν.

Βρισκόταν τώρα σ' ένα σκοτεινό διάδρομο.

— Ο Ραγκαστέν πέθανε! ψιθύρισε. Είναι εύκολο να το λήγανεις... Άλλά ποιος με βεβαιώνει, ότι δεν έκαμαν λάθος; Ήταν αυτός, άραγε, εκείνος που έβαλαν μέσα στο σακκί;... Άλλά κι' αν ήταν αυτός, ποιος με βεβαιώνει, ότι είχε πεθάνει; Γιατί τάχα δε θα μπορούσε να βγεί από το σακκί; — Ο τρόμος τον ξανάπιασε.

— Όχι, ξανσείπε. Κάτι μου λέει πως ο Ραγκαστέν δεν πέθανε... Το νοιώθω, είμαι βέβαιος. Δε θα άργήσω να τον δω να ξανσαιφανίζεται μπροστά μου. Κι' αυτή τη φορά, δε θα του γλυτώσω...

Άρχισε να τρέχει σαν τρελλός. Κατέβηκε σκάλες, πέρασε από διαδρόμους και αίθουσες, χτυπώντας κάθε τόσο πάνω στα έπιπλα.

— Άλλά ήταν τσός ο τρόμος του, που δεν ένοιωσε πόνο.

— Έφτασε, στο διαμέρισμά του, μπήκε μέσα στο σίφουνας, διπλοκλειδωσε την πόρτα και σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα. Το βλέμμα του ήταν έξαλλο κι' ή άνοσηλη έβγαίνει λαχανιασμένη από το στόμα του.

— Άλλ' ή τρέλλα του πέρασε γρήγορα. — Ήρέμησε, σιγά-σιγά. Σηκώθηκε σε λίγο κι' άναψε όλα τα κεριά, που βρισκονταν στα κρησινίγια. — Έπειτα, με το έχειριδίό του στο χέρι, έψαξε σ' όλες τις γωνίες, αναποδογύρισε τα έπιπλα κι' άνοιξε όλες τις ντουλάπες και τα μπαούλα. Βεβαιώθηκε, τέλος, ότι ήταν ολομόναχος μέσα στο διαμέρισμα κι' ότι κανένας κίνδυνος δεν τον άπειλούσε. Τότε μόνο ήπυχασε ολότελα.

— Ήταν τσακισμένος από την κόπωση και την ψυχική άγώνια και σκέφτηκε πως ένας καλός ύπνος του ήταν άπαραίτητος. Προτού πέσει στο κρεβάτι του, όμως, έκρινε άπαραίτητο να βάλει ένα μπαούλο πίσω από την πόρτα. Άπόφυγε, έξ' άλλου, να γδυθεί κι' έβαλε πλάι του το σπαθί και το έχειριδίό του.

— Έτσι πέρασε ο Πινάκλ την πρώτη νύχτα, που άκολούθησε το έγκλημα του Ζύλ του Λίκου.

Την άλλη μέρα, άνάμεσα στον κόσμο που πηγαίνονερχόταν στο Λούβρο, αίσθάνθηκε τον εαυτό του πιο ήσυχο. Τά φερσίματα του, άστόσο, δεν ήταν τά ίδια. — Θάλεγε πως φοβόταν, ότι θα έβλεπε σε κάθε στιγμή κάποιο προμεθεμένο έχθρο να ξεπροβάλλει μπροστά του. — Ο πρώτος που πρόσεξε αυτή τη μεταβολή, ήταν ο Έρρίκος 3ος.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ, ή συνέχεια,

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ, που θα ιστορήσουμε, δεν έχει σχέση με τον προδότη των Θερμοπυλών, που έδειξε στους Πέρσες το μονοπάτι για να κυκλώσουν το Λεωνίδα και τους συντρόφους του. Πρόκειται για έναν έξοχο Άθηναίο πολιτικό, που έδρασε τον 5ο π. Χ. αιώνα και του οποίου φίλος ο Ραγκαστέν πέθανε για καλά, ψιθύρισε. — Άριστοτέλης τον άνοφέρει για «τολημρό και άδοροδόκητο» πολιτικό. Καί, πραγματικά, ο Έφιαλτης ο Σοφονίδου υπήρξε ένας ιδεολόγος της δημοκρατίας, που θέλησε να της δώσει ουσιαστικό περιεχόμενο και ο οποίος έπρεπε άγωνιζόμενος για τ' ιδεώδη του.

Με την επίδοξη της δημοκρατίας από τον Κλεισθένη (509 π. Χ.) άρχισαν να διαμορφώνονται στην Άθήνα δυό πολιτικά κόμματα, που διατηρήθηκαν ολόκληρο τον 5ο π. Χ. αιώνα: το συντηρητικότερο κόμμα των «ολιγαρχικών» και

«Έφιαλτης»

«Ένας ιδεολόγος και άδιάφορος δημοκράτης»

το προδευτικότερο των «δημοκρατικών». Στο συντηρητικό κόμμα άνηκαν ο Μιλτιάδης, ο Άριστοτέλης, ο Κίμων. Στο δημοκρατικό ο Κλεισθένης, ο Θεμιστοκλής, ο Έφιαλτης. Οι έξη αυτοί πολιτικοί κάλυψαν τ' άποτα πενήντα χρόνια του 5ου π. Χ. αιώνα, που πέρασε στην Ιστορία ως «χρυσός αιώνας» της άρχαίας Έλλάδας. Οι «ολιγαρχικοί» ήθελαν να κρατήσουν τις παλιές ιδέες και παραδόσεις. Ήθελαν να διαβύνη την άθηναϊκή πολιτεία ή άριστοκρατία, άπως γινόταν τα παλαιότερα χρόνια. Οι «δημοκρατικοί» ζητούσαν να ολοκληρώσουν τη δημοκρατία και να της δώσουν λαϊκό περιεχόμενο. Ήθελαν, ή Διοίκηση, ή Βουλή, ή Δικαιοσύνη, να είναι στα χέρια του λαού. Οι άρχοντες, οι βουλευτές και όσοι έπαίριαν δημοσία αξιώματα, να εκλέγονται με τον κλήρο. Λαϊκά να είναι και τα δικαστήρια, που θα δίκάζαν τις ποινικές και τις άστικές υποθέσεις.

Στους πολιτικούς αυτούς άγώνες για την έπικράτηση μίας συντηρητικής ή ριζοσπαστικής δημοκρατίας, που κρατήσαν μία πεντηκονταετία, ο Έφιαλτης καταλαμβάνει μία από τις πιο έξέχουσες θέσεις. Σ' αυτόν κυρίως οφείλεται ή πλήρης επίδοξη της δημοκρατίας στην άρχαία Άθήνα, που κατόπιν ολοκληρώσε ο Περικλής.

Στην προσπάθεια του Έφιαλτη είχαν βοηθήσει και οι προσπάθειες του Κλεισθένη, που είχε πάρει ή άθηναϊκή πολιτεία μετά τους περσικούς πολέμους. Άνέκαθεν στην Άθήνα υπηρέτουσαν στο στρατό οι πλουσιότερες τάξεις οι οποίες, φυσικά, δεν είχαν μόνο τ' άπολεμικά βάρη, άλλά κυβερνούσαν και την πολιτεία. Οι φτωχότεροι από τους Άθηναίους, οι «έθιτες», έχρησιμοποιούντο μόνο για πολεμικά πληρώματα στο στόλο. Οι Περσικοί πόλεμοι άνατρέψαν τ' τάξι, που έπικρατούσε ως τότε. Οι «καμάρωτες» του Άρτεμισίου, της Σαλαμίνος και της Μυκάλης, υπήρξαν άποφασιστικές για την έλληνική νίκη. Το μεγαλειώδες σχέδιο του Θεμιστοκλή να έπιτύχει την άθηναϊκή ήγεμονία με τη βόλασσα, έδειξε άκόμα περισσότερο την άξία των πολεμικών πληρωμάτων.

Έτσι, οι φτωχότερες τάξεις, που ήταν και οι πολυπληθέστερες, μπήκαν άναγκαστικά στη διεύθυνση των κοινών και άποτέλεσαν και το σημαντικότερο παράγοντα στην άθηναϊκή δημοκρατία. Ή δύναμη περιερχόταν πλέον στο λαό, ο οποίος μαζεύονταν άρισμένες ήμέρες το χρόνο και έκτακτως όταν ήταν άνάγκη, στην Έκκλησία του Δήμου, για να ψηφισή τους διαφόρους νόμους και να λάβη τις μεγάλες άποφάσεις.

Οι άποφάσεις όμως της παντοδυναμής Έκκλησίας του Δήμου, μπορούσαν ν' άνατρεφούν από τον Άρειο Πάγο, ο οποίος, στην εποχή του Έφιαλτη, άν και είχε περάσει μισός αιώνας δημοκρατίας — διατηρούσε όστόσο κυρίαρχα ή δικαιοσύνη. Άποτέλεσε ένα είδος δευτέρου Βουλής, που μπορούσε να άκυρώσει τις άποφάσεις, που έπαίριαν ο λαός στην Έκκλησία του Δήμου, χωρίς μάλιστα να δίνει λόγο σε κανένα. Οι Άρεοπαγίτες ήταν άνεύθυνοι για τις πράξεις τους, όπως είναι σήμερα οι άνώτατοι άρχοντες στις βασιλευμένες δημοκρατίες. Καί ήταν φανερό πως με τη δύναμη που είχε, πάρει ο Άρειος Πάγος, ύπονομενονταν τ' άμελεια της δημοκρατίας και άνατρεπόταν ή έννοια της λαϊκής κυριαρχίας.

Πως ο Άρειος Πάγος είχε άπακτήσει τέτοια δύναμη, θα τ' άκαταλάβουμε καλύτερα άν ρίξουμε μία ματιά στην Ιστορία του άρχαιοελληνικού δικαστηρίου, που το είχε ιδρύσει ή ίδια ή θεία Άθήνα και στο οποίο πρωτοδικάστηκαν δυό

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

θεοί: ο Άρης και ο Ποσειδών. Άπό τ' όνομα μάλιστα του Άρη, καθώς γράφει ο Αισχύλος, ονομάστηκε και ο βράχος που ύψώνεται άπέναντι από την Άκρόπολη και στον οποίο ήταν έγκατεστημένος ο Άρειος Πάγος. Πάγος στήν άρχαία έλληνική, σημαίνει τον πέτρινο λόφο.

Το παλαιότερο αυτό δικαστήριο της Άθήνας, μετά την κατάργηση της άπολυτης μοναρχίας των βασιλέων, ήρθε και πολιτικά δικαιώματα. Οι Άρεοπαγίτες νομοθετούσαν και έπιέβλεπαν στη διοίκηση της πολιτείας, την εποχή που ή άριστοκρατία κυβερνούσε την Άθήνα. Άριστοκράτες, άλλωστε, ήταν και οι ίδιοι οι Άρεοπαγίτες. Στο σώμα αυτό κατατάσσονταν οι έννεα άρχοντες της Άθήνας, όταν τελείωναν τ' ά καθήκοντά τους. Καί ήταν ισόβιοι και άνεύθυνοι.

Ήταν φυσικό ή δημοκρατία του Κλεισθένη να περιορίσει την άπολυτοαρία του Άρείου Πάγου και να κολοβάσει τις πολιτικές του έξουσίες. Όταν όμως ο Ξέρξης έκανε την έκστρατεία του άναντίον της Έλλάδας (480 π. Χ.) οι Άθηναίοι άναγκάστηκαν να έγκαταλείψουν την πόλη τους. Στην κρίση εκείνη περίστασι ο Άρειος Πάγος άνέπτυξε έξαιρετική άσπληρηότητα και πρωτοβουλία. Έπέδωσε στην έκένωση της πόλεως, μείωσε γρήματα στους φτωχούς Άθηναίους και φρόντισε να μεταφέρει τον άμαχο

Πέρσες. Καί ο νικητής της Σαλαμίνος προτίμωσε να διαλύσει τ' ό σώμα, στο οποίο και ο ίδιος άνηκε, παρά να δικάσει άπό αυτό.

Με πρόταση του Έφιαλτη ψηφίστηκε άπό την Έκκλησία του Δήμου ένας νόμος «περί των εύθυνών των άρχόντων». Σύμφωνα με τ' ό νόμο αυτό, όλοι οι διατελέσαντες άρχοντες στην Άθήνα, έπομένως και οι άνεύθυνοι ως τότε Άρεοπαγίτες, θα έδιναν λόγο για τις πράξεις τους κατά τ' ό δίαστημα της άρχοντίας των και ίδίως θα λογοδοτούσαν για τ' ά διαχείρισή των δημοσίων χρημάτων. Στις δίκες, που ακολουθούσαν άναντίον Άρεοπαγίων, άποδείχθηκε, ότι πολλοί από αυτούς είχαν καταχραστή χρήματα τ' ό Δημοσίου και καταδικάστηκαν.

Μετά τ' όν πρώτο αυτό κλονισμό του Άρείου Πάγου, άκολούθησε μία συστηματική προσπάθεια του Έφιαλτη για τ' όν άφαίρεση από τ' άνώτατο αυτό δικαστήριο όλων των πολιτικών έξουσιών, που είχε ξαναπαίρει μετά τ' ό νουαχία της Σαλαμίνος. Στο έργο αυτό βοήθησαν τ' όν Έφιαλτη στην άρχή ο Θεμιστοκλής και άργότερα ο Περικλής, ο όποιος, νεώτερος, είχε προσχωρήσει στο κόμμα τ' ό ιδεολογία αυτού δημοκράτη. Τελικά, ο Άρειος Πάγος περιορίστηκε μόνο στο δικαστικό τ' ό καθήκοντα και σε μερικά δευτερεύοντα. Ή δημοκρατία είχε νικήσει και ή λαϊκή κυριαρχία είχε ολοκληρωθεί.

Ο βράχος του Άρείου Πάγου άπέναντι από την Άκρόπολη δπου άνευδρίαζαν κατά τ' όν άκασιότητα οι Άρεοπαγίτες, άποτέλοντες είδος δευτέρου Βουλής ως την εποχή του Έφιαλτη

πληθυσμό μακριά από την Άθήνα και να έπιδόσει τις μάχες δύναμεις στις πολεμικές τριήρεις, που έβωσαν τ' ό νίκη της Σαλαμίνος.

Το έργο αυτό έξυμωσε τ' ό Βουλή του Άρείου Πάγου στη συνέλευση των Άθηναίων. Ο Ισχυρός, ο Αισχύλος και άλλοι έπιφανείς, τ' όν έμνησαν για τις μεγάλες ύπηρεσίες, που προσέφερε σε μία κρίσιμη και άσπληρη στιγμή για τ' ό σωτηρία των κατοίκων της πόλεως, όταν οι στρατιωτικοί είχαν όσσει τ' ό σύνθημα: «ό σώζων εαυτόν σώζεται». Ή προπαγάνδα των «ολιγαρχικών» φρόντισε, έπι πλέον, να μεγαλοποιήσει τις ύπηρεσίες του Άρείου Πάγου στην περίστασι εκείνη. Γιατί, όπως φάνηκε κι' άπό τ' ό ψηφισμα, που βρέθηκε τελευταία σε μία άρχαία μαρμαρίνη πλάκα στην Τριετήνη, ή έκένωση της Άθήνας είχε άποφασιστεί άπό την Έκκλησία του Δήμου. Καί, μάλιστα, τ' ό ψηφισμα της Έκκλησίας του Δήμου δίνει την έντυπωση ενός ολοκληρωμένου έπιτελικού σχεδίου, που μεριμνά και για τις μικρότερες λεπτομέρειες.

Όπως όδύποτε, οι Άρεοπαγίτες έπαφείλησαν από τ' ό έγκλημα και την έννοια κοινή άνομη, που δημιουργήθηκε ύπερ αυτών και έναποτήσαν τ' ό παλιά τους προνόμια και τ' ό δύναμη που έπαισε σε πολιτικότερες εποχές. Ο Έφιαλτης, ιδεολόγος και θεωρητικός της δημοκρατίας, δε μπορούσε ν' άνεχθεί τ' ό νόσημα αυτή τ' ό πολιτεύματος. Κι' άρχισε τ' όν άγώνα για τ' όν περιορισμό των δικαιωμάτων του Άρείου Πάγου.

Στον άγώνα άναντίον του Άρείου Πάγου ο Έφιαλτης βρήκε συναγώνιστή και τ' ό Θεμιστοκλή, ο όποιος όμως, από άλλες σκοπιές, έητούσε τ' όν κατάργηση του. Γιατί ο Άρειος Πάγος έπρόκειτο να δικάσει τ' ό Θεμιστοκλή, που ήταν επίσης Άρεοπαγίτης, έπι «έμνησιν». Τ' όν κατηγορούσαν, δηλαδή, πως συνεννοείτο με τ' ός

Οι σεβάσμιοι όμως Άρεοπαγίτες και οι άριστοκράτες δε μπορούσαν ν' άνεχθούν την περικυφή των προνομίων, που είχαν άπακτήσει και τ' όν συμφέροντων που κούτασφύρονταν. Καί τ' ό ολιγαρχικό κόμμα, τ' ό οποίο άντιπρόσωπος και εκτελεστής ήταν ο Άρειος Πάγος, πλήρως έναν άπό τ' όν Τανάγρα, που τ' όν έλεγαν Άριστοδίκους, και δολοφόνησε (461 π. Χ.) τ' ό μεγάλο δημοκράτη και ιδεολόγο.

Ή δολοφονία του Έφιαλτη προκάλεσε σάλο στην Άθήνα. Άκόμα κι' άπό τους Άρεοπαγίτες πολλοί έξεγέρθηκαν άναντίον τ' ό έγκληματος αυτού κι' αυτός ο ολιγαρχικός κίμων, όταν ήλθε κατόπιν στην έξουσία, δε τ' όλησε να ξαναδώσει κανένα από τ' ό πολιτικά προνόμια στον Άρειο Πάγο. Έπρεπε να υποδοχολη ή Έλλάς στους Ρωμαίους, για να ξαναπαίρει ο Άρειος Πάγος πολιτική έξουσία.

Ο Περικλής, συνεχίζοντας την πολιτική του Έφιαλτη, περιόρισε άκόμη περισσότερο τ' ό δικαιώματα του Άρείου Πάγου σε καθαρώς δικαστικά. Ιδίως σε ποινικές δίκες. Στο βράχο του Άρείου Πάγου είχαν γραφή σε μαρμαρίνες στήλες τ' ό ψηφίσματα του Έφιαλτη και τ' ό ψηφισμα, που περιόριζαν τ' ό δικαιώματα του και κατοχυρώνανε τ' ό δημοκρατία. Τ' ό στήλες αυτές, τις άφαίρεσαν όταν ήσαν στην έξουσία στην Άθήνα οι Έπικράτονα Τυραννοί.

Ο Αισχύλος, άριστοκράτης και συντηρητικός, έγραψε ολόκληρη τριλογία — τ' όν «Ορέστεια» — για να έμνησιν τ' όν Άρειο Πάγο και να πείσει τους Άθηναίους να τ' ό ξαναδώσουν πολιτικά δικαιώματα. Ή τριλογία του Αισχύλου παίχτηκε το 558 και πέρα το πρώτο βραδείο. Ή Άθήνα στεφάνωσε τ' όν ποιητή, χωρίς όμως να σκεφθεί να ξαναγυρίσει σε πράγματα, που θεωρούσε πλέον προτιτά.

ΕΠΙΛΗ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Γλυκειά δαλπωρή
στο κρεβάτι
με σεντόνια
ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

ΙΡΛΑΝΔΑ: Το καλό, στερεό σεντόνι. Πάντοτε χιονάτο.

Νº 120: Γερό και κατάλευκο σεντόνι, ή σε εύχάριστα άνεξίτηλα χρώματα.

Με ό,τι βάζει ο νους σε βαμβακερά ύφασματα, ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ ΔΕ

ντύνει, στολίζει, νοιουσιουρεύει!

Ο ΖΥΛ ΝΤΑΣΣΕΝ άποφάσισε ν' άποσύρη το φιλμ του «Ποτέ την Κυριακή» από τους κινηματογράφους της Ιταλίας, επειδή η Ιταλική λογοκρισία περίεκοψε από το έργο του σκηνές, που μείναν κατά 20 λεπτά τη διάρκεια της προβολής του, ενώ μία τέτοια περικοπή,

Η Λεόνα Καρόν ως «Ζύντιν»

όλως ο Ντασέν, το έργο του παραμορφώνεται τελείως και ο ρόλος της ηρωίδας, που υποδύεται η Μελίνα Μερκούρη, έχει γίνει άκατανόητος.

Ο Γάλλος παραγωγός Ραούλ Λεβύ προσπαθεί να πείσει τον Γκιούλι Μπράννερ να υποδυθεί το ρόλο του Κομπλά Χαν στην υπέροχη ραγούλη του «Μάριο Πόλο».

Η πρώην κυρία Τάρον Πάουερ, Λίντα Κρίστιαν, εγκαταστάθηκε οριστικά στη Ρώμη μαζί με τα δύο της παιδιά, Τάρν και Ροβίνα.

Με τον εορτασμό των 100 χρόνων του αμερικανικού εμφυλίου πολέμου, το φιλμ «Όσα παίζαν ο άνεμος», θα ξαναρχίσει στις Ην. Πολιτείες μία νέα θριαμβευτική καριέρα.

Η νέα πρωτότυπη του φιλμ θα δοθεί επίσημα στις 10 Μαρτίου στην Ατλάντα και θα παρευρεθεί σ' αυτή και η πρωταγωνίστρια του Βίβιαν Λή, η άδελφή Σκόλετ Ο' Χάρα, που δημιούργησε στο φιλμ αυτό τον καλύτερο ρόλο της καλλιτεχνικής της σταδιοδρομίας.

Το επίσημο όργανο των θεαμάτων στην Αμερική, το περιοδικό «Βαριέτ» δημοσιεύει κάθε χρόνο στη 10η έκδοση του τις τιμές των 10 φιλμ, που πραγματοποιήσαν ρεκόρ εισπράξεων από την έναρξή τους διανομής. Πρόκειται για έργα, τα έσοδα των οποίων στις Ηνωμένες Πολιτείες και στον Καναδά μόνο, ξεπερνούν τα 10 εκατομμύρια δόλλάρια. Παραθέτουμε τους δέκα αυτούς τίτλους, συνοδεύοντάς τους από το έτος που κυκλοφόρησαν και τις εισπράξεις που πραγματοποίησαν από τότε. Τα ποσά αυτά θα τριπλασιασθούν περίπου αν συμπεριληφθούν και οι εισπράξεις, που απέδωσε η έκμεταλλεύσι τους στη Ν. Αμερική και στις άλλες ηπείρους.

1) «Οι δέκα έντολες» (1957) του Σελί ντε Μιλ 34.200.000 δολάρια.

2) «Όσα παίζαν ο άνεμος» (1939) 33.500.000 δολάρια.

3) «Μπέν Χούρ» με Τσάρλτον Χάστον, ενώ το φιλμ που θα καταρτίσει όλα τα ρεκόρ, δεδομένου ότι, πριν ακόμα συμπλήρωση τα δύο χρόνια προβολής του, πραγματοποιήσει εισπράξεις 33.000.000 δολλάρων.

4) «Ο γυρός του κόσμου σε 80 μέρες» του Μάρκ Τζον (1957) 22.000.000 δολάρια.

5) «Ο Χιτών» (1953), το

πρώτο φιλμ σε Σινεμασκόπ, 17.500.000 δολάρια.

6) «Νότιος Ειρηνικός» (1958) 16.300.000 δολάρια.

7) «Η γούρνα του ποταμού Κέά» (1958) 15.000.000 δολάρια.

8) «Το θον θαύμα» (Το μεγαλύτερο θέαμα της Γης) (1958) του Σελί ντε Μιλ, 12.800.000 δολάρια.

9) «Όσο υπάρχουν άνθρωποι» (1953) το φιλμ που ένεπνευσε η τραγωδία του Πέρλ Χάμπουργ, 12.500.000 δολάρια.

Και 10) «Τόπος στο Σινεμά» (1952), που κατόρθωσε, χωρίς στην τεραστίαν διαστάσεων οθόνη του, να πραγματοποιήσει κι' αυτό ένα πράγμα ανερχόμενος σε 12.500.000 δολάρια.

Συμπέρασμα: Το κοινό προτιμά τα φιλμ, που εμπνέει η Βίβλος, τα πολεμικά, και τέλος εκείνα που του προσφέρουν πλούσιο θέαμα.

Σε ηλικία 73 χρόνων, πέθανε στο Παρίσι ο Άντρέ Κομιντέρ, πατέρας της Σινεμάς. Σ' έναν έρωτα, Μιλούσε στην εντέλεια, έζη γλώσσες και είχε εργασθεί ως διερμηνέας μεταφραστής στην Κοινωνία των Εθνών και στον Ο.Η.Ε. Ήταν ήρωας της Αντίστασης και είχε παρασημοφορηθεί με το Σταυρό της Λεγεώνας της Τιμής.

Για τις ανάγκες του φιλμ «Το θαύμα των λύκων», οι παραγωγοί του άγγράσαν από τους Ρώσους 30 λύκους, τους οποίους πλήρωσαν 3.000 δολάρια τον καθένα. Όταν δόχαινε τα 15 κλουδιά, με δύο λύκους το καθένα, έρτασαν στο μικρό γαριό Μουτ, όπου θα γυριστούν τα εξωτερικά του έργου, ένα απ' αυτά έσπασε και οι δύο φυλακισμένοι διαπέψαν, σκορπίζοντας τον πανικό στο χωριό. Ο θηρίο, δαμάστης τους, κ. Μπερτολί, αναγκάστηκε να τους σκοτώσει με το πιστόλι του και διαβεβαίωσε τους κατοίκους του χωριού πως δε διατρέχουν κανένα κίνδυνο. Εκείνοι όμως δεν κοιμούνται ήσυχοι, γιατί η παρουσία των 28 μεγάλων λύκων από τη Σιβηρία, ταράζει τον ύπνο τους.

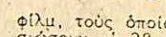
Οι πρωταγωνιστές του φιλμ, τους οποίους θα παίξουν οι 28 λύκοι, θα είναι ο Ζάν Μαρσάι, η Ροσάνα Σιαφίνο και ο Ζάν-Λουί Μπαρώ, που θα υποδυθεί το Λουδοβίκο ΧΙ'.

Η Γαλλίδα τραγουδίστρια και σταν Σουζόν Ντελσέρ, αποφάσισε να εγκαταλείψει τον κινηματογράφο και ν' αφοσιωθεί στο εμπορικό. Έχει ανοίξει ήδη από καιρό στο Παρίσι ένα κατάστημα, στο οποίο βρίσκει κανείς κάθε είδους αντικείμενα.

Ο γιατρός Πάλ Σνάιντερ, που έδειχνε πρό μνην μεγάλο ενδιαφέρον για την Τζίνεβ Ριότς, πολυφορεί τώρα στενά την Κίμ Νόβακ.

Παύλινος στο Λονδίνο, πώς ο Λάρενς Ο'Λίβιε και η Τζόαν Πλόου.

Σύντομες ειδησούλες

φιλμ, τους οποίους θα παίξουν οι 28 λύκοι, θα είναι ο Ζάν Μαρσάι, η Ροσάνα Σιαφίνο και ο Ζάν-Λουί Μπαρώ, που θα υποδυθεί το Λουδοβίκο ΧΙ'.

Η Γαλλίδα τραγουδίστρια και σταν Σουζόν Ντελσέρ, αποφάσισε να εγκαταλείψει τον κινηματογράφο και ν' αφοσιωθεί στο εμπορικό. Έχει ανοίξει ήδη από καιρό στο Παρίσι ένα κατάστημα, στο οποίο βρίσκει κανείς κάθε είδους αντικείμενα.

Ο γιατρός Πάλ Σνάιντερ, που έδειχνε πρό μνην μεγάλο ενδιαφέρον για την Τζίνεβ Ριότς, πολυφορεί τώρα στενά την Κίμ Νόβακ.

Παύλινος στο Λονδίνο, πώς ο Λάρενς Ο'Λίβιε και η Τζόαν Πλόου.

Ο Άντρέ Λυνκέ

ραϊτά θα παντρευτούν πολύ σύντομα.

Κάτοχος ήδη δύο «Όσκαρ», τα οποία κέρδισε το 1954, οι δύο σύζυγοι είχαν

1932 με το φιλμ «Δόκτωρ Τζέκυλ» και το 1946 με το φιλμ «Τα καλύτερα χρόνια της ζωής μας» ο Φρέντερικ Μάρος είναι και πάλι υποψήφιος για το έβετεν Όσκαρ ήθοποιας, χωρίς στην έρηνειά του στο φιλμ «Ελντορ» να έχει κερδίσει τον Όσκαρ.

Ο Άντρέ Λυνκέ έτοιμάζεται από τώρα για να πανηγυρίσει μεγαλοπρεπώς το 1962 τα 50 χρόνια του στον κινηματογράφο. Ο συμπαθέστατος καλλιτέχνης θα γιορτάσει συγχρόνως και τα 70 του χρόνια, δεδομένου, ότι γεννήθηκε στο Φονταί, στις 15 Μαΐου 1892. Ντεμπιούταρε στον κινηματογράφο το 1912 με το φιλμ «Παχαλινές καμπάνες» και γιάρωσε από τότε άμετρητες επιτυχίες τόσο στο θέατρο, όσο και στον κινηματογράφο. Εκτός από ήθοποιος, είναι και ο συγγραφέας δύο θεατρικών έργων, που έπαιξε ο ίδιος, καθώς και των σενάρων τριών φιλμ του. Από το 1937 ως σήμερα, ο Άντρέ Λυνκέ υπέδωκε στην οθόνη τον πατέρα των διασημοτέρων στάρ της εποχής μας: Ντανιέλ Νταριέ, Φρανσουά Αρνουά, Μπρίτζιτ Φαυρντ, κ. ά.

Ο Ζάκ Σαρριέ δεν είχε ξαναπαίξει στο θέατρο από τότε που γνώρισε την πρώτη του επιτυχία με το «Ημερολόγιο» της Άννας Φράνκ. Τώρα προκειται να επανέλθει στη σκηνή, για να υποδυθεί το ρόλο του τραγικού τραγουδιστή Φράγκου, ο οποίος, ύστερα από μία σειρά θριάμβων, τομοκρατήθηκε τόσο από την κριτική, όσο και από τον λαό, που τον έστειλε να τερματίσει τη ζωή του στις αρχές του αιώνας μας.

Ο Στίβιούαρτ Γκρέντσερ, που βρίσκεται από μνηος στη Ρώμη, έχει κι' ένα καινούργιο έρωτα κάθε βδομάδα. Η τελευταία του κατόκτηση είναι η Νταγκμαρ Γιουσοπούδη, μία γοητευτική στάρλετ αμερικανικής καταγωγής.

Η «Ελντορ» Πάρκερ και ο Πάλ Κλέμενς αποφάσισαν να χωρίσουν. Παντρεμένοι από το 1954, οι δύο σύζυγοι είχαν

άποκτήσει ένα γιού, αλλά η «Ελντορ» είχε και τρία παιδιά από τον προηγούμενο σύζυγό της τον παραγωγό Μπερτ Φρόντμαν.

Υστερα από μία παγκόσμια σφυγμομέτρηση της κοινής γνώμης, το άγγλικό περιοδικό «Μελοντ Μαϊκερ» χαρακτήρισε το Φράνκ Σιν

Ο Φρέντερικ Μάρος

νάτρα και τη μαύρη «Ελντορ» Φίτζεραλντ υπ' άρ. 1 τραγουδιστή και τραγουδίστρια στο 1960.

Το μουσικό ήταν καλά φυλαγμένο. Κανένας από τους συνδοούς της Μαίριλυν Μονρόε, ούτε ο Μοντγκόμερι Κλίφτ, ούτε ο πρώην σύζυγός της Τζέι Μάρτιν δεν υποψιάστηκαν ποτέ, συνοδεύοντας τη γοητευτική σταν στο αυτοκίνητό της πως δε θα τη μετέφερε στο σπίτι της, αλλά σε μία ψυχιατρική κλινική. Πράγματι, άπεκαλύφθη τώρα πως από τις 5 Δεκεμβρίου, η Μαίριλυν κοιμόταν κάθε βράδυ στην κλινική Πάιν Γουίντ, όπου το κρεβάτι στοιχίζει 2500 δολάρια την ημέρα. Η Μαίριλυν, που υπέφερε από τρεπόμενες άσθμες, έμεινε σ' ένα δωμάτιο με μονόκλινο, που απέκλειαν κάθε θόρυβο. Όπως ήταν φυσικό, αυτό έγινε στο θέατρο γινάστιο και οι δημοσιογράφοι άρχισαν ν' άναγίστουν τα αίτια του κακού. Η έφημερίς «Νιού Γκώρκ Ντάιλι Νιούσ», άπέδωσε τις άσθμες της Μαίριλυν στο μεγάλο φόβο της ότι, όπως και η μητέρα της, θα πεθάνει κι' αυτή, μία μέρα τρελή.

Άλλες έφημερίδες άποδίδουν τις άναμίες στην άπερκόπση και στην άκράτεια των στάρ, που προκαλεί ο έντατος τρόπος διαβίωσής τους. Μία έφημερίδα, τέλος, άναφέρει, ότι η Μαίριλυν άόκισσε τελευταία πολλές έρωτικές άπογοητεύσεις, γιατί, ύστερα από τον γάμο Μοντάν, άγάπησε και τον Κλάρκ Γκέμπλ, πάντρεναί τη στο φιλμ «Οι άστρίτοι», ο οποίος, πριν πεθάνει, της είχε δηλώσει πως δεν είχε καμμία διάθεση ν' άγκαλιάσει τη γυναίκα του προς χάριν της.

Η Λέιλα Καρόν, που άισαμύεται ως «Ορνί», σ' ένα θέατρο του Λονδίνου, πήρε την άπόφαση ν' άγκαταλείψει όριστικά το χορό. «Οι χοροεπίτες, είπε η σταν, ζούνε μία ζωή πιο σκληρή και πιο πεθωρητική από τις μοναχές. Μία ζωή δηλαδή, με την οποία δε μπορούν να συνταυτισθούν τα καθήκοντα μιας γυναίκας, που ένωσε να είναι, πριν άπ' όλα, σύζυγος και μητέρα».

Στο Μπέντεν Μπέντεν η άθοποιός του γεμινικού κινηματογράφου Λίζελτ με το σανάελό της Χέλεμουτ Σμύτ.

Η Λέιλα Καρόν, που άισαμύεται ως «Ορνί», σ' ένα θέατρο του Λονδίνου, πήρε την άπόφαση ν' άγκαταλείψει όριστικά το χορό. «Οι χοροεπίτες, είπε η σταν, ζούνε μία ζωή πιο σκληρή και πιο πεθωρητική από τις μοναχές. Μία ζωή δηλαδή, με την οποία δε μπορούν να συνταυτισθούν τα καθήκοντα μιας γυναίκας, που ένωσε να είναι, πριν άπ' όλα, σύζυγος και μητέρα».

Στο Μπέντεν Μπέντεν η άθοποιός του γεμινικού κινηματογράφου Λίζελτ με το σανάελό της Χέλεμουτ Σμύτ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΖ

ΤΟ τσουχερό βορριάδακι είχε γεμίσει την ταβερνούλα. Οι συνθησίομοι της πελάτης είχανε πιάσει τα λιγδιασμένα τραπέζια και παραγγέλνανε τα κατσαρόρια τους συζητώντας για πολιτική, για έρωτα, για φιλολογία. Ένα γενικό κουτσομπολιό ζέσταινε τις συζητήσεις. Κι' ανάμεσα στα τραπέζια περνούσε ο κυρ - Γιακουμάς, ο ταβερνιάδης, κουβαλώντας κρασί και μπακαλιάρακια τηγανητά — τη σπεσιαλιτέ του καταστήματος.

Η ώρα ήτανε πάνω-κάτω δέκα, όταν ή πόρτα άνοιξε και, μαζί με μία παγωμένη πνοή του βορριά, μπήκε κι' ένας μεσοκοίτης άντρας μ' ένα βιολιό στο χέρι του. Τα γκριζά μαλλιά του είχανε ραντιστεί από το χιονόνεο που δεν είχε πάψει να πέφτει. Ο βιολιτζής τράβηξε μία καρέκλα κι' έκατσε άπάνω — έπρεπε πιά καλά... — κι' άρχισε να παίζει με το βιολιό του κάποιο πολύ παλιό σκοπό. Δεν τον πρόσεξε κανείς. Όλοι έξακολουθούσανε τις συζητήσεις τους, σαν να μην άκούγανε, σ' ά να μην είχε άνακατευτεί στις φωνές τους αυτή η πασαζενή και έκνευριστική φωνή του βιολιού που γαστρουλούσε μελωδίες του παλιού καιρού.

Άφου έπαιξε λίγη ώρα, ο βιολιτζής σήκώθηκε, και, με το βιολιό του στο ένα χέρι κι' ένα μικρό δισκάκι στο άλλο, άρχισε να γυρίζει τα τραπέζια. Μάζεψε έτσι μερικά πενήνταράκια. Σ' ένα τρα-

πέξι όμως, ένας τόν άποπήρε: — Φεύγα από δω! το φώναξε άγρια. Ορίστε μας. Έρχόμαστε να πιούμε ένα κρασί και μας το βγάδουν από τη μύτη οι λητιάνοι!...

Χλώμιασε ο βιολιτζής, τρεμούλιασε το χέρι του. Το δισκάκι έπεσε στο πάτωμα και σκορπιστήκανε τα λίγα λεφτά που είχε μαζέψει. Κρί, έσφιξαν, το παράπονο τον έπνιξε. Κατέρρευσε σε μία καρέκλα, έριξε το κεφάλι του άπάνω σ' ένα άδειο λιγδιασμένο τραπέζακι κι' άρχισε να κλαίει με δυνατούς λυγμούς, που του τσάραζανε δυνατά το κορμί...

Όλοι τότε στην ταβερνούλα νοήσανε κάτι σαν ένδιαφέρον — που ήτανε πιο πολύ περιέργεια και λιγώτερο συμπόνια. Μερικοί σηκώθηκαν και τριγυρίσανε τον άνθρωπο που κλαίει. Το ένδιαφέρον που δεν είχε προκαλέσει πριν το μονότονο παίξιμο του βιολιού του, το προκάλεσε τώρα το ξεσπάσμα του πόνου του.

Ένας από την παρέα εκείνου που τον είχε προσβάλει τον χτύπησε, μαλακά στην πλάτη: — Έλα... Μην κάνεις έτσι... του ψιθύρισε. Δεν ήθελε να σ' έ προσβάλει.

Κουμένα από τους λυγμούς, βγήκανε τα λόγια από τα χείλια του βιολιτζή: — Δεν... είμαι... ζητιάνος... Αυτός που τούχε μιλήσει τόν σήκωσε με τη βία: — Έλα στην παρέα μας να πής ένα ποτινάκι.

Ο βιολιτζής άρισε να τόν οδηγού στο τραπέζι του. Έκασε βαδίζοντας με μία καρέκλα και σκούπιζε με το μανίκι του τα μάτια του. Ο ταβερνιάδης ο κυρ-Γιακουμάς μάζεψε από κάτω το δισκάκι και τα σκορπισμένα πενήνταράκια και τού τάβωσε. Εκείνος πούχε προσβάλει το βιολιτζή θέλησε να διορθώσει ά-

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕ ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΦΤΕΡΑ

Το ντουέτο μας έγινε τριό και το τριό αυτό συνεχίστηκε και στη ζωή...

Η παρέα είχε εξαντλήσει τα θέματα της θέλησε να ζωντανέψει λίγο τη συζήτηση της με καινούργιο ένδιαφέρον θέμα. — Πώς έγινες βιολιτζής στις ταβέρνες;... τόν έρωτησε εκείνος που δεν είχε κουβαλήσει στην παρέα. — Το γκολίό κεφάλι κουνήθηκε μελαγχολικά: — Ξεκίνησα με άλλα όνειρα στη ζωή...

Τι δουλειά έκανες; — Αυτήν που καιν και σήμερα... Μόνο που δεν έπαιξα βιολιό για να ένοχλώ τον κόσμο και να με φωνάζουν ζητιάνο. Έπαιξα στις δοχάτσες, έβινα ρεσιτάλ κι' ο κόσμος πλήρωνε για νάδω ή ν' άκούση... κι' όχι βέβαια, πενήνταράκια...

Το ένδιαφέρον της παρέας κορυφώθηκε: — Μπα... Όλοι πηλασίασαν τις καρέτσες πριν από λίγο έσείς κύριε. Τι άκούγα το βιολιό σου και δεν το άναγνώριζα. Σαν παιγάκι να σου έπαιζε τις νότες ήσανε το ποτινάκι μου! Όχι τόσο γιατί με άφανε πιά η τέχνη, αλλά γιατί νού λείπει πιά η ψυχή. Δέ μιλάει πιά στα δαχτυλά μου.

Στάσσε ο βιολιτζής. Η παρέα που τόν άκουγε έμεινε σιωπηλή κι' αυτή. Αυτός που τόν έρωτησε πρόσβάλει, έβγαλε από το πορτοφόλι του δυο-τρία χαρτονομίσματα και τάβωσε στην τσέπη του βιολιτζή.

Εκείνος έσκυψε προς το μέρος του γενναίωδωσαν άνδρώπου που τον είχε συμπνεσει: — Άλλωτε, πιο παλιά από τ' όσα θα νού δίνετε για να μ' άκούσετε να παίζω. Σήμερα με πληρώνετε για να μην παίζω και με μισώ να με νερύσω με τα άνωπορα νιαουρισμάτα του βιολιού μου! Έτσι είν' η ζωή.

Έπνιξε ένα στεναγμό του, σηκώθηκε, πήρε το βιολιό του από δίπλα και γύρισε στην παρέα: — Επιτρέψτε μου τώρα κύριοι να σας καληνυχτίσω. Γύρισε και βγήκε από την ταβέρνα, μέσος στο δροσάκι που χύμπε από την πόρτα. Το κέφι της παρέας είχε χαλάσει...

κλες τους δίπλα στο βιολιτζή: — Πες μας τη ζωή σου. — Και ού, κυρ-Γιακουμά, πιάσε μισή από το Βαρέλι, μαζί με λίγες μοιρίδες ζεστές...

Με το καινούργιο κέρασμα, το μεζέ και το κρασί η γλώσσα του βιολιτζή λούθηκε έντελώς: — Ξεκίνησα, όπως σας είπα, με πολλά όνειρα. Βγήκα από το Ωδείο με άριστα. Λέγανε πως είχα ταλέντο... Μά πούν γίνα άκοιπή κάτι, πούν στερώνω την κορριέρα μου, μπλέχτηκα στα δίχτυα του έρωτα. Άγόπησα μία συμπληθεία μου στο Ωδείο, πούπαζε πιάνο. Πρωτογυναικίστηκαμε κάνοντας μουσική δοματίου — πιάνο αυτή, βιολιό εγώ. Ύστερα, το ντουέτο μας έγινε τριό, γιατί προστέθηκε κι' ένας άσπρος πούπαζε βιολοντσέλλο. Και, άλλοιόμοιο, το τριό συνεχίστηκε και στη ζωή: Όταν ένω σε λίγο παντρεύτηκα τη Λίζα, εκείνη, έγω κι' ο τρίτος ο Φώτης ο βιολοντσέλλιστας, έξακολουθήσαμε να παίζουμε μαζί, να δίνουμε συναυλίες οι τρεις μας.

Τράβηξε το κρασί του μονορούφι, ο βιολιτζής, και συνέχισε: — Ένα βράδυ, γυρίζοντας σπίτι μου πιά χωρίς βοήκα τη Λίζα στην άγκαλιά του Φώτη... Μούθε σαν κερασμός! Άσπρα για καρέκλα και γτύπησα μ' όλη μου τη δύναμη το μιστό μου αντίζηλο στο κεφάλι! Έπρεσε χύμα ματωμένος. Η γυναίκα μου έπεσε κι' αυτή άπάνω στο πεθαμένο κορμί του μ' άναφυλλιά και σπασαρχικές φωνές. Με πιάσανε, με δικάσανε, με καταδικάσανε δέκα χρόνια φυλάκι.

Η παρέα κύτταξε με συμπόνια και φοικη το ονιά που συνέχισε με φωνή μονότονη: — στο το παίξιμο του βιολιού του! — Όταν βγήκα — δεν είνε πάρα πάνω από έξη μήνες — δεν δόκα πιά κανέναν. Η γυναίκα μου είχε γαθή από την Άθινα. Κάποιος με πληροφόρησε ότι είχε φύγει γρονιά τώρα για την Αίγυπτο. Όσο για την παλιά μου τέχνη, ούτ' εκείνη τη δόκα. Το βιολιό μου με είχε προσδώσει κι' αυτό, ύστεο από τη γυναίκα μου! Τα δαχτυλά μου δεν τέχνανε πιά με νευακί ευκρινία πάνω στις χορδές. Κρί, όμως έπρεπε να ζήσω! Η μοίρα μ' είχε καταδικάσει να ζήσω! Πέρα το βιολιό μου και βγήκα στους δρόμους... Ζητιάνια, όπως είπατε πολύ σωστά, πριν από λίγο έσείς κύριε. Τι άκούγα το βιολιό σου και δεν το άναγνώριζα. Σαν παιγάκι να σου έπαιζε τις νότες ήσανε το ποτινάκι μου! Όχι τόσο γιατί με άφανε πιά η τέχνη, αλλά γιατί νού λείπει πιά η ψυχή. Δέ μιλάει πιά στα δαχτυλά μου.

Στάσσε ο βιολιτζής. Η παρέα που τόν άκουγε έμεινε σιωπηλή κι' αυτή. Αυτός που τόν έρωτησε πρόσβάλει, έβγαλε από το πορτοφόλι του δυο-τρία χαρτονομίσματα και τάβωσε στην τσέπη του βιολιτζή.

Εκείνος έσκυψε προς το μέρος του γενναίωδωσαν άνδρώπου που τον είχε συμπνεσει: — Άλλωτε, πιο παλιά από τ' όσα θα νού δίνετε για να μ' άκούσετε να παίζω. Σήμερα με πληρώνετε για να μην παίζω και με μισώ να με νερύσω με τα άνωπορα νιαουρισμάτα του βιολιού μου! Έτσι είν' η ζωή.

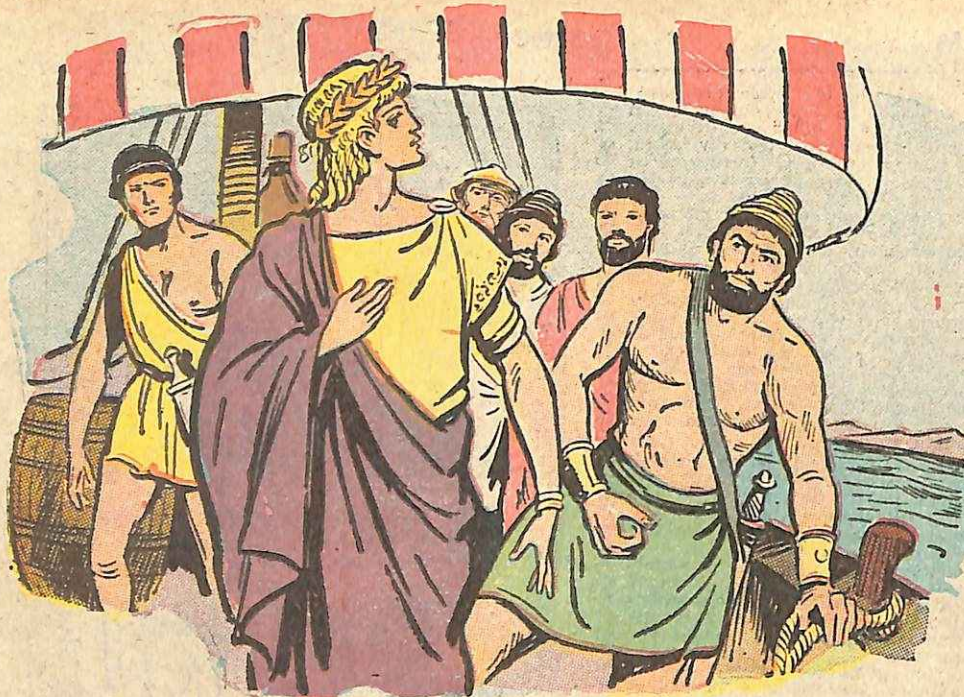
Έπνιξε ένα στεναγμό του, σηκώθηκε, πήρε το βιολιό του από δίπλα και γύρισε στην παρέα: — Επιτρέψτε μου τώρα κύριοι να σας καληνυχτίσω. Γύρισε και βγήκε από την ταβέρνα, μέσος στο δροσάκι που χύμπε από την πόρτα. Το κέφι της παρέας είχε χαλάσει...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Πρίν πέρω στη θάλασσα, θά προσευχηθώ στοίς θεούς του 'Ολύμπου, τούς είπε.

Ο ΑΡΙΩΝ δὲν ἦταν μόνον ἓνας λαμπρὸς ποιητής, ἦταν καὶ περίφημος μουσικός. Ζούσε στὴν αὐλὴ τοῦ Περιάνδρου, τοῦ τυράννου τῆς Κορίνθου καὶ ἦταν ὁ προσφιλέστερος τοῦ εὐνοουμένου.

Κάποτε ὁ 'Αρίων ἔβγαζε πᾶς στὴ Σικελία γυνὴν ἓνα μουσικὸς διαγωνισμὸς καὶ φιλοδόξῳ νὰ διεκδικήσῃ τὸ θρόνο. Πᾶς νὰ τὴν πῶς ὁ βασιλιάς, πού δὲ μπορούσε οὔτε μὴ μὲρα νὰ στεροῖ τὴ συντροφιά του. Περιέμενε τὴν κατάλληλη στιγμὴ. "Εἰς αὐτὴν ἕνα θρόνον τὴν ὥρα τοῦ συμποσίου, ὅταν ὁ Περιάνδρος ἦταν ἐυδιάθετος, τοῦ εἶπε:

— Θὰ πᾶς νὰ κερδίω τὸν ἀνδρα καὶ θὰ γυρίσω τὸ γονιωτέρω...

Ὁ Περιάνδρος δὲ μπόρεσε νὰ κούνη τὴ στενωπὴν αὐτοῦ.

— Σὲ συμβουλεύω σὺν ἀδελφός, τοῦπε, νὰ παραιτηθῇς ἀπὸ τὸ στέδιόν σου. Μείνε μαζὶ μου καὶ μὴ γυρεύεις μάταιες τιμές. Ὅποιος πηγαίνει νὰ κερδίσῃ θάβει, τίς περισσότερες φορές θάβει γυναικός.

Μὰ ὁ 'Αρίων πού φλεγόταν ἀπὸ φιλοδοξία, τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Τὰ ταξίδια κι' οἱ περιπλανήσεις εὐφραίνουν τὴν καρδιά ἐνὸς τραγουδιστοῦ. Τὸ θεῖο δῶρο, πού μοῦ χάρισε ὁ 'Απόλλων, θέλω νὰ γίνῃ πηγὴ γὰρ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἄν κερδίω τὸ θρόνο, θέλω σκεῖται πόσο θὰ διαδοῖ ἡ φημὴ τῆς 'Ελλάδος!

Ὁ βασιλεὺς δὲ μπόρεσε νὰ τοῦ φέρῃ ἀντίρρηση.

Ὁ 'Αρίων ἔβγαζε γιὰ τὴ Σικελία καὶ πῆρε μέρος στὸν ἀνδρα. Τραγουδῶντες μὲ τὴ γυναικὴ λῦρα τοῦ ὑποστάσεως νύμφης ἀκράτεια καὶ ἀποθεώθηκε. Τὸ τραγούδι τοῦ ὕμνου ἔργα θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Ὁ 'Αρίων κέρδισε, ὅχι μόνον τὸ θρόνο, ἀλλὰ καὶ γυναικὴ σφετέραι καὶ νύμφη καὶ πολὺτιμα δῶρα. Τότε ὑπῆκε ἐνδοξασμὸς ἐν τῇ πόλει καὶ τῇ τριήρῃ νὰ νύμφη σὺν πατρὶδι.

Τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ταξιδίου ὅλα πῆγαν καλὰ. Φυσσοῦσε οὐρανὸς ἀνεμὸς κι' ἡ θάλασσα ἦταν γαλήνη.

— "Ω! Περιάνδρε! φώναξε τότε γεμάτος γὰρ ὁ τραγουδιστής. Πόσο ἀσπίνονται ἦσαν οἱ φέβοι σου! Σὲ λίγο πού θὰ με σπίνγῃς σὺν ἀγκυρά σου θάλασσῃ, θάβῃς περὶ πᾶς ἀδικία ἀνθρώπων.

Μὲ τί ἀναλλοίωτο θά προσφέρω θυσίαν στοὺς θεούς καὶ πόσο θάβω ἐντυπωσιασμένος, ὅταν δὲ καθίσω ἐν τῷ πλοῦν μου, πού εἶναι καὶ πανελλήνια νίκη!

Αὐτὰ ἔλεγε ὁ μουσοβόσκος αἰετός. Τὸ πλοῖο ἔσκιζε τὴν ἀκίανθη θάλασσα καὶ ὁ αἰετὸς γάργαρος ἀπὸ τὴν ἑλπίδα καὶ τὴν ἀνδρεία.

Ὁ 'Αρίων ἔβγαζε πᾶς στὴ Σικελία γυνὴν ἓνα μουσικὸς διαγωνισμὸς καὶ φιλοδόξῳ νὰ διεκδικήσῃ τὸ θρόνο. Πᾶς νὰ τὴν πῶς ὁ βασιλιάς, πού δὲ μπορούσε οὔτε μὴ μὲρα νὰ στεροῖ τὴ συντροφιά του. Περιέμενε τὴν κατάλληλη στιγμὴ. "Εἰς αὐτὴν ἕνα θρόνον τὴν ὥρα τοῦ συμποσίου, ὅταν ὁ Περιάνδρος ἦταν ἐυδιάθετος, τοῦ εἶπε:

— Θὰ πᾶς νὰ κερδίω τὸν ἀνδρα καὶ θὰ γυρίσω τὸ γονιωτέρω...

Ὁ Περιάνδρος δὲ μπόρεσε νὰ κούνη τὴ στενωπὴν αὐτοῦ.

— Σὲ συμβουλεύω σὺν ἀδελφός, τοῦπε, νὰ παραιτηθῇς ἀπὸ τὸ στέδιόν σου. Μείνε μαζὶ μου καὶ μὴ γυρεύεις μάταιες τιμές. Ὅποιος πηγαίνει νὰ κερδίσῃ θάβει, τίς περισσότερες φορές θάβει γυναικός.

Μὰ ὁ 'Αρίων πού φλεγόταν ἀπὸ φιλοδοξία, τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Τὰ ταξίδια κι' οἱ περιπλανήσεις εὐφραίνουν τὴν καρδιά ἐνὸς τραγουδιστοῦ. Τὸ θεῖο δῶρο, πού μοῦ χάρισε ὁ 'Απόλλων, θέλω νὰ γίνῃ πηγὴ γὰρ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἄν κερδίω τὸ θρόνο, θέλω σκεῖται πόσο θὰ διαδοῖ ἡ φημὴ τῆς 'Ελλάδος!

Ὁ βασιλεὺς δὲ μπόρεσε νὰ τοῦ φέρῃ ἀντίρρηση.

Ὁ 'Αρίων ἔβγαζε γιὰ τὴ Σικελία καὶ πῆρε μέρος στὸν ἀνδρα. Τραγουδῶντες μὲ τὴ γυναικὴ λῦρα τοῦ ὑποστάσεως νύμφης ἀκράτεια καὶ ἀποθεώθηκε. Τὸ τραγούδι τοῦ ὕμνου ἔργα θεῶν καὶ ἀνθρώπων. Ὁ 'Αρίων κέρδισε, ὅχι μόνον τὸ θρόνο, ἀλλὰ καὶ γυναικὴ σφετέραι καὶ νύμφη καὶ πολὺτιμα δῶρα. Τότε ὑπῆκε ἐνδοξασμὸς ἐν τῇ πόλει καὶ τῇ τριήρῃ νὰ νύμφη σὺν πατρὶδι.

Τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ταξιδίου ὅλα πῆγαν καλὰ. Φυσσοῦσε οὐρανὸς ἀνεμὸς κι' ἡ θάλασσα ἦταν γαλήνη.

— "Ω! Περιάνδρε! φώναξε τότε γεμάτος γὰρ ὁ τραγουδιστής. Πόσο ἀσπίνονται ἦσαν οἱ φέβοι σου! Σὲ λίγο πού θὰ με σπίνγῃς σὺν ἀγκυρά σου θάλασσῃ, θάβῃς περὶ πᾶς ἀδικία ἀνθρώπων.

Μὲ τί ἀναλλοίωτο θά προσφέρω θυσίαν στοὺς θεούς καὶ πόσο θάβω ἐντυπωσιασμένος, ὅταν δὲ καθίσω ἐν τῷ πλοῦν μου, πού εἶναι καὶ πανελλήνια νίκη!

Αὐτὰ ἔλεγε ὁ μουσοβόσκος αἰετός. Τὸ πλοῖο ἔσκιζε τὴν ἀκίανθη θάλασσα καὶ ὁ αἰετὸς γάργαρος ἀπὸ τὴν ἑλπίδα καὶ τὴν ἀνδρεία.

Ὁ 'Αρίων ἔβγαζε πᾶς στὴ Σικελία γυνὴν ἓνα μουσικὸς διαγωνισμὸς καὶ φιλοδόξῳ νὰ διεκδικήσῃ τὸ θρόνο. Πᾶς νὰ τὴν πῶς ὁ βασιλιάς, πού δὲ μπορούσε οὔτε μὴ μὲρα νὰ στεροῖ τὴ συντροφιά του. Περιέμενε τὴν κατάλληλη στιγμὴ. "Εἰς αὐτὴν ἕνα θρόνον τὴν ὥρα τοῦ συμποσίου, ὅταν ὁ Περιάνδρος ἦταν ἐυδιάθετος, τοῦ εἶπε:

— Θὰ πᾶς νὰ κερδίω τὸν ἀνδρα καὶ θὰ γυρίσω τὸ γονιωτέρω...

Ὁ Περιάνδρος δὲ μπόρεσε νὰ κούνη τὴ στενωπὴν αὐτοῦ.

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

— Ὑποσχέθητε μοι τὸ λιγώτερο, τοὺς παρακάλεσε, πᾶς θὰ μ' ἀφήσετε νὰ περάω, ὅπως ἔφησα, καὶ ὅπως ταξιδεύει ὁ ἓνα μεγάλο μουσικό. Ἀφήστε με νὰ πᾶς τὸ τελευταῖο μου τραγούδι. Κι' ὅταν πᾶς θάβω, πᾶς νὰ δονοῦνται οἱ γοργὲς τῆς λῦρας μου, τότε θάβω ἔτοιμος νὰ ὑποκύψω στὴ μοῖρα μου...

Μὰ κι' αὐτὴ ἡ παρακλήσις δὲν ἔπαισε. "Ἦσαν πᾶς τὸ ὑπερόπτον τραγούδι του, πού συγκινούσε ἀκόμα καὶ τίς πέρες, δὲ θ' ἀγαθὸς νὰ μελάσῃ τίς καρδιές τους καὶ σὲ τέλος θὰ τὸν λυπόταν.

— Ἀοὺ φοβᾶστε νὰ μ' ἀκούσετε, κάντε μοι τὴν πιὸ μικρὴ γὰρ. Ἀφήστε με νὰ φορέσω τὸ γιορτινὸ γιῶνα μου. Ντρέπονται νὰ παρουσιασθῶ ἐπὶ ὑποστάσῃ τοῦ θεοῦ 'Απόλλωνος...

Αὐτὴ τὴ γὰρ τοῦ τὴν ἔκλειαν, γιὰ τὴν νόμιμον ἀκίνδυνη.

Ὁ 'Αρίων γαυνοῦσε, φέρεσε τὸ μεγαλύτερο γιῶνα του, πού ἔβγαζε σὲ μουσικὸς γιορτὴς, ἓνα γιῶνα ἀπὸ γουστολογιῶν πορφυρᾶ. Ὑποστάσεως τὰ γυρᾶ, οἰδατὰ θραυγίδια στὰ μπόρσας του, ἄλειψε τὰ μαλλιά του μὲ ὕδα καὶ ἄλειψε τίς ἐσθῆς μπουκλὲς του νὰ πέσουν στοὺς ὤμους του. Στὸ κεφάλι του φέρεσε τὸ στεφάνι μὲ τὴ γυναικὴ δάφνη, πού κέρδισε στὸ μουσικὸ διαγωνισμὸ τῆς Σικελίας. Ἐπειτα ἐγγελώντας τοὺς ἐνδοῦς του, ἔκρυψε τὴ λῦρα του κάτω ἀπὸ τὸ γιῶνα του καὶ πῆγε σὲ τὴν πύλην τοῦ καραβιοῦ.

— Πρίν πέρω στὴ θάλασσα, θά προσευχηθῶ στοὺς θεούς τοῦ 'Ολύμπου εἰπε, γυρίζοντας τίς πλάτες του.

Δὲν πρόφτασε νὰ τὸν ἐμποδίσουν. Ὁ 'Αρίων ἔβγαλε τὴ γυναικὴ λῦρα του καὶ ἄρχισε νὰ παίζει. Ἦσαν τόσο θεῖα, τόσο μαγικὴ ἡ ἀκουσία πού ἐκλυόταν ἀπὸ τίς γοργὲς τοῦ ὄργου, πού οἱ ναῦτες παραύσαν κι' ἔμεναν ἀκίνητοι σὲ θέσεις τους. Τραγουδοῦσε σκυμμένος στὴ γαλῶν θάλασσα. Ἀ.

ΑΡΙΩΝ ὁ κιδαρωδός

— Γιατί νὰ μοῦ στεροῦτε ἀδικία τὴ ζωὴ μου, ἀφοῦ εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς δώσω μ' ἅλη μου τὴν καρδιά ὅτι ἐπιθυμῶ; Νά! πάρτε δλο τὸ γυναικὸν πού ἔχω μαζὶ μου. Ἄν δὲν σὰς σπῇ, σὰς γαρῶ καὶ τὰ μαλαματένια στεφάνια μου, καὶ τὴν λῦρα μου πού εἶναι στολισμένη μὲ διαμάντια. Ἄλλ' ἀφήστε με νὰ ζήσω...

Οἱ ναῦτες ἔμεναν ἀλύγιστοι.

— Σοὺ ζήτησα νὰ περάσῃς, τοῦ εἰρήνησαν, γιὰ τὴν διαφορετικὴν κίνησιν ἡ ζωὴ σου. Πᾶς νὰ μὴ φοβῶμαι τὴν ὁρμή καὶ τὴν τιμωρίαν τοῦ βασιλιά; ὅταν μᾶλλον πᾶς σὲ ληστεύω; Τί θὰ τὸ κάμωμε τὸ γυναικὸν σου, ὅταν θὰ ζοῦμε σὲ μὴ ἀτέλειωτη ἀνδρεία;

Ὅταν ὁ 'Αρίων εἶδε κι' ἀπέδρε πᾶς δὲ μπορούσε νὰ τοὺς πείθῃ τοὺς ζήτησε αὐτὸ μελλοθάνατον τὴν τελευταία γὰρ:

ΔΙΠΛΟΠΕΝΙΕΣ

Ποιὸς δικαστής...

Νὰ μ' ἐπαίρνε ἓνας ἀνεμὸς
ὕψα νὰ μ' ἀνεβάσῃ

Νὰ μ' ἐπαίρνε ἓνας ἀνεμὸς
ὕψα νὰ μ' ἀνεβάσῃ

Νὰ μ' ἐπαίρνε ἓνας ἀνεμὸς
ὕψα νὰ μ' ἀνεβάσῃ

Νὰ μ' ἐπαίρνε ἓνας ἀνεμὸς
ὕψα νὰ μ' ἀνεβάσῃ

Νὰ μ' ἐπαίρνε ἓνας ἀνεμὸς
ὕψα νὰ μ' ἀνεβάσῃ

Νὰ μ' ἐπαίρνε ἓνας ἀνεμὸς
ὕψα νὰ μ' ἀνεβάσῃ

Νὰ μ' ἐπαίρνε ἓνας ἀνεμὸς
ὕψα νὰ μ' ἀνεβάσῃ

τὸ τὰ γαλῶν τοῦ κυλοῦσε ἓνα τραγούδι, γλυκὸ ἀπὸ τὸν νῆρα κρουσταλλένου πηγῆς πού πέφτει ἀπὸ τὸ δέντρο.

Ἦσαν μὴ μελῶδη μελογυγίλια καὶ γεμάτη περὶ ἀδικίας. ἓνας στενὸς γαυροῦς σὲ τίς ὁμορφίαις τῆς ζωῆς.

Τελευταίως ὕμνος τίς διαφορὲς νεράδες τῆς θάλασσας, παρακαλῶντας τίς, νὰ θάβουν μὲ λυπητὴ, σὰ τραγούδι τὸ κορμὶ του σὲ τὸν θῶ, ὅ' ἔσαν τάφο στολισμένον μὲ κοράλλια καὶ μαργαριτάρια.

Μὲ τίς τελευταίως αὐτὲς στροφὲς πῆγε στὴ θάλασσα.

Τὰ κύματα τὸν σκέπασαν οἱ ναῦτες ἔκλειαν συγκινημένοι. Ἀλὺ ἀκούα ἀν τραγουδοῦσε, θὰ τοῦ χάριζαν τὴ ζωὴ. Μὰ ἡ λῦρα τοῦ νῆρα κοίμισε τίς τῶμας τους. Θὰ γίνονταν πλοῖοι καὶ θὰ λέγαν πᾶς ὁ 'Αρίων τρελλάθηκε κι' ἔπεσε τὴ νύχτα στὴ θάλασσα. Ποιὸς θὰ τοὺς μαυτιροῦσε;

Μὰ ἡ μουσικὴ καὶ τὸ τραγούδι τοῦ 'Αρίων εἶχαν γοητεῖσαι τὸ θαλασσινὸ κόσμον. Οἱ ἐπερωτῆς Σειρήνες, μαγεμένες, τὸν κρατοῦσαν σὺν ἀφῶ τὸν κυμάτων. Ἦ τρυφερὴ βασίλισσα τῆς θάλασσας, ἡ 'Αμφιτρίτη πού ἀκούει συγκινημένη τὸ κύνειο ὄμμα του, ἐζήτησε τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν παρακάλεσε μὲ δάκρυα νὰ σῶσῃ τὸν 'Αρίωνα. Τότε ὁ ἀνδρὸς τῶν ὁδῶν, πρόσταξε τὸ θαλασσινὸ δελφινὶ νὰ τρέξῃ νὰ πᾶς τὸ μουσικὸ στὴ ράχη του καὶ νὰ τὸν πᾶς σὲ τὸν Τάινσο.

Ὁ Περιάνδρος ἀκούει κατὰπληκτος τὴν περιπέτεια τοῦ εὐνοουμένου του. Ἦσαν τόσο μεγάλῃ ἡ χαρὰ πού δοκίμασε γιὰ τὴ σωτηρίαν τοῦ φίλου του, πού γιόρτασε τὸ γιορτὸν του μὲ λαμπρὰ συμπόσια. Καὶ παρ' ὅλας τίς παρακλήσεις τοῦ 'Αρίων πού δὲν ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ναῦτες, πρόσταξε νὰ τοὺς φέρουν ὑποστάσῃ του, μὲ τὴν ἑλπίδα σὲ λιμνὴν τὸ κορμὶ του.

— Τί ἔγινε ὁ 'Αρίων; τοὺς ρώτησε. Γιατί δὲν ἦρε μαζὶ σας;

— Τρελλάθηκε, ἀνδρὸν μου, εἶπε ψευδοκλαινῶντας ὁ καπετάνιος, κι' ἔπεσε μὴ νύχτα στὴ θάλασσα, γὰρ νὰ τὸν δοῦμε...

Τότε ὁ Περιάνδρος τράβηξε ἓνα μεταξωτὸ παραπέτασμα καὶ ὁ 'Αρίων πρόβαλε μὲ τὸ γιῶνα, πού φορούσε, ὅταν ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Οἱ ναῦτες, κεραυνωμένοι, γονάτισαν στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσαν σὰ θεὸ νὰ τοὺς συγγορεύσῃ.

Ὁ Περιάνδρος γιὰ νὰ μὴ δυσχεραίσῃ τὸ φίλον του, δὲν τοὺς θανάτωσε. Τοὺς εἰσάγει διὰ τὴν Κόρινθον λέγοντας:

— Φύγετε μακριὰ ἀπὸ τὸ θαλασσινὸν μου, ἀπιστοὶ καὶ φιλονεικῶντες. Νὰ πᾶτε σὲ θάλασσαν γὰρ, δὲ πού κυβερνᾶτε τὸ νῆμα. Θυλάσσετε νὰ ληστεύετε ἓνα τραγουδιστή. Αὐτὸς δὲν σὰς γαρῶεῖ τὰ πλοῦτι του! Τὰ πλοῦτι ἐνὸς ποιητοῦ ὁ θάνατος ἐνὸς αἰετοῦ, εἶναι τὸ τραγικὸν του!

Ἦσαν τόσο μεγάλῃ ἡ χαρὰ πού δοκίμασε γιὰ τὴ σωτηρίαν τοῦ φίλου του, πού γιόρτασε τὸ γιορτὸν του μὲ λαμπρὰ συμπόσια. Καὶ παρ' ὅλας τίς παρακλήσεις τοῦ 'Αρίων πού δὲν ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ναῦτες, πρόσταξε νὰ τοὺς φέρουν ὑποστάσῃ του, μὲ τὴν ἑλπίδα σὲ λιμνὴν τὸ κορμὶ του.

— Τί ἔγινε ὁ 'Αρίων; τοὺς ρώτησε. Γιατί δὲν ἦρε μαζὶ σας;

— Τρελλάθηκε, ἀνδρὸν μου, εἶπε ψευδοκλαινῶντας ὁ καπετάνιος, κι' ἔπεσε μὴ νύχτα στὴ θάλασσα, γὰρ νὰ τὸν δοῦμε...

Τότε ὁ Περιάνδρος τράβηξε ἓνα μεταξωτὸ παραπέτασμα καὶ ὁ 'Αρίων πρόβαλε μὲ τὸ γιῶνα, πού φορούσε, ὅταν ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Οἱ ναῦτες, κεραυνωμένοι, γονάτισαν στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσαν σὰ θεὸ νὰ τοὺς συγγορεύσῃ.

Ὁ Περιάνδρος γιὰ νὰ μὴ δυσχεραίσῃ τὸ φίλον του, δὲν τοὺς θανάτωσε. Τοὺς εἰσάγει διὰ τὴν Κόρινθον λέγοντας:

— Φύγετε μακριὰ ἀπὸ τὸ θαλασσινὸν μου, ἀπιστοὶ καὶ φιλονεικῶντες. Νὰ πᾶτε σὲ θάλασσαν γὰρ, δὲ πού κυβερνᾶτε τὸ νῆμα. Θυλάσσετε νὰ ληστεύετε ἓνα τραγουδιστή. Αὐτὸς δὲν σὰς γαρῶεῖ τὰ πλοῦτι του! Τὰ πλοῦτι ἐνὸς ποιητοῦ ὁ θάνατος ἐνὸς αἰετοῦ, εἶναι τὸ τραγικὸν του!

Ἦσαν τόσο μεγάλῃ ἡ χαρὰ πού δοκίμασε γιὰ τὴ σωτηρίαν τοῦ φίλου του, πού γιόρτασε τὸ γιορτὸν του μὲ λαμπρὰ συμπόσια. Καὶ παρ' ὅλας τίς παρακλήσεις τοῦ 'Αρίων πού δὲν ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ναῦτες, πρόσταξε νὰ τοὺς φέρουν ὑποστάσῃ του, μὲ τὴν ἑλπίδα σὲ λιμνὴν τὸ κορμὶ του.

— Τί ἔγινε ὁ 'Αρίων; τοὺς ρώτησε. Γιατί δὲν ἦρε μαζὶ σας;

— Τρελλάθηκε, ἀνδρὸν μου, εἶπε ψευδοκλαινῶντας ὁ καπετάνιος, κι' ἔπεσε μὴ νύχτα στὴ θάλασσα, γὰρ νὰ τὸν δοῦμε...

Τότε ὁ Περιάνδρος τράβηξε ἓνα μεταξωτὸ παραπέτασμα καὶ ὁ 'Αρίων πρόβαλε μὲ τὸ γιῶνα, πού φορούσε, ὅταν ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Οἱ ναῦτες, κεραυνωμένοι, γονάτισαν στὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσαν σὰ θεὸ νὰ τοὺς συγγορεύσῃ.

Ὁ Περιάνδρος γιὰ νὰ μὴ δυσχεραίσῃ τὸ φίλον του, δὲν τοὺς θανάτωσε. Τοὺς εἰσάγει διὰ τὴν Κόρινθον λέγοντας:

— Φύγετε μακριὰ ἀπὸ τὸ θαλασσινὸν μου, ἀπιστοὶ καὶ φιλονεικῶντες. Νὰ πᾶτε σὲ θάλασσαν γὰρ, δὲ πού κυβερνᾶτε τὸ νῆμα. Θυλάσσετε νὰ ληστεύετε ἓνα τραγουδιστή. Αὐτὸς δὲν σὰς γαρῶεῖ τὰ πλοῦτι του! Τὰ πλοῦτι ἐνὸς ποιητοῦ ὁ θάνατος ἐνὸς αἰετοῦ, εἶναι τὸ τραγικὸν του!

Ἦσαν τόσο μεγάλῃ ἡ χαρὰ πού δοκίμασε γιὰ τὴ σωτηρίαν τοῦ φίλου του, πού γιόρτασε τὸ γιορτὸν του μὲ λαμπρὰ συμπόσια. Καὶ παρ' ὅλας τίς παρακλήσεις τοῦ 'Αρίων πού δὲν ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ναῦτες, πρόσταξε νὰ τοὺς φέρουν ὑποστάσῃ του, μὲ τὴν ἑλπίδα σὲ λιμνὴν τὸ κορμὶ του.

ΠΑΡΙΖΙΑΝΤΙΚΕΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΕΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ
ΣΑΡΑ ΜΠΟΥΑΓΙΕ
ΑΝΡΥ ΒΙΝΤΑΛ
ΑΝΤΡΕ ΛΥΓΚΕ
ΝΑΝΤΙΑ ΓΚΡΕ-Υ.
ΝΟΕΛ ΡΟΚΒΕΡ

ΜΠΡΙΖΙΤ
ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΚΑΡΟΛΟΣ
ΜΙΣΕΛ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΛΩΡΙΕ
Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΝΤ' ΕΡΜΠΑΙ

Τὸν ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ Τὸν ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Μισέλ Λεγκάν εἶναι διευθυντὴς τοῦ ἰδιωτικοῦ γραφείου τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς Λωριέ. Ἡ Μπριζίτ ἡ ὥρα καὶ κομὴ τοῦ προέδρου, ἀγαπᾷ τὸ Μισέλ καὶ καταβάλλει μὲ διάφορα τεχνάσματα νὰ τὸν παντρευθῇ. Πιστεύει ὅμως πᾶς οἱ ἀνέτοιπες πα-

λαιὲς κατακτήσεις τοῦ ἀποτελοῦν σοβαρὸν κίνδυνον. Ἐπὶ δὲ μὴ μὲρα ἡ Μπριζίτ παίρνει ἓνα τηλεφώνημα ἀπὸ μὴ παλαιὰ φίλην τοῦ Μισέλ, πού ζητοῖ νὰ τὸν ἐξαγοράσῃ, τοῦ δηλώνει πᾶς θὰ τὸν ἀπατήσῃ μὲ τὸν πῆμα, πού θὰ περάσῃ τὴν πᾶσα τοῦ σαλονιοῦ ὅπου γίνεται ἡ δεξίσις.

— Ὑψηλότε. Δὲν εἶναι σωστό!...

Ἡ Μπριζίτ γελάει καὶ ὁ πρίγκηψ τὴν βιάσκει ἀκόμη πιὸ γοητευτικῶς.

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία μου. Ἄλλωστε εἴμαστε παλαιὸι γνῶριμοι... Σὰς εἶδα τόσες φορές καὶ σὰς θαύμασα στὸ μεγάλο σαλόνι.

Χωρὶς νὰ σκεφτοῦν τίς ἐθιμοτυπίας, γονατίζουν καὶ οἱ δύο πᾶν στὸ χαλὶ καὶ μαζεύουν μαργαριτάρια.

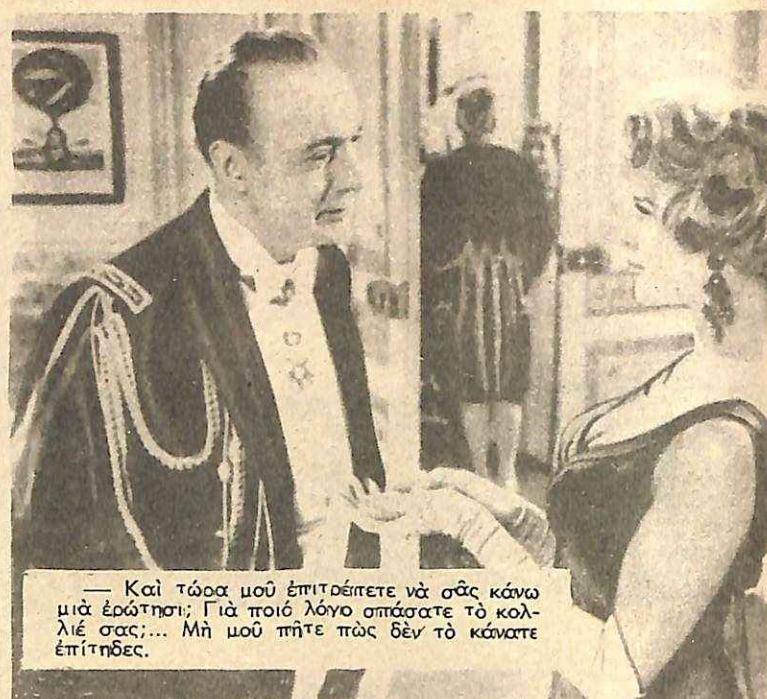
— Τὰ ξεμαθρήκαμε ὅλα;

— Μοῦ λείπουν ἀκόμη δύο.

— Βρήκα το ένα...

— Κι' εγώ το άλλο...

— Καί τώρα μου επιτρέπεται να σας κάνω μια ερώτηση; Για ποιο λόγο σπάσατε το κολλιέ σας;... Μή μου πείτε πως δεν το κάνατε επίτηδες.

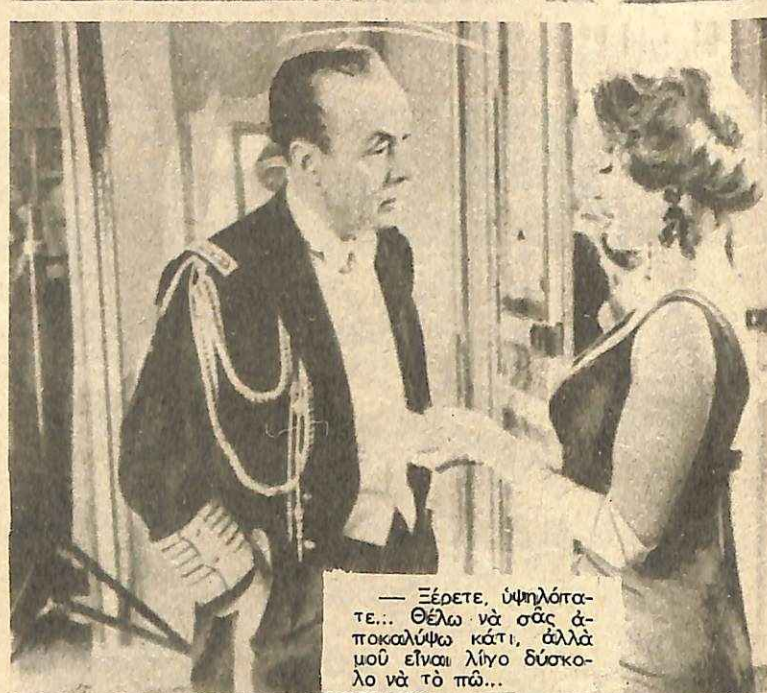
— Έχετε δίκιο ύψηλότατε.

— Η ειλικρίνεια της Μπριζίτ αποπλίζει τον πρίγκηπα και η έξυπνάδα της τον διασκεδαίνει αφάνταστα.

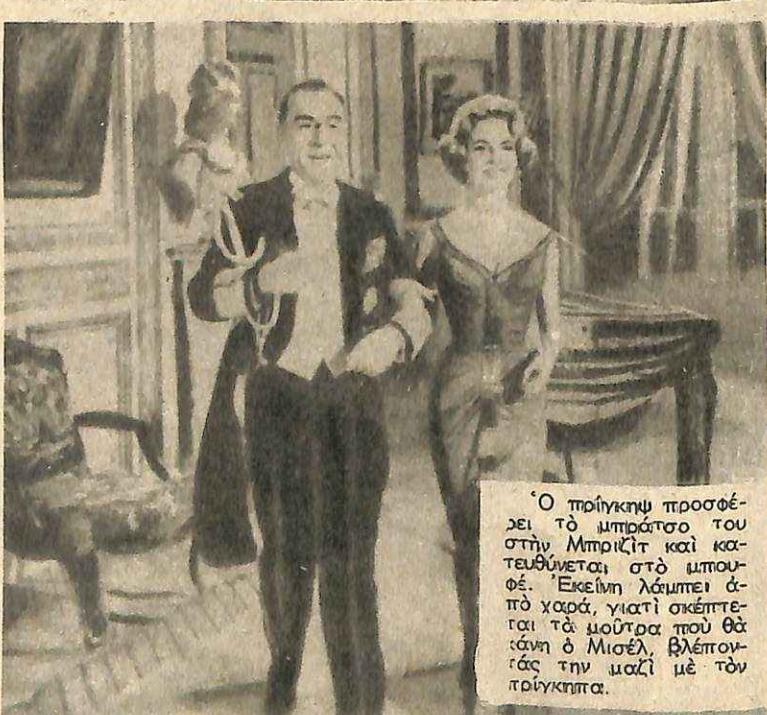

— Νά, είμαι ερωτευμένη μαζί σας... Μου θυμώσατε τώρα;

— Κάθε άλλο. Όμολογώ πως αυτό με εκπλήσσει, αλλά πρόκειται για μια εξαιρετικά ευχάριστη έκπληξη...

— Ξέρετε, ύψηλότατε... Θέλω να σας αποκαλύψω κάτι, αλλά μου είναι λίγο δύσκολο να το πώ...

— Ο πρίγκηψ προσφέρει το μπράτσο του στην Μπριζίτ και κατευθύνεται στο μπουφέ. Εκείνη λάμπει από χαρά, γιατί σκέπτεται τα μούτρα που θα κάνει ο Μισέλ, βλέποντας την μαζί με τον πρίγκηπα.

Και πράγματι συνέβη ακριβώς αυτό, που η Μπριζίτ περίμενε και επιδίωκε. Η άφιξή της στο μπουφέ μαζί με τον πρίγκηπα, προκαλεί μια ανασταραχή και ψιθύρους, που δεν άργούν να τραθήσουν την προσοχή του Μισέλ.

— Η Μπριζίτ και ο πρίγκηψ, με τα ποτήρια της σαμπάνιας στα χέρια συνεχίζουν τη συζήτηση.

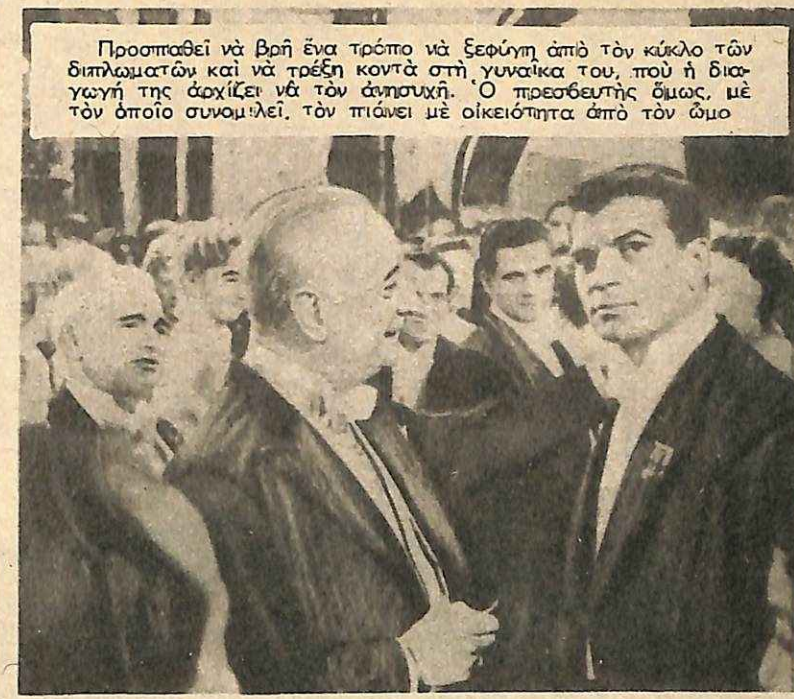
— Ποιος είναι αυτός ο νέος, που φαίνεται τόσο ανήσυχος και κυττάζει συνεχώς προς τα εδώ;

— Είναι ο άντρας μου...

— Ο άντρας σας γνωρίζει τα αισθήματά σας απέναντί μου;

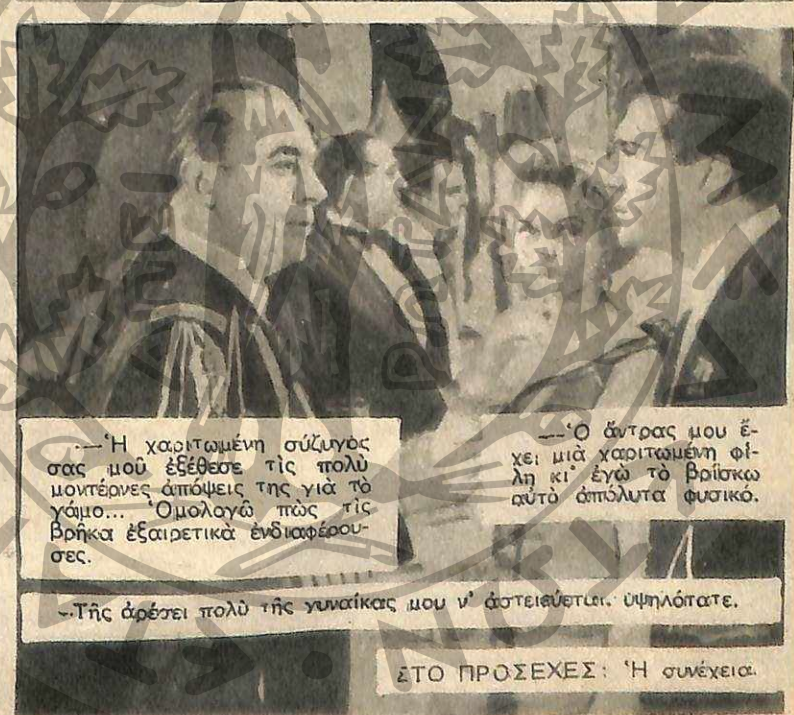
— Ασφαλώς όχι. Ζούμε πάντως μια πολύ ελεύθερη ζωή... Ο καθένας μας κάνει ό,τι του αρέσει... Και γυρίζοντας στο Μισέλ, που καταφθάνει τρέχοντας, συνεχίζει: — Έτσι δεν είναι, Μισέλ;

Προσπαθεί να βρή ένα τρόπο να ξεφύγει από τον κύκλο των διπλωματών και να τρέξει κοντά στη γυναίκα του, που η διαγωγή της αρχίζει να τον ανησυχεί. Ο πρεσβευτής όμως, με τον όποιο συνομιλεί, τον πιάνει με οικειότητα από τον ώμο.

— Ο Μισέλ, καταλαβαίνει πως μιλούν γι' αυτόν και θα ήθελε πολύ να μάθει τι ακριβώς λένε...

— Η χαριτωμένη σύζυγός σας μου εξέθεσε τις πολύ μοντέρνες απόψεις της για το γάμο... Όμολογώ πως τις βρήκα εξαιρετικά ενδιαφέρουσες.

— Ο άντρας μου έχει μια χαριτωμένη φιλή κι' εγώ το βρίσκω αυτό απόλυτα φυσικό.

— Της αρέσει πολύ της γυναίκας μου ν' αστειεύεται, ύψηλότατε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΗΓΕ στο Παρίσι, όπως πήγαν και τόσοι άλλοι, με την ελπίδα να γίνει μεγάλος συγγραφέας, άλλ' απέτυχε. Από τότε στάθηκε αδύνατο να βρει δουλειά και η φτώχεια τουγίνε αβάσταχτη. Είχε δυό μέρες να φάη και δεν είχε που να κοιμηθῇ. Πέρασε τ' απόγευμα στη βιβλιοθήκη τῆς 'Αγίας Γενεβιέβης, γιά νά ζεσταθῇ καί τώρα δὲν ἤξερε πού νά περάσῃ τὴ νύχτα του.

Καθὼς περνοῦσε, παραπατώντας, τὴ γέφυρα τοῦ Σηκουάνα, ἡ ἀπελπίσις πλημμύρισε τὴν ψυχὴ του. Στρίψιχτηκε σ' ἕνα κάγκελο, κύτταξε κάτω κι' ἀντρίχιασε. Μιά ἀκατανίκητὴ ἐλπίς τὸν τραβῶσε στὸ κενό. "Ἄν εἶχε καὶ τὸ κουράγιο νά σκαρφαλώσῃ στὰ σίδερα καὶ νά ριχτῇ στὸ ποτάμι, ὅλα τὰ βράσάνά του θὰ τελειώναν μονομιάς. Ἀπλῶς τὰ χέρια του, προσπαθώντας ν' ἀνεβῇ πάνω στὰ κάγκελλα, μὰ τὴ στιγμή αὐτὴ ἕνα χέρι τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ σασκάκι καὶ μιά γυναίκα φωνὴ τοῦπε βραχνά:

— Τί πᾶς νά κάνῃς, παιδί μου; Τρελλάθηκες! Γύρισε ξεφασμασμένος κι' εἶπε στὴ γυναίκα, πού τὸν κρατοῦσε:

— Ἀφῆσέ με... Εἶναι δική μου δουλειά... Φύγε...

— "Οχι, φίλε μου! Δὲ θὰ σ' ἀφίσω νά ἀφανίσῃς τὰ νεῖτά σου. Γιατί θέλεις νά πεθάνῃς πρὶν τὴν ἄρα σου;

— Εἶμαι τόσο δυστυχισμένος!

— Δὲ μπορεῖ νάσαι πιδό δυστυχισμένος ἀπὸ μένα. Ἔλα μαζί μου. Τὸ σπίτι μου εἶναι κοντά...

Τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε στὴν ἀριστερὴ ὁχλὴ τοῦ Σηκουάνα. Τότε ἐκείνος γύρισε μηχανικά καὶ τὴν κύτταξε κάτω ἀπὸ τὸ θάμπος ὡς ἐνὸς φαναριοῦ. Ἦσαν μιά ἀδύνατὴ γυναίκα ὡς τριάντα χρόνων, μελαχροινὴ, μὲ πλούσιο μαῦρα μαλλιά, μὲ πρόσσωπο πρᾶγμα ὀνιδωμένο. Τὰ βραμμένα μάτια τῆς καὶ τὸ παχὺ κοκκινῶδες, πού εἶχαν τὰ βαθυκαυμένα μάγουλά της μιλοῦσαν γιά τὸ ἐπάγγελμά της.

Ἡ Ζάν, πού ἦταν ἕνας ἀγαλλτος νέος, ἐνοίωσέ φρικτῶς.

— Σὰς εὐχαριστῶ, πού μὲ σῶσατε ἀπὸ τὴν κακὴ ὥρα, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε. Ἀφῆστε με ὅπως τώρα νά φύγω... Δὲν ἔχω χρήματα...

— Φαντάσθηκες, λοιπόν, πὼς σὲ θέλω γιά πελάτη; τοῦπε μ' ἕνα θλιβερό χαμόγελο ἐκείνη.

— Δὲν τῆς ἀπάντησε, τὸν ρώτησε.

— "Εχεις μητέρα;

— Ναι... ἔχω!...

— Φέρομαι, λοιπόν, ὅπως θὰ φερνόταν κι' ἐκείνη. Δὲ βλέπεις πὼς εἶσαι ἀρρωστός;

— Δὲν εἶμαι ἀρρωστός, τῆς εἶπε μὲ βουρκωμένα μάτια... Πενώ...

— Πάμε, λοιπόν, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη συγκινημένη, νά μοιραστοῦμε τὸ φτωχικό μου.

Τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο. Σὲ λίγο ἔφτασαν μπροστὰ σὲ μιά παλιά πολυκατοικία. Τὸν βοήθησε ν' ἀνεβῇ στὸν τρίτο ὄροφο, ἀνοίξε μιά πόρτα καὶ τὸν ἔβαλε σὲ μιά φτωχὴ καμαρούλα.

Ἡ πρώτη τῆς δουλειὰ ἦταν ν' ἀνάβῃ μιά μικρὴ σόμπα.

— Κάθισε, τοῦπε, νά ζεσταθῇς.

Ἡ Ζάν ἔπεσε σὲ μιά καρέκλα, σκέπασε τὸ χλωμό πρόσωπό του μὲ τὰ δυό του χέρια καὶ ἔβοησε σ' ἀναφυλλήτᾳ.

— Κουράγιο, τοῦπε ἡ γυναίκα μὲ βουρκωμένους ἀπὸ μᾶς. Μὰ θλιβερὴ ζωὴ σὰν τὴ δική μου, δὲν εἶναι σκληρὴ πᾶνος;

— Ἐστρώσε γρήγορα-γρήγορα τὸ τραπέζι κι' ἔβαλε μπροστὰ στὸ νέο ἕνα πιάτο μ' ἕνα λιτὸ φαγητό.

— Φάγε, τοῦπε χωρὶς ντροπὴ, ὅπως θάτρωγες στὸ σπίτι σου...

— Εὐχαριστῶ, μουμούρισε ἐκεῖνος. Ἐστρώσε καὶ τῆς διηγόταν τὰ βράσάνά του, τὶς ἀπογοητεύσεις του.

— Τρῶγε καὶ μὴ μιλάς, τοῦπε ἐκείνη. Οἱ καῖμοι δὲν ἔχουν τέλος. Εἶσαι νέος καὶ πρέπει νάῃς θάρρος.

Τοῦ ξαναγέμισε τὸ ποτήρι καὶ τοῦ ἐτοίμασε ἕνα ζεστό καφέ. Ὁ νέος ἐνοίωσε τὸ κορμί του νά στυλάνεται. Γύρισε καὶ κύτταξε μ' ἐγνωμοσύνη, τὴ γυναίκα πού τοῦδεῖχνε τόσο καλωσύνη.

— Τί δουλειὰ κάνεις; τὸν ρώτησε.

— Γράφω βιβλία... τῆς ἀπάντησε.

— Δύσκολη δουλειά, μὰ ἂν καμμιὰ φορὰ πετύχῃς, σάθηκες! Τί γράφεις τώρα;

— Τίποτα... Δὲν ἔχω ἐμπνεύσι...

— Νὰ γράψῃς ἕνα μυθιστόρημα...

— Πὼς νά τὸ γράψω;

— Θὰ σὲ βοηθῶ ἐγώ. Ἀπὸ αὔριο θάρχεσαι ἐδῶ νά τρᾶς καὶ νά κοιμάσαι.

— Δὲ μπορῶ, τῆς εἶπε ντροπισσμένος, νά σοῦ γίνα βάρος...

— Σοῦ τὸ ζητῶ σὰ χάρι, ὅπως θὰ σοῦ τὸ ζητοῦσε ἡ μητέρα σου. Ὑστερα θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία μου, μιά θλιβερὴ ἱστορία, πού θὰ σ' ἐμπνεύσῃ νά γράψῃς ἕνα καλὸ μυθιστόρημα...

Ἡ Ζάν ἐνοίωσε τὴν καρδιά του νά τρέμῃ ἀπὸ συγκίνησι. Δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ τέτοια λόγια ἀπὸ μιά γυναίκα τοῦ ἔρωτα.

— Πὼς σὲ λένε, καλὴ μου φίλη; τὴ ρώτησε.

— Τί τὸ θέλεις τὸ ὄνομά μου; Κι' ἐγώ ἡ ἴδια τόχα ξεχάσει. Λέγε με, ἂν θές, Μαγδαληνή!

Τὰ μάτια του μισάκλειον ἀπὸ τὴ νύστα.

— Ἔλα, τώρα νά κοιμηθῇς στὸ κρεβάτι μου, τοῦπε μ' ἕνα τρυφερό χαμόγελο. Ἐγὼ θὰ πλυσίσω τὸ ντιδάρι.

★

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ὁ Ζάν σηκώθηκε ξεκούρατος, θαλασφραμένος. Τὸ θάρρος κι' ἡ ἐλπίδα ζεσταῖναν τὴν καρδιά του. Ἐκείνη τοῦ ἐτοίμασε ἕνα καλὸ πρᾶγμα. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νά φύγῃ, δὲ μπόρεσε νά κρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

Ἐσκίψε καὶ φίλησε τὰ χέρια τῆς Μαγδαληνῆς, ὅπως θὰ φιλοῦσε τὰ χέρια μιάς ἀγίας.

Τί περίεργο! Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἔλλαξε τὸ ριζικό του, λές κι' ἕνας ἄλλος ἀνεμὸς φύσηξε στὴ ζωὴ του. Ὁ διευθυντὴς τῆς βιβλιοθήκης τὸν σύστησε σ' ἕναν ἐκδότη, πού τοῦδῶσε νά κάνει μιά μετάφρασι καὶ τοῦ πλήρωσε κιόλας μιά μικρὴ προκαταβολή. Τί χαρὰ! Τώρα θὰ μπορούσε κι' αὐτὸς νά προσφέρῃ κάτι στὴ φίλη του. Ἐστὶ τὸ βράδυ, ὅταν πῆγε στὸ σπίτι τῆς Μαγδαληνῆς, κρατοῦσε ἕνα πακέτο γεμάτο τρόφιμα κι' ἕνα μικρὸ μπουκέτο...

— Γιατί νά ξεδουτῇς; τὸν μάλλασε, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της γελοῦσε ἀπὸ εὐχαρίστησι. Δὲ σοῦ τᾶλεγα ἐγώ; Ἡ τύχη ἀρχίζει κιόλας νά σοῦ χαμογελάει.

Ἐφαγαν μαζί, χαρούμενοι, ἦψαν, κάπνισαν. Ὑστερα ἐκείνη σήκωσε τὸ τραπέζι, ἔβαλε ἕνα πρᾶσινο τραπέζομάντηλο καὶ τοῦπε:

— Ὁρα νά ριχτοῦμε στὴ δουλειά.

Ἡ Ζάν ἔπλεξε τὸν τραπέζι, τὰ χαρτιά του.

Ἐκείνη κάθισε ἀπέναντί του, ἄναψε ἕνα τσιγάρο, κι' ἀρχισε μὲ βραχνὴ φωνή, πού συχνὰ καθάταν ἀπὸ λυγμούς, νά τοῦ διηγῇ τὴ θλιβερὴ ἱστορία της. Ἐκείνος τὴν ἀκούε συγκινημένος κι' ὀλοένα ἔγραφε, ἔγραφε...

Ἐκείνη κάθισε ἀπέναντί του, ἄναψε ἕνα τσιγάρο, κι' ἀρχισε μὲ βραχνὴ φωνή, πού συχνὰ καθάταν ἀπὸ λυγμούς, νά τοῦ διηγῇ τὴ θλιβερὴ ἱστορία της. Ἐκείνος τὴν ἀκούε συγκινημένος κι' ὀλοένα ἔγραφε, ἔγραφε...

— Θεέ μου! φώναξε ὁ Ζάν ὅταν τελείωσαν. Τί τραγικὴ ἱστορία! Πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ σὺν κόσμῳ τὴν σκληρότητα, τὴν ἀσφοδρὰ καὶ τὸ σῆ κακία; Μαγδαληνή, σὲ παρακαλῶ, ν' ἀφίσῃς τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ ἐπάγγελμα. Θὰ φροντίζω ἐγὼ γιά σένα...

★

Ἡ Ζάν, μετὰ ἔξη μῆνες, ὁ νεαρὸς συγγραφέας ἔ-

— Θὰ σὲ βοηθῶ ἐγώ, τοῦ εἶπε ἡ γυναίκα. Ἀπὸ αὔριο θάρχεσαι ἐδῶ νά τρᾶς καὶ νά κοιμάσαι...

— Ὁρα νά ριχτοῦμε στὴ δουλειά.

Ἡ Ζάν ἔπλεξε τὸν τραπέζι, τὰ χαρτιά του.

Ἐκείνη κάθισε ἀπέναντί του, ἄναψε ἕνα τσιγάρο, κι' ἀρχισε μὲ βραχνὴ φωνή, πού συχνὰ καθάταν ἀπὸ λυγμούς, νά τοῦ διηγῇ τὴ θλιβερὴ ἱστορία της. Ἐκείνος τὴν ἀκούε συγκινημένος κι' ὀλοένα ἔγραφε, ἔγραφε...

Ἐκείνη κάθισε ἀπέναντί του, ἄναψε ἕνα τσιγάρο, κι' ἀρχισε μὲ βραχνὴ φωνή, πού συχνὰ καθάταν ἀπὸ λυγμούς, νά τοῦ διηγῇ τὴ θλιβερὴ ἱστορία της. Ἐκείνος τὴν ἀκούε συγκινημένος κι' ὀλοένα ἔγραφε, ἔγραφε...

— Θεέ μου! φώναξε ὁ Ζάν ὅταν τελείωσαν. Τί τραγικὴ ἱστορία! Πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ σὺν κόσμῳ τὴν σκληρότητα, τὴν ἀσφοδρὰ καὶ τὸ σῆ κακία; Μαγδαληνή, σὲ παρακαλῶ, ν' ἀφίσῃς τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ ἐπάγγελμα. Θὰ φροντίζω ἐγὼ γιά σένα...

★

Ἡ Ζάν, μετὰ ἔξη μῆνες, ὁ νεαρὸς συγγραφέας ἔ-

— Ὁρα νά ριχτοῦμε στὴ δουλειά.

Ἡ Ζάν ἔπλεξε τὸν τραπέζι, τὰ χαρτιά του.

Ἐκείνη κάθισε ἀπέναντί του, ἄναψε ἕνα τσιγάρο, κι' ἀρχισε μὲ βραχνὴ φωνή, πού συχνὰ καθάταν ἀπὸ λυγμούς, νά τοῦ διηγῇ τὴ θλιβερὴ ἱστορία της. Ἐκείνος τὴν ἀκούε συγκινημένος κι' ὀλοένα ἔγραφε, ἔγραφε...

Ἐκείνη κάθισε ἀπέναντί του, ἄναψε ἕνα τσιγάρο, κι' ἀρχισε μὲ βραχνὴ φωνή, πού συχνὰ καθάταν ἀπὸ λυγμούς, νά τοῦ διηγῇ τὴ θλιβερὴ ἱστορία της. Ἐκείνος τὴν ἀκούε συγκινημένος κι' ὀλοένα ἔγραφε, ἔγραφε...

— Θεέ μου! φώναξε ὁ Ζάν ὅταν τελείωσαν. Τί τραγικὴ ἱστορία! Πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ σὺν κόσμῳ τὴν σκληρότητα, τὴν ἀσφοδρὰ καὶ τὸ σῆ κακία; Μαγδαληνή, σὲ παρακαλῶ, ν' ἀφίσῃς τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ ἐπάγγελμα. Θὰ φροντίζω ἐγὼ γιά σένα...

★

Ἡ Ζάν, μετὰ ἔξη μῆνες, ὁ νεαρὸς συγγραφέας ἔ-

— Ὁρα νά ριχτοῦμε στὴ δουλειά.

Ἡ Ζάν ἔπλεξε τὸν τραπέζι, τὰ χαρτιά του.

Ἐκείνη κάθισε ἀπέναντί του, ἄναψε ἕνα τσιγάρο, κι' ἀρχισε μὲ βραχνὴ φωνή, πού συχνὰ καθάταν ἀπὸ λυγμούς, νά τοῦ διηγῇ τὴ θλιβερὴ ἱστορία της. Ἐκείνος τὴν ἀκούε συγκινημένος κι' ὀλοένα ἔγραφε, ἔγραφε...

Ἐκείνη κάθισε ἀπέναντί του, ἄναψε ἕνα τσιγάρο, κι' ἀρχισε μὲ βραχνὴ φωνή, πού συχνὰ καθάταν ἀπὸ λυγμούς, νά τοῦ διηγῇ τὴ θλιβερὴ ἱστορία της. Ἐκείνος τὴν ἀκούε συγκινημένος κι' ὀλοένα ἔγραφε, ἔγραφε...

— Θεέ μου! φώναξε ὁ Ζάν ὅταν τελείωσαν. Τί τραγικὴ ἱστορία! Πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ σὺν κόσμῳ τὴν σκληρότητα, τὴν ἀσφοδρὰ καὶ τὸ σῆ κακία; Μαγδαληνή, σὲ παρακαλῶ, ν' ἀφίσῃς τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ ἐπάγγελμα. Θὰ φροντίζω ἐγὼ γιά σένα...

★

Ἡ Ζάν, μετὰ ἔξη μῆνες, ὁ νεαρὸς συγγραφέας ἔ-

— Ὁρα νά ριχτοῦμε στὴ δουλειά.

Ἡ Ζάν ἔπλεξε τὸν τραπέζι, τὰ χαρτιά του.

Ἐκείνη κάθισε ἀπέναντί του, ἄναψε ἕνα τσιγάρο, κι' ἀρχισε μὲ βραχνὴ φωνή, πού συχνὰ καθάταν ἀπὸ λυγμούς, νά τοῦ διηγῇ τὴ θλιβερὴ ἱστορία της. Ἐκείνος τὴν ἀκούε συγκινημένος κι' ὀλοένα ἔγραφε, ἔγραφε...

Ἐκείνη κάθισε ἀπέναντί του, ἄναψε ἕνα τσιγάρο, κι' ἀρχισε μὲ βραχνὴ φωνή, πού συχνὰ καθάταν ἀπὸ λυγμούς, νά τοῦ διηγῇ τὴ θλιβερὴ ἱστορία της. Ἐκείνος τὴν ἀκούε συγκινημένος κι' ὀλοένα ἔγραφε, ἔγραφε...

— Θεέ μου! φώναξε ὁ Ζάν ὅταν τελείωσαν. Τί τραγικὴ ἱστορία! Πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ σὺν κόσμῳ τὴν σκληρότητα, τὴν ἀσφοδρὰ καὶ τὸ σῆ κακία; Μαγδαληνή, σὲ παρακαλῶ, ν' ἀφίσῃς τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ ἐπάγγελμα. Θὰ φροντίζω ἐγὼ γιά σένα...

★

Ἡ Ζάν, μετὰ ἔξη μῆνες, ὁ νεαρὸς συγγραφέας ἔ-

Το καλλιτεχνικό μας

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΕΛΛΑΣ

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΕΣΤΡΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ

Ο Γιάννης Βέλλας είναι ο τύπος του αυτοδιδάκτου μουσικοσυνθέτη του λίγο παλιού, του λίγο απομακρυσμένου από τις απαιτήσεις της μόδας, αλλά άσπαστο του πηγαίου καλλιτέχνη, με το μεγάλο ταλέντο και την πλατειά εμπνεύση. Μία εμπνεύση που έφερε στο φως τραγούδια που αγαπήθηκαν μέχρι πάθους από τους Αθηναίους και έγιναν σουζέ και έτερψαν γενιές και γενιές με την απλή πονεμένη μελωδία τους και τη σίγουρη ομορφιά τους.

Ποιός δε θυμάται εκείνο το άξεσαστο τραγούδι «Κάποτε κλάψαμε κι' οι δυο»; Και ποιος δεν τραγουδούσε σε στιγμές ερωτικού πόνου την άλλη μεγάλη επιτυχία του «Γύρισε, σε περιμένω γύρισε»;

Κι' όμως ο Γιάννης Βέλλας, όταν τα έγραφε ήταν άκνη παιδί, ερασιτέχνης στη μουσική, και άγνωστος ακόμη στους κύκλους των μαέστρων και των τραγουδιστών. Άλλα ήταν τότε η κύρια δουλειά του.

— Ποιά, Γιάννη;

— Στράφηκε, με κύτταξε απλά, με την ήρεμία και την καλσύνη που τον χαρακτηρίζει και ύστερα είπε:

— «Μουον επιπλοποιός. Δούλευα εκεί κάτω στην πλατεία Βάθης, στο μαγαζί του πατέρα μου.

— Και άδισες τα σύνεργα του μαραγκού για να... πάωρε τον «κακόν» δρόμο;

— Γέλασε καλοκαρδία — τύπαμε δα πώς με την πρώτη κουδέντα, και την πρώτη ματιά καταλαβαίνεις ότι ο Βέλλας είναι ένας απλός, καλός άνθρωπος.

— Πώς πήρα τον κακό δρόμο; Νά, δίκως να το καταλάβω, φαίνεται...

— Πες το. Τι «φαίνεται»;

— Φαίνεται πώς είχα στο αίμα μου τη μουσική, ιδίως την ελαφρά. Γι' αυτό άλλωστε...

Μία δημοφιλής, αρκετά απλή μα κι' αρκετά χαρακτηριστική της στόφας του σημερινού μας μαέστρου, ιστορία κρύβεται σ' αυτό το «άλλωστε».

— Ήτανε, λέει, πριν από είκοσιπέντε χρόνια, μία παρέα από νεαρούς, που έπαιζαν χαδόνια κι' αγαπούσαν το τραγούδι. Άναμνά τους και μερικά όνυματα, που σήμερα έχουν περάσει στο προσκήνιο κι' έγιναν φίρμες. Ο Τόνης Μαρουδάς, ο Φώτης Πολυμέρης, το «Τρίο κίτρινος κι' άλλο».

Αρχηγός της παρέας ήταν ο Βέλλας, που έπαιζε κι' ο ίδιος χαδόνια κι' ο ίδιος ελαφρά, κι' ο ίδιος ελαφρά κι' ο ίδιος ελαφρά κι' ο ίδιος ελαφρά...

— Εμπειρικός, δηλαδή, έ;

— Εμπειρικός, ναι.

— Και λοιπόν, τί έγινε;

— Νά, όταν τελειώσαμε τη δουλειά μας, κάναμε και τραγουδούσαμε. Είχαμε κάνει μία λίστα και δική μας ερασιτεχνικό συγκρότημα με τον τίτλο «Μποέμι» και μιάς καλούσαν σε διάφορα γνωστά πάρτυ και σε «τέϊφ» να παίξουμε. Και «παίξαμε» και διασκεδάσαν οι άλλοι και διασκεδάζαμε κι' εμείς.

— Εκτός όμως από την καθαρά «τραγουδιτική» του απασχόληση, ο Βέλλας ελαφράς τότε, ένοιωσε και κάτι άλλο μέσα του να τον κεντρίζει. Ήταν ο «δράμινας» της συνθέσεως.

— Άγνωστες μελωδίες κατέβαιναν ελαφρά στο μυαλό του, πλημμυρίζαν την καρδιά του και κυλούσαν μαζί με το αίμα στις φλέβες του.

Τότε ο Γιάννης... σφύριζε.

Σφύριζε και με το σφύριγμα έπαινε τη μελωδία, που σιγά-σιγά έπαινε μορφή και γινόταν τραγούδι.

— Έτσι, κάποιο άπαγευμα, σ' ένα πολύβουο δρομάκι της πλατείας Βάθης γεννήθηκε το πρώτο τραγούδι.

— Ποιά ήταν, Γιάννη;

— Αυτό που είπαμε στην αρχή. Το «Κάποτε κλάψαμε κι' οι δυο». Το τραγούδι αυτό το «παίξαμε» στο ερασιτεχνικό μας συγκρότημα και άρρεσε. Σε λίγο διάστημα το «πήραν» και τα θέατρα και οι επαγγελματίες τραγουδιστές στο ρεπερτόριό τους. Έτσι κάποια βράδυ...

Ο Γιάννης Βέλλας, ερασιτέχνης ακόμη της μελωδίας, πήγε να «θεατρίσει» στην περιλάλητη την εποχή εκείνη «Μάντρα» του Άττίκ.

Καθόταν σ' ένα κάθισμα της πλατείας, όταν ελαφρά βγήκε στη σκηνή ο Σάμιος, ο γνωστός τεχνικός και τραγουδιστής το «Κάποτε κλάψαμε κι' οι δυο», το τραγούδι του Βέλλας.

— Ήταν γνωστός του Γιάννη ο Σάμιος, και καθώς τραγουδούσε, πήρε το μάτι του κάτω στην πλατεία τον νεαρό συνθέτη.

Όταν σε λίγο τέλειωσε, μέσα σε θύελλα χειροκροτημάτων, έβγαλε, και ψιθύρισε κάτι σ' αυτό του Άττίκ. Ο μεγάλος αυτός τραγουδιστής της Αθήνας, προχώρησε στη σκηνή και δείχνοντας τον νεαρό Βέλλας που καθόταν στην πλατεία, είπε στο κοινό:

— «Αγαπητοί μου, αναμεταξύ σας βρίσκεται ο συνθέτης του τραγουδιού που ακούσατε. Είναι ένας νεαρός, ο οποίος...

— Πες μου μερικά.

— Θα σου πω όσα μου έρθουν στο νου: «Μη ζητάς αγάπη», «Αγνοώλες και βραδύκρια», «Είμαι έρωτευμένος με τα μάτια σου», «Ποιά καρδιά δεν έχει κλάψει», «Διαμάντω—Διαμάντω», «Πόσο γρήγορα με δέχασες», «Γιατί να ζούμε χωρισμένοι», «Γεια—χαρά σου αγάπη», «Τι σε νοιάζει τ' ήμουνα», «Στην υγεία της», «Η γυναίκα που αγάπησα», «Πιανίστας», «Συγχωρέσε με αγάπη μου», «Εσένα περιμένω», «Κοροΐδα—κοροΐδα οι άντρες», «Ο κούκλος και η κούκλα», «Δεν γλυ—ώνω απ' τα χέρια σου», Κοντά σ' αυτά πρέπει να προστεθεί και το πρώτο, το «Κάποτε κλάψαμε κι' οι δυο» που γυρίζεται σήμερα σε δίσκους στην Αμερική.

— Η πληροφορία του με ελαφράζει.

— Σήμερα;

— Άπορεί.

— Ναι, σήμερα. Γιατί;

— Διάβολε! Θα μπορούσε τόσα να τη κανείς πάνω σ' αυτό. Νά και μιά δολοκλήρη διάλεξη περί ελαφράς μουσικής και Τέχνης και να δώση μιά απάντηση σ' όσους έκαναν το τραγούδι «μόδα». Να αναλύσει τί είναι το «σουζέ», και να πετάξη κατά πρόσωπο όλων εκείνων που πετούν στον κάλαθο των άχρηστων την παλιά σχολή και που ανυψώνουν με κωδονοκρουσίες την καινοτομία μοντέρνα σύνθεσι, τα παρακάτω λόγια.

— Το τραγούδι δεν είναι νέο ή παλιό. Το τραγούδι είναι καλό ή κακό. Και στέκεται πάνω και πέρα από το χρόνο και γίνεται σουζέ, ακόμη κι' όταν έχει 20 δολοκλήρη χρόνια στη σχέση του. Άρκει ο συνθέτης του να είναι ταλέντο, να έχει εμπνεύση και να νοιώθει από μελωδία. Τότε τραγουδί και συνθέτης δεν πεθαίνουν ποτέ.

— Όπως ο Γιάννης Βέλλας.

Και μιά ακόμη πληροφορία που χαρακτηρίζει την καρδιά του Γιάννη Βέλλας και την αγάπη του για τη μουσική και τους μουσικούς.

Ο Γιάννης ήταν ο άντρας της γνωστής τραγουδίστριας, της «αυριάς» του τραγουδιού, όπως έπονόμασταν από τους καλλιτεχνικούς κύκλους: της Μπελίντας. Τώρα βέβαια έχουν χωρίσει από πολλά χρόνια. Ωστόσο ο Βέλλας μιλά γι' αυτήν με τα καλύτερα λόγια.

— Είναι και ήταν μιά απ' τις καλύτερες τραγουδίστριες.

— Μιλάς για την τραγουδίστρια. Για τη γυναίκα τί έχεις να πής;

— Τα λόγια του έρχονται απλά, άβυσσος.

— Με συγκινεί, βλέπω, πάντα το τραγούδι στις τραγουδίστριες.

— Και ποιές απ' τις σημερινές αρίστες του τραγουδιού ξεχωρίζεις;

— Όλες είναι καλές. Κάθε μιά έχει το «δικό» της. Η Μουσούρη, η Βάνου, η Βλαχούπουλου. Ακόμη και κείνες που σεις θεωρείτε κακές, βάζουν, έχουν κάτι καλό.

— Τι;

— Αγαπούν το τραγούδι. Υπάρχει ωραιότερο πράγμα στον κόσμο απ' την αγάπη για το τραγούδι.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΕΡΕΥΡΕΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Φαίνεται εντελώς άπιστευτη η μέθοδος, που μεταχειρίστηκε κάποιος Φρέντ Τρέντγουελ για να δραπέτευσε απ' τις αμερικανικές φυλακές του Κόνσας Λάουν. Ήλθε τις μέλινες κλώνες του και παρήγαγε το μάλινο ήμισυ τους με σαπούνι. Το έτριψε ύστερα στο δάπεδο και σπύρε τοίχους του κελιού του, για να κολλήσουν πάνω σκληροί κόκκοι τσιμέντου και πετράδια. Γι' άρισε έπειτα να ξεραθεί καλά κι' άπτόχθηκε έτσι μιά αντοχή δια «λίμης» με την οποία μπόρεσε να κόψει, σιγά-σιγά και με υπομονή, τα σιδερένια κόνελλα του παραθύρου του κελιού του!

Καθώς η κουδέντα κυλάει, ο Γιάννης έχει βυθιστή στο μαγικό κύκλο των περασμένων.

— Ετσι κι' έγινε.

Ο Γιάννης Βέλλας, ο αυτόδιδάκτος επιπλοποιός, υπάκουσε στη μοίρα του, που έφασε από το στόμα του Άττίκ. Πήγε στο Έθνικ Χάι, σπούδασε την τέχνη της μουσικής κι' έγινε επαγγελματίας διευθυντής ορχήστρας πιά και μουσικοσυνθέτης.

— Αρχισε απ' την «Όασις», το γνωστό βαριέτι του Ζαπτείου, σε ηλικία 26 χρονών. Διηύθυνε εκεί την ορχήστρα για να μεταπηδήσει τρία χρόνια αργότερα στο «Άλσος» όπου έμεινε μιά 10ετία με την ορχήστρα του.

— Ήρθε έπειτα ο χορός των θεάτρων και των άλλων νυχτερινών κέντρων: Αίγλη, Φολι Μπερζέρ, Βράχος, Μουσείο, Μέντια Λούζ, Μονμάρτρ, Πεταλούδα, Ιστιαν Χάουζ...

— Η χρυσή αυτή αλυσίδα των κέντρων της χαράς του έδωσε την ευκαιρία να γράψει τα κατοπινά του τραγούδια, τα οποία ο ίδιος ύπολογίζει σε περισσότερα από 400.

— Και πόσα από αυτά έγιναν σουζέ!

Επιτυχίες, έρωτες, ένας άτυχος γάμος, πίκρες, αγώνες, χαρές, και πάνω απ' όλα τραγούδια, τραγούδια, τραγούδια.

— Μιά 20ετία γεμάτη από τραγούδια, λέει απλά.

— Πες μου μερικά.

— Θα σου πω όσα μου έρθουν στο νου: «Μη ζητάς αγάπη», «Αγνοώλες και βραδύκρια», «Είμαι έρωτευμένος με τα μάτια σου», «Ποιά καρδιά δεν έχει κλάψει», «Διαμάντω—Διαμάντω», «Πόσο γρήγορα με δέχασες», «Γιατί να ζούμε χωρισμένοι», «Γεια—χαρά σου αγάπη», «Τι σε νοιάζει τ' ήμουνα», «Στην υγεία της», «Η γυναίκα που αγάπησα», «Πιανίστας», «Συγχωρέσε με αγάπη μου», «Εσένα περιμένω», «Κοροΐδα—κοροΐδα οι άντρες», «Ο κούκλος και η κούκλα», «Δεν γλυ—ώνω απ' τα χέρια σου», Κοντά σ' αυτά πρέπει να προστεθεί και το πρώτο, το «Κάποτε κλάψαμε κι' οι δυο» που γυρίζεται σήμερα σε δίσκους στην Αμερική.

— Η πληροφορία του με ελαφράζει.

— Σήμερα;

— Άπορεί.

— Ναι, σήμερα. Γιατί;

— Διάβολε! Θα μπορούσε τόσα να τη κανείς πάνω σ' αυτό. Νά και μιά δολοκλήρη διάλεξη περί ελαφράς μουσικής και Τέχνης και να δώση μιά απάντηση σ' όσους έκαναν το τραγούδι «μόδα». Να αναλύσει τί είναι το «σουζέ», και να πετάξη κατά πρόσωπο όλων εκείνων που πετούν στον κάλαθο των άχρηστων την παλιά σχολή και που ανυψώνουν με κωδονοκρουσίες την καινοτομία μοντέρνα σύνθεσι, τα παρακάτω λόγια.

— Το τραγούδι δεν είναι νέο ή παλιό. Το τραγούδι είναι καλό ή κακό. Και στέκεται πάνω και πέρα από το χρόνο και γίνεται σουζέ, ακόμη κι' όταν έχει 20 δολοκλήρη χρόνια στη σχέση του. Άρκει ο συνθέτης του να είναι ταλέντο, να έχει εμπνεύση και να νοιώθει από μελωδία. Τότε τραγουδί και συνθέτης δεν πεθαίνουν ποτέ.

— Όπως ο Γιάννης Βέλλας.

Και μιά ακόμη πληροφορία που χαρακτηρίζει την καρδιά του Γιάννη Βέλλας και την αγάπη του για τη μουσική και τους μουσικούς.

Ο Γιάννης ήταν ο άντρας της γνωστής τραγουδίστριας, της «αυριάς» του τραγουδιού, όπως έπονόμασταν από τους καλλιτεχνικούς κύκλους: της Μπελίντας. Τώρα βέβαια έχουν χωρίσει από πολλά χρόνια. Ωστόσο ο Βέλλας μιλά γι' αυτήν με τα καλύτερα λόγια.

— Είναι και ήταν μιά απ' τις καλύτερες τραγουδίστριες.

— Μιλάς για την τραγουδίστρια. Για τη γυναίκα τί έχεις να πής;

— Τα λόγια του έρχονται απλά, άβυσσος.

— Με συγκινεί, βλέπω, πάντα το τραγούδι στις τραγουδίστριες.

— Και ποιές απ' τις σημερινές αρίστες του τραγουδιού ξεχωρίζεις;

— Όλες είναι καλές. Κάθε μιά έχει το «δικό» της. Η Μουσούρη, η Βάνου, η Βλαχούπουλου. Ακόμη και κείνες που σεις θεωρείτε κακές, βάζουν, έχουν κάτι καλό.

— Τι;

— Αγαπούν το τραγούδι. Υπάρχει ωραιότερο πράγμα στον κόσμο απ' την αγάπη για το τραγούδι.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΕΡΕΥΡΕΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

Φαίνεται εντελώς άπιστευτη η μέθοδος, που μεταχειρίστηκε κάποιος Φρέντ Τρέντγουελ για να δραπέτευσε απ' τις αμερικανικές φυλακές του Κόνσας Λάουν. Ήλθε τις μέλινες κλώνες του και παρήγαγε το μάλινο ήμισυ τους με σαπούνι. Το έτριψε ύστερα στο δάπεδο και σπύρε τοίχους του κελιού του, για να κολλήσουν πάνω σκληροί κόκκοι τσιμέντου και πετράδια. Γι' άρισε έπειτα να ξεραθεί καλά κι' άπτόχθηκε έτσι μιά αντοχή δια «λίμης» με την οποία μπόρεσε να κόψει, σιγά-σιγά και με υπομονή, τα σιδερένια κόνελλα του παραθύρου του κελιού του!

Καθώς η κουδέντα κυλάει, ο Γιάννης έχει βυθιστή στο μαγικό κύκλο των περασμένων.

— Ετσι κι' έγινε.

Ο Γιάννης Βέλλας, ο αυτόδιδάκτος επιπλοποιός, υπάκουσε στη μοίρα του, που έφασε από το στόμα του Άττίκ. Πήγε στο Έθνικ Χάι, σπούδασε την τέχνη της μουσικής κι' έγινε επαγγελματίας διευθυντής ορχήστρας πιά και μουσικοσυνθέτης.

— Αρχισε απ' την «Όασις», το γνωστό βαριέτι του Ζαπτείου, σε ηλικία 26 χρονών. Διηύθυνε εκεί την ορχήστρα για να μεταπηδήσει τρία χρόνια αργότερα στο «Άλσος» όπου έμεινε μιά 10ετία με την ορχήστρα του.

— Ήρθε έπειτα ο χορός των θεάτρων και των άλλων νυχτερινών κέντρων: Αίγλη, Φολι Μπερζέρ, Βράχος, Μουσείο, Μέντια Λούζ, Μονμάρτρ, Πεταλούδα, Ιστιαν Χάουζ...

— Η χρυσή αυτή αλυσίδα των κέντρων της χαράς του έδωσε την ευκαιρία να γράψει τα κατοπινά του τραγούδια, τα οποία ο ίδιος ύπολογίζει σε περισσότερα από 400.

— Και πόσα από αυτά έγιναν σουζέ!

Καθώς η κουδέντα κυλάει, ο Γιάννης έχει βυθιστή στο μαγικό κύκλο των περασμένων.

— Ετσι κι' έγινε.

σαλόνι

ΖΟΖΩ ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗ

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

— ΖΟΖΩ, σ' άρέσει ο χορός;

— Μ' άρρεσει.

— Ζοζώ σ' άρέσει το τραγούδι;

— Μ' άρρεσει.

— Σου άρρεσει και... ο έρωτας;

— Τα μάτια της, τα μαύρα γεμάτα πονηριά και τσακινιά μάτια της σπείζουν. Κι' όταν σπείζουν τα μάτια της Ζοζώ... τότε γράφτε αλλοίμονο! Γιατί είναι τα όμορφότερα και πιο επικίνδυνα μάτια της Αθήνας.

— Της το λέω:

— Τα μάτια σου είναι...

— Όπως κάθεται στο άνετο ντινιάνκι του κομπού σαλονιού του απίτσι της, κάπου εκεί στην όδο Τζιραίων, σ' ού Μαρκεζινίου της όγνα μερικές κλεφτές ματιές.

— Έχει ωραίο προελά, γεμάτο ευγένεια και χάρι. Μεταπολείο, μακρότα ακούρα κατανα μάλλια, και οιλουέτα... Αυτή η οιλουέτα, ή κομψή γραμμή, που τόσο έχει διατυπωθεί, που γάλασε κόσμο και ντου, νά, εδώ, στη Θεσσαλονίκη, στο Παρίσι, στην Αμερική, και που διαγράφει θησαυρούς και καμπύλες ε πογής 'Αδούλ Χαλίτ.

— Ναι, Ζοζώ, με συγκινεί. Είναι τα μάτια σου, αλλά είναι και κάτι άλλα...

— Θάταν κανείς έξω απ' την πραγματικότητα, αν ίσχυριζόταν πως αυτά τα «μάτια» είναι το ταλέντο της υπηρέτας σουμπετάς του ελαφρού μας θέατρου, της πρωταγωνίστριας του «Μετροπόλιταν», της άρτιστας του «Ρόδο του Μιραμάρε», της κεφάτης τραγουδίστριας των νυχτερινών αθηναϊκών κέντρων της καλλιτέχνης που στάθηκε πιά στη Ντόρις Νταϊν και των Φράνκ Σινάτρα στην προπερίνη πορνέ τους στην Αμερική.

— Για τον απλούστατο λόγο ότι δεν τάχε αυτά τα «μάτια» όταν πρωτοεμφανίστηκε.

— Ήταν δεν ήταν 7 χρόνων κοριτσάκι τότε η Ζοζώ Σαπουντζάκη, απλά απ' την ηλικία της, με νόστιμο προσωπάκι και χαρούλα «έλλα» της. Καθόταν με τους γονείς της, τον Σκαρότη Σαπουντζάκη και την κυρία Φιλί, τη μητέρα της, που άργότερα έγινε πασίγνωστη στους θεατρικούς κύκλους σαν ο φύλακας άγγελος της κόρης της. Και με τα δυο άδέρφια της, τη Βάσκα και το Θόδωρο.

— Τ' ένω ενδιαφέρον της ζωής της ήταν ακόμα η κούκλας και... το θέατρο.

— Το θέατρο; Μά Ζοζώ, έου ήσαν τότε πιστοράκι. Μή μου πής πως θεατρίζουσαν από τότε!

— Γέλα. Και ξεχνάει!

— Νά, κοντά στο σπίτι μας θροισόταν το θέατρο 'Ηλίας, όπου έπαιζε ο θάσος μίας άλλης Ζοζώ. Γης Ζοζώ Νταλμάς, Πήγαινα, λοιπόν κάθε έρωδο με τη μεγαλύτερη αδελφή μου, τη Βάσκα και πα

— Ναι, Ζοζώ, αλλά περισσότερο «πεθαίνουν» οι θεατές όταν σε βλέπουν. Θυμάμαι πέραν, που έ κανες εκείνο το έργο νούμερο «καρπίνης» στο «Μετροπόλιταν». Τι λαγκάρες, αλίθει!

— Δεν έβω, αν το θυμάστε και σεις. Ήταν πραγματικά μία απόθεσι της εκπληκτικής προκλητικότητας της Σαπουντζάκη το νούμερο εκείνο.

— Έγινε η υπηρέτας πρωταγωνίστρια στη σκηνή, και... άλλω... γύναιον. Δεν είναι θέαμα και τόσο σπουδαίο πράγμα αυτό, μιά και μέχρι άριστες λεπτομερείας οι άρτιστες του ελαφρού θέατρου κάνουν όλες ανεξάν το ίδιο επί σκηνής.

— Ωστόσο η Ζοζώ θεώρησε θύελλα και νεοκροτήματα, που έφταναν ως την όδο Πατισίων.

— Μιά τέτοια νύκτα άκουσα τον έφη διλόγο μεταξύ δύο ταπεινών... της πλατείας 'Αγιάων.

— Πάει, έφ' έθωρεσε:

— Νά πάει, που;

— Για κανέναν πελάτη. Έξω απ' το θέατρο.

— Άρνησε ο Θόδωρος άλλα κλητικές.

— Άν' έκανε τρέλιντας τα γέλια. Θα προλάθουμε και τη Ζοζώ. Τέτοιαν ώρα κυττάς, δίκως είσαι ήπιο.

— Καλά που το θρήκε, Θόδωρε. Άφήνει κι' ο φορατής της θέσι του άδεια και μπαίνει να δι' κι' αυτές ιζήματα της Ζοζώ. Τι άλλο θέλεις;

— Καθώς στο στενό δρομάκι σκοτεινιάζει, η σιλουέτα της Ζοζώ, η τόσο γοητευτική και έντονη σιλουέτα με έρεϊκάνεται μέσα στο ήλιο του σάλα νιού.

— Στους τοίχους κρέμονται δυο πορτραίτα, ένα του ζωγράφου Μονιού κι' ένα του Κοκότσι. Στο πρώτο η Ζοζώ είναι ντυμένη αλλά κοντέσας Θεοτόκη, με κόκκινο φόρεμα και μασιένη, θωρο, στο χέρι. Στε δεύτερο με μιά τούλιν μπλούζα με άσπρες δαντέλες.

— Και στα δυο πορτραίτα η Σαπουντζάκη δεν έχει τη ζωντανά της ομορφιά της.

— Ή τένιν των ζωγράφων, λέει.

— Δεν συμφωνώ.

— Όχι, Ζοζώ. Δεν είναι η τέχνη των ζωγράφων. Είναι το δικό σου—πώς να το πώ;—το δικό σου καλένιο. Άκόμα και ζωγραφιστά, στο γορά, ή στο μουσαμά, με μικρόφωνο ή δίνας μικρόφωνο, ντυμένη ή όχι, στο σπίτι, στο θέατρο, στον δρόμο, έσαι... αυτό που είσαι.

Η Ζοζώ Σαπουντζάκη, η ηθοποιός με τα ωραιότερα μάτια της Αθήνας.

— Δηλαδή, τί είμαι;

— Η Ζοζώ. Ή Σαπουντζάκη. Ή τρέλλα!

— Για να πάρετε μιά ιδέα της «τρέλλας» αυτής θα σας διηγηθώ δυο ιστορίες.

— Ή πρώτη τοποθετείται τοπικά έξω από τη Νέα Φιλαδέλφεια. Τραγουδούσε τότε εκεί σε κάποιο νυχτερινό κέντρο η Ζοζώ κάποιο τραγούδι της μόδας:

«Θέλω να τα σπάσω
θέλω να ξεσπάσω
και δεν πάω πάσο
τούτη τη θραυιά»

— Η ζωή μας θέλει
μάμπο τσιφτετέλι
κεί και καλή καρδιά.

— Όταν, λοιπόν, η Σαπουντζάκη έβγαине στην πίστα κι' έφτανε στην τρίτη μόλις λέξη του τραγουδιού, στη λέξη «σπάσω» ξεσπούσε η κοσμογονική Πίστα, ποτήρια πλατέλλες, πηρούνια, κουτάλια έσπαζαν μέχρις ενός από τα χέρια των θαμώνων, που ήθελαν έτσι να εκπληρώσουν τη συμπαιδεία τους στην καλλιτέχνη. Και το κέντρο, στο τέλος του τραγουδιού, παρουσίαζε την εικόνα... γής Μαδρίτα.

— Κι' ένα άλλο. Τούτο συνέβη στην Αμερική, το 1958, όπου η Ζοζώ είχε πάει σε τουρνέ. Έπειδή, ο κόσμος εκεί κάτω ζητάει σκάνδαλα, η Ζοζώ, άγνωστη στους κοινόκους της Φλόριντας, όπου είχε καταλύσει για να τραγουδήσει στο μεγάλο ξενοδοχείο «Μπλ Ριό», σκαρφάλωσε...

— Τι σκαρφάλωσε; Πέστε.

— Το διηγείται και γελάει.

— Φόρεσα ένα στενό έραμμοστό φόρεμα, μιά τόσο στενό και έραμμοστό, που... καταλαβαίνετε;

— Καταλαβαίνω.

— Βγήκα λοιπόν, σε δρόμο, παίρνοντας από κοντά το δίσκο μου Τζαζ Γκόντι. Μπροστά μου το Φράνκ Σινάτρα, της Ντόρις Νταϊν και άλλων διάσημων Αμερικανών σιφ.

— Και τί έγινε;

— Τι θέλετε να γίν; Μόλις έκανα δέκα βήματα, η φύστα μου σκίστηκε και... επακολούθησε ότι θα επακολουθούσε σ' ένα κεντρικό αθηναϊκό δρόμο.

— Αν συνέβαινε αυτή η σκηνή.

— Δεκάδες διαφάνειες παρουσιάστηκαν να «επιδείκνουν» με τα σκακίδια τους την «πληγή», ή συγκοινωνία σπατάλης, και ο μεγάλος «ατζέντης» ο Τζαζ Γκόντι... έσπευσε να γρή μπροστά της Ζοζώ.

— Και τότε;

— Τι τώρα; Θέατρο, σινεμά, τραγούδι. Αυτά είναι η μοίρα μου, η ζωή μου και, εδώ που τα λέμε, οι ανάγκες μου.

— Οι μόνες σου ανάγκες;

— Οι μόνες έμπς απ' τους γονείς μου.

— Και οι άρρες;

"Μιλάνε ταύτρα!"

Τόν καρπό τόν τελευταίο, νεαρό και νεαρές, άντρες ώοιμοι—επίσης—και κυρίες σοβαρές, κ' έμφοβώς τ'α μελετάνε, γιατί έχουν την ιδέα και άκοράδαντα πιστεύουν, πως προβλέπουνε τ'ά πάντα και τ'ά πάντα προφητεύουν. Μά παρ'α την σγουριά τους, γελασμένοι βγαίνουν μάλλον και τ'ά ώροσκοπία τους προμαντεύουν... Άλλα άντ' άλλων!

Τ' ώροσκοπία του αϊφνης βλέπει κάποιος ν' αναφέρει πως τ'ό κόκκινο τ'ό γωόμα εύτυχία θ'α τ'ού φέρη και τ'α τ'αράβ'έν συνεχία! γιά τ'ά βοή την εύτυχία! Χαρωπός με λόγους άλλους κ' εύτυχής στους δρόμους (τρέχει, κ' έπως έχει άλλου τ'ό γού του, τόν «Σταμάτη» δέν ποσ- κ' έπως έχει άλλου τ'ό γού του, τόν «Σταμάτη» δέν ποσ- κ' έπως έχει άλλου τ'ό γού του, τόν «Σταμάτη» δέν ποσ-)

Α' Άνοιχτή μεγάλη... πόρτα... κάποιος φέρελνις διαβάζει κ' αυτόματως πλώση βάζει γιά τ'ό σπύτι τ'ή Διλή, τ'ής οποίας ο πατέρας είναι μέγας παραλής! Δηλαδή γιά σύγγ'ό του τ'ή Διλή π'άει ν'ά ζητήση κ' ένώ τ'ώγει δέσει κύμπο ότι θ'ά τ'ήν άποκτήση και γιά προίκα του θ'ά πάρη... λιμουζίνα και ματσάκι, τόν βουτάει εύθ'ος ο γέρος και τόν κάνει... καρροτσάκι!

Τ' ώροσκοπία προβλέπει τ'ού—ας πούμε—τ'ού Μιχάλη τ'ό άπόγευμα π'ώς θ'άη μιά... κατόκτησι μεγάλη και πιστεύοντας εκείνος, π'ώς άπέκτησε άλλη χάρι, κ'άθε γόρσ'α πλεονίζει και τ'ής γίνεται ταγάρι... Σ'άν στενός κορσές, π'ού λένε, τ'ής κολλά παντού και ώσπου τ'ούρχειται στη μούση σ'ουριχτή μπουνιά και (πάντα τ'άνα) κ' έτσι τόν... άστερισμό του τόν ξεχνά γιά τ'ά καλά, γιάτ'ι γύρω του κ' έμπρός του βλέπει... άστράνια παρ- (δαλά!)

Τ' ώροσκοπία προβλέπει ένώς κάποιον γκρίζομάλλη, π'ώς τ'ό ζώδιο τ'ού «Ταύρου» τ'ούχει εύνοια μεγάλη κ' όλη εκείνη την ήμερα ο γκρίζομάλλος ο γέρος αισιόδοξος γυρίζει κ' εύτυχής ιδιαιτέρως... Όμως έξαφνα μαθαίνει π'ώς ή φίλη του ή Διλή τ'ό φτωχό τ'ό μέτωπό του καταλλήλως τ'ού κοσμεί κ' ο ταλαίπωρος, πιά, τότε συλλογίζεται σκυφτός, π'ώς στο ζώδιο τ'ού «Ταύρου»... ταύρος έγινε αυτός!

Τ' ώροσκοπία τ'ού γράφει ένώς άλλου κατ'ά γράμμα, μιά... συνάντησι π'ώς θ'άη φίνα κ' έκτακτη συνάμα κ' άπ' τ'ό σπύτι τ'ού εκείνος βγαίνει έξω αΰθωρε ν'ά χαρή την έκπληξή του π'ό γωός όσο μπορεί... Μά τ'ού κόβει αϊφνιδίως ή χαρά με τ'ό μαχαίρι, γιάτ'ι βλέπει, —συμφορά του, — τόν φοροεισπράκτορά του, μ' έναν πόλισμαν στο πλάι κ' ένα... ένταλμα στο χέρι!

Σ τ'ά γραφτά τ'ού άστερισμού του βλέπει έν τέλει κάποιος (άλλος) ότι τόν παραμονεύει κάποιος... κίνδυνος μεγάλος και αυτός γιά ν' άποφύγη τ'ού κινδύνου την φοδέρα, άπ' τ'ό σπύτι τ'όν δέν κάνει ούτε βήμα πάρα πέρα... Διπλοτριπλοκλειδωμένος την ήμερα του περνά και την ώρα π'ού πασιγίζει ν'ά πουλάξη τ'ά δεινά, θ'αίσει αΐτια ή σύγγ'ος τ'όν ν'ά τ'ό κ'άνη σμαατ'ά και πιστέλλει και καράφει στο κεφάλι του πετ'ά... Έτσι τ'ού 'Ωροσκοπίου έοάζει ο δόλιος την Πυθίαν και γιά τ'ό... έφημερεύον νοουδαλιέται κατ' εύθειαν!

Επιστολογράφος
Ανα. Ταύτρα ο Συνεργάτης Τ.

Συγκλονιστικό, δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Καρολίνας Τυβερνιτοπού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο αὐτοπρόσ και αὐταρχικός κό- υπς Ρολάντο Βεργκανί έχει κη- ρέψει και τ'ή μονάχος στην έξο- κική βίλλα του με την αναπημέ- νη κόρη του Κλάρα, ένα άγγελό- κελωύνης και άθωότ'πος. Όταν η κοπέλλα γίνεται 18 χρονών, ο γέρος και πιστός υπηρέτης Νέ- υμο τ'ής παραδίδει ένα γράμμα, π'ού τ'ού είχε έμπιστευθή ή μη- τέρα τ'ής, π'οίν πεθάνη. Μέσα ο' αυτό, ή κόμπ'σα έκιμωτροπύεται στην κόρη τ'ής ότι έχει ένα μη- κρότερο άδελφό, π'ού ο κόμης τ'όν κατάρσ'ε, ν'ατ'ι πιστεύει πως δέν ήταν δικό του παιδί, αλλά καρπός κ'ήποιου σφάλλματός τ'ής. Τήν ίκετ'έπει δέ, ν'ά τόν προστα- τέψη αὐτή. Η Κλάρα δέ μπορεί ν'ά πιστέψη π'ώς ο αναπημένος τ'ής πατέρας φέρελνις τόσο σκλη- ρά. Όστόσο, με τ'ής υποδείξι- τ'ού Νέυμο, π'ναίνει και βρίσκει τ'όν άδελφό τ'ής, π'ού λέγεται 'Αλφόνσος και τ'ή δυστυχισμένης κοντά ο' ένα βοσκό, τ'ό Ρόνκο, νομίζοντας πως είναι παιδί του. Τ'ού φανερώνει την αλήθεια, και τ'ά δυο άδελφά αναπισνύνται βα- θεία και τρυφερά. Συναντιούνται δέ κάθε μέρα, κυρτά άπ' τόν κό- μπη. Ο 'Αλφόνσος γίνεται σιγά σιγά άλλος άνθρωπος, με τ'ή έ- πιδόρασι τ'ής Κλάρας. Συνάει ή καλινερνιμένη αντίληψή του. Παρ' όλη τ'ή θλιψή τ'ής π'ού θ'ά τ'όν χόπη, ή Κλάρα τ'όν στέλνει μαζί με τ'ό Νέυμο σ'ά μία μεγάλη πόλη γιά ν'ά μορφωθ'ή. Κ' ο' δο- σκός, συνεννοημένος μαζί τους, λέει στον κόμ'πη πως ο 'Αλφόν- σος έπ'εσε ο' ένα γκ'οσ'ό και σκο- τώθηκε. Έκείνος δέ μπορεί ν'ά κούψη τ'ήν χαρά του γιά τ'ό θ'ά- νατο τ'ού μιστού αὐτοῦ παιδιού. Κ' ή Κλάρα βεβαιώνεται έτοι γιά τ'ό μίσος τ'ού εναντίον τ'ού άδελ- φού τ'ής. Ο Ρόνκο εκδίδει με τ'ό μυθικό π'ού έξοει, τόν κόμ'πη και τ'ήν Κλάρα και τους παίρνει λεστά, βρίσκει επίσης τ'ήν εύκαι- ρία ν'ά κλέψη τ'ήν κασετίνα με γόρμ'ατα τ'ού 'Αλφόνσου π'ός τ'ήν ννωρίζει τόν όμοιο. Κ'αυτ'ό και κομ'ικό κόμ'πη Γκουνίνο Ραι- πάλντι, π'ού τ'ής σ'άζει τ'ή ζωή ο' ένα δυστυχία. Έπειτα άπ' αὐ- τ'ό, αναπισνύνται τ'ελλά και παν- τρεύονται. Μονό ο' 'Αλφόνσος θ'ά- ρη... Άπ' τ'ήν καθ'ήν τ'ό ν'αυτο τ'ής άδελφός του, σ'άν ν'ά προσισθ'ή, ν'ατ'ι πως θ'ά δυστυχία ή Κλά- ρα. Η Κλάρα δέ μ'ανερσάει στον άδελφό τ'ής τ'ήν ύπαρξή τ'ού άδελ- φού τ'ής, γιάτ'ι δέ θέλει ν'ά εκ- θέση σ'ά μάτια τ'ού τ'ήν ύπερ- τ'ής και τ'όν πατέρα τ'ής. Στο Πα- ρίσι, όπου ο' νεοίπαντοι περνά- νε τους πρώτους μήνες τ'ού ν'α- νοις τους, ο' Γκουνίνο σ'άζει τ'ήν καίως τ'ή χορεύτρια Νάρα από ε- να δούκα π'ού τ'ήν κοινοποιεί, ζότανε κ' άναγκάζεται ν'ά μονο- μαχήση μαζί του. Ζητάει τότε άπ' τ'ό μερόκοπο φίλο του μαρκ'σιο ν'ά τ'άοτ'ό ν'ά τ'ού κορομ'έψη γιά μ'αύτ'ας τ'ής υονομαχίας 'Εκεί- νος τ'ό συνιστάει ν'ά φυλάνε- ται άπ' τ'ή Νάρα, π'ού είναι μία δέ πως τ'ήν είχε ννωρίσει άλλο- τε, μικρό κοριτσάκι, στην 'Ιάθα, όπου είχε σ'αυτ'ό με σ'αυτ'ό τ'ήν άριότ'ητα τ'ήν μικρότερη άδελφού- λα τ'ής. Όστόσο ο' Γκουνίνο δέ μπορεί π'ιά ν' άποφύγη τ'ήν μα- χία. Τραυματίζεται ο' αὐτήν, καθ'ορώνει όμως ν'ά κούψη τ'ήν αλήθεια άπ' τ'ήν νυνάικα τ'ού. Η Νάρα παρακαλούει άδελφ'ή τ'ήν υονομαχία και έρωτεύεται τόν άν- τ'ό, γιά τ'ήν χάσι τ'ής. Στο μεταξύ και τ'ό άντ'όρ'ννο νυρίζει στην 'Ι. κληρονόμος τ'ού πατέρα τ'ής, ο' σ'όν άδελφ'ό τ'ής. Τ'ού τ'ό λέει π'εταί κοινά, γιά ν'ά τ'ήν άποχαι- ρέση ν'ιστ'ι φεύγει γιά τ'ήν 'Α. τ'ά δ'εχ'ή και τ'ής δ'ηλώνει πως θ'ά δ'ημιονερν'ή μ'ήνος τ'ού. Ένας υ- νος, νυρίζει πως έχουν έρωτικές σχέσεις κ' έπιφυλάσσεται ν'ά εκ- μεταλλεύη κάποτε αὐτό τ'ό μιν.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΠΕΤΑΜΕΝΗΣ

στικό π'ού ανακάλυψε τυχαία. Ο Γκουνίνο ξαναβρίσκει τ'ή Νάρα, ως πρώτη χορεύτρια σ'όν 'Όπερα τ'ής Ωλνερντίας. Καί, παρ' όλη τ'ήν α- νάπη τ'όν ποδ' τ'ήν Κλάρα, ύπο σκληρή ψυχρότητα. Στ'ά δ'ακρύα τ'ής απαντ'όσε μ' ένα άνασκήμα τ'ών ώμων ή μ' ένα σαρκαστικό χαμό- γελο.

Κ' όμως κανένα παράπονο δέν έδωκεν άπ' τ'ά χείλη τ'ής. Η ά- πελπισία τ'ής έμνε βουδή. Άν είχε τ'ούλάχιστον κοντά τ'ής τ'όν 'Αλφόνσο!... Έτσι κ' έκείνο τ'ήν π'οτ'ι, κοντά στην κούνια τ'ού μωρού τ'ής, τ'όν προσκαλούσε με τ'ή φωνή τ'ής ψυχής τ'ής.

Αν ήταν έδω, θ'ά στέγν'ανε τ'ά δ'ακρύα μου, θ'ά με παρηγορούσε! Έλεγε με τ'ό γού τ'ής. Τώρα δέν έχω σ'έ π'οιν ν'ά π'ά τ'όν πόνο μου! Π'οιός θ'ά με καταλάβη και δέ θ'ά γελήση μαζί μου!

Σαφ'ικά, άκουσε ν' άνοιξη ή πόρ- τα. Στ'όρ'ηκε... Άλλ' ή χαρούμενη φωνή, π'ού π'ήγε ν'ά βγάλη, έσβυσε σ'ά χείλη τ'ής, όταν είδε τ'ό κα- τ'άγ'λομο και άλλοιμένο πρόσωπο τ'ού Γκουνίνο. Ένα άπ'αίσιο προ- σ'ασημα έσφίξε τ'ήν καρδιά τ'ής.

Ο άντρας τ'ής κρατούσε ένα γράμμα. Π'ήγε κοντά τ'ής και τ'ής έλεγε, χωρίς προλόγους: Αυτό τ'ό γράμμα ήταν γιά σένα! Ναι, είναι άπ' τ'όν άδελφ'ό μου, άπάντησε ή Νάρα. Μ'αυτ'ό τ'ό γράμμα σου! Είπ' όμορφη, Γκουνίνο: Όχι σ'άν έσένα, Νάρα. Αὐτό δέν είναι άπάντησι!... Ο'ά τ'ή, γ'νωρίσω όμως, —Οχι, δέ θ'ά τ'ό κάνης!... Μπ'ά! Γιατί δ'χι! Γιατί τότε δέ π'άψω ν'ά πι- στεύω στον έρωτά σου, άφ'ού ά- ζει γιά τ'ή νυνάικα μου, άφ'ού ά- γαπ'ό μονάχα εσένα! Μου τ' όρκίζεσαι, Γκουνίνο; Σου τ' όρκίζομαι!

Ζ'. Η χορεύτρια φάνηκε πως είχε π'εισθ'ή. Στο βάθος όμως τ'ής καρ- διας τ'ής, κατάρσ'ανε κιόλας χί- δια παράξενα σχέδια έκδικήσεως γιά τ'ήν άδ'ά εκείνη νυνάικα... Στο μέτωπό τ'ής π'ού τ'ής έδει- χνε ο' άντρας τ'ής και δέν ήξερε π'ού ν'ά τ'ήν άποδόση.

Όστόσο, ο' Γκουνίνο φάνηκε ν'ά σ'υνέρχεται, όταν ή νυνάικα τ'ού έ- φερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Μοιάζει σ'έ σένα! Έλεγε τρυ- φ'ερά στην Κλάρα. Ο'ά τ'ή βαφτί- σουμε Λίλια... Έγώ θ'ά προτιμούσα 'Αλφον- σίνα...

Καλά, βάφτισέ την όπως σ' άρσ'ει. Έγώ όμως θ'ά τ'ή λέω Λί- λια. Κ' έτσι ή μικρούλα π'ήρε και τ'ά δυο όνόματα.

Τ'ής πρώτες μέρες, ο' Γκουνίνο ήταν όλο περιποήσεις γιά τ'ή μη- τέρα και τρυφερότητες γιά τ'ό μω- ρό. Σιγά-σιγά, όμως, ξαναρχισε ν' άπομακρύνεται άπ' τ'ό σπύτι τ'ού και ν'ά περιήν τ'ής μέρες τ'ού και τ'ής νύχτες τ'ού σ'ά πόδια τ'ής Νά- ρας.

Πορεία διαμαρτυρίας!... (Ιού Β. Κοιταδοβούλου)

Ο λοχαγός Κουστόλ άρχισε μία ήμερα να μάς διηγείται την ακόλουθη ιστορία:

— Πριν τέσσερα χρόνια υπηρετούσα στο έκτο σύνταγμα της Σαϊγκόν. Ή Σαϊγκόν είναι ήσυχη πόλη με κατακόρυφα σπίτια και παροξενικούς ναούς.

«Ο στρατώνας μας ήταν ένα ευρύχωρο γυμνάσιο με μεγάλα παράθυρα και άπειρη αυλή.

»Εγώ και ο λοχαγός Νταρβίλ μέναμε σε ιδιαίτερο στρατιωτικό περίπτερο.

»Στην υπηρεσία μας, μαζί με άλλους ιθαγενείς είχαμε και γυναίκες.

»Οι γυναίκες της Σαϊγκόν δεν είναι όμορφες. Είναι όμως τόσο χαριτωμένες, τόσο λεπτές και λυγρές!

»Πολλές φορές, για να περάσουμε την ώρα μας, τις βάλαμε να χορεύουν. Απότε, τότε, φορώντας τα πολύχρωμα φορέματα και τα κωνικά καπέλλα τους χόρευαν, γυμνώντας οδυμικά τα πόδια τους, ενώ τραγουδούσαν ήσυχους μουσικοί συνόδευαν το χορό με τους ήχους των όργάνων τους.

»Ένα απόγευμα, γυρίζοντας από τα γυμνάσια, είδα ανάμεσα σ' αυτές κι' ένα πολύ όμορφο κο-

στό να ερωτεύεται το Νάυ μπροστά στη γυναίκα του...

—Να έκδικηθη αυτό το ζώο; άπόρρησε γελάοντας ο Νταρβίλ. Δεν τους έβρισκες εσύ τους ιθαγενείς... Αυτοί δεν έχουν αίμα στις φλέβες τους, αλλά γάλα κοκκοφοίνικα!

Ο Νταρβίλ ταπεινώνει συχνά το Νάυ μπροστά στη γυναίκα του.

«Η νεράιδα του φεγγαριού»

ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

ρίτσι με κατάμαυρα μάτια κι' άσπρα δόντια σαν μαργαριτάρια. Μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση.

»Η κοπέλλα αυτή, καθισμένη σταυροπόδι, μασούσε ένα κομμάτι μπτελ—είδος πιπερόριζας—και καθώς με κύτταξε μου χαμογέλασε με πολλή χαρά.

»Όταν ρώτησα το Νταρβίλ γι' αυτή τη νέα, μου είπε:

—Δεν ξέρεις τί «Νεράιδα του Φεγγαριού»;

»Και μου διηγήθηκε πως έτυχε να τη γνωρίσει.

»Μία νύχτα, όπως ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, άκουσε θόρυβο κάτω από το παράθυρό του. Σκώθηκε, το άνοιξε και είδε αυτή τη κοπέλλα να λούζεται στη στένα, κάτω από τ' άσπρινο φως του φεγγαριού.

—Εκείνη τη νύχτα, μου έβλεπε τελειώνοντας ο Νταρβίλ, μου φάνηκε τόσο έκτυκτη, τόσο όμορφη, που θαρούσα πως έβλεπα μία νεράιδα του παραμυθιού. Γοητευμένος από το νυχτερινό αυτό θέαμα, δεν ξεκολλούσα τα μάτια μου από πάνω της... Την άλλη μέρα ζήτησα από το Νάυ, την ορντινάτσα μου, πληροφορίες για τη «Νεράιδα». Κι' εκείνος χαμηλώνοντας τα μάτια με ντροπή, μου είπε πως ήταν ή γυναίκα του.

»Ο Νάυ ήταν μιγάς, από υπετέρα Κινέζα και πατέρα Άνωμίτι. Ήταν άσκημος με πονηρά μάτια έλεφαντος και δόντια γορίλλα.

»Ο Νταρβίλ ώστόσο τον εκτιμούσε ως μάγειρο. Μά συχνά τον κορόιδευε και τον ταπεινώνει μπροστά στην ίδια τη γυναίκα του. Του έλεγε πολλές φορές ότι ή «Νεράιδα του Φεγγαριού» θα άρσε πολύ κι' ότι θα ήταν εύτυχισμένος, αν είχε μια τόσο όμορφη κοπέλλα για σύντροφο της ζωής του. Ο Νάυ έκοιβε τότε το κεφάλι και δεν έδινε μιλά. «Ε-τρεις τα δόντια, ενώ τα μάτια του σπιθόβολοσαν παράξενα...»

—Πρόσεξε! είπα μία μέρα στο Νταρβίλ. Οι ιθαγενείς είναι εκδικητικοί... Έπειτα δε βρήκα σω-

μένους, ο Νταρβίλ είχε καλέσει και γυναίκες. Οι περισσότερες ήταν μιγάδες.

»Χάρις στα καλά φαγητά, στα δυνατά κρασιά και τις όμορφες γυναίκες άρχισα να εύθυμώμε.

»Το γλέντι είχε άναψει, όταν ξαφνικά είδαμε ν' άνοιξη ή πόρ-

»Το θέαμα αυτό ήταν χαριτωμένο κι' όλοι μας χειροκροτήσαμε μ' ένθουσιασμό.

»Ο Νταρβίλ έδωσε το χέρι στη «Νεράιδα του Φεγγαριού» κι' έ-κεινη κατέβηκε από το τραπέζι. Πετώντας μπροστά απ' τον καρθό μας, μας μοίραζε τα φρούτα της.

»Ο καθένας έπαιρνε ό,τι του άρεσε απ' αυτό τον ζωντανό κήπο. Ημαστε όλοι μεθυσμένοι. Σε μία στιγμή, ο Νταρβίλ υψώνοντας το ποτήρι του άρχισε να μας προσφωνή. Δε θυμούμαι τί είπε ακριβώς. Θυμούμαι, κάπως άόριστα, πως, γυρίζοντας στο Νάυ ήπια, γελάοντας «εις ύνεϊαν αυτού του γορίλλα που έχει την πιο όμορφη, την πιο γλυκιά γυναίκα όλης της Σαϊγκόν και που έτρεχε στις φλέβες του γάλα κοκκοφοίνικα...»

»Δεν είχε προλάβει να τελειώσει ή λόγια του, όταν είδαμε να το ύερεψη το ποτήρι του από το χέρι κι' αυτόν τον ίδιο να σωριάζεται μπρούμυτα πάνω στο τραπέζι.

»Μία σφαίρα του είχε τραυπήσει το λαιμό.

»Έπειτα από λίγα λεπτά πέθανε από άκατάσχετη αίμορραγία.

»Σε μία στιγμή, γυρίζοντας πίσω, είδα έσσωμένο σε μία γωνιά το Νάυ, χλωμό, εξαοργισμένο, να κρατά ή ακούη στα χέρια το όπλο που μ' αυτό είχε σκοτώσει το δυστυχισμένο Νταρβίλ.

»Την άλλη μέρα το ποτήρι πέρασε από στρατιώτες. Προχωρούσαν άργά, έπιθλητικά κρατώντας σ' ένα στρώμα από μπαμπού τη «Νεράιδα του Φεγγαριού»... Ήταν μια έκπληξη που θα μάς έκανε ο Νταρβίλ.

»Όταν οι στρατιώτες άκούμπησαν τη «Νεράιδα του Φεγγαριού», τυλιγμένη με κατάσπρω πέπλο στη μέση του τραπέζιού, ο Νταρβίλ έκανε νόημα στο Νάυ να έσκεπασε το σώμα της...

»Ένα παρόξενο θέαμα παρουσιάστηκε τότε μπρός στα μάτια μας:

»Η «Νεράιδα του Φεγγαριού» ήταν μεταμορφωμένη σε φρουτιέρα. Είχε ζώσει γύρω απ' τη μέση της δύο χοντρές άσμαθιές μπανάνας, στα χέρια της φορούσε βραχιόλια από λυτούς, στα πόδια της είχε καλτσόδετες από φλοιούς κανέλλας, στο λαιμό της ένα γιορντάνι από «μαγκουστάν» και στο κεφάλι της μία τιάρα από άνανα.

»Υστερα, πέφτοντας μπρούμυτα, άρχισε να ψιθυρίζει ένα θλιβερό μοιρολόγι...

»Μοιρολόγι ότι λυπήθηκε κατάκαρδα τη γυναίκα αυτή, το άδικο και χαϊωμένο εκείνο πλάσμα, που ήταν κομμένο μονάχα για να γελάει, να τραγουδάει και να χορεύει κι' όχι για να κλαίει...»

ΜΥΡΙΑΜ ΧΑΡΡΥ

Το «θαλασσινό ΦΙΛΕΤΟ»

Ένας νοστιμώτατος... και μυστηριώδης μεζές

ΟΤΑΝ, το 1542, ο Έσπανός έξερευνητής Χουάν Ρονταλγκεθ Καμπιλλό ανακάλυψε το φυσικό λιμάνι του Σάν Ντιέγκο, στην Καλιφόρνια, οι Ι. Ιθαγενείς τον υποδέχτηκαν φιλικά και του έκαναν τραπέζι μ' ένα θαλασσινό το πότισε τους.

Ο Καμπιλλό το θώρηκε νοστιμώτατο, κι' όταν γύρισε στην Ισπανία το έξιανόμοστος σπούβε συμπατριώτες του. «Ετσι έγινε για πρώτη φορά γνωστό στην Ευρώπη το «θαλασσινό», το θαλασσινό φιλέτο, όπως το άποκαλούν οι καλοφαγάδες.

Πρόκειται για ένα παράξενο θαλασσινό, που δε μοιάζει καθόλου στην άνη και στη γεύση μ' ή άλλη. Έχει μοιάζει ένα άδικο, στην πλάτη του. Κάτω απ' αυτό ύπάρχει μία μάλα από άσπρο κρέας, έρωδιωμένη με δύο πλοκάμους. Μ' αυτήν κολλάει το έκαυπάλο, μέσα στην οσπιασμένη των θράγαν τόσο γρήγορα, ώστε κανένας σαρκαθόρας μάρσι δε μπορεί να το ξεκολλήσει από κεί.

Χάρις σ' αυτό τον τρόπο της ζωής του, μπόρεσε να φυλαχτεί απ' τους φυσικούς έθλους του, μολονότι είναι ένα από τα παλαιότερα πλάσματα του κόσμου—κατά του παλαιολιθικού περιόδου.

Μπορεί να ζήσει επί πολλά χρόνια πάνω στον ίδιο γυμνό θράγχο, σε μεγάλο βάθος πάντοτε. Την ήμερα μάλιστα τελειώνει άκίνητο. Όταν θραυιάσει, ξεκινάει για να βρει την τροφή του, που είναι πάντα φυτική. «Όσο όμως κι' αν άποικισμένη απ' το θράγχο του, έσναθερίσει το δρόμο της επί σπορήσει του με κάποιο αλάτιναστο και μυστηριώδη τρόπο. Έτσι ώστε το πρώτο το θρώσκει και πάλι στο θράγχο του.

Ο θαλασσινοφιλέτος, που αποτελεί σήμα για τους έπιστημονες. Είναι θέσιο που γεννιέται αυγά, σαν όλα τα θαλασσινά. Πρώτο όμως και πότρε: Κανείς δεν τ' άφνει αυτό. Και κανείς δεν έχει δει ποτέ τ' αυγά αυτά. «Αν οι ζωολόγοι ήξεραν περισσότερα πράγματα για τη συνήθεια των θαλασσινοφιλέτων, θα μπορούσαν να υποθέθουν τεχνικά τον θαλασσινοφιλέτο τους.

Για την άρα, με το έντατικό κυνήγι, που δε μοιάζει καθόλου στην άνη και στη γεύση μ' ή άλλη. Έχει μοιάζει ένα άδικο, στην πλάτη του. Κάτω απ' αυτό ύπάρχει μία μάλα από άσπρο κρέας, έρωδιωμένη με δύο πλοκάμους. Μ' αυτήν κολλάει το έκαυπάλο, μέσα στην οσπιασμένη των θράγαν τόσο γρήγορα, ώστε κανένας σαρκαθόρας μάρσι δε μπορεί να το ξεκολλήσει από κεί.

Χάρις σ' αυτό τον τρόπο της ζωής του, μπόρεσε να φυλαχτεί απ' τους φυσικούς έθλους του, μολονότι είναι ένα από τα παλαιότερα πλάσματα του κόσμου—κατά του παλαιολιθικού περιόδου.

»Αλλ' οι υπόλοιποι συνεχίζουν τη δουλειά τους. Τους είναι ήμερα του χρόνου, άναθεάζουν περί τα 30.000 «θαλασσινά» κάθε μέρα.

Το θάρος του «θαλασσινού», χωρίς το θάρος του, είναι περί τα 250 γραμμάρια κατά μέσον όρον.

Οι διατροφολόγοι το συνιστούν θερμά σε άσους κάνουν άπαισιματική διαίτα, γιατί περιέχει πολύ λίγες θερμίδες, σκεδόν καθόλου λίπος και 20% πρωτεΐνη. «Όπως άποδείξανε δε πρόσφατες έρευνες, περιέχει κάποιες άντικαρκινικές ουσίες. Και μάλιστα σε μεγάλη ποσότητα. Πράγματι, ο γυμνός από λωμένο «θαλασσινό» είναι πολύ άποτελεσματικός για την καταπολέμηση άρριμένων μολύνσεων από λούξ.

Είναι έλαφρό, χορταστικό και μαγευτικά εύκολο, δίχως να χρειάζεται καμιά προετοιμασία. Μοιάζει πολύ στη γεύση και στην τρυφερότητα με φιλοκρινόμενο υσσογόσιο υπιπέκτι. «Όσο για το μαγειρέμα του, το ψήνουν άπλάς στη άσπρη ή το τηγνούν. Ών, επί ένα λεπτό της άρας από κάθε πλευρά του, κι' ύστερα το σερβίρουν μαζί με φέτες λευκόν.

Αλλοτε πάλι το σιγοβράζουν μέσα σε μικρή ποσότητα νερού έλαφρά άλατισμένο, ώσπου να νύη άρκετά τυφύρο. «Υστερα το κόβουμε φέτες και το ρίχνουν λευκόν.

Καντά σ' άλλα μυστηρία που το περιβάλλουν, οι έρευνητές δεν έχουν άπορίσει να βρουν την προέλευση του όνόματός του. Ώρουν μονάχα πως είναι Ισπανική λέξη, δεν έχει όμως έρευνα ή σημασία της.

Τά τ' ευρωπαϊκά ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

ΠΟΙΑ είναι τα μειονεκτήματα των αυτοκινήτων; «Ας τ' άπαριθμήσουμε με τη σειρά:

1) Γεμίζουν την ατμόσφαιρα με βλαβερά άέρια. Άνόμεσα σ' αυτά βράσκει και το βενζοπυρένιο, που θεωρείται σαν ένας από τους κυριότερους παρυσίοντες του καρκίνου. Στις μεγαλουπόλεις ίδιως, όπου κυκλοφορούν χιλιάδες αυτοκίνητα, ή συγκέντρωση βενζοπυρενίου είναι πολύ μεγάλη.

2) Κάνουν πολύ μεγάλο θόρυβο, που ύποσκάπτει βαθμιαία την υγεία των κατοίκων των μεγαλουπόλεων. Οι γιστροί παρατηρούν ότι ή συχνότητα που παρουσιάζουν διάφορες άσθενειες όφείλεται στο ότι το νευρικό σύστημα των κατοίκων των μεγαλουπόλεων έχει διασαλευθεί άνεπαρόδωτα.

3) Έχουν μεγάλες διαστάσεις, πράγμα που όφείλεται στο ότι ή μηχανή τους, το σύστημα των φρένων, το ρεζερβουάρ της βενζίνης κτλ. πιάνουν σημαντικό χώρο.

4) Για να κινηθούν, χρειάζονται βενζίνη, που τα άποθευατά της δεν είναι άνεξάντλητα. Ή βενζίνη, έξ άλλου, προσφέρεται σε τιμές κάθε άλλο παρά εύθυνες. Έτσι κι' ή πιο μικρή διαδρομή στοιχίζει πολύ άκριβά.

Όλα αυτά τα μειονεκτήματα και πολλά άλλα θα μπορούσαν να έξαφανιστούν με το ηλεκτρικό αυτοκίνητο, που θα ήταν άθρομβο, μικρό σε όγκο, οικονομικό και άκίνδυνο.

Ή ιδέα του ηλεκτρικού αυτοκι-

νύτου δεν είναι καινούργια. Άλλ' ή πραγματοποίησή της προσέ-

κρούσε σε πολλές δυσχερείες. Με την άθροα παραγωγή ηλεκτρικής ένεργειας στις ήμερες μας, όμως, οι δυσχερείες αυτές δεν ύπάρχουν πιά.

Αλλά τί θα είναι τα ηλεκτρικά αυτοκίνητα; Βέβαια, τα ηλεκτρικά αυτοκίνητα τών παιδιών. Ή κίνηση τους γίνεται με ηλεκτρικό ρεύμα, που παρέχεται από μπαταρίες, σαν αυτές που χρησιμοποιούμε για τα φανάρια. Μόλις το παιδί πιέσει το κουμπάκι (διακόπτη), το αυτοκίνητο άρχίζει να κινείται. Μόλις βγάλλει το χέρι του, το αυτοκίνητο στα-

ματάει. Όταν, έξ άλλου, σωθή ή μπαταρία δεν έχει παρά να την αλλάξει και να βάλει στη θέση της μία άλλη γεμάτη.

Κάτι παρόμοιο θα γίνεται και με τα ηλεκτρικά αυτοκίνητα τών μεγάλων. Κι' αυτά θα λειτουργούν με μπαταρίες, που θα τις έαναγεμίζουμε όπως όταν άδειάζουν.

Υπολογίστηκε ότι ένα μικρό αυτοκίνητο, τρέχοντας με ταχύτητα 50—55 χιλιομέτρων την ώρα, θα είχε μία άύτονομία 2 περίπου ώρων με γεμάτες τις μπαταρίες του, θα μπορούσε, δηλαδή, να τρέχει επί 2 ώρες συνεχώς, χωρίς να χρειαστεί να τις έαναγεμίσει, πράγμα που σημαίνει πως μέσα στην πόλη, με τα σταματήματα, την έλάτωση της ταχύτητας κτλ. θα μπορούσε να τρέχει όλοκληρη την ήμερα. Ή δαπάνη, έξ άλλου, θ' άνερχεται μόλις στα 2)5 της σημερινής.

Αλλά που θα γεμίζει το αυτοκίνητο τις μπαταρίες του;

Τα σημερινά αυτοκίνητα, όταν τελειώνη ή βενζίνη τους, πηγαίνουν στο παρτίριο κι' άγοράζουν καινούργια. Το ίδιο θα κάνουν και τα ηλεκτρικά αυτοκίνητα. Θα άνεφοδιάζονται με ηλεκτρικό ρεύμα από αυτόματους σταθμούς, που θα άντικαταστήσουν τα σημερινά παρτίρια βενζίνης.

Για να είναι εύκολότερος και άνετώτερος ο άνεφοδιασμός μέσα

στον αυτοκίνητο, θα άνεφοδιάζεται με ηλεκτρικό ρεύμα από ειδικές αυτόματες συσκευές, που θ' άνκαταστήσουν τα παρτίρια βενζίνης.

Το αυτοκίνητο θα άνεφοδιάζεται με ηλεκτρικό ρεύμα από ειδικές αυτόματες συσκευές, που θ' άνκαταστήσουν τα παρτίρια βενζίνης.

ζήσης. Ο αυτοκινητιστής δε θα βέβαια, ηλεκτρικό ρεύμα στην κορυφή ενός βουνού. Άλλα δε θα βάλει εκεί ούτε και βενζίνη.

Ύπαρχουν, έξ άλλου, μερικά σκέδια, υπό μελέτη άκόμη, που καθιστούν πεπιπτό τον άνεφοδιασμό αυτοκινήτων, άντίθετα, θα είναι πολύ άπλη, περίπου όπως κι' ένας άγιοβασιλιότικου παιχνιδιού κι' έπομένως όφνηότερη.

Κάθε 5 ήμέρες ένας έκατομμυριούχος

Το περίεργο φαινόμενο του Άμψούργου

ΕΙΝΑΙ παρρηγοστή ή τεραστία οικονομική άνάπτυξη, που πήρε ή Δυτική Γερμανία κατά τα μεταπολεμικά χρόνια, μ' όλες τις καταστροφές που είχε πάθει. Είναι γνωστό έπίσης ότι το Άμψούργο άποτελεί ένα μεγάλο διεθνές έμπορικό και βιομηχανικό κέντρο. Πάνω όλα αυτά, μοιάζει με άπληρο θαύμα το φαινόμενο που παρατηρείται εκεί κατά τα ποία τελευταία χρόνια. «Όπως έξαγεται από τις φορολογικές δηλώσεις, κάθε πέντε μέρες έξοφλούνται από Άμψούργο κι' ένας έκατομμύριος, σε μάρκα, φουσκά (1 έκατομμύριο μάρκα = 7)2 περίπου έκατομμύρια δολάρια). Πράγματι, έσθες φορολογικούς καλώς γινός του 1957 άνεφορτώνει 263 έκατομμύρια μάρκα. Ένα οι κατάλογοι του 1960 περιλαμβάνουν 470, δηλαδή 207 παραπάνω.

Ο Βίλλυ Σίλκερ ήν άλλοτε ύπάλληλος του ύπουργείου έξοτισμού του Ράιν. Όταν έγινε ή νομισματική μεταρρύθμιση του 1948, έρεθηκε χωρίς όστε ένα μάρκο στην ταξίτη. Έίπε, όμως, 30 νομίσματα ύπέρσεως και άνέλαυν πέντε. Έκαμε, λοιπόν, το έξής: Πήρε ένα μικρό όάνειο κι' άσπασε 1000 κιά κάρουνο από τις Ήνωμένες Πολιτείες. Αυτό το κάρουνο το έφερε στη Γερμανία και το μεταποίησε σε κιά. Το κιά το άπλάλαξε κατόπιν με 400 κιά γάλλες, που τα

πολύπω στους Άμερικανούς. Έτσι, κέρωσε ύπερεκαπλάσια γοητεία από όσα διέθεσε για την άγορά του άμερικανικού γαλιόθρακος και τί ίετα, ποίσι του σε κιά. Σήμερα, διευθύνει 15 έπισημανές.

Άλλο παράδειγμα: Ο Φρίτς Ή-δεν είχε ένα γραματοπώλειο με δύο ύπαλληλους το 1945. Την έπονη έκείνη, το Άμψούργο είχε καταστροφή κατά τα 53% από τους βομβαρδισμούς. Έτσι, οι δουλειές του Ήδεν πολλά πλάσσησαν. Έίπε τότε τί σκέψι να παρασκευάζη μονός του τα γραμμάτια που πουλούσε κι' έστειλε ένα μικρό έγγαστήριο. Αυτό το έγγαστήριο έγινε σήμερα ένα μεγάλο έργοστάσιο γραματοπώλειας, από τα καλύτερα της Δυτικής Γερμανίας.

Κάποιος άλλος, κατά την περίοδο της πείνας, που άπλώθηκε μετά τον πόλεμο στη Γερμανία, άσπασε από το κράτος μια μεγάλη έκταση κι' άρχισε να έμβοιάζει—τα άγρια άπωροφάρα βένια, που έρωκοναν εκεί και να τα κηλ ήμερα. Σήμερα είναι ένας από τους μεγαλύτερους παραγωγούς φρούτων της Δυτικής Γερμανίας.

Πολλοί άλλοι από τους σημερινούς έκατομμυριούχους του Άμψούργου έκινισαν από έμφοκατισμένης ή μι-κροπανηγματος. Άλλ' είχαν την έ-υπνοία και την πρωτοτυπία, που τους έκαναν πλούσιους.

Θα είναι άθρομβο, μικρά σε όγκο και οικονομικά

ματάει. Όταν, έξ άλλου, σωθή ή μπαταρία δεν έχει παρά να την αλλάξει και να βάλει στη θέση της μία άλλη γεμάτη.

Κάτι παρόμοιο θα γίνεται και με τα ηλεκτρικά αυτοκίνητα τών μεγάλων. Κι' αυτά θα λειτουργούν με μπαταρίες, που θα τις έαναγεμίζουμε όπως όταν άδειάζουν.

Υπολογίστηκε ότι ένα μικρό αυτοκίνητο, τρέχοντας με ταχύτητα 50—55 χιλιομέτρων την ώρα, θα είχε μία άύτονομία 2 περίπου ώρων με γεμάτες τις μπαταρίες του, θα μπορούσε, δηλαδή, να τρέχει επί 2 ώρες συνεχώς, χωρίς να χρειαστεί να τις έαναγεμίσει, πράγμα που σημαίνει πως μέσα στην πόλη, με τα σταματήματα, την έλάτωση της ταχύτητας κτλ. θα μπορούσε να τρέχει όλοκληρη την ήμερα. Ή δαπάνη, έξ άλλου, θ' άνερχεται μόλις στα 2)5 της σημερινής.

Αλλά που θα γεμίζει το αυτοκίνητο τις μπαταρίες του;

Τα σημερινά αυτοκίνητα, όταν τελειώνη ή βενζίνη τους, πηγαίνουν στο παρτίριο κι' άγοράζουν καινούργια. Το ίδιο θα κάνουν και τα ηλεκτρικά αυτοκίνητα. Θα άνεφοδιάζονται με ηλεκτρικό ρεύμα από αυτόματους σταθμούς, που θα άντικαταστήσουν τα σημερινά παρτίρια βενζίνης.

Για να είναι εύκολότερος και άνετώτερος ο άνεφοδιασμός μέσα

στον αυτοκίνητο, θα άνεφοδιάζεται με ηλεκτρικό ρεύμα από ειδικές αυτόματες συσκευές, που θ' άνκαταστήσουν τα παρτίρια βενζίνης.

Το αυτοκίνητο θα άνεφοδιάζεται με ηλεκτρικό ρεύμα από ειδικές αυτόματες συσκευές, που θ' άνκαταστήσουν τα παρτίρια βενζίνης.

ζήσης. Ο αυτοκινητιστής δε θα βέβαια, ηλεκτρικό ρεύμα στην κορυφή ενός βουνού. Άλλα δε θα βάλει εκεί ούτε και βενζίνη.

Ύπαρχουν, έξ άλλου, μερικά σκέδια, υπό μελέτη άκόμη, που καθιστούν πεπιπτό τον άνεφοδιασμό αυτοκινήτων, άντίθετα, θα είναι πολύ άπλη, περίπου όπως κι' ένας άγιοβασιλιότικου παιχνιδιού κι' έπομένως όφνηότερη.

Κάθε 5 ήμέρες ένας έκατομμυριούχος

Το περίεργο φαινόμενο του Άμψούργου

ΕΙΝΑΙ παρρηγοστή ή τεραστία οικονομική άνάπτυξη, που πήρε ή Δυτική Γερμανία κατά τα μεταπολεμικά χρόνια, μ' όλες τις καταστροφές που είχε πάθει. Είναι γνωστό έπίσης ότι το Άμψούργο άποτελεί ένα μεγάλο διεθνές έμπορικό και βιομηχανικό κέντρο. Πάνω όλα αυτά, μοιάζει με άπληρο θαύμα το φαινόμενο που παρατηρείται εκεί κατά τα ποία τελευταία χρόνια. «Όπως έξαγεται από τις φορολογικές δηλώσεις, κάθε πέντε μέρες έξοφλούνται από Άμψούργο κι' ένας έκατομμύριος, σε μάρκα, φουσκά (1 έκατομμύριο μάρκα = 7)2 περίπου έκατομμύρια δολάρια). Πράγματι, έσθες φορολογικούς καλώς γινός του 1957 άνεφορτώνει 263 έκατομμύρια μάρκα. Ένα οι κατάλογοι του 1960 περιλαμβάνουν 470, δηλαδή 207 παραπάνω.

Ο Βίλλυ Σίλκερ ήν άλλοτε ύπάλληλος του ύπουργείου έξοτισμού του Ράιν. Όταν έγινε ή νομισματική μεταρρύθμιση του 1948, έρεθηκε χωρίς όστε ένα μάρκο στην ταξίτη. Έίπε, όμως, 30 νομίσματα ύπέρσεως και άνέλαυν πέντε. Έκαμε, λοιπόν, το έξής: Πήρε ένα μικρό όάνειο κι' άσπασε 1000 κιά κάρουνο από τις Ήνωμένες Πολιτείες. Αυτό το κάρουνο το έφερε στη Γερμανία και το μεταποίησε σε κιά. Το κιά το άπλάλαξε κατόπιν με 400 κιά γάλλες, που τα

πολύπω στους Άμερικανούς. Έτσι, κέρωσε ύπερεκαπλάσια γοητεία από όσα διέθεσε για την άγορά του άμερικανικού γαλιόθρακος και τί ίετα, ποίσι του σε κιά. Σήμερα, διευθύνει 15 έπισημανές.

Άλλο παράδειγμα: Ο Φρίτς Ή-δεν είχε ένα γραματοπώλειο με δύο ύπαλληλους το 1945. Την έπονη έκείνη, το Άμψούργο είχε καταστροφή κατά τα 53% από τους βομβαρδισμούς. Έτσι, οι δουλειές του Ήδεν πολλά πλάσσησαν. Έίπε τότε τί σκέψι να παρασκευάζη μονός του τα γραμμάτια που πουλούσε κι' έστειλε ένα μικρό έγγαστήριο. Αυτό το έγγαστήριο έγινε σήμερα ένα μεγάλο έργοστάσιο γραματοπώλειας, από τα καλύτερα της Δυτικής Γερμανίας.

Κάποιος άλλος, κατά την περίοδο της πείνας, που άπλώθηκε μετά τον πόλεμο στη Γερμανία, άσπασε από το κράτος μια μεγάλη έκταση κι' άρχισε να έμβοιάζει—τα άγρια άπωροφάρα βένια, που έρωκοναν εκεί και να τα κηλ ήμερα. Σήμερα είναι ένας από τους μεγαλύτερους παραγωγούς φρούτων της Δυτικής Γερμανίας.

Πολλοί άλλοι από τους σημερινούς έκατομμυριούχους του Άμψούργου έκινισαν από έμφοκατισμένης ή μι-κροπανηγματος. Άλλ' είχαν την έ-υπνοία και την πρωτοτυπία, που τους έκαναν πλούσιους.

Κάποιος άλλος, κατά την περίοδο της πείνας, που άπλώθηκε μετά τον πόλεμο στη Γερμανία, άσπασε από το κράτος μια μεγάλη έκταση κι' άρχισε να έμβοιάζει—τα άγρια άπωροφάρα βένια, που έρωκοναν εκεί και να τα κηλ ήμερα. Σήμερα είναι ένας από τους μεγαλύτερους παραγωγούς φρούτων της Δυτικής Γερμανίας.

Πολλοί άλλοι από τους σημερινούς έκατομμυριούχους του Άμψούργου έκινισαν από έμφοκατισμένης ή μι-κροπανηγματος. Άλλ' είχαν την έ-υπνοία και την πρωτοτυπία, που τους έκαναν πλούσιους.

Κάποιος άλλος, κατά την περίοδο της πείνας, που άπλώθηκε μετά τον πόλεμο στη Γερμανία, άσπασε από το κράτος μια μεγάλη έκταση κι' άρχισε να έμβοιάζει—τα άγρια άπωροφάρα βένια, που έρωκοναν εκεί και να τα κηλ ήμερα. Σήμερα είναι ένας από τους μεγαλύτερους παραγωγούς φρούτων της Δυτικής Γερμανίας.

Πολλοί άλλοι από τους σημερινούς έκατομμυριούχους του Άμψούργου έκινισαν από έμφοκατισμένης ή μι-κροπανηγματος. Άλλ' είχαν την έ-υπνοία και την πρωτοτυπία, που τους έκαναν πλούσιους.

Κάποιος άλλος, κατά την περίοδο της πείνας, που άπλώθηκε μετά τον πόλεμο στη Γερμανία, άσπασε από το κράτος μια μεγάλη έκταση κι' άρχισε να έμβοιάζει—τα άγρια άπωροφάρα βένια, που έρωκοναν εκεί και να τα κηλ ήμερα. Σήμερα είναι ένας από τους μεγαλύτερους παραγωγούς φρούτων της Δυτικής Γερμανίας.

Πολλοί άλλοι από τους σημερινούς έκατομμυριούχους του Άμψούργου έκινισαν από έμφοκατισμένης ή μι-κροπανηγματος. Άλλ' είχαν την έ-υπνοία και την πρωτοτυπία, που τους έκαναν πλούσιους.

Κάποιος άλλος, κατά την περίοδο της πείνας, που άπλώθηκε μετά τον πόλεμο στη Γερμανία, άσπασε από το κράτος μια μεγάλη έκταση κι' άρχισε να έμβοιάζει—τα άγρια άπωροφάρα βένια, που έρωκοναν εκεί και να τα κηλ ήμερα. Σήμερα είναι ένας από τους μεγαλύτερους παραγωγούς φρούτων της Δυτικής Γερμανίας.

Πολλοί άλλοι από τους σημερινούς έκατομμυριούχους του Άμψούργου έκινισαν από έμφοκατισμένης ή μι-κροπανηγματος. Άλλ' είχαν την έ-υπνοία και την πρωτοτυπία, που τους έκαναν πλούσιους.

Κάποιος άλλος, κατά την περίοδο της πείνας, που άπλώθηκε μετά τον πόλεμο στη Γερμανία, άσπασε από το κράτος μια μεγάλη έκταση κι' άρχ

Ο Πάτ Γκλόβερ άναμεσα σε μερικές από τις 3.000 κοπέλλες, που έζησαν το νραείο του.

6.000 άζητητα MANNEKEN ΚΑΙ ΦΩΤΟΜΟΝΤΕΛΛΑ

Τό Λονδίνο από «παράδεισο», πού ήταν άλλοτε γι' αυτά έγινε σήμερα κόλαση!

ΕΞΗ χιλιάδες κορίτσια, πού έχουν έρθει στο Λονδίνο από κάθε γωνία της Άγγλιας, άλλα και πολλές μεταξύ τους από χώρες της Κοινοπολιτείας ή της ηπειρωτικής Ευρώπης, αντιμετώπιζουν τώρα το δραματικό πρόβλημα ή να συμβιβασθούν με μία τυχόν έντελως διαφορετική από εκείνη, που λογάραζαν, ή να ξαναγυρίσουν άδοχα εκεί απ' όπου ξεκίνησαν.

Όλα αυτά τα κορίτσια προσελκύστηκαν στο Λονδίνο από μία φημη, πού ανταποκρινόταν απόλυτα στην πραγματικότητα, όταν δημιουργήθηκε άλλα έχει πάψει από καιρό πιά να την εκφράζει: τη φημη πως ή βρεταννική πρωτεύουσα είναι ο παραδεισος των μαυγκεν και των φωτομοντέλων.

Όσο πόνι από ένα χρόνο άκόμη, ένα κορίτσι, όταν ήταν άποστολο και καλοθαλυμένο, μπορούσε να ξεκινήσει για το Λονδίνο με την σιγουρία πως θα έκανε εκεί την τύχη του. Η ζήτηση μανκεν και φωτομοντέλων ήταν τεραστιά, ή πρόσκληση εύκολοτερη και οι άμοιβές ύψηλότερες παρά σε κάθε άλλη πρωτεύουσα του κόσμου. Για μερικά μόλις λίρες, κορίτσια πού άρχισαν άγνωστα και άσημα αυτή την καριέρα, ριχόταν μέσα σε μέρες σε μέρες σε μέρες, ή εύνοια της τύχης στήριζε άληθινα σκανδαλώδης. Η Σούζυ Πάρκερ έστρεψε να κερδίσει σάν μανκεν 500 δολάρια - 15.000 δρ. - την εβδομάδα και έπειτα έγινε σάο.

Η όμοια Κάμπελ Ουάιττα έγινε σάο, τον βαρύνον τον Τύσον. Η Σάντρα Πάωλ, φωτομοντέλο από τα έλκυστικά, πού και πού καλοήλπιαν, πού τον Λονδίνου, παντρεύτηκε τον άνεψο του Βορ ταννού ύπουανού των Έξωτερικών. Δύο άκόμη φωτομοντέλα υπήκαν στην άγκαρδία και το όνομα ή μία του δούκα του Ράτλαντ και ή άλλη του κόμπος του Ντάκας!

Με τέτοιες προϋποθέσεις πώς να μην άποκτήσει το Λονδίνο τη φημη ενός άληθινού παραδείσου για τα μανκεν και τα φωτομοντέλα; Και πώς να μην όνειρεύεται κάθε κορίτσι μία καριέρα, πού εξασφάλιζε τόσο πλουτοπώσοες άμοιβές, με ένδεκαήμερη κατάληξη τον τίτλο της δούκισσας ή της κόμισσας;

Έτσι, το Λονδίνο έγινε ένας πανί. σχυρος μαγνήτης για την φαντασία των κοριτσιών - σκεδόν, ένα δεύτερο Χόλλυγουντ! - κι' άρχ'ξε μία άβυσσος προσέλευσι ύποψιφίων μανκεν και φωτομοντέλων, τόσο άπο τη ξέσωτερική της χώρας όσο κι' από το έσωτερικό. Άπό την Ευρώπη μόνο-ύπολογίστηκε-έστα, ναν έκαστο κορίτσια, κατ' μέσον δρο, τον μήνα, όλα με την σιγουρία πως δε θα είχαν τάρτα να κτυπήσουν την πόρτα του Πάτ Γκλόβερ, πού διευθύνει

το μεγαλύτερο από τα πρακτορεία μανκεν και φωτομοντέλων, για να κάνουν την τύχη τους.

Όπως καταλαβαίνει εύως κανείς, μία τέτοια ύπερπροσφορά, ήταν έπόμενο να ύπερκαλύψει και ο γάμος να εξασανισσάσθαι. Τά κορίτσια, τα κορίτσια, για να προσληφθή μία καινούργια, έγιναν πιο άυστορα και πιο δύσκολα. Και οι άμοιβές, με τον σκληρό ανταγωνισμό πού άρχισε να δημιουργήται, γινόντουσαν ολοένα μικρότερες. Έτσι, άχι μόνον άσες πρωτόταξαν στο Λονδίνο δοκιμάζαν μία άποφύτευση, πού δεν την περιμεναν, άν δεν ήταν κτυπητές καλλονές ή προικισμένες με άληθινά εξαιρετ ή νοσηρία και καρί, άλλα και άσες είχαν δημιουργήσει κιάλας μία καριέρα άντιμετώπιζαν τον κίνδυνο να την παρατήσουν και ν' αλλάζουν επάγγελμα.

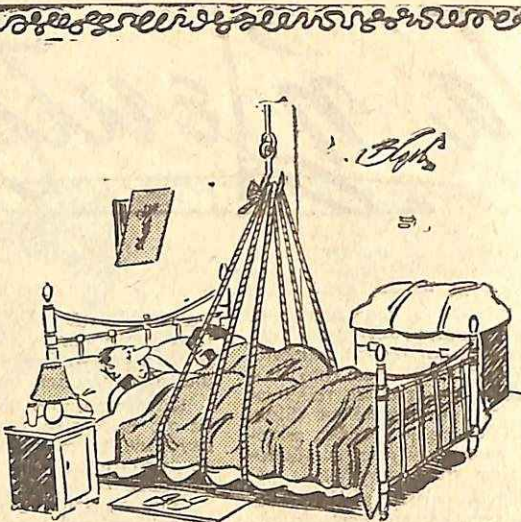
Φωτομοντέλα, πού άλλοτε τα καλούσαν για να ποζάρουν τρεις ή τέσσερις φορές την εβδομάδα, σήμερα τα θεωρούν άν εύνοια της τύχης άν πάρουν δύο τηλεφώνημα για δουλειά στο διάστημα ενός μηνός! Βέβαια, ύπαρχουν άκόμη φωτομοντέλα, πού πληρώνονται με 700 δολάρια την ώρα κάθε φορά πού θα τα καλέσουν να ποζάρουν. Άυτές, όμως, είναι μετρομενές στα δάκτυλα, ένν οι περισσότερες παίρνουν λιγώτερα από τα μισά και χρησιμοποιούνται, έπιπλέον, τόσο άπάνια, ώστε τα κέρδη από το επάγγελμα να μην έπασκουν για να τις συντηρήσουν και να βρίσκονται ύποχρεωμένες να τόν καταλείψουν για να αναζητήσουν μία θέσι πωλητριάς σε κατάστημα ή δακτυλογράφου.

Άκόμη κι' αυτός ο Πάτ Γκλόβερ, πού άλλοτε εύρισκε άμέσως δουλειά στην πρώτη ύοροφη κοπέλλα, πού θα του τη ζητούσε, άρνείται να προσφέρει τις ύπηρεσίες του στις καινούργιες, άν δεν είναι προικισμένες με έντελως άσυνήθιστα χαρίσματα. Στις άλλες δηλώνει πως το πρακτορείο του πασχε' από ύπερκόροση - πράγμα άληθινό, άλλωστε, γιατί οι κοπέλλες πού άντικουν στη «δύναμη» του ξεπερνούν πιά τις 3.000! Πάντως, ο ίδιος ο Γκλόβερ είναι ο μόνος πού δεν παραπονιέται για την κρίση. Γιατί από κάθε κοπέλλα, πού στέλνει σ' ένα φωτογραφικό στούντιο ή σ' έναν οίκο μόδας, για δοητη κό, έκτακτο μανκεν, παίρνει τα 10% από την άμοιβή της, χωρίς απ' όσα ζητάει για την «έκπαίδευσή» της, πού κρατάει συνήθως δυο ή τρεις βδομάδες. Έτσι, όσο κι' άν έχει πέσει το έπιπεδο των άμοιβών για τα μανκεν και τα φωτομοντέλα, ο Γκλόβερ εξακολουθεί να συνκαταλέγεται πάντα άνάμεσα στους πλουσιώτερους έπιχειρηματίες του Ήνωμένου Βασιλείου.

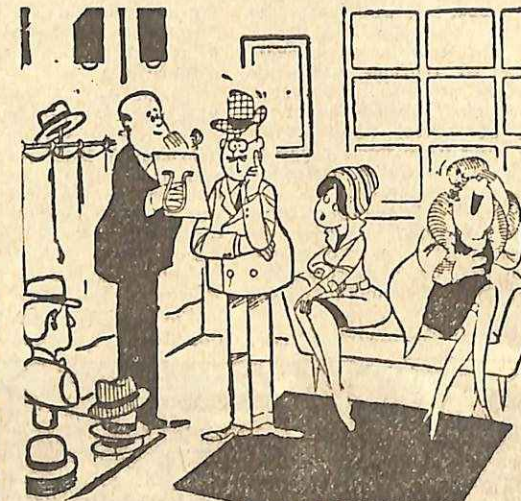
Μα και για τα κορίτσια, πού βρίσκονται γραμμένα στους καταλόγους του πανίσχυρου πρακτορείου και πού έχουν πώς δεν κινδυνεύουν τουλάχιστον να μείνουν έντελως άνεργα, όπως οι άλλες, οι... έλεύθερες σκευετρίες του επαγγέλματος, ή κατάστασι δεν είναι όλοιο ρόδινη. Γιατί κι' αυτά άκόμη πού παύουν, δε μπορούν να λογαριασθούν σάν καδρά κέρδους. Ο Γκλόβερ άπαιτεί από αυτές να έχουν πλούσια κεραιτορύμια, απόλυτα σύμφωνά με τη μόδα, να είναι πάντα κτενισμένες της ώρας, για την περιήγηση, πού θα τις χρειαστούν την τελευταία στιγμή, και να έχουν τηλεφώνω, για να μωρή να τις είδοποιή, όταν παρουσιασθή δουλειά. Όλα αυτά σημαίνουν έξοδα, πού άφαιρούν ένα σημαντικό ποσοστό.

Οι μόνες, πού μπορούν να μένουν άκόμη εύχαριστημένες από την τύχη τους, είναι άσες άκουν άποφύτσει άπό σχολή νά μανκεν, με εξασφαλισμένο έτοι ένα σημαντικό πλεονέκτημα άπέναντι στις άλλες τις «ερασιτέχνιδες». Η φοίτησι σε μία από τις σχολές αυτές διαρκεί τέσσερις βδομάδες, άν μία κοπέλλα έχη την ευχέρεια να παρακολουθή τα καθημερινά πρώην «κούρα», ή έξη βδομάδες, άν παρκαλουθή τα βραδύνα, πού γίνονται τρεις φορές την εβδομάδα. Έπιπλέον, πρέπει να πληρώσει και διδάκτρα, γύρω στις 1500 ως 2000 δολάρια.

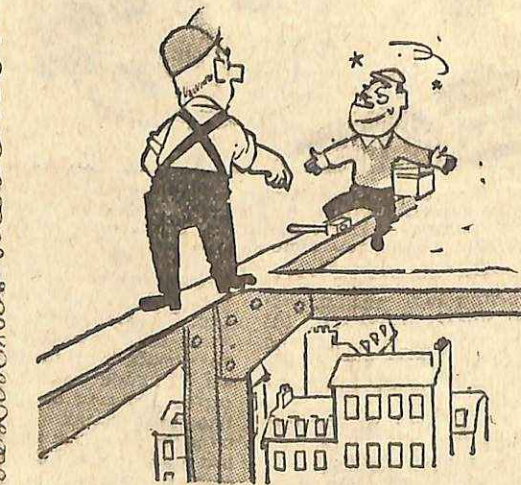
Οι άπόφοιτοι των σχολών αυτών φτάνουν να κερδίζουν 7.000 δολάρια τον μήνα. Ύπαρχουν, όμως, και οι «νεκροί» μήνες, όταν δεν γίνονται έπιδείξεις νέων μοντέλων, όποτε τα κέρδη τους περιορίζονται στο έλάχιστο. Όσο για περιπτώσεις, άν έκείνες της Σούζυ Πάρκερ, πού το σύνολο των άμοιβών της ξεπερνάει τις 60.000 δρ. το μήνα, τα σημερινά μανκεν του Λονδίνου δεν τολκουν ούτε να τις άγειρευτούν. Καθώς, έπισης, έχουν πάψει και να έλπιζουν σε γάμους με μέλη της άγγλικής άριστοκρατίας, πού δεν συνκινούνται πιά από τα μανκεν και τα φωτομοντέλα, όπως πριν από ένα ή δυο χρόνια.

—Νά δούμε, Κλεάνθη, πότε θ' άποφασίσεις να μου δώσης λεπτά για να διορθώσουμε το σομεί!... (Τού Β. Χριστοδουλίου)

— Μία και βρίσκεις πώς ή μαμά μου δε γελάει συχνά. Άλέκο, να πάωσ αυτό το καπέλλο!...

— Δέ σου είπα πως δε θέλω να έρκεσαι μεθυσμένος στη δουλειά σου; — Ναι, άλλ' άν δεν κοπανήσω δυο τρία ποτηράκια, δεν έχω το κουράγιο να σκαρφαλώσω εδώ πάνω!...

Καινούργιες ΤΡΟΦΕΣ

Μελίσσες πτηνάντζες και κονσέρβες με μυρμηγκια και ακρίδες

ΤΙ θα λέγατε για μία κονσέρβα με νεαρές μελίσσες πτηνάντζες; Ή για μία άλλη με μυρμηγκια και ακρίδες; Ή άκόμη για ένα παρασκευασμα από βραστό... ποντικό;

Θά νομίζετε ίσως ότι πρόκειται γι' άστείο. Κι' όμως... Όλες αυτές οι κονσέρβες και πολλές άλλες άκούη τις εξωφρενικές προσφέρονται από άμερικανικά καταστήματα τροφίμων, από όπου διακτενούνται σιγά-σιγά και στην Ευρώπη.

Ή κονσέρβα με το βρασμένο ποντικό π. χ. πουλιέται στο Παρίσι άντι 110 περίπου δολαρίων και φαίνεται πως οι άνοραστές δε λείπουν!

Για μία χώρα όπως ή Έλλάδα, όπου όλα τα τρόφιμα έρχονται κατ' εύθειαν από την παραγωγή στην καταναλωσι κι' όπου μωρούμε να τα τρώμε νωπά, όλα αυτά τα πράγματα φονίζουν άκατανόητα. Άλλα στις Ήνωμένες Πολιτείες όλα τα είδη προσφέρονται σε κονσέρβες. Έτσι, χρειάστηκε να κατασκευαστή ή έπιστημη με τη βιομηχανία των τροφίμων. Κι' οι έπιστήμονες είναι άνθρωποι χωρίς προλήψεις. Δέ μπορούν π. χ. να καταλάβουν πού ή διαφορά μπορεί να ύπαρξη άνάμεσα σ' ένα χοίρο και σ' ένα ποντίκι ή ένα κουνέλι. Κι' άλλωστε, ή άποσιείωση είναι ικανή να εξαφανισή κάθε ίκνος άκαθαρσίας ή μολύνσεως. Έπεξέτιναι, λοιπόν, τον κύκλο των έρευνών τους σε ούσιες του ζωικού ή του φυτικού βασιλείου, πού μάς φαίνονται έπιδασητικές. Και παρασκευάζουν φαγητά πού δεν είναι χειρότερα από πολλά άλλα. Μερικά απ' αυτά, μάάλιστα, σίναται πως είναι νόστιμα.

Πρόπει να σημειωθεί ότι, ως το 1950, οι κονσέρβες πού προσφέρονταν στα άμερικανικά καταστήματα τροφίμων άνερχονταν σε 1.500. Ο αριθμός τους έχει ξεπεράσει σήμερα τις 6.000. Και σ' αυτές προστίθενται διαρκώς νέες.

Θά ρωτήσετε: Γιατί πρέπει αυτά τα τρόφιμα να έρθουν στην Ευρώπη; Ήδω, όμως, μπαίνει στη μέση ο άνομισμός. Ένα πιάτο φασόλια μάς φαίνεται μία τροφή κατώτερης ποιότητας, βρεσιά και για κοντρολερμένους ανθρώπους. Ένώ μία άμερικανική κονσέρβα με φασόλια είναι μία τροφή πολυτελείας.

Οι Γάλλοι π. χ. παραπονιούνται ότι ή «λασπη» πού περιέχεται μέσα στις άμερικανικές κονσέρβες σούπας τείνει ν' αντικαταστήσει τη νευροτικότατη γαλλική σούπα. Σ' αυτή την προσπάσι συντελεί ίσως κι' ή διαφορά στο χρόνο της παρασκευής. Μία γαλλική σούπα να γινή όπως πρέπει απαιτεί ώρες, χωρίς να λογαριασμού ότι ή νοικοκυρά πρέπει να πάη στην αγορά για να ψάψι, σ' με ποσότητα τα υλικά πού της χρειάζονται. Ένώ μία άμερικανική σούπα έτοιμάζεται σε έλάχιστα λεπτά.

Άλλ' όλα τα παρασκευάσματα της άμερ κανικής βιομηχανίας τροφίμων δεν είναι τόσο άξιοβληπτα όσο αυτά για τα οποία μιλάμε. Μερικά άλλα είναι άξιοβληπα και πολύ πρακτικά, για ανθρώπους πάντα πού βιάζονται και πού δε θέλουν παύα να πάρουν τις θερμίδες τους, άδιαφορώντας για τη γεύσι.

Στην κατηγορία αυτή άνήκουν οι μικροκαψούλες. Ή πρωτοτυπία τους συνίσταται στο έξης: Ένα ύντρο προζόνι, π. χ. νάλα ή κρέμα, μετασχηματίζεται σε σκόνη με μία ειδική μέθοδο έτσι ώστε να διατηρηόλο του το λίπος. Αυτή τη σκόνη, διαλύοντας την σε νερό, μπορούμε κατόπιν να την μετατρέβουμε σε νάλα ή κρέμα.

Ίδιαίτερη κατηγορία αποτελούν έξέ άλλου, οι άφωδωστικές τροφές. Οι περισσότερες φυσικές τροφές περιέχουν νερό, πού όταν έλλείπει, άφωδώνεται. Άν άφωδώνουμε αυτό το νερό, έκείνο πού θ' άπομείνη, δηλαδή το χρήσιμο μέρος, θα είναι έλάχιστο.

Γιατί να βάζουμε μέσα μας τόσο νερό; άναρωτήθηκαν οι Άμερικανοί έπιστήμονες. Έπινόησαν, λοιπόν, μεθόδους, πού τους έπιτρέπουν να βιάζουν από τις άφωδωσες τροφές όλο σκεδόν το νερό, πού περιέχουν και να κρατάνε μόνο το χρήσιμο μέρος.

Ή μέθοδος της άφωδωσσεως, όμως, έχει ένα εσδαωστό μειονέκτημα. Ή άφωδωσμένη τροφή, διατηρεί όλα τα στοιχεία, τις βιταμίνες, τα μεταλλικά άλατα, τα ένζυμα της κτλ. Άλλα χάνει τελείως τη γεύσι της. Γι' αυτό, όμως, πού θέλουν μόνο να πάρουν τις άπαραίτητες θερμίδες, αυτό το πράγμα μπορεί να μην έχη σημασία. Οι Άμερικανοί έπιστήμονες μελετούν, βέβαια, διάφορους τρόπους για να ξαναδώσουν στις άφωδωσμένες τροφές τη γεύσι τους, άλλ' ως σήμερα δεν πέτυχαν τίποτα το άξιοβλο.

Άξιοβλο, έξ άλλου, είναι ή μέθοδος της τοποθέτησε του προζόντος μέσα σε άσπικτικά κουτιά. Στις συντηρημένες κονσέρβες, οι τροφές ύφιστανται ένα τελευταίο βράσιμο μέσα στο ίδιο το κουτί, για να εξολοθρευθούν όλοι οι μικροοργανισμοί, πού, χωρίς αυτή την προφύλαξη, θά μπορούσαν να τις άλλοιώσουν. Με την άσπικτική μέθοδο, τουναντίον, γίνεται το έξης: Προτού ή τροφή τοποθετηθή μέσα στο κουτί, ύποβάλλεται σ' ένα βράσιμο σε θερμοκρασία 105 βαθμών. Ψύχεται κατόπιν άμέσως και τοποθετείται μέσα στο κουτί πού έχουν άποστειρωθή με τον άτμο του βρασίσματος. Με τον τρόπο αυτό, ή κονσέρβα διατηρεί περισσότερο τη θρεπτική της αξία, άλλα παρουσιάζει και πάλι το μειονέκτημα πού σπυσιώσαμε και παραπάνω, κάνει δηλαδή τη γεύσι της.

Οι Άμερικανοί χρησιμοποιούν επίσης τους ύπερψυχους για να κάνουν το κρέας πιο τρυφερό, σε τρόπο πού να μωρή να το φάη ένα νήπιό ή ένας νέσος χωρίς δόνησι. Το κρέας μεταβάλλεται έτσι σ' ένα είδος ζυμα, πού δεν διαφέρει και πολύ από μία κρέμα.

Όπως είπαμε, όλοι αυτοί οι τρόποι παρουσιάζουν το ίδιο μειονέκτημα: στερών την τροφή από τη φυσική γεύσι της. Άλλ' οι Άμερικανοί έπιστήμονες σκεπτόνται ν' αναπληρώσουν αυτή την έλλειψι με την προσθήκη συνθετικών παρασκευασμάτων, πού θά κάνουν το άνεστο κρέας να έχη γεύσι και όσημ κρέαςος και τον άνεστο κυλό της πατάτας να έχη έπίσης γεύσι και όσημ πατάτας. Έτσι, θά μωσουν να ίκανοποιηθούν οι άπαιτητικοί.

Ή ψυχολογία του γάμου

ΤΗ Νίνα, την πρωτογνώρισα στο τρόλλεϋ. Μεσημέρι, συνωστισμός, καναδάκι, φασαρία τα συντηρημένα. Κουκλα ή Νίνα, χαριτωμένο πλάσμα, ζωηρό, πεταχτό, πικάντικο, πιπεράτο, καμπυλωφαρικό και τα τοιαύτα, μ' έκανε αυτοστιγμεί να γυρίσω στο μεσάφιμα και να νομίζω πως είμαι σιδηρόφρακτος ίππότης.

Άπλωσα τις χερούκλες μου, έπεσπάρησα όλη μου τη δύναμη και την άθλητικότητά μου και περιέφραξα την εύβραστη κομψότητα της με τα σιδερένια μπράτσα μου, σπρώχνοντας και κλωτώντας και ριχνοντας κάτω απ' τη σκαλα μερικούς, για να περάσει το «κορίτσι» άνετα κι' άνενδύχλητα.

Έκανα και το μικροεπεισόδιό μου, μ' ένα άτυχ ή νερό σά φοιτηάκο, σάν ύπαλληλάκο πού δεν έφταιγε σε τίποτα.

— Πάρεσε, κλάδι! — Έπεσε άπάνω μου έσοπνίδα! — Πάρεσε ό άνδρωπος; — Ένώ, κύριε!

— Έσύ, ναι! Πρόδωτα έδωσκες; Δέν έχεις ξαναμνή σε λεωφορείο;

Δέ μίλησε το παιδί. Ένώ ξανά, πλωσα τις χερούκλες μου για να δημιουργήσω παροφυλακτική άποστασι πείσι του νηπτευτικού εσοπνιδίου, πού μου χαμογέλασε. Ένωίωσα μεγάλη εύδαιμονία! Χαμογέλασα κι' έγώ. Την ώρα πού έπρόκειτο να κατέβη, προπορεύθηκα, και δούλεψα με τους άγκυθους. Άνοιξα το διαδρομιο-σύσκαλ-και το κορίτσι διήλθε άλώδη το! Μωρουρίζανε και βλαστημάνε βέβαια, άλλα ή δουλειά μας είχε γίνει. Κατέβηκα πρώτος και της έτεινα το χέρι. Τόπισσε!

Τη συνάντησα, έμαθα πως λέγεται, πού καθετα, πού έσνάτσαται

ΕΥΕΥΜΗ Ιστοριούλα

κι' από την άλλη μέρα, την έσπιν, να στη γωνία την ώρα πού σκούσε άπ' το νραείο της και τη συνώδεα κανονικά. Στην άρχη, μού φαίνεται, με ήθελε για γάμη την προσαρία μου στο τρόλλεϋ. Άλλα σιγά-σιγά, δέχτηκε να πάμε και στο σινεμά, να φάμε και πσάτο, να ήμερουμε και ύπνο και τή σιδηρία μου συνήτως και θέριε κι' νόμορα πως πρέπει πιά ή μοιραία στιγμή!

— Νίνα, μ' άγαπή τρελλά! — Τι; Δέ μού είκες πη τίποτα! — Σού το λέω τώρα! — Σοβαρά μου τό λές; — Σοβαρώτατα! — Ά, τον καμμένο! — Μά λυπάσαι; — Πολύ! — Γιατί; Μόνο τον οίκτο σου προκαλώ; Δέ μπορεί δηλαδή να με συμπαθήσει κι' έσύ; — Μά δεν είπ' αυτό πού με κάνει να σε λυπάμαι. — Άλλά ποί; — Ένας έρωτας, μία σοβαρή άντηψη και ριχνοντας κάτω απ' τη σκαλα μερικούς, για να περάσει το «κορίτσι» άνετα κι' άνενδύχλητα.

— Να!, όπως είναι. Δέν τό άμωσθήτω. Ένας τέτοιος έρωτας όμως, έξέρεις πού καταλήγει. — Στο νάου. — Άκριβώς! Γι' αυτό σε λυπάμαι.

— Γιατί δε θά δέχτηκε; — Όχι, ένώ θά δέχτώ! Άλλά έσύ τί θά πάθεις! — Χιούμορ κανείς Νίνα; Σε τέτοια ποδάρη στιγμή!

— Δέν κάνω χιούμορ καθόλου! Μιλό σοδαωστικά, Ένώ, κορούς μου, είμαι νευρική, άπότομη, ένοήτοια, ιδιότροπη, τεμπέλα, παράξενη νκνιόνια, άπαιτητική, σε λοκοήματα, έλασρόμυαλα, κοτατκό, άτακτα, φεύτρα...

— Άστείευσαι κοριτσιένε! — Καθόλου! Σε προειδοποιώ! Και δέν έπρόκειτο να σου φερθώ τόσο τσιμιά! Μη! Ψάχνω άκριβώς για το «θύμα» πού θά με κοκκυνώ λωθή. Άλλά, δέν ήθελα να είσαι έσύ, καυμένη Τάκη! Γίναμε ελ και οι συμπαθήσα και δε θέλω να πάθης τέτοια λακταρία, να καταστρέψης τη ζωή σου... Κατάλαβε; Βρες κανένα νηυστό σου... κανένα έχρόο σου... κανένα πού να μην τον κωνεύσει!

— Κοσμενέσαι πώς; — Σού άναμ' αυτή την έντύπωσι! — Για να είσαι ελκινόνια όκω! — Έ, λοιπόν; — Έπει' όπ' όλα αυτά έλπιζω να μην έπιμηνς. — Έπιμεν! — Σκέψου το καλύτερα και μού λέσ αύριο.

Τό σκέφτηκα. Τι να σκεφτώ! Κι' «άβρο» και «μεθύριο» κι' «άν τεμπαύσιο» και κάθε μέρα έπ' ένα μίνα συνέχεια. Τό σκεπτόμου να και κατέληνα πάντα στην ίδια άπάντησι:

— Έπιμεν! — Έ, είσαι άξιος της τύχης σου, μού είπς ή Νίνα. Έλα τότε στον πατέρα μου και ζήτησε με!

Τό είπα και σε κατ' ήλινος και νελάσαγε.

Ψέμματα σου λέει καυμένη! Πλάκα σπάει! Είναι δυνατόν ένα κορίτσι να παρουσιάζη τον έαυτό του, σάν το πιο έλαινό πλάσμα του κόσμου και να διακνη τους γαμπαρούς;

«Ασφαλός όκω» είπα κι' ένώ, Τόλενε ή Λονκιά! Τι «κλόνη»! Τό σινεμάς κομναλέα. Ή Νίνα ήθελε, σίναται, να δοκιμάσει με, και ποίος σινεμάς τυφλόπτος ή μωνα μαζή τις έσπευμένες.

Και την άλλη μέρα «σπύθηκα» και παρουσιάστηκα στο μπαλάκι. Κόννησε το κεφάλι του, με σπύθησε!

— Τό σκέφτηκες καλά, παιδί μου; — Μάλιστα κύριε Παπασοπού, πούλε.

— Τη Νίνα θά πάσεις; — Μάλιστα, τη Νίνα. — Σε λυπάμαι δέν μπορεί! — Γιατί;

— Θα γίνει ο δυστυχέστερος σύζυγος του κόσμου! Σαν τίμιος άνθρωπος, θέλω να σε προσειποήσω!

Τα χρειάστηκα, πρόστινής. Άλλα λογικά κι' αρκετά εύστοχα όπως είμαι, θάρκα εντός δευτερολέπτου την έξηγηση. (Αυτοί δοκιμάζουν το ναύρω) είπα (να δουν πόσο τρελά είν' ερωτεύμενος).

— Έμένα δε με νοιάζει, κ. Παπαδοπούλε, όληωσα. Ότι νάηαι ή Νίνα, έγω τί θέλω.

— Τότε... (κινεί τας χείρας μου)! άπάντως ο μέλλων πεθερός μου.

Και σ' ένα μήνα ένιν' ό νόμος.

Ό,τι και να σ' έρω, βρε παιδιά, δε θα μπορέσω να δώσω ούτε (ώκράν εικόνα) πραγματικόποτος. Ο νλαφυρότερος και παροστατικώτερος κάλαμος δέν είναι είς θέσιν να περιγράψη την ευτυχία της ζωής μου! Η Νίνα, βέβαια, δε μου κάνει όλα μου τα χατήρια. (Σίκω-σίκω) — (κάτος — κάτος) είμ' ένύ. Στερεοτύπως, λέω αυτή π' φράσι.

— Ναι, Νίνα μου, ναι άνάπη μου! Όπως θέλει το μυρό μου, ό,τι θέλεις έσύ χρυσό μου!

Τ'ς δίνω όλα μου τα λεπτά αυτή διαχειρίζεται τα πάντα — τα ζοδεύει όπως τις άρέσει, π'α με μόνο εκεί που τις άρέσει, κάνουμε παρέα μόνο υ' αυτούς που τις άρέσουν, κι' ένύ, φυσικά, άν θυώση και δώδη την υπέρβια ό'α κάνω τις δουλειές του σπιτιού και, ό'α προσπαθώ να μην αισθανθώ πως τις έλεγε τίποτα. Την π'άνουν λίγο τα νευράκια της, σπαζει κανένα πιπό ή βάζο — μιά φορά μόνο με πήρε στο κεφάλι, μάλλον επίπολεια — αλλά μόλις τις ποστεινώ να ντυθώ να θνύω και να πάμε όπου θέλει, κ'αμάρει άμέσως τό χρυσό μου!

Αυτή είναι ή κατάστασι! Δέν είναι ή δ'α και τίποτα τρουερό! Έτσι που μου τα είχον παραστήσει, έρωσα π'ας ό' αντιμετώπιζε την κόλασι!... Ότι ό'α μούκανε, τό «βίο άβίωτο» ποι' λένε. Άλλά, μ'ιά! Τό μόνο (συννεφάκι) στην ευτυχία μου, είναι που λείπει π'α ές ώρας από τό σπιτί και δέν έπιτρέπει να της κανω έλεγχον νιατί τό θεωρεί προσβολή. Γυναι, κείες ιδιοτροπίες, Παραθέτω κι' ένύ, Στό κάτω-κάτω της νοσοφεί, άμα είναι ν' άπατήσι ή να, ναίκα σου, τί κάνω τις ώρες που παύει σ'η μωρίστρα ή σ'όν όδοντο νιατόρ της. Βλάδες είμαστε τώρα να κάνουμε πως τις έλέγχουμε: Έτσι δέν είναι!

ΕΥΨΙΛΟΝ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Γωνία: 'Ακαδημίας και Χαριλάου
Τρικόπη 18. Τηλέφωνο 620-666
Δέχεται 5 — 8.

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ

ΚΟΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΟΔΥΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ άναγνώστωι

Επιστολή άναγνώστωι
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΟΛΙΝΑΚΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΤΑ ΡΥΤΙΔΕΣ — ΑΚΕΡΕΣ
ΠΟΡΥΣΕ — ΠΛΑΑΣΡΟΗ — ΤΡΙΧΟΠΟΡΕ
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣΕ ΡΙΛΑΝΤΑ

Κ. ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ —
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ,

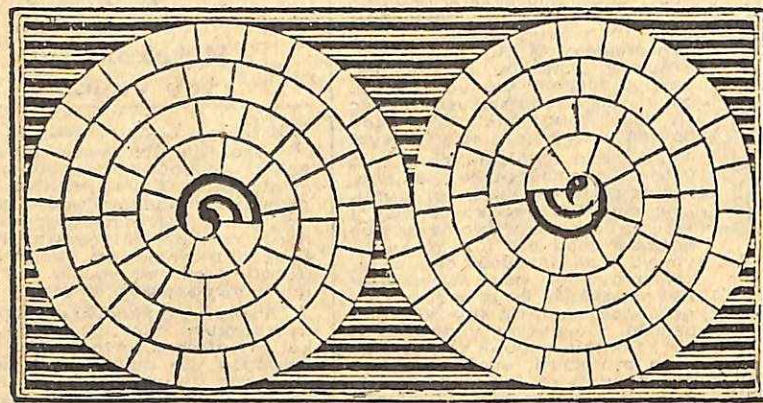
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

*Αγορών 98 — Αμφιλοχίας 1
Δέχεται καθ' έκάστην 10—12 και 5—9
έσ και επί συνελεύσει.
Τηλέφωνο 810-760.

Γιά μικρούς

Διπλός κεχλίας

Εκκινώντας από τό κέντρο του άριστερόυ κοχλίας, θα συμπληρώσετε τό σχέδιό μας με λέξεις, των οποίων σ'ας δίνουμε π'ό κάτω τις σημασίες. 'Αν ό'οιτε τί σωστή λύσι, τότε, διαβάζοντας τα γράμματα άποσποφός, δηλαδή με άφειτρία τό κέντρο του δεξιού κοχλίας, θα συμπληρώσετε νέες λέξεις, των οποίων επίσης σ'ας δίνουμε τις σημασίες.

Ο αριθμός μέσα σε παρενθεσι, που βρίσκεται στό τέλος της κάθε έξηγησης, αντιπροσωπεύει τον αριθμό των γραμμάτων της κάθε ζητούμενης λέξης.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

- 1) Δεντροφυτέμενες έκτάσεις (4).
- 2) 'Ανεξάρτητο κράτος των Β.Δ. 'Ινδιών (5).
- 3) 'Εκπληξι άναμικη με άσπιβόλια (6).
- 4) Χρησιμοποιείται από τους κομμωτές, γιά να διατηρούν τα μόντεραν γενειάματα (3).
- 5) Θεός των άρχαίων (4).
- 6) Πηγαίνει με τα πόδια από ένα σημείο σε άλλο μακρινό (9).
- 7) Άστρο (2).
- 8) Προσελκύει τα ψάρια (7).
- 9) Οι γυναικές αυτές κατοικούν σ' ένα έλληνικό νησί (6).
- 10) Συνομοσπείθα βασιανών (7).
- 11) Τό μικρό όνομα γόττης της όθνης (3).
- 12) Έδρα διωνύμου έπαρχίας της Κεφαλληνίας (4).
- 13) Θρησκευτική άρχιεργία, που ε'η σήμερα εξόριστος (10).
- 14) Στενό δρομάκι της... Σιωνής (6).
- 15) Άντον...: Θα σ'ας θυμίσω τον «ζον άνθρωπο» (5).
- 16) Καταστρέφει τα ρούχα μας (3).
- 17) Ζάν...: ό νόμος της γαλλικής όθνης (5).
- 18) Σορίζει (4).
- 19) Άσθονεί στό στόμα μας (6).
- 20) Τουφερός, μολάκος (6).
- 21) Ουδανάμπεπτος τροφή (5).
- 22) Ζακυνθινός ποιήτης (7).
- 23) ...Μινέο: άστέρι του άμερικανικού κινηματογράφου (3).

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΔΕΞΙΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

- 1) Ό κάουμπού τό χρησιμοποιεί με μαεστρία (5).
- 2) Προστατεύει λιμάνια (5).
- 3) Χώρα της Ν.Α. 'Ασίας (5).
- 4) Δέν λείπει από κανένα παπούτσι (4).
- 5) Καρτοπακτικός δρος (4).
- 6) Γόσσα της άναγιότητος (4).
- 7) Έλληνίδα βασίλισσα (6).
- 8) Φωράει της Αιγύπτου (6).
- 9) Τράει έξω καλ... παγαίνει (6).
- 10) Μονήρος (5).
- 11) Λαϊκό γλίσσισμα (6).
- 12) Έπιφώνημα των μπεκρήδων (3).
- 13) 'Επόνυμον 'Ελληνας ντιέρ (5).
- 14) Βολκονατί στα μάτια μας (κά. θορ.) (5).
- 15) Θα τα θ'οίτε σ'ας άκοροσταμείς (7).
- 16) Μεταβίβει κίνησι από ένα μηχανισμό σε άλλο (4).
- 17) Έπίορμια, που επιβάλλει μελωσι της ταχύτητας (4).
- 18) Πρωτεύουσα της Φθιάτιδος (5).
- 19) Συνοδεύει πολλά γλυκίσματα (6).
- 20) Έξυπνερτεί τις συγκοινωνίες (4).
- 21) Θεά της μυθολογίας μας (3).
- 22) Λιμάνι της Β. Γαλλίας (5).
- 23) Όπλα των ποσώνων μας (6).
- 24) Φτωγός (5).
- 25) Νότα (8).

Δ.

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥ

Ποιά από τις τρεις;

Από τις τρεις άπάντησεις, που συνοδεύουν καθένα από τις κάτωθι έξηγείσεις, ή μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να τη θ'οίτε, διαγράφοντας τις δύο λάθος σ'αμένες.

1) Κατά τη διάκριση της ζωής του, ό άνθρωπος χρησιμοποιεί μιά μεγάλη ποσότητα έξιου, γιά διάφορες χρήσεις (κατασκευή σπιτιού, έπιπλα, καουόζια, χαρτί, σπύδα κλπ.). Πόσων δέντρων την έξελια χρειάζεται κατά μέσον όρο ό κάθε άνθρωπος:

— 4 δέντρων — 40 δέντρων — 400 δέντρων.

2) Ό Ούίνστον Τσώρτσιλ καπνίζει πούρα από τότε, που ήταν 20 γρόντων. Μιά στατιστική άποκάλυψε πόσα πούρα κάπνισε ό πρωθυπουργός της γ'ακής μέχρι τό τέλος του 1960. Σε ποιά αριθμό άνέχονται τα πούρα αυτά:

— 64.000 — 164.000 — 264.000 πούρα.

3) Οι Κινέζοι άποράσισαν υ' άπλοποίηση του άσάφητό τους. Πόσα γράμματα πρόκειται να έ'η τό νέο άπλοποιημένο κινέζικο αλφάβητο:

— 1500 γράμματα — 750 — 150 γράμματα.

4) 70 κιλά ψωμί ήμερησίως θα έ'πρεπε να τρώη ό άνθρωπος άν είχε, άνάλογα με τις διαστάσεις του την ίδια όρεξι μ' ένα από τα τρία ζώα, που άναφέρουμε π'ό κάτω. Ποιό είναι τό ζώο αυτό;

— Ό ποντικός — Ό γούρος — Ό μεταεσκόκληκος.

5) Βλέποντας να έρωται κα' άπάνω του ένα φύλλο έφημερίδος, που τό παρασείρε ό άνεμος, τό όλογο τρομάζει, φωνάζει και όρθωνεται στα πίσω πόδια του. Γιατί τό κάνει αυτό;

— Φοβάται, ό,τι πετά — Βλέπει τα πράγματα πολύ π'ό μεγάλα από τό φυσικό τους μέγεθος — Ό,τι έρωται, άδούρετα κα' έπάνω του τό τρομάζει.

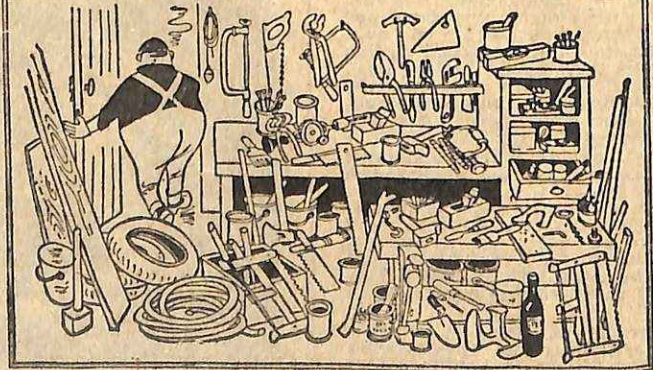
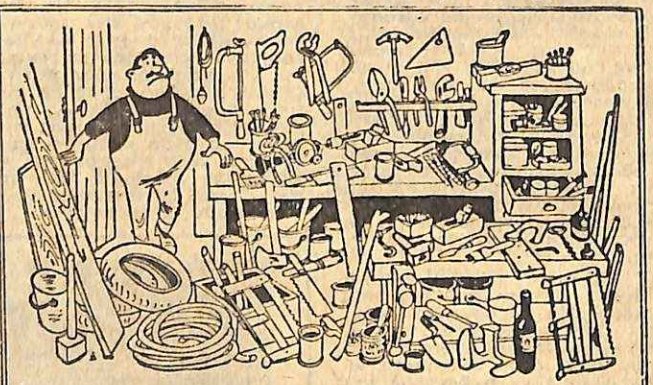
6) Πόσα δευτερόλεπτα ύπάρχουν μέσα σ' έναν αιώνα:

— 3 δισεκατομύρια — 30 δισεκατομύρια — 300 δισεκατομύρια δευτερόλεπτα.

7) Πόσα γράμματα ύπάρχουν στό ούράνιο τόξο:

— 4 — 7 — 12 γράμματα.

Τί θα κάνη ό κύρ-Μήτσος;

Ό κύρ-Μήτσος περνά όλες τις έλεύθερες ώρες του από σπιτί του μαστορεύοντας. Γι' αυτό και έχει, καθώς βλέπετε, μιά δολοκλήρη άποθήκη γεμάτη με διάφορα εργαλεία. Σήμερα πάλι, που έβρινε τό άπόγευμα στό σπιτί, κάμ άρχισε να κάνει άλλα τό χρειάζεσθε κάποιο εργαλείο και ήρθε να τό π'αρή από την άποθήκη του. Τι πρόκειται να κάνει ό κύρ-Μήτσος; Θα διδάσκει μιά είδα; Θα κόπη ένα έξο; Θα ροκανίσι μιά σανίδα; Θα κορφόσει ένα τραπέζι; Θα βάλει μιά πόρτα; Θ' άντικαταστήσει ένα σπασμένο τζάμι; Γιά να θ'οίτε τί άπ' όλα αυτά θα κάνη, δέν έχετε πασά να θ'οίτε ποιά εργαλείο πήρε άπ' του θ'αγ'νοντας από την άποθήκη.

Οι λύσεις στη σελ. 68

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ του Ναστραδιν

ΤΟ ΦΙΡΜΑΝΙ

Ο Ναστραντίν Χότζας είχε κακοπάθει σ'η Σιμόνη, όπου βρισκόταν χωρίς φίλους, διωγμένος από την Προύσα και τό χωριό του. Έτσι έμπλεξε με μπεκρήδες και χωρατατζήδες που τον ποτίζαν ρακή γιά να τους πουλάη έξυπνάδες και να διασκεδάσουν.

Ένα βράδυ, στό καπηλειό που συχνάζει και μεθύσσει, τον πλησίασε κάποιος παλιός του γνώριμος και τού είπε:

— Γέροντες, Χότζα και δέν πρέπει πιά να π'ινης ρακή. Άλλωστε τό άπαγορεύει και τό Κοράνι. Κι' αυτό δέν πρέπει να τό ξεχνάς, γιάτί έδώ ό στρατιωτικός διοικητής Άσλάν πασάς είναι πολύ θρησκος και τιμωρεί άσπληρά όσους παραβαίνουν τις έντολές του Μωάμεθ.

Ο Χότζας όμως δέν λογάριζε κανένα. Έτσι έξακολούθησε να π'ινη και να μεθά, μιά και δέν πληρώνει ούτε γόρσι.

Αυτή τη φορά, ώστόσο, π'άνω στό μεθύσι του παρουσιάστηκε ό ζαμπτιές (χωροφύλακος) τού σοκακιού.

— Χότζα, τού είπε άσπληρά. Σε π'άνω μεθύσι, τού είπε άσπληρά. Σε π'άνω μεθύσι, τού είπε άσπληρά. Σε π'άνω μεθύσι, τού είπε άσπληρά.

Κι' ή διαταγή του πασά μας είναι όποιος π'άνεται μεθύσι, π'άνω μεθύσι, τού είπε άσπληρά. Σε π'άνω μεθύσι, τού είπε άσπληρά. Σε π'άνω μεθύσι, τού είπε άσπληρά.

Ο Ναστραντίν όμως γέλασε κι' είπε: — Θα έρθω αύριο να μού τις δόσπ. Πειράζει;

Ο ζαμπτιές δέχθηκε από σεβασμό την πρότασι κι' έφυγε.

Την άλλη μέρα τό πρωί, πηγαίνοντας ό Χότζας να β'οη τό πασά γιά να του ζήτηση χάρι, διαβάσε στην είσοδο του Διοικητηρίου σε μιά ταμπέλλα:

«Ό προφήτης Μωάμεθ άπαγορεύει τό ποτό. Όποιος π'άνεται μεθύσι, π'άνω μεθύσι, τού είπε άσπληρά. Σε π'άνω μεθύσι, τού είπε άσπληρά. Σε π'άνω μεθύσι, τού είπε άσπληρά.

Εύτυχώς, ό Άσλάν πασάς ήταν μαλακός μαζί του, ίσως γιάτί είχε άκούσει γιά τα κομώματα του.

— Θέλω να σε βοηθήσω, Χότζα, να δ'α παραβ'οη τό Κοράνι, τού είπε. Άν μού β'οης όμως τον τρόπο να π'ινης και να μεθάς, χωρίς να τό της τ'ας, τότε χαλάλι σου! Π'ινε όσο ρακή θέλεις.

Ο Χότζας λοιπόν είχε έτοιμη την άπάντησι:

— Β'οήκα τον τρόπο, πασά μου, γιά να είσαι έν τάξει κι' έσύ με τον θρησκευτικό νόμο.

Και σκύβοντας του ψιθύρισε σ' α'τί τί να κάνη.

— Χότζα, δέν π'άνεσαι έσύ! φώναξε ό πασάς κατενθουσιασμένος.

Τό άλλο βράδυ, ό Χότζας μεθύσε στό καπηλειό με την παρέα του. Φυσικά, έρωσε να τον β'οη ό ζαμπτιές, που ό Ναστραντίν τον είχε γελάσει.

— Χότζα, δέν πέραςες από τό τημα να τιμωρηθ'εις με τις βουρδουλίες, που όρίζε ό πασάς, τον φοβέρισε. Τώρα που σε ξαναπ'ίνα μεθύσι, έτοιμάσου γιά έξηγτα κι' όχι γιά τριάντα!

— Με μαρτύρησε στον άστυνόμο; τον ρώτησε ό Χότζας.

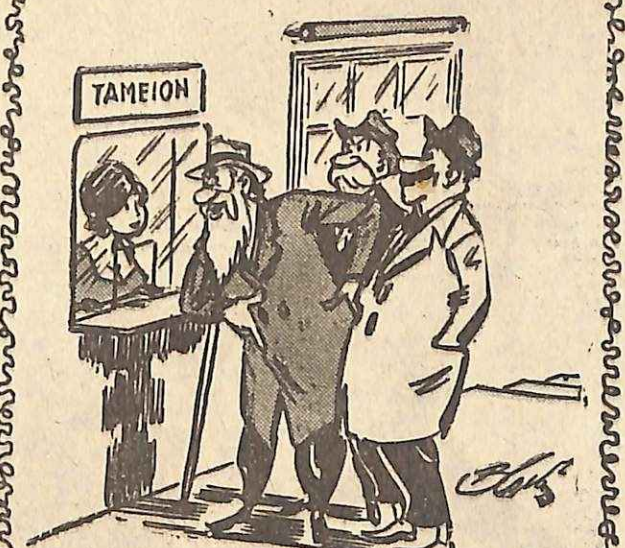
— Όχι δέ μιλ'ασι γ'ές γιάτί σου είχα δώσει προθεσμία. Άπόψε όμως θα μιλ'ασι...

— Τότε καλά θα κάνης, π'ριν π'ας στον άστυνόμο και με μαρτύρησης, να περάσης από τό Διοικητηρίο να διαβάσης τό φερμάνι του πασά.

— Τό έχω διαβάσει.

— Τό φέρεκο να διαβάσης! Άπορρημένος και φοβισμένος μαζί ό ζαμπτιές έ'πρεπε στην είσοδο του Διοικητηρίου. Είδε εκεί τό ίδιο φερμάνι. Στο τέλος μόνον είχαν προσθέσει α'τά τα λόγια: «Και με σ'αόατα βουρδουλίες εκείνος που δ'α τον μαρτύρησθαι».

Τό χιούμορ δέ είκόνας

— Σ'ας παρακαλώ, δέ θα παιγθ'η και κανένα έργο με τη Μάρλεν Νιέτριχ; Είμαστε θανυσάτες της!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Τό δίπλωμά σας, παρακαλώ!

— Δέ σταματάς γιά λίγο τό μάς γιά υ' άπατήσης στον η. Δήμαρχο;

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ του Πελοπίδα

Η ΤΡΑΚΑ

Τί είπες, αγαπητέ φίλε; Να σου κάνω τη χ'αρι να σε διευκολύνω με δραχμάς διακοφές, τ'ας όποιες θα μου έπιτορήσεις; Γ'οτε ήρθε ή σειρά μου, στον κατάλογο: Κα...

...ώς βλέπω ή ερώτησι μου σε άίγνιδιασε. Πού να φαντασθ'εις, δυστυχισμένε, ό,τι έχω λάθει γνώσιν αυτού του κατάλογου που έχεις σ'η τ'αση σου και ό όποιος κατάλογος περιέχει μερικά δεκάδας όνοματων φίλων και γνωστών με ήμερομηνίαν άπο...

...πείρας τρακαρισματος έκάστου, γιά να μη χάγης τη σε'ρα και κανένας τό λάθος κι' έπι...

...σκεφθ'ης τό αυτό π'όσο σ'απ' έσ' ανυμν'ομ ήμ'ερα, ένώ θα είναι άκούη υπό την έντύ...

...π'ωσι του πρώτου πλήγματος.

Όραία μηχανή και σε συγκαίρω. Α'υτό θα ήπ' τρακαδόρος ώρναγμένος, πορνοματιμένος και με σύστημα. Όρίστε; Πρόκειται περί ουκοφαντίας; Καλέ τί μού λές! Δέ μού κανείς τη χ'αρι να β'άλνης τό σημειωματάριο που έχεις στην τ'αση και τό συμβουλευ...

...σαι έν είδες εύρετηρίου των θ'ομάτων; Ντροπή σου, καμ'ένε. Και κρίμα στο περιποιημένο κοστούμι και σ'η μετα...

...ζωτη γραβάδα που φοράς και τό κόντρα εύρισμα. Νέος άνθρωπος άκούη, άντι να π'ας να β'οης μιά δουλειά να β'άλνης άξιοπρεπώς ένα μ'οθό, τόχεις ρίξει στον τρακαδοποιισμό!

Τί είπες; Δέν β'οίκασι δουλειά; Σαν τί δουλειά θα ήθελες; Π'ες; Άνάλογη με τό ποσόν σου; Και τί προ...

...σόντα έχεις; Καθώς γνωρίζω, ούτε διπλώμα Πανεπιστημίου κατέχεις, ούτε διπλωματικό του Πολυτεχνείου εί...

...σαι, ούτε τίποτα άνώτερος σπουδές στο έξωτερικό έχεις έπιτελέσει. Ποια προ...

...σόντα, λοιπόν, μου τ'ασιμ'υνάς; Τί θέσι νομίζεις ό,τι θα σου τ'αίριαζε, δηλαδή; Διευθυντής τραπεζής μπ'ας, πρό...

...έδρος του τουρ σ'ου, γενικός διαχειριστής των έπιχειρήσεων Άνάση, ή να σε στείλουν πούθενά προθευτή και μάλιστα της... Λανίας; Όρίστε; Δέν έχεις τοιαύτας άπαιτήσεις; Άλλά; Τί άπαιτήσεις μπορεί να έχης; Συμφωνά με τό ποσόν σου, μιά θέσι κατω...

...τέρου υπάλληλου δικαιούσαι, να παίρνεις εκεί έν έν άλφω μισθό και να τη β'ολεύεις εύπρεπώς. Και να φανής και κορμίον σ'οικείο στην κοινωγία.

Άλλά δέ μού π'ας ό,τι με τί μέθοδο της τ'ακας β'οιάσεις περσιότερα. Διότι, βέβαια, συδ κατοστάρικα από τον ένά, ένά από τον άλλο, τ'οία από τον άλλο, εύκοινας κανένα πενήντα τό μ'...

...να και την πεντάς ε'ς ύψειαν των κορρόνων. Καθότι έσύ τυγχάνεις έξυπνος, βλέπεις. Σαν δέν ντρεπ'οσαι!

Όρίστε; Δέ φανταζόσουν ό,τι θα σου έκανα τέτοια ύποδοχή, γιά μιά άπλή διευκόλυνσι που μού ζήτησες; Άλλά, τί περιμένεις; Μ' άνασ'ορ άμέ...

...σως τό ποσάφωλι μου και να σου π'ω πάρε όσα θέλεις; Και να σ' εύχαριστήσω κι' από πάνω γιά την τιμή που μού έκανες, να με προτιμήσεις; Αυτό περιμένεις; Σου έμειδίσαν φίλε...

Τί είπες; Όι άνθρωποι πρέπει να συντ'αχουν ό ένας τον άλλον, σε μιά ώρα άναγκας; Μάλιστα και συκοφαντ'ομαι; Βλέπεις, έται που γίνεται τό πα...

...σόντα, ό άλλος είναι πάντοτε ό Ι. Διος. Κι' ένύ δέν έχω καμιά διαθεσι να είμαι ό άλλος, ό ευεργέτης σου ό μενάλος. Διότι, κύριε, αυτά τα δύο κα...

...τοστάρια που μού ζήτης άντισποδ'ομαι ένά ώρα μ'έναν π'οσόν έρωσας. Και ποιος σου είπε ό,τι θα κάμωσι ένύ να εργάζ'ομαι και να κοπάζω, γιά να σου δώσω έσένα τό ποσόν των κο...

...πων μου να π'ας να κοπ'ασις τις μπ'ωρες σου; Αυτό μ'ας έλεπε!

Κι' έπειτα π'ας έρκεσαι; Ούτε φίλος μου είσαι, ούτε έχουμε π'α καθε μ'αζί. Άπ'ως έτυχε να μ'ας συστ'οσουν κάποτε. Κι' έπί π'α θ'οίσε α'υτ'ες τις ν'νω...

...ριμίας έσύ υ' ένεργ'ορας στον κατάλογο. Άυ ήρ'α!

Όρίστε; Με α'υτάς τί θα κάνω ένύ, άν λάβω καμιά φ'ορά άνάγκη; Λοιπόν, σου έ'παπα; Άν έλθω στην κατά...

...σόντα, π'οτε να λάβω την άνάγκη του άλλου, θα κορμιάσω με πέτρα στο λαι...

...μό μου και θα π'ω να π'έρω να π'ινώ. Και αύτό σου συνέβη. Π'ες, λοιπόν, τό μ'οθ'ον στην όμ'ατιαν και τ'αδ'α...

...μ'ένα σ'β'ος με. Άνάγκη τ'ακας δόρε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

63

Σελίδες Της γυναίκας

ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΚΑΘΩΣ είπαμε και άλλοτε, η κοντή φούστα έχει πιά καθιερωθεί για όλες τις περιστάσεις, ακόμη και για τις βραδυνές τουαλέτες. Αυτό όμως δεν εμποδίζει να βλέπουμε και πολλές λουσάτες τουαλέτες με φούστες μακρείες. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως η μακρεία φούστα, γι' αυτή τη μοναδική περίπτωση, προσδίδει μια ιδιαίτερη χάρι στην όλη εμφάνιση και αναρμονίζεται με την πολυτέλεια, που θέλουμε να δώσουμε στη βραδιά.

Ας δούμε, λοιπόν, ένα-δύο μοντέλα με αυτό το πνεύμα. Κι' αυτά θα σας δώσουν και άλλες έμπνευσεις, για ν' αποκτήσετε την ανάλογη τουαλέτα.

Πρώτ' απ' όλα η εκλογή του ύφασματος, που παίζει τον κυριότερο ρόλο:

Τόσα το βελούδο, όσο και το σατέν, όπως και κάθε βαρύ μεταξωτό, είναι πολύ κατάλληλα για μια βραδινή τουαλέτα.

Ένα τέτοιο μοντέλο θα έχη, βέβαια, το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό να έχη μεγάλο ντεκολτέ όπως το απαιτεί η περίπτωση.

Γι' αυτό, προτιμήστε το κορσάζ σε τύπο εμπυστίε, με την πλάτη πολύ γυμνή, σχεδόν ως τη μέση.

Θα είναι εφαρμοστό και θα συνεχίζεται στη φούστα με ευθεία γραμμή κι' ένα σχετικό φάρδος από τα γόνατα και κάτω, όπου θα δίνει στη μακρεία φούστα την ελευθερία, που χρειάζεται για το βάδισμα.

Ένα πολύ ωραίο μοντέλο είναι και καμμένο από σατέν, σε χρώμα ιβουάρ. Έχει κι' αυτό κορσάζ εμπυστίε, που συνεχίζεται στη μακρεία φούστα, η οποία όλο και φαρδύνει όσο κατεβαίνει. Μπορούν να φτάνει λίγα εκατοστά πάνω από το έσχατο, ενώ πίσω είναι πιο μακρεία, με μικρή ούρα.

Όλο το εμπυστίε και το ένα τέταρτο της φούστας είναι κεντημένο με πέρλες και χάντρες, που σχηματίζουν μικρά μοτίβα σε κάθετες γραμ-

μές. Το μοντέλο αυτό είναι πολύ κομψό και ανταποκρίνεται πλήρως στις απαιτήσεις μιας επίσημης βραδιάς.

ΑΛΛΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΜΕ ΒΑΣΙ ΤΟ ΒΕΛΟΥΔΟ

Το βελούδο, καθώς είπαμε, χρησιμοποιείται πολύ για βραδυνές τουαλέτες και τους δίνει μια εξαιρετική μεγαλοπρέπεια.

Το μοντέλο, που θα σας περιγράψουμε, έχει μακρεία φούστα και μπυστίε, αλλά η μέση του δεν είναι πολύ τσιμπομένη και η φούστα έχει φάρδος αποκλειστικά μόνο κάτω. Είναι κι' αυτή πιο κοντή μπροστά και μακρύτερη πίσω.

Συμπληρώνεται αυτό το μοντέλο μ' ένα ντραπιστό πανώ από μεταξωτό, που περιβάλλει με πτυχές το εμπυστίε, ακολουθώντας το μεγάλο ντεκολτέ της πλάτης. Εκεί δένει ένα φιάγκο λίγο ψηλότερα από τη μέση, με τα άκρα, που κρέμονται και σχηματίζουν μακρεία ούρα.

Βελούδο και μεταξωτό θα έχουν το ίδιο χρώμα, εκτός αν προτιμάτε κάποιον αρμονικό συνδυασμό δύο χρωμάτων ή δύο αποχρώσεων ενός και του αυτού χρώματος.

Αυτό το μοντέλο ταιριάζει πιο πολύ σε λεπτές και ψηλές σιλουέτες, ενώ το προηγούμενο μπορεί να φορεθεί πιο εύκολα και από λιγώτερο κομψές.

Η ΣΠΟΡΤΙΒ ΕΜΦΑΝΙΣΙ

Με το χειμώνα, που προχωρεί προς το τέλος του, θα δούμε να φοριέται πολύ το χρώμα του κάστανου στις διάφορες αποχρώσεις του, από την εξωτερική του ως το ανοιχτόχρωμο του καρπού. Τις διάφορες αυτές αποχρώσεις θα τις δούμε πολύ σε σπορτίβ εμφανίσεις. Δηλαδή σε επανωφόρια, σε ντε-πιές και σε απλά χαριτωμένα φορέματα.

Σχετικώς με τα επανωφόρια, η ριχτή άνετη γραμμή παραμένει πάντα της μόδας, αλλά για να υφίσταται, αυτή η άνεση, χωρίς υπερβολή,

συμβουλεύει η μόδα να σχηματίζουν οι πλαγιές ραφές προς τα κάτω, από μια κουφωτή πιέττα. Τη γραμμή του ώμου θα τη δούμε πάντα ριχτή, με τη μασχάλη άνετη και με μακρός των μανικιών κατά προτίμηση ως τον καρπό του χεριού.

Πολύ της μόδας σε παρόμοια επανωφόρια θα είναι το εύθυγραμμο κουμπωμα, που θα κλείνει ως τη ρίζα του λαιμού μ' ένα κουμπί στο σημείο αυτό κι' άλλο ένα λίγο χαμηλότερα από τη μέση.

Ένα πολύ κομψό τελείωμα για ένα τέτοιο επανωφόρι θα είναι ένας γούνινος γιανός σε σχήμα εμπυστίε.

Με αυτή την εμφάνιση μπορείτε να συνδυάσετε επί πλέον και μια γούνινη τόκα από την ίδια ακριβώς γούνα του «μπού». Θα είναι αρκετά ψηλή, όπως τη θέλει η φετινή μόδα.

Το επανωφόρι θα είναι από λαϊνά μονόχρωμο ή φανταζι. Αν πρόκειται να το συνδυάσετε μ' ένα ντε-πιές, τότε είναι προτιμότερο να το κάνετε από λαϊνά μονόχρωμο και να χρησιμοποιήσετε φανταζι λαϊνά για το ντε-πιές.

ΣΠΟΡΤΙΦ ΝΤΕ-ΠΙΕΣ

Το σπορτίφ ντε-πιές, που θα έχη ως συμπλήρωμα τη βέστα, ακολουθεί την ίδια γραμμή.

Ομορφή κόψι για τη βέστα είναι η κιμονό, με κατώληξη στα δύο μπροστινά πλάγια μιας ντεκούπ, με εξωτερικά γαζιά. Μ' ένα άνοιγμα των ντεκούπ προς τα κάτω, σχηματίζονται κάθετες τσέπες.

Το άνοιγμα σχηματίζει μια μικρή μύτη και είναι ελαφρά σταυρωτό, κλείνοντας με δυο πιάτ και άγκυρες.

Η βέστα δεν έχει γιανός και έχει για τελείωμα ένα εξωτερικό γαζί, γύρω από το λαιμό και κατά μήκος του ανοίγματος. Τα μανίκια έχουν μακρός τρουά-κάρ.

Ας δούμε τώρα και τη φούστα. Καθώς είπαμε, είναι τελείως εύθυγραμμη, αλλά σχηματίζει μπροστά διπλωτό κλείσιμο με το έσχατο μέρος του κλεισίματος, που τελειώνει σε εξωτερικό γαζί.

Το κλείσιμο αυτό αντιστοιχεί ακριβώς στο κλείσιμο της βέστας. Το ντε-πιές φοριέται μ' ένα πλεχτό σε ανοιχτόχρωμη απόχρωση, που σχηματίζει ψηλό γυριστό γιανός, σε πλέξι λάστιχο.

ΣΠΟΡΤΙΦ ΦΟΡΕΜΑ

Τα διάφορα καντριγιέ ή νταμπί λαϊνά, είναι τα πιο κατάλληλα για ένα απλό σπορτίφ φορέμα, που θα σας εξυπηρετή όλες τις ώρες της ημέρας.

Η ευθεία γραμμή παρουσιάζει κι' εδώ μεγάλη κομψότητα. Θα επιδιώξετε όμως να σχηματίζονται στο μπροστινό μέρος της φούστας δυο βαθιές κουφάιες, για να σας διακλινούν στο περπάτημα, χωρίς και να θίγεται η ίδια γραμμή.

Πολύ δημοφιλής είναι επί του προκειμένου η γραμμή πρεσάς, δηλαδή η συνέχισι του κορσάζ με τη φούστα. Το φορέμα μπορεί να καταλήγει σε στρογγυλό λαιμό κλειστό, κουμπώνοντας πίσω μ' ένα ελάφι.

Τσεπάκια κοφτά γαρνίρουν το επάνω μέρος του κορσάζ με καπάκια για στόλισμα. Τα μανίκια του φορέματος μπορούν να προσλάβουν όποια μορφή προτιμάτε. Μπορούν να είναι κοντά, μακρύα, τρουά-κάρ, με πουανιέ, χωρίς πουανιέ, κλπ.

ΤΑ ΣΚΟΤΣΕΖΙΚΑ ΣΤΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Τα λεπτά σκατσέζικα λαϊνά δεν τα χρησιμοποιεί η μόδα μόνο σε φορέματα, αλλά και σε διάφορα αξεσουάρ, που συνδυάζονται μ' ένα μονόχρωμο σύνολο. Έτσι, μ' ένα ντε-πιές από μονόχρωμο λαϊνό της μιας ή της άλλης αποχρώσεως, μπορείτε να συνδυάσετε την εσάρπα, τη τσάντα, αλλά ακόμη και το καπέλλο από λεπτά σκατσέζικα λαϊνά. Έξυπνα κρύβεται, ότι θα προσέχετε να υπάρχει αρμονία στο συνδυασμό σκατσέζικου και μονόχρωμου.

Και πρώτα το καπέλλο: Πολύ της μόδας είναι τα καπέλλα από σκατσέζικα λαϊνά, που έχουν σχήμα σαν τόκα κανική, ή οποία συμπληρώνεται μ' ένα αρκετά φαρδύ μπού, που γυρίζει στο προς τα πάνω. Αυτό του είδους οι τόκες φοριούνται μάλλον χωστές, αλλά με μια κλίσι προς τα πίσω. Παρουσιάζουν δε κάτι το πολύ σκερτσάκι και συγχρόνως το πολύ νεανικό.

Η εσάρπα, που μπορεί να είναι κας-κόλ ή μαντήλι ή τρίγωνο, συνδυάζεται με το καπέλλο και μπορεί να έχη και κρόσια, ώστε να παρουσιάζει κάτι το πολύ πλούσιο.

Και φτάνουμε στην τσάντα: Είναι κι' αυτή από σκατσέζικο λαϊνό κι' έχει έντελως σπορτίφ τύπο. Έτσι θα είναι πολύ μεγάλη, όπως τη θέλει η τελευταία μόδα.

Το σχήμα της θα είναι τετράγωνο και θα έχη δυο και τρία σουφλέ κάτω και στα πλάγια, για να χωράει πολλά πράγματα. Στο επάνω μέρος θα σχηματίζει μια καμπύλη γραμμή, με ειδικές μπουλόνες καμπυλωτές, περασμένες και από τα

Αριστερά: Λουσάτη τουαλέτα από ανοιχτόχρωμο σατέν, κεντημένο στο κορσάζ από πάνω μέρος της φούστας. Δεξιά: Μακρεια βελούδινη τουαλέτα με ούρα από σατέν

Αριστερά: Επανωφόρι από ριχτό με γούνινο «μπού». Μέσον: Ντε-πιές εύθυγραμμο με διπλωτή φούστα. Δεξιά: Φορέμα σπορτίφ από καντριγιέ λαϊνά.

δύο μέρη. Αυτές συντελούν στο καλό και ερμητικό κλείσιμο, καθώς και στο εύκολο άνοιγμα.

Εκείνο που παρουσιάζει ιδιαίτερο σκερτσάκι είναι το κρέμασμα της. Απατελείται από φαρδιές φάσες μακρείες, που είναι πιασμένες πάνω στα δύο πλάγια κι' έρχονται να δέσουν ένα πεταχτό κομμάτι, αφήνοντας αρκετή ελευθερία, για να περνάει ανάμεσα το χέρι.

Αν μάλιστα θέλετε, μπορείτε να κάνετε πολύ μακρείες τις φάσες, ώστε να περιβείναι η τσάντα στον ώμο, που είναι ακόμη πιο σπορτίφ.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΛΛΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Αφού όμως μιλήσαμε για αξεσουάρ, ας επεκταθούμε λίγο για να σας μεταδώσουμε μερικά ακόμη μυστικά της παρισινής μόδας:

★ Συνδυάζονται πολύ για το βράδυ τα γαζάκια από σατέν που είναι κεντημένα με μεταξί και χάντρες.

★ Το μακρύ κολλιέ σας από ποικιλόχρωμες πέρλες ή κρύσταλλα, θα καταλήγει σε μια φράτσα από το ίδιο υλικό.

★ Στο κορσάζ τοποθετείται ένα άθος, σχηματισμένο από κρύσταλλα, που λαμποκοπούν στο βραδυά φώτα.

★ Οι άμμιγιές τσάντες γίνονται από μαύρο σουέντ σε σχήμα σακκούλας, με χρυσό κλείσιμο.

★ Είναι επίσης της μόδας οι τσάντες από σατέν ή βελούδο. Συνδυάζονται με γάντια ομοια.

★ Μην ξεχνούμε όμως και τα μακρύα δαντελένια γάντια, που θα συνοδεύουν μια βραδινή επίσημη τουαλέτα.

ΤΑ ΦΟΥΣΤΑΝΑΚΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Για τα μικρά παιδιά είναι πολύ της μόδας οι ανοιχτόχρωμες φανέλλες με ραβδώσεις ή καντριγιέ σχέδια, πάνω σε χρωματιστό φόντο.

Η γραμμή στα φουστανάκια των παιδιών είναι πάντα εθαξέ και για να το πετυχαίνουμε αυτό, κάνουμε φουστάνες αν φόρμ ή κλός ή με πιέττες, που τόσο ταιριάζουν στην παιδική σιλουέτα.

Τόσο τα φορέματα, που γίνονται από ριγώτες φανέλλες, όσο κι' εκείνα που χρησιμοποιούν καντριγιέ, που αναφέραμε παραπάνω, ακολουθούν την αντίθετη τοποθέτησι του ύφασματος, ώστε να γαρνίρεται το φορέμα με το ίδιο το ύφασμα.

Έτσι σ' ένα παιδικό φορέμα από καντριγιέ φανέλλα, το μπουστακι του φορέματος, σχηματίζει ένα κωμικό, που συνεχίζεται μπροστά ως τη μέση, με το ύφασμα τοποθετημένο κανονικά, ενώ τα δύο πλάγια έχουν αντίθετη τοποθέτησι. Έχουν π. χ. το καντριγιέ διαγώνιο.

Η φούστα του φορέματος, που σχηματίζει μπροστά μια βαθιά κουφωτή πιέττα και ελαφρά κλός στα πλάγια, στολίζεται με δυο εξωτερικές τσέπες, καμωμένες με αντίθετη τοποθέτησι του καντριγιέ.

Ένα άλλο παιδικό φορέμα από ριγωτή φανέλλα, σχηματίζει στο μπουστακι ένα πλαστρόν με τις ραβδώσεις κάθετες, ενώ στα πλάγια οι ραβδώσεις μπαίνουν οριζόντιες. Η φούστα σε σχήμα κλός έχει τις ραβδώσεις εύθυγραμμες κι' οι τσέπες πάλι, εξωτερικές, έχουν τις ραβδώσεις οριζόντιες.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΡΕΛΙΤΕΣ

Στα μεγαλύτερα κοριτσάκια είναι πολύ δημοφιλές το σκερτσάκι της φούστας, που συνδυάζεται μ' ένα κοντό μπλερό, που περνάει από το κεφάλι, χωρίς κανένα κουμπωμα. Η φούστα σχηματίζει ελεύθερες πιέττες γύρω από τη μέση κι' αυτές δίνουν το απαιτούμενο φάρδος στο κάτω μέρος.

Ένα άλλο κοριτσάκι μοντέλο σχηματίζει το μπουστακι του φορέματος με δυο διαγώνιες πλάγιες ντεκούπ, που στενεύουν προς τη μέση και συνεχίζονται στη φούστα από μια κουφωτή πιέττα μπροστά και πλαγιαστές πιέττες τριγύρω. Το φορέμα έχει μπλερό άνοιγμα και γιαντάκι. Τα μανίκια είναι τρουά - κάρ, στενεύοντας προς τα κάτω.

ΒΕΣΤΕΣ - ΜΠΛΟΥΖΟΝ

Άλλο κομψό και μοναδικό εξάρτημα είναι η βέστα-μπλουζόν, με την τόσο σπορτίβ εμφάνισι της. Είναι κατάλληλη και για την πόλη και για εκδρομές. Σ' αυτή, μάλιστα, την τελευταία περίπτωσι, μπορεί να φοριέται και με μακρύ παντελόνι.

Μια ομορφιά της βέστας-μπλουζόν είναι να σχηματίζει στους ώμους ένα στρογγυλό κωμικό και να έχη σταυρωτό κουμπωμα με δυο σειρές κουμπιά και κατεβαστό στρογγυλό γιανός. Τα μανίκια είναι μακρύα και τελειώνουν σε κουμπάκι πουανιέ. Επίσης οι τσέπες είναι διαγώνιες.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

1) Φορεμάτκι με κλός φουστάνισα. 2) Βέστα-μπλουζόν και μακρύ παντελόνι. 3) Φούστα και κοντό μπλερό με πουλάδα. 4) Φορέμα με ντεκούπ στο μπουστακι. 5) Μονόχρωμο φορεμάτκι με κορδέλλα στη μέση

Κρατούσε στα χέρια ένα πανέρι με λαουλούδια και φορούσε στο κεφάλι ένα τεράστιο καπέλο της ρωμαντικής εποχής, παλαιόσμινο απόλυτα με μια μακριά φούστα με φρού-φρού κι ένα εφορμωτό κορσάζ. Άπο μικρού, φαινότανε σαν άγνη παρθένα του παλιού καιρού.

Μούκανε εντύπωση αυτή η μεταβολή της.

«Πώς λοιπόν νό ξεχωρίσει κανείς μια κοινή γυναίκα;» αναρωτήθηκε. Ούτε κι ο Τζόννι το είχε κατορθώσει. Κι ήταν δικαιολογημένος...

«Η θανατοποιήσιμα μου είχε φανή άγνη σαν το νεογέννητο μαρό. Μά κι η Μάτζι τώρα δεν πήγαινε πω...

Παρακολουθούσα τις κινήσεις της: Είχε πετάσει στην άρχη την όμπρέλλα της, τα γάντια της, το καπέλο της. Τώρα έβγαζε σιγά-σιγά το φόρεμά της... Οι θεατές ούρλιαζαν από ενθουσιασμό.

Δέ φορούσε πια παρά ένα συντιέν από φιλέ κι ένα πανταντλή από πετράδια φανταί, που αναπνέουσε προκλητικά με τις κινήσεις της.

Πέταξε και το σουτιέν. Είχε ένα άραιο σωματίκι. Καί μου είχε πη νά την περιμένα. Θά την είχα δική μου, αν την ήθελα...

Έξ' άλλου, ήξερε ίσως ώρισμα πράγματα. Καί προπάντων, πηγαινόναζε μαζί της, θα γλύτωνα απ' το Λαφάντι κι απ' την αστυνομία και θα περνούσα μια ήσυχη νύχτα.

Δεν ήμουν αμάθης ως κάτι τέτοια. Είχα γνωρίσει ένα σωρό γυναίκες, απ' το Ραμπάτ ως τη Γιοκακά. Κι όμως η ιδέα μονάχα πως θα την άγγιζα, μούφερνε απόστροφη...

Πλήρωσα το λογαριασμό και πήρα τη βαλίτσα μου.

Το γκαρσόνι φαινότανε δυσασεστημένο.

— Μά δε θα περιμένετε λοιπόν τη Μάτζι; με ρώτησε.

Τί μπορούσα να του πω; Την άλλη; Πώς δεν ποθούσα πια καμμία γυναίκα; Πώς, άνομα σ' όλες τις γυναίκες του κόσμου, είχα διαλέξει κι είχα έρωτα μια κοπέλλα με μεγάλα μάτια, μια κοπελίτσα που, κατά το κατηγορητήριο, είχε περάσει τη νύχτα με τον άδμαντοπώλη Στάιν, τον είχε ληστέψει και τον είχε δολοφονήσει;

Προτίμησα ένα ψέμμα:

— Πέστε της πως θα ξαναγυρίσω!

Μετά τη βαρεία ατμόσφαιρα του καμπαρέ, ο αέρας του δρόμου μού φάνηκε καθαρός και ζωογόνας.

Είδα, έκαστο μέτρα μακρύτερα, τη φωτεινή επιγραφή ενός ξενοφωκείου.

Το φως στο σταυροδρόμι ήταν κόκκινο, αυτή τη στιγμή. Περίμενα να γυρίσω στο πράσινο για να περάσω άντικρυ, όταν ένοιωσα ξαφνικά ένα ρίγος στη ράχη.

Ένα αστυνομικό αυτοκίνητο είχε σταματήσει κοντά μου. Καί το μεγάλο του έδινε την περιγραφή μου: «Ανδστήμα 1,85, βάρος 80 κιλά περίπου, μαλλιά κόκκινα, μάτια γαλάνα, δέρμα ήλιοκαμένο. Στην τελευταία εμφάνισή του, ο Ντυβάλ φορούσε στολή λωχία του πεζικού, με πολλά διαδήματα. Είναι όπλισμένος και ανίσχυρος». Κώσις 34α.

Αναρωτήθηκα τί να ήταν τόχα αυτός ο συνθηματικός «Κώσις 34α».

Ο ένας απ' τους αστυφύλακες που βρίσκονταν μέσα στ' αυτοκίνη-

το, χασμούρηθηκε και είπε στο σύντροφό του:

—Ο φοκαράς! Θάνα κι' αυτός θύμα του πολέμου... Τα ίδια πάθανε τόσοι και τόσοι, απ' τις λαχτάρες και τις ταλαιπωρίες που τραβήσανε!

—Μπορεί... απάντησε ο άλλος. Όστόσο, ποίος μπορεί να πέρασε περισσότερα απ' όσα εγώ στο Σαίν — Λό; Κι' όμως αντέχα! Είμαι πάντα εν τάξει, φτάνει μονάχα να χω στη διάθεσή μου μια θύρα μικρή και μια γεμάτη μπουκάλα...

—Αναψε το πράσινο φως, και το αστυνομικό αυτοκίνητο ξεκίνησε. Διέσχισα τότε το δρόμο, μπήκα στο ξενοδοχείο κι' έδωσα τ' όνομα Τζιμ Κάλ.

Δεν ήταν σπουδαίο ξενοδοχείο. Μά τί πείραζε, για μια βραδιά; Ο υπάλληλος μούδωσε μια καμπαρά με λουτρό, στον τρίτο όροφο, προς το δρόμο. Ο καμαριέρης άνοιξε το παρόθυρο και με ρώτησε:

—Επιθυμεί τίποτε ο κύριος;

—Όχι, απάντησα. Νά ήσυχάσω μονάχα.

Όταν έφυγε, γύθηκα γρήγορα και σαπούνισα τα πόδια μου στο νιπτήρα. Έπλυνα τις κάλτσες μου και τις κρέμασα να στεγνώσουν. Έπειτα ξαπλώθηκα στο κρεβάτι, αποφασισμένος να περιμένω να ξημερώσει.

Απ' το μισανοιχτό παρόθυρο άκούγα αόριστους ήχους μουσικής και κάπου — κάπου το δρόμο ενός τράμ.

Στο διπλανό δωμάτιο ήρθε ένα ζευγάρι.

—Όχι, όχι, Τζόννι... Έλεγε και ξανάλεγε ναζιάρικά η κοπέλλα.

«Νά με σκέπτεσθε κάπου — κάπου...» μου είχε πη η Μόνα.

Μά γιατί τη συλλογίζομαι πάλι; Γιατί δε μπορούσα να τη βγάλω απ' το μυαλό μου;...

Αποκοιμήθηκα μόνο τα ξημεράματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Η μέρα ήταν γκρίζα, συννεφιασμένη.

Ορθιος μπροστά στο παράθυρο, κύτταξα πολλά ώρα την πρωινή κίνηση του δρόμου, που έβαινε σιγά — σιγά τον κανονικό ρυθμό της.

«Ήθελα να δω το δικηγόρο της Μόνας. Άλλ' υπήρχαν ελαχίστες πιθανότητες να τον βρω στο γραφείο του πριν από τις 10.

Μή θέλοντας να βγώ όσο το δυνατόν στο δρόμο, τηλεφώνησα στο γραφείο του ξενοδοχείου και ζήτησα τον καμαριέρη. Τον έστειλα να μου φέρη μια έφημερίδα με υποτίλεια ούισκου, καφέ και λίγα σάντουιτς.

Δεν ήταν ο ίδιος καμαριέρης που με είχε οδηγήσει στην καμπαρά μου το προηγούμενο βράδυ. Αυτός φαινότανε ως 40 χρόνων. Άφισε πάνω στο κομμοδινό τα σάντουιτς, διπλωμένα σ' ένα λαδόχαρτο, καθώς και τη υποτίλεια με το ούισκου.

Θέλελα να φύγω, να μ' άφισε ήσυχα. Μά δε φαινότανε νύχη τέτοια διάθεσι... Εξούλωσε τη υποτίλεια κι' άρχισε να παίζει με το χαρτονόμισμα των 10 δολαρίων που του είχα δώσει.

—Αν τυχόν θέλετε συντροφιά, ελδοποιήστε με, μου είπε. Έχομε εδώ στο ξενοδοχείο κάτι μικρούλες, τρέλλα!...

—Θά τόχα ύπ' όψι μου! Όταν βγήκε, κλείδωσα από μέσα την πόρτα μου. Το μόνο που ηθέλα ήταν να βρω το δικηγόρο της Μόνας και να τον ρωτήσω για μια ώριμη ληπτομέρεια...

—Ίσως νάκανε λάθος. Σ' αυτή την περίπτωση, θά τα παρωτούσα όλα...

καί θάφευγα απ' το Σικάγο... μακριά απ' το Λαφάντι, τα μαντρόσκυλα του και την αστυνομία, που με κυνηγούσαν όλοι!

Όστόσο, αν η Μόνα είχε σκετώσει το Στάιν, γιατί ο αστυφύλαξ Κέρσον άμφεβαλλε για την έννοχη της; Γιατί συνέχιζε ακόμα την έρευνα; Γιατί ο Λαφάντι φοδόναν άκομα τις αποκαλύψεις της φυλακισμένης; Τί ήξερε η Μόνα; Καί γιατί ο Λαφάντι είχε πη στο Χάουμι:

«Λες βλακείες. Νάσαι σίγουρος πως η Μόνα μίλησε. Καί δε θέμασε ήσυχος, αν δεν ξεμπερδύσουμε μια και καλή μ' αυτό το Ντυβάλ»;

«Ήπια ένα μεγάλο ποτήρι ούισκου. Ήταν περίφημο.

Διδάσκα ύστερα την έφημερίδα μου, τρώγοντας συγχρόνως τα σάντουιτς.

Η φωτογραφία μου φηγοαυρίζε στην πρώτη σελίδα. Ήταν εκείνη που μου είχε τραβήξει ο ρεπόρτερ, λίγο πριν κόψω με τη σφαίρα μου την άσκη του αυτού του Λαφάντι.

Στη δεύτερη στήλη υπήρχε μια φωτογραφία της Μόνας, που δεν την ήξερα ακόμα. Τη μελέτησα προσεχτικά, αλλά δε βρήκα τίποτα το ιδιαίτερο.

Οι γνώμες του κόσμου ήταν χωρισμένες. Άλλοι με θεωρούσαν τρέλλα, ενώ άλλοι πίστευαν πως μισούσα θανάσιμα το Λαφάντι.

Ο 'Όλσον, ο βοηθός του εισαγγελέως, είχε δηλώσει στους δημοσιογράφους που τον ρωτήσανε:

«Είμαι βέβαιος πως ο Ντυβάλ με παρεπλήρωσε επίτηδες και εξαπάτησε έτσι τη δικαιοσύνη. Οσωρόντι, για το καλό του, πρέπει να εξετασθή από ψυχίατρο. Όστόσο, όταν τον είχα δεχθή το άπαγμα στο γραφείο μου, για να τον δώσω πληροφoρίες για την υπόθεσι της Μόνας,

Άμπλερ, μού είχε φανή έντελως φυσιολογικός. Όφειλα να προσέχω ότι η έννοχη της Μόνας Άμπλερ έχει αποδεχθή αναμφισβήτητα».

Όσο για το Λαφάντι, αυτός παρίστανε το μεγαλόψυχο. Κατά το ρεπόρτερ που του είχε πάρει συνέντευξη, δε μού κρατούσε κακία για το κόψιμο του λοβού του αυτιού του. Είχε δηλώσει τα εξής:

«Δεν έχω τίποτα εναντίον αυτού του Ντυβάλ. Φρονώ πως ήταν φυσικό να σαλέψη το μυαλό του, έπειτα απ' όσα τραβήξε. Άπορώ μάλιστα πως δεν παθαίνουν το ίδιο όλοι όσοι περάσαν απ' αυτές τις δοκιμασίες... Ειδικά, ο λωχίας Ντυβάλ θα δοκίμασε ένα δυνατό κλονισμό, όταν έμαθε πως πρόκειται να εκτελεσθή η χήρα του μικρότερου αδελφού του. Δέ μπορούσε να το χωνέψη, έπρεπε να ξεσπάσει σε κωποιον. Κι' αυτός ο κωποιος έτυχε να είμαι εγώ... Η Μόνα υπήρξε φιλενάδα μου. Είχε απατήσει τον αδελφό του λωχία μαζί μου. Γι' αυτό άλλωστε πλήρωσα εγώ το δικηγόρο, στη δική της. Μά ο Ντυβάλ ήθελε όπωσδήποτε να χτυπήθω με κωποιον, και διάλεξε έμένα για αντίπαλο...».

Ξαναδιάβασα αυτές τις δηλώσεις του. Ο ρεπόρτερ φαινότανε να είχε πεισθή. «Όχι όμως κι' εγώ... Φτάνοντας στο Σικάγο, δεν ήθελα το κακό κανενός. Ο μοναδικός σκοπός μου ήταν να φροντίσω για το παιδί του Τζόννι».

Εξακολούθησα να διαβάζω όσα είχε πη ο Λαφάντι στο δημοσιογράφο:

«Όσο για την ιστορία της απαγωγής και της κακοποιήσεώς του, είναι καθαρό παραμύθι. Ο λωχίας πρωτοπάτησε το πόδι του στο διαμέρισμά μου όταν έφτασε εκεί μαζί με τον αστυφύλαξ Κέρσον και το βοήθ του εισαγγελέως Όλσον. Μπαρέσα να το αποδείξει αυτό, χάρις στις καταθέσεις του παιδιού του ασανσέρ και της μίς Γκλόρια Μένι, της μητρός μου, που ήταν μαζί μου όλο τ' άπαγμα».

Παρατήρησα πως δεν έκανε καθόλου λόγο για τον άνθρωπό του που είχα σκοτώσει, ούτε και για τον άλλον που του είχα σπώσει στα μούτρα τη υποτίλεια.

Τελειώνω με τις εξής λέξεις: «Άπαιτά όστόσο πάντοτε, όπως είχα κάνει και χθές μετά την άκαρπη έρευνα στο διαμέρισμά μου, να υποβληθώ ο λωχίας σε συστηματική εξέταση σε ψυχιατρείο, για το καλό του και για το καλό των άλλων».

«Για το καλό μου» ή για το δικό του καλό;... Χρειάζονταν πέντε μέρες για την εξέταση που ζητούσε. Καί, σ' αυτές τις πέντε μέρες, η Μόνα θα είχε εκτελεσθή πια και θα είχε κλείσει όριστικά η υπόθεσι της δολοφονίας του Στάιν.

Ύπηρχαν ακόμα ένα σωρό λεπτομέρειες και ή φωτογραφία της Γκλόρια Μένι. Ήταν ή ξανθεία, που είχα πληρώσει την κούραση της με το ταξί. Δέ μπορούσε λοιπόν να βρσκακεται στο διαμέρισμά. Ήταν άλλη η γυναίκα που είχα άκούσει να κλαίη.

Συνέχισα το διάβασμα. Βρήκα πιά κάτω τις ανακρινόμενες διαφωρνωρολόγους, για να προσπαθώ να εξηγήσω τον ποιά ψυχική διαταραχή με είχε κάνει να διατυπώσω τις «εξωφρενικές» εκείνες κατηγορίες εναντίον του Τζέρε Λαφάντι. Οι εξηγήσεις αυτές μού φάνηκαν σκοτεινές όσο και οι βεβαιώσεις του Λαφάντι. «Όπως είχε πη κι' ο αστυφύλακας του αυτοκινήτου, ακόμα κι' αν είχαν κλονισθή κάπως τα νεύρα μου, θα μούφτανε μια γεμάτη μπουκάλα και μια όμορφη μικρούλα, για να ξαναβρω την ίσορροπία μου...».

Ανάμεσα στις διαφωρνες εκείνες συνεντεύξεις, προτιμούσα αυτή που είχε δώσει στους ρεπόρτερ ο αστυφύλαξ Κέρσον. Τους είχε πη πέντε λέξεις μονάχα: «Δεν έχω να δηλώσω τίποτα».

Στις 10 παρά 5', πέρασα στη ζώνη μου το ρεβόλβερ του Τόμμου, κούμπωσα το σακκόκι μου και κατέβηκα τη σκάλα. Ο υπάλληλος του γραφείου είχε αλλάξει κι' αυτός. Σήκωσε τα μάτια του απ' την έφημερίδα που ήταν άπλωμένη μπροστά του, με κύτταζε κι' άνοιξε το στόμα του σαν νάθελε να μού πη κάτι. Άλλαξε όμως ιδέα και φάνηκε πως ξαναθυθίστηκε στο διάβασμα.

Βγήκα στο δρόμο και σταμάτησα ένα ταξί. Ο σωφέρ φρενάρισε δίπλα στο πεζοδρόμιο και κατέβασε τη σημαία.

—Πού πάμε; με ρώτησε.

—Σάουθ Λασάλ, 222. Καθώς έκλεινα την πόρτα του ταξί, έοριξα μια τελευταία ματιά στο ξενοδοχείο. Ο υπάλληλος στεκόταν στην είσοδο και κύτταζε προς το μέρος μου, συγκρίνοντας με με τη φωτογραφία της έφημερίδας. Όταν κατάλαβε πως τον είχα αντίληφθ, ξαναπήκε μέσα βιαστικά.

Θάθελα να ξέρω σε ποίον θά τηλεφωνούσε τώρα: στο Λαφάντι ή στον Κόρσον; Στο κάτω — κάτω αυτό δεν είχε μεγάλη σημασία. Κι' οι δυο τους ψάχνανε να με βρουνε... Ο προβάλιαμος του γραφείου του Έμερσον ήταν μικρός, άλλ' έπιπλωμένος με γούστο. Η γραμματιάς του δικηγόρου μού είπε:

—Μάλιστα, μόλις έφτασε ο κ. Έμερσον. Σας έχει όρισε ραντεβού, κύριε...;

—Κόλ. Τζιμ Κόλ... Όχι, δεν έχω ραντεβού μαζί του. Πρόκειται όμως για ένα ζήτημα ζωής και θανάτου.

Δέ φάνηκε να με πιστεύη. Όστόσο πήγε να μ' αναγγείλη στον Έμερσον.

Ο δικηγόρος μ' άρεσε, άμέσως μόλις τον είδα. Ήταν κοντός, μελαχροινός, όλο ζωή. Καί φαινόταν πολύ έξυπνος. Μόλις ή γραμματιάς του με άναγγείλε με το ψευδώνυμό μου, έκανε το γύρο του γραφείου του, στάθηκε μπροστά μου και μού είπε:

—Σας περιμένα, Ντυβάλ. Έτσι του μπλέξατε όμως, άμφεβαλλα αν

θα καταφέρνατε να φτάσετε ως έμενα.

Τον ρώτησα πως είχε μαντέψει την ταυτότητά μου. Χαμογέλασε και μού εξήγησε:

—Μά είναι πολύ άπλο. Κύτταζε τη φωτογραφία σας σ' όλο το δρόμο, απ' το Έβανστον ως εδώ... Κι' ύστερα, σάς μοιάζει πολύ ο γυιός του αδελφού σας. Το ξέρατε;

—Όχι, δεν το ήξερα, απάντησα. Μ' εύχαριστεί όμως πολύ που τό μαθαίνα.

Ο δικηγόρος μού πρόσφερε τσιγάρο. Δέ χαμογέλουσε πια.

—Καί τώρα σάς άκούω, λωχία, πρόσθεσε. Όμολογώ πως πιάσατε περισσότερους λαγούς σε μια μέρα, παρά όσους εγώ σε έξη μήνες, παρ' όλη την καλή μου θέλησι και την πείρα μου!

Του τα διηγήθηκα όλα: το λόγο της επισκέψεώς μου στο Σικάγο, την υπόθεσι που είχα δώσει στο Τζόννι... Όταν τελείωσα, μού είπε:

—Θά κανονίσω τις άπαιτούμενες διατυπώσεις, για να μπορέσετε ν' αναλάβετε την κηδεμονία του άνηψού σας... Καί τώρα για πέστε μου, τί είναι αλήθεια απ' όσα διάβασα στις έφημερίδες;

—Ελάχιστα πράγματα. Ο Λαφάντι και δυο άνθρωποι του μ' άναγκάσανε ν' ανεβώ στο αυτοκίνητό τους, μιά μπλέ «Ντέβιλ» άπειλόντας με μ' ένα ρεβόλβερ. Ύστερα, όταν φτάσαμε στο σπίτι του Λαφάντι, με σπάσανε στο ξύλο...

—Γιατί;

—Ήταν βέβαιος πως η Μόνα μού είχε έμπιστευθή ένα μυστικό.

—Ποίο μυστικό;

—Δεν ξέρω. Πάντως, ο Λαφάντι είπα κάποια στιγμή στους άλλους πως, όσο κυκλοφορώ ελεύθερα, δε θά ήσυχάσουνε προτού η Μόνα καθήση στην ηλεκτρική καρέκλα.

Ο Έμερσον άνάσανε βαθεία.

—Έχω λύσει πολλούς γρίφους στη ζωή μου, κανένα όμως σαν αυτόν! δώλωσε. Όμολογώ πως τόχα χαμένα.

—Για ποίο ζήτημα;

—Για όλα! Αυτή η καυμένη που πρόκειται να εκτελεσθή, άποκλείεται να σκότωσε το Στάιν! Δεν τό παραδέχομαι, όσες όμολογίες κι' αν υπογράψω.

Το ίδιο, αλλά με άλλα λόγια, μού είχε πη κι' η προϊστάμένη των φυλακών...

—Εϊσάστε βέβαιος; τον ρώτησα.

—Απολύτως! Άπό τότε που άνέλαβα την υπεράσπισή της.

—Κι' όμως δε μπορέσατε να κάνετε τίποτα για να τη σώσετε;

—Πιστεύετε με, δε μού ξανάτυχε ποτέ τέτοια περίπτωση, απάντησε μ' ένα μορφασμό. Ήταν το ίδιο σαν να προσπαθούσα να σκαρφαλώσω σ' ένα γυάλινο τοίχο!... Η Μόνα δε θέλωσε να πη τίποτα, ούτε και να με βοηθήσει καθόλου. Κι' ο Όλσον — δεν ξέρω για ποίο λόγο — φαινόταν αποφασισμένος να τη στείλη όπωσδήποτε στην ηλεκτρική καρέκλα.

»Όστόσο, ακόμα και με τα λίγα επιχειρήματα που είχα στη διάθεσί μου, ήμουν σίγουρος πως θά εφολούσα με μια καταδίκη σε 150 χρόνια. Δέ πετύχανα, άσφαλώς, να σώσω τη ζωή της Μόνας, αν δε μού απαγόρευε να μιλήσω για το παιδί της! Μά κι' ο Όλσον, μολονότι ή-

ξερε την υπαρκτή του, δεν τό άνάφερε καθόλου.

Θυμώμεν μιά παρατήρησι του Κόρσον:

«Η Μόνα — είχε πη — δεν έκανε παρ' όλο ένα σωστό πράγμα στη ζωή της: ότι πέτυχε απ' το Ρορθό του εισαγγελέως να μη γίνη γνωστή ή ύπαρξή του παιδιού της».

—Είχατε συμφωνήσει με τον Όλσον πάνω σ' αυτό το σημείο; ρώτησα.

—Εγώ όχι. Είχε γίνει ήδη ή συμφωνία, όταν μού άνάθεσαν την υπεράσπισή της Μόνας. Άν δεν άπατάμαι, δέχτηκε να υπογράψω την όμολογία της, στην άστυνομία, με τον όρο να μην άναφέρη κανείς το παιδί της στη δική.

—Ποίος σας ζήτησε να την υπερασπισθήτε;

—Ο Τζέρε Λαφάντι, μού απάντησε με ειλικρίνεια ο Έμερσον. Άφησε πέντε χιλιάρακά πάνω στο γραφείο μου, για αμοιβή μου. Ότόσο, στις συζητήσεις μου μαζί του, δοκίμασα την ίδια εντύπωση, όπως όταν μιλούσα με τη Μόνα...

—Δηλαδή;

—Νά, ότι με κοροιδεύανε! Πιστεύετε πως σκότωσε ο Λαφάντι το Στάιν;

—Δεν ξέρω.

—Ποιές είναι οι σχέσεις της Μόνας με το Λαφάντι; Πιστεύετε πως τον άγαπάει τόσο ώστε να θέλη να τον καλύψει, με θυσία της ζωής της;

Ο Έμερσον κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

—Όχι, ποτέ! δλώσανε. Άπ' ό,τι κατάλαβα, δεν τον χωνεύει! Δέν ήθελε πια τί να υποθέσω. Τά είχα έντελως χαμένα...

Ζήτησα απ' τον Έμερσον τη διεύθυνσι του βοεφοκομείου, που είχε αναλάβει προσωινά το παιδί του Τζόννι. Την έγραφα πίσω από ένα φάκελλο. Ύστερα έβγαλα τό πορτοφόλι μου.

—Πόσα θά μού ζητήσετε για μιά μικρή άτομική εξυπηρέτησι; ρώτησα.

Ο Έμερσον με κύτταζε με δυσπιστία.

—Σαν τί εξυπηρέτησι;

—Εσείς μπορείτε να έπισκεφθήτε τη Μόνα στη φυλακή. Δεν είν' έτσι;

—Ναί. Σαν δικηγόρος της, μπορώ να την δω όταν θέλω... Άν όμως ενδιαφερόσθε για τα περίφημα διαμάντια που λέγεται πως έκλεινε απ'τό Στάιν θά τ'άξετε άδικα τα λεφτά σας. Η Μόνα κρατάει το στόμα της σφραγιστό για τρία χρόνια: Πρώτα, το λόγο για τον όποιο περίμενε τοίς ώρες, πριν έλδοποιήση την άστυνομία. Δεύτερον, σε ποιους τηλεφώνησε. Τρίτον, που είναι κρυμμένα τα διαμάντια.

Κούνησα το κεφάλι μου.

—Δέ με νοιάζει για τα διαμάντια. Θάθελα μονάχα μιά πληροφορία που άσχετα ατή την ιδέα.

—Τί δηλαδή;

—Εμείνε σκεπτικός για λίγο. Μ' άρεσε πολύ αυτός ο δικηγόρος. Ήταν έξυπνος, καταλάβαινε γρήγορα...

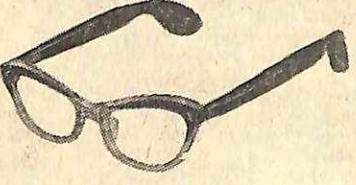
—Δεν πρέπει να παραμείνη κανείς τις μικρολεπτομέρειες, πρόσθεσε μαλακά. Θάπρεπε να τό σκεφθώ από πολλού... Βέβαια! Θά πω να δω τη Μόνα, σήμερα το πρωί κι' όδωλας.

Δίστασε μιά στιγμή και ρώτησε ύστερα:

—Κι' αν άποδεχθή δικαιολογημένη ή ίδια σας;

—Εϊσάστε δικηγόρος, απάντησα. Ξέρετε τί πρέπει να κάνετε. Έγραψε μενίσες Μ'είσις σ' ένα χαρτί και μού τώδωσε.

—Αυτή είναι ή διεύθυνσι του σπιτιού μου, είπει. Μπορούμε να συναντηθούμε εκεί... άποψε, κατά τις 10, να πούμε. Συμφωνώ; Φυσικά, με την προϋπόθεσι πως θά είμαστε ακόμα ζωντανοί... Καταλαβαίνετε πως θά χαλάση ο κόσμος

ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΒΑΡΗΚΟΪΑΣ 'ΡΗΟΝΟΡΦΟΡ'.

- Άφανή λόγω του μικρού των όγκου.
- Καταπληκτικής απόδοσης.
- Οικονομικά στην κατανάλωσι μπατταρίας.

ΕΚΘΕΣΙΣ-ΠΩΛΗΣΙΣ ΣΗΜΕΝΣ ΕΛΛΑΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 14 ΑΘΗΝΑΙ

Ν. ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ 66 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Είσε μείοντο Κολοκορνίνι Άνδρον Εύρωίδου Βαλ Κων/νου Σιγίροζ

• Για Μαιριά • Για Πλεκτά • Για Κουβέρτες

Αποδραίνονται σε κάθε σούτι!

ΘΕΡΜΟΦΟΡΑΙ Barum

— ποικιλία μεγεθών — από καθαρό έλαστικό

Πωλούνται εις όλα τα φαρμακεία

ΘΕΡΜΟΦΟΡΑΙ Barum

Γεν. Άντιπρ. Γ. Α. ΤΣΑΓΓΑΡΑΚΗΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 33—ΤΗΛ. 534.374

Άντιπρόσωπος Θεσ/νίκης: Π. ΝΤΑΚΟΥΔΗΣ

Βενιζέλου 14 Τηλ. 71.066

Δεν επιβεβαιώνουν οι υποθέσεις σας!
—Ναί, ασφαλώς. 'Ο Λαφάντι έχει κάθε συμφέρον να με βγάλει απ' τη μέση. 'Εγώ έννοω όμως να ξεκαθαρίσω αυτή την ιστορία...

—'Εδωλα το πορτοφόλι μου.
—Πόση θα είναι η αμοιβή σας; ρώτησα.

Χαμογέλασε και δήλωσε:
—Δε θέλω πενήτα! Μου φτάνει η ευχαρίστησι που θα δοκιμάσω... Κι' άλλωστε, σκεφθήτε τι ρεκλάμα θα μου κάνει αυτή την υπόθεσι! Θα γίνω μεμιάς ο δισχιλιότερος δικηγόρος του Σικάγου!

Πήρε απ' την κρεμάστρα το καπέλλο του, το φόρεσε και πρόσθεσε:

—Στο μεταξύ, σάς συνιστώ να φυλάξεσθε. Δε θέλω να σάς χάσω! Τη στιγμή εκείνη, χτύπησε το έσωτερικό τηλέφωνο κι' ακούστηκε η φωνή της γραμματέως:

—Κύριε 'Εμερσον, θέλει να σάς δη κάποια δεσποινίς Γκλόρια Μέυ. Λέει πως πρόκειται γιά κάτι πολύ επείγον και πολύ σοβαρό.

—Γκλόρια Μέυ; Ποιά είν' αυτή; απόρησε ο δικηγόρος.

—'Η καινούργια προστατευόμενη του Λαφάντι, του εξήγησα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι'

—'Ο 'Εμερσον απάντησε στο τηλέφωνο:

—Παρακαλέστε τη δεσποινίδα να περιμένει ευό λεπτά.

—'Υστερα στράφηκε σέ μένα και με ρώτησε σιγά:

—Μπορεί να σάς παρακολουθήσανε ως εδώ;

Κούνησα το κεφάλι μου.

—Δεν ξέρω, απάντησα.

—'Ο ιδρώτας κυλούσε στα μάγουλά μου και στα πλευρά μου.

—Το μόνο που ξέρω, πρόσθεσα, είναι πως πρόκειται γιά την τελευταία φιλενάδα του Λαφάντι...

Εκείνη την ξανθεία, που Ισχυριζόμυ, ότι είχε περάσει όλο το χθεσινό απόγευμα μαζί σου.

—Και δεν ήταν αλήθεια;

—'Οχι.

—Είσατε σίγουρος;

—'Απόλυτα! Την είδα με τα μάτια μου να κατεβαίνει απ' το ίδιο ταξί, που πήγα ύστερα εγώ γιά να πάω στην 'Ασφάλεια... Δεν είν' αυτή η γυναίκα που άκουσα να κλαίει.

—Τί θέλετε να πητε;

—Κάποια άλλη εκλαίγει. Φαίνεται να μάλισα πως τα αναφύλητά της διαρκούσαν από ώρες. Κάποια στιγμή, είπε: «Ω, Θεέ μου!...».

—Που συνέβαινε αυτό;

—Σε μία κάμαρα του σπιτιού του Λαφάντι.

—Κι' όταν ξαναγυρίσατε εκεί, μαζί με τον 'Ολσον και τον Κόρσον, είχε εξαφανιστή αυτή η γυναίκα;

—Ναί. Και την αντικαθιστούσε η Γκλόρια Μέυ... 'Ηταν όπως τη γέννησε ή μαμά της, γιά να φανή έτσι πως μόλις είχε βγί απ' την αγκαλιά του Λαφάντι.

—'Ο 'Εμερσον ξανακέραισε το καπέλλο του και χαμογέλασε. 'Ανοίξε μια πόρτα, που οδηγούσε σέ μία διπλανή καμαρούλα, επιπλωμένη μόνο μ' ένα μακρύ ξύλινο τραπέζι.

—'Εχω την εντύπωσι πως θα χουε να πούμε πολλά πράγματα, απέψε που θα συναντηθούμε! δήλωσε. Λοιπόν, στίς 10, στο σπίτι μου. Καί, στο μεταξύ, νάχετε τα μάτια σας τέσσερα!

—Αυτό σκοπεύω να κάνω... απάντησα, δείχνοντας του το ρεβόλβερ, που είχα περασμένο στη ζώνη μου.

Μουφίξε το μπράτσο με Ικανοποίηση.

—'Όρσά! 'Απόψε λοιπόν... 'Εκείνη η πόρτα εκεί στο βάθος, βγάζει στο χώλ... Προσέξτε όταν θα βγαίνετε. Μπορεί να σάς παρακολουθήσανε!

Ξαναγύρισε ύστερα στο γραφείο του κι' έκλεισε την πόρτα. 'Εγώ έμεινα ακίνητος, περιμένοντας να μπη ή ξανθεία. Σε λίγες στιγμές, άκουσα τη φωνή της να ωσάη:

—Είσατε ο κ. Κουέντιν 'Εμερσον;

—'Ολόκληρος, απάντησε ο δικηγόρος.

—'Ο συνήγορος της Μόνας 'Αμπλερ;

—Μάλιστα.

—'Ερχομαι εκ μέρους του Τζόε Λαφάντι. Μου άναθεσε να σάς ειδοποιήσω πως μπορεί νάρθη και σάς βρη ένας παλαδός λοχίας και να σάς διηγηθή ένα σωρό παραμύθια. Μην του δώσατε προσοχή!

—'Α, καλά... Τί πρέπει να κάνω, όταν έρθη;

—Να τηλεφωνήσετε στο Τζόε.

—'Η ξανθεία σταμάτησε μιά στιγμή, κι' έπειτα πόσθεσε φιλόπιστα:

—Μήπως τυχόν ήρθε κιόλας;

—'Οχι. Δεν τον είδα καθόλου... απάντησε ήσυχα ο 'Εμερσον.

—'Ανοίξα σιγά-σιγά την πόρτα του χώλ και κύτταξα γύρω. Δε φαινότανε κανείς απ' τους ανθρώπους του Λαφάντι. Είχε έρθει λοιπόν μονάχη της ή ξανθεία. Οί άλλοι θα ψάχνανε γιά μένα σ' όλο το Σικάγο. 'Αν ήταν σωστές οι υποθέσεις μου γιά τη θανατοποινίτισσα, ο Λαφάντι είχε κάθε συμφέρον

να προλάβη τις ενέργειες της αστυνομίας...

—'Ακούμπησα στόν τοίχο, κυττάζοντας την πόρτα του γραφείου του 'Εμερσον. 'Αναρωτιόμουν τί έπρεπε να κάνω...

—'Ο Λαφάντι ήθελε να με ξεκάμει. Εύτυχώς όμως, ο αστυνομικός Κόρσον ήταν έξυπνος. Του είχα πη πως είχα σκοτώσει τον Τόμμυ και πως είχα πληγώσει το Γκόρντον. Δε θ' άργούσε, λοιπόν, να τους καλέσ!

—Και τους δυό στο γραφείο του, παύδεις τις διαμαρτυρίες του Λαφάντι. Καί τότε ο Λαφάντι δε θα μπορούσε πιά να Ισχυρισθί πως έπαιρναν τον άέρα τους στο κτήμα του!

Προσπάθησα να συγκεντρωθώ. 'Υπήρχαν μεγάλες πιθανότητες, ότι ο υπάλληλος του ξενοδοχείου, που με είχε αναγνωρίσει, είχε τηλεφωνήσει στο Λαφάντι, κι' όχι στην αστυνομία. Τώρα, λοιπόν, ήξερε ο Λαφάντι πως ήμουν ντυμένος. 'Η μεταμφίση μου δε με προστάτευε πιά, παρά μόνο απ' τους άστυνομικούς.

Πραγματικά, αν ο υπάλληλος δεν είχε ειδοποιήσει την αστυνομία, αυτή θα εξακολουθούσε ν' αναζητή ένα λοχία με στολή και με διάσημα. Κινδύνευα, λοιπόν, λιγώτερο στο δρόμο, παρά σ' ένα ξενοδοχείο.

—'Αλλωστε, έπειτα απ' τη νύχτα που είχα περάσει, δε μπορούσε ν'

άνεχθώ ούτε τη σκέψι πως θα μενα κλεισμένος δέκα ώλεκληρες ώρες άνάμεσα σέ τέσσερες τοίχους. Θα τρελαινομόμωνα, περιμένοντας την ώρα του ραντεβού μου με τον 'Εμερσον.

Μού ήρθε ξαφνικά μιά ιδέα, που μου φάνηκε άσέτα ή λησυστική: 'Η ξανθούλα ήταν φιλενάδα του Λαφάντι, αλλά δεν έμεινε μαζί του.Θα είχε συνεπώς κάποια δική της κατοικία, κάπου στην πόλι. 'Αν κατάρφανα να την παρακολουθήσω ως εκεί, θα δούρκα μιά περίφημη κουφώνα. Ποτέ δε θα πίστευε ο Λαφάντι πως θα είχα το θράσος να κρυφτώ στο σπίτι της φιλενάδας του!

Δεν ήταν καθόλου άσχημη ιδέα... Βγήκα απ' το διαμέρισμα του 'Εμερσον και κατέβηκα με το άσκαρ στο Ισόγειο. Το χώλ της εισόδου ήταν γεμάτο ανθρώπους, που μπαινοβγαίνανε. Κανείς τους δε με ποσέξε. Καί δεν είδα κανένα, που να μου φανή σαν άστυνομικός ή σαν γκάνγκστερ του Λαφάντι...

—'Εκαμα μερικά βήματα στο πεζοδρόμιο και στάθηκα μπροστά σέ μιά βιτρίνα, περιμένοντας. 'Επειτα από μερικά λεπτά, φάνηκε ή Γκλόρια.

Κανείς δεν την πλησίασε. Ούτε και φάνηκε να περιμένει κανένα. Είχε ένα ύφος Ικανοποιημένο κι' όχι πολύ έξυπνο...

Σταμάτησε μία στιγμή στην έξοδο της πόρτας, χαμογέλασε, ύστερα προχώρησε κι' έστριψε στη Στέιτ Στρήτ. Την παρακολουθούσα από κάποια άπόστασι, δίχως καμμία δυσκολία.

Κάθε τόσο, κάποιος περαστικός γυρίζε και την κύτταξε, γιά να βεβαιωθεί πως άξιζε τον κόπο. Καί δεν έμεινε άπογοητευμένος...

—'Η καρδιά μου χτύπησε δυνατά, όταν με κύτταξε ένας άστυφύλακας. Μά ύστερα έστριψε άλλού τη ματιά του. Δεν ήμουν γι' αυτόν, παρά ένας τυχαίος διαβάτης...

Στην άκρη της Στέιτ Στρήτ, ή Γκλόρια μπήκε σ' ένα μπάρ. Την είδα απ' τη βιτρίνα να κάθεται σ' ένα γωνιακό τραπέζακι. Μπήκα κι' εγώ και στάθηκα μπροστά στόν πάγκο, έτσι ώστε να της γυρίσω την πλάτη και να παρακολουθώ τις κινήσεις της μέσα σ' ένα μεγάλο καθρέφτη.

—'Ηπτε τρία κοκταίλ άπανωτά, ενώ εγώ περιόριστκα σ' ένα ούίσκυ. Πουντράρισε τη μύτη της και πέρασε με το κραγιόνι τα χείλη της.

Κανείς δεν πήγε να καθήση άπέναντί της. Δεν περίμενε κανένα. Είχε τελειώσει πιά την άποστολή της κι' ήταν έλεύθερη γιά την ύπολοιπη μέρα.

Μιά ώρα άργότερα, έμεινε σ' ένα μεγάλο κατάστημα της Ράντολφ Στρήτ. Φοβήθηκα μιά στιγμή πως την είχα χάσει. 'Αλλά την ξαναδούρκα σέ λίγο στο μύημα των έσωρούχων. 'Αγόρασε τρεις πολυτελείς κάλλαιες κι' έβγαλε απ' τη τσάντα της ένα χοντρό μάτσο χαρτονομίσματα γιά να πληρώση.

Μ' έπινξε ο θυμός, στη σκέψι πως θα της είχε δώσει ο Λαφάντι: αυτά τα λεφτά, γιά να την άνταμείψη γιά την ψεύτικη κατάθεση που είχε κάνει στόν Κόρσον και στόν 'Ολσον.

Κι' εγώ της είχα πληρώσει το ταξί της: 2½ δολάρια!...

—'Η πωλήτοια έβαλε τα φώνα της μέσα σέ μιά πράσινη γάρτινη σακούλα, ενώ εγώ στεκόμουν μερικά βήματα πιο πέρα και ποσποιομόμουν πως κύτταξα τις βιτρίνες.

—'Υστερα ή Γκλόρια πέρασε σέ τμήμα δερμάτινων ειδών κι' άγόρασε μιά τσάντα νεοροζήτης, που θα κόσγιζε άσφαλώς ένα σωρό λεφτά.

Βγήκε έπειτα απ' το παγαζί κι' έκανε άλλο σταθμό σ' ένα μπάρ. 'Εγώ έμεινα απ' έξω, τρέμοντας

απ' το φόβο μου κάθε φορά που έβλεπα άστυφύλακα...

—'Όταν ξαναβγήκε από κεί, ήταν τόσο ζαλισμένη απ' το ποτό, ώστε της ξέφυγε απ' το χέρι ή πράσινη σακούλα και σκορπίστηκε το σκανδαλιστικό περιεχόμενό της στο πεζοδρόμιο.

—'Ενας μεσόκοπος διαβάτης σταμάτησε κι' έσκυψε να τή μάλλψη. Καθώς άάδινε πίσω στη Γκλόρια, της είπε κάτι. Φαίνεται πως θα της πρότεινε να κάνουν συντροφία, γιάτι αυτή του γέλασε κοροϊδευτικά.

Φοβήθηκα μιά στιγμή πως θα κατακυλούσε στο πεζοδρόμιο. Κατάφερε όμως να διατηρήση την Ισορροπία της, δισάχισε το δρόμο κι' ανέβηκε σ' ένα κίτρινο ταξί.

Σταμάτησε κι' εγώ έν' άλλο ταξί, περαστικό.

—Πού θα πάμε; με ρώτησε ο σωφέρ.

—Τούδειξα το κίτρινο αυτοκίνητο, που έστριβε στή γωνιά του δρόμου.

—Παρακολουθήστε το, του είπα. Μη το χάσετε καθόλου απ' τα μάτια σας. 'Αν τυχόν όμως σταματήσει, συνεχίστε σεις το δρόμο σας. Δεν πρέπει να μ' αναγνωρίση αυτή που βρίσκεται μέσα.

—Μείνετε ήσυχοι!

—'Επειτα από μιά μεγάλη διαδρομή, το κίτρινο ταξί σταμάτησε μπροστά σ' ένα παλιό σπίτι, που νοίκιαζε επιπλωμένα διαμερίσματα. 'Η Γκλόρια ήταν τόσο μεθυμένη, ώστε άναγκάστηκε να τη βοηθήση ο σωφέρ της, γιά να μπεί σέ ένα διασχίση το πεζοδρόμιο.

Της είπε κι' αυτός λίγες λέξεις. 'Εκείνη γέλασε πάλι.

Καθώς προσπερνούσαμε, ο σωφέρ μου σφύριζε με θυμασμό.

—'Αφού άπομακρυνθήκαμε καμιά εκατοστή μέτρα, του είπα να σταματήσει. Τούδωσα ένα χαρτονόμισμα που του είχα δώσει.

—Βάλατε στο μάτι τη μικρή;

με ρώτησε χαμογελώντας πονηρά.

—Κάτι τέτοιο... απάντησα.

Το κίτριό ήταν διώροφο, με τρία διαμερίσματα σέ κάθε όροφο. Μπήκα στο πλακόστρωτο χώλ και διάβασα τα όνόματα των ένοικιαστών, πάνω απ' τα κουμπιά των κουδουνιών τους. Μά δε βρήκα πουθενά τ' όνομα «Γκλόρια Μέυ».

—'Η μόνη γυναίκα που έμεινε εκεί, ήταν κάποια μίς Τέρριλ. Τ' άλλα όνόματα ήταν όλα άντρικά.

—'Η τζαμόπορτα της σκάλας ήταν κλειδωμένη. Δίστασα μιά στιγμή, μη ξέροντας τί να κάνω. 'Υστερα βγήκα κι' έκανα το γύρο του σπιτιού, γιά να επιχειρήσω να μω άπ' την πίσω πόρτα.

—'Ενας άντρας με μακρύ κι' άδύνατο πρόσωπο και με λιγδιασμένα ρούχα, βγήκε απ' το ύπόγειο, κρατώντας ένα κουβά γεμάτο σάχτες.

—Ζητάτε κανένα; με ρώτησε.

—Ναί. Τη μίς Γκλόρια Μέυ.

—'Αδεισα τον κουβά δίπλα στόν τοίχο κι' απάντησα:

—Κάποιο λάθος στή διεύθυνσι θα κάνης, φίλε. Δεν υπάρχει εδώ αυτό το όνομα.

Μπορεί νάλεγε αλήθεια. 'Ισως να μ'ν έμεινε εκεί ή Γκλόρια, αλλά να είχε άνεβη γιά να δη κάποια φίλη της...

—Ποιός είσατε σεις; ρώτησα.

—'Ο θυρωρός. Γιατί;

—Τούδωσα 5 δολάρια.

—'Ισως να την ξέρετε, έπέμεινα. Είναι ξανθεία, στο μπύι μου σχεδόν, όμορφη, καλοφτιαγμένη...

Χαμογέλασε, δείχνοντας τα κίτρινα δόντια του, κι' απάντησε:

—'Α, θα έννοητε την κυρία Ντούαν. Μένει στο διαμέρισμα 3. Δεξιά.

—Με τον άντρα της;

—'Ο θυρωρός κούνησε το κεφάλι το κεφάλι του, ενώ συγχρόνως φύλαγε στην τσέπη του το χαρτονόμισμα που του είχα δώσει.

—'Οχι. Μόνη της. 'Εχει νοικιάσει το διαμέρισμα σ' όνομα του άντρα της. 'Αλλά δεν τον έχω δη ποτε μου... αν ύποτεθ ή πως ύπάχει πραγματικά! Δέχεται ένα σωρό έπισκέψεις. Το ξέρω καλά, γιάτι εγώ κατεβάζω ύστερα τις μποτιλίες που άδειάζουνε... Μά τί τη θέλετε; Γιά κανένα λογαριασμό πάλι;

—Ναί, κάτι τέτοιο...

—Κάνει μεγάλη ζωή! Βγαίνει τη νύχτα και κοιμάται την ήμέρα. να κάνω θόρυβο, καθώς βγάζω έξω τα δοχεία των σκουπιδιών!

—'Όποτε ζή μόνη της; έπέμεινα.

—Συνήθως, ναί... Κι' άλλωστε, δε μάς νοιάζει τί κάνουνε στο σπίτι τους οι νοικιαχτές μας. Φτάνει να πληρώνουνε ταχτικά το νοίκι τους.

Κι' ο θυρωρός κατέβηκε πάλι στο ύπόγειο, γιά να ξαναγεμίση τον κουβά του.

—'Ανέβηκα μιά σκάλα ύψηρεσίας, που έξυπνηταύσε τη δεξιά πτέρυγα του κτιρίου.

—'Η πίσω πόρτα του διαμερίσματος 3 ήταν άνοιχτή, αλλά την έφραζε ένα μεταλλινό δικτυωτό. Δίπλα της βρισκόταν ένα παράθυρο, άνοιχτό κι' αυτό.

Κύτταξα μέσα απ' το δικτυωτό και είδα πως ήταν εκεί ή κοκίνα. Δεν παρατήρησα κανένα σημείο ζωής στο διαμέρισμα. Δεν άκουγα τον παραμικρό θόρυβο. 'Εδωλα το ρεβόλβερ απ' τη ζώνη μου και δρασκελία στο παράθυρο.

Το διαμέρισμα ήταν ζεστό και σωπηλό. Σκέφθηκα πως ή Γκλόρια θαχε ίσως άποκοιμηθή κιόλας, με το μεθύσι που είχε...

Την άλλη στιγμή όμως, την άκουσα να σιγοτραγουδά, κάνοντας ένα σωρό φάλτσας.

—'Ενας μακρός διάδρομος έξυπνηρετούσε το διαμέρισμα. 'Η πόρτα μιάς κάμαρας ήταν άνοιχτή. 'Ερριξα μιά ματιά μέσα.

Στή μέση της κάμαρας, ή Γκλόρια προσπαθούσε να Ισορροπήση

πάνω στό ένα της πόδι, άνασηκδόνοντας λίγο τ' άλλο, γιά να φορέση ένα άπ' τα σκανδαλιστικά έσώρουχα που είχε άγοράσει.

Βλέποντάς με όμως, ξέχασε μεμιάς τις προσπάθειές της. Μ' είχε αναγνωρίσει.

—Μά είναι ο κοκκινομάλλης λοχίας μας! φώναξε. Αυτός που έβαλε τα γυαλιά στο μεγάλο και τρανό Τζόε Λαφάντι!

—'Η κατάρτασι τη διασκεδάσε άπερίγραπτα.

—'Ακούμπησα την πλάτη μου στήν πόρτα κι' άναψα ένα τσιγάρο.

—Δε φαινόσαστε να με φοβάστε, της είπα.

Κύτταξε το ρεβόλβερ μου. 'Εκανε μιά κίνησι σά νάθελε να σκεπάση τη ζώνη της.

—Γιατί να σάς φοβθώ; απάντησε. Δεν πιστεύω να θέλετε ένα τέτοιο πράγμα!

—'Ο λαίμός μου ήταν σφιγμένος. Δυσκολεύομουν να μιλήσω. Το κοομί της μου φλόγιζε το αίμα...

—'Οχι, απάντησα με κόπο. Το μόνο που θέλω, είναι να καθήσετε φρόνιμα!

—'Εγειρε το κεφάλι της πίσω κι' έβαλε τα γέλια.

—Που βλέπετε το άστείο; άπόρησα.

Σταμάτησε να γελάη κι' έβρεξε τα χείλια της με την άκρη της γλώσσας της.

—Σ' αυτό που μου είπατε! απάντησε.

—'Αλλαχί;

—Νά, θέλετε να καθήσω φρόνιμα. 'Ενώ οι άλλοι άντρες μου ζήτανε συνήθως το αντίθετο.

—'Οχι, μονάχα οι λέξεις, αλλά κι' ο τόνος της μ' έρεθίζε άκόμα πιο πολύ. Μπορεί να ήταν όσο ήθελε έπαγγελματίας του έρωτα. Αυτό δεν την έμπόδιζε νάναι λαχταριστή, όρεχτικώτατη...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Βράστε το πιλάφι σας με 1 κύβο...

...πέρνει γεύσι κόττας

ΣΟΥΠΑ KNORR - ΕΛΒΕΤΙΑΣ

ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΩΝ

Δά θα κατακτηθώ

Δοκιμάστε μιά φορά μόνον την ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΦΟΥΡΕ "ΙΟΝ" και θα γίνη ο πιο γλυκός έρωτας της ζωής σας!...

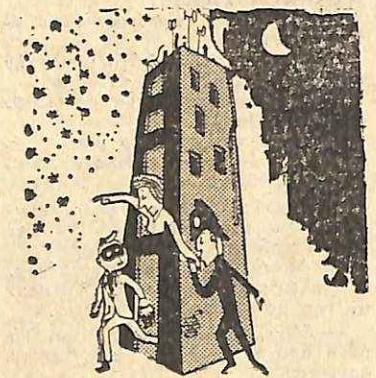
ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΦΟΥΡΕ ION

ΕΡΕΤΙΑ - ΜΑΝΤΙΝΙ - ΕΛΒΕΙΑ - ΣΟΡΟΓΑΛ - ΠΡΑΓΗ

Ποιόν ανιέρας ποιητής

Το τέχνασμα μις παντρεμένης Άγγλιδας

Στο Κιντερμίνστον της Άγγλίας συνέβη τελευταία ένα περίεργο περιστατικό. Μία νεαρή παντρεμένη και μητέρα δύο μικρών παιδιών είχε έ-

ρωτευθεί έναν πόλιμαν. Οι συναντήσεις της, όμως, μαζί του ήταν λίγες, γιατί ο άντρας της δεν την άφηνε καθόλου από τα μάτια του. Η νεαρή έρωτευμένη ζήτησε τότε τη συμβουλή μιας φίλης της, που της υπέδειξε έναν πρωτότυπο τρόπο, για να ξεφορτωθεί τον άντρα της. Ακολούθως τη συμβουλή της φίλης της, άρχισε να τον τρώγεται, ότι δεν είχαν άρετα χρήματα και, στο τέλος, τον έπεισε να μπει σ' ένα γειτονικό σπίτι για να κλέψει. Αλλά ταυτόχρονα είδοποίησε το φίλο της, που έπιασε το σύζυγό της αυτοφώω. Ο δυστυχισμένος οδηγήθηκε τότε στη φυλακή, ενώ ο άδοξο νομικός εγκαταστάθηκε στο σπίτι της φίλης του, όπου υπαρούμε να υποθέσω ότι τα περιούσαν περίφημα. Κάποιος από τους γείτονες, όμως, βρήκε κάπως παράξενα αυτά τα πράγματα και είδοποίησε τον έ-

σαγγελία. Έγινε τότε έρευνα κι έτσι αποκαλύφθηκε η σκευωρία. Και οι συνέπειες; Ο σύζυγος ζητάει τώρα διαζύγιο, που δε θα δυσκολευτεί να το πάρει. Από τ' άλλο μέρος, ο άστυνόμενος πρόκειται να χάσει τη θέση του και να περάσει κάμποσο καιρό στη φυλακή για ιδιότροπη εξέσκηση της εξουσίας.

Σε δύο ώρες Νέα Υόρκη - Παρίσι

Οι Άμερικανοί μελετούν την κατασκευή ενός γιγαντιαίου αεροπλάνου, που θ' αφήσει πολύ πίσω του όλα τα ως σήμερα γνωστά. Το αεροπλάνο αυτό θα πετάει με ταχύτητα 3.500 χιλιομέτρων την ώρα και θα κάνει τη διαδρομή Νέα Υόρκη - Παρίσι σε 2 μόνον ώρες, θα μεταφέρει δε 120 επιβάτες. Θα είναι εφοδιασμένο με κινητή φτερά, που θα υπορούν ν' αλλάζουν κατά τη διάρκεια της πτήσεως, ανάλογα με τις επικρούσεις συνθήκες και θα κινείται με τρεις διαφορετικούς τύπους κινητήρων, που θα προσσαρμόζονται σε κάθε περίπτωση. Το αεροπλάνο αυτό θα είναι έτοιμο κατά το 1968 και το κόστος του υπολογίστηκε σε 750 περίπου εκατομμύρια δολάρια.

Κατά της πολυγαμίας

Η «Εθνική Ένωση», το κόμμα του προέδρου Νασέρ, αποδέχτηκε στην εξύψωση του επιπέδου των Αιγυπτίων γυναικών, λανθάνει τελευταία την ακόλουθη σύσταση: «Μην παντρεύεστε τους άντρες που έχουν ξαναπαντρευτεί!» Με τον τρόπο αυτό, πιστεύεται ότι θα καταπολεμηθεί ταυτόχρονα η πολυγαμία.

Συμβουλές για να πλουτίσετε

Ο Πάω Γκέττυ, ο γνωστός Άμερικανός διςεκατομμυριούχος, που θεωρείται σαν ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου, έδωσε σε μία αμερικανική επιθεώρηση διάφορες συμβουλές, σχετικά με τον καλλίτε-

ρο τρόπο που μπορεί να γίνει κανείς πλούσιος. Κατά το Γκέττυ, τέσσερες ιδιότητες είναι απαραίτητες: φαντασία, πρωτοτυπία, ατομισμός, ατομικότητα από τη ρουτίνα. (Πρέπει να είμαστε διαφορετικοί από τους άλλους, συμβουλεύει. Φορέστε ένα πρωτότυπο ρούχο αντί για το συνήθισμένο γκριζό κοστούμι, πίνετε γάλα αντί για κακάο, μάθετε να οδηγείτε ένα έλκυθρο, αντί για μία «Κάντιλακ». Ο Γκέττυ δεν ξέχασε ότι χάρισε πέντε φορές ως τώρα. Γι' αυτό προσθέτει: «Και, προ πάντων, να μην έχετε εμπιστοσύνη στις γυναίκες. Μητέρες, σύζυγοι και αρραβωνιαστικίες έχουν όλες συντηρητικές τάσεις. Θεωρούν το μισό που παίρνει σαν πολύτιμο αγαθό, που πρέπει να το προστατεύουν και να το φυλάζουν και πνίγουν μέσα στον άντρα το ένστικτο ν' αναζητήσει καινούργιους δρόμους και καινούργιους πόρους».

Έφερε στον κόσμο 10.000 παιδιά!

Μία Ισπανίδα μαμή, η Ίνές Μονκάτο, γιόρτασε τη γέννηση του δεκάκις χιλιοστού παιδιού, που ήρθε με τις φροντίδες της στον κόσμο. Η Μονκάτο έφερε το επάγγελμα της μαμής από 45 χρόνια.

Το μεγαλύτερο ξενοδοχείο του κόσμου

Στη Νέα Υόρκη πρόκειται να χτιστεί προσεχώς το μεγαλύτερο ξενοδοχείο του κόσμου. Θα περιλαμβάνει 50 δρόμους, 2000 δωμάτια, 32 αίθουσες φαγητού και γκαράζ για 300 αυτοκίνητα.

Η Κάλλας τραγούδησε επί 4.800 ώρες!

Σύμφωνα με μία αμερικανική στατιστική, η Μαρία Κάλλας τραγούδησε από την αρχή της σταδιοδρομίας της ως σήμερα 288.000 λεπτά, δηλαδή 4.800 ώρες, που αντιστοιχούν σε 200 ημέρες.

Το ποδόσφαιρο θα γίνει ηλεκτατευθυνόμενο;

Ένα ελβετικό εργοστάσιο κατασκεύασε μία συσκευή, που θα μεταβάλλει το ποδόσφαιρο σε κατευθυνόμενο και τους ποδοσφαιριστές σε αυτό-

ματα. Η συσκευή αυτή προσαρμόζεται στο στίβό και στο πίσω μέρος του κεφαλιού, σε τρόπο που να μην ενοχλή τον παίκτη. Ο διεθυντής της ομάδας μιλάει μυστικά σ' ένα μεγαφώνιο και οι ποδοσφαιριστές ακολουθούν τα παραγγέλματα και τα εκτελούν άμεσως. Σχετικές δοκιμές έγιναν σ' ένα γήπεδο κοντά στη Ζυρίχη. Έτσι, στο μέλλον, θα παίξουν οι αρχηγί των ομάδων με το κεφάλι τους κι οι ποδοσφαιριστές θα διαβέθουν μόνον τα πόδια τους.

Μοναδικό αντίτυπο

Σε μία Ιταλική εφημερίδα δημοσιεύθηκε η καλύτερη ανάγνωση γεννησών. «Η Μάντ και ο Άδριανός Ντοράτι δημιούργησαν συνεργασθέντες την Έλεια. Το τράβηγμα περιρριπτική σ' ένα μοναδικό αντίτυπο, το οποίο οι επιθυμούντες μπορούν να δουν κοντά στους δημιουργούς τους».

ΠΕΡΙΠΕΤΕΥΓΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ, με το αντρικό κοστούμι και τις πέτινες γκέτες της, η Ρίτα Ντρίου κυττάει με περιέργεια το Λάρου Ουάιτ-Χάουζ, το νέο συνοικητικό της, που γυρίζαζ μαζί απ' τον πρωτότυπο προπλάτ.

Όσο επιμένετε στην ιδέα σας πως, λίγα χιλιόμετρα μακριά από δω, βρίσκεται ένας ερειπωμένος ναός, όπου είναι κρυμμένος ένας ανεκτίμητος θησαυρός: τον βλέπετε εύκολα.

Μα ναι, ντάρλινγκ, ο ναός της Άκκαθα βρίσκεται κάπου εδώ γύρω. Λένε πως έθαψαν εκεί τους θησαυρούς του οι Ιερείς του ναού, για να τους σώσουν από μία εχθρική επιδρομή.

Και τι ήταν αυτοί οι περίοποι θησαυροί; Ωστόσο η Ρίτα, από νυναικεία περιέργεια.

Κατά την παράδοση, υπήρχαν πελώριες γούρνες, στολισμένες με πολύτιμα πετρώδη, όπου πλυναν νερό οι Ιερείς μικρές ναζέλλες, επίσης, λευκά, εσφοντάδοντα δρεπάνια με χρυσά, ανάμιατα και δοχεία από πολύτιμα μέταλλα, ρουμπίνια, μαονιρίδια, διαμάντια, πλάκες χρυσού και ασημι, καθώς και μία ολόκληρη πόρτα, σε σχήμα ούρας πανγού, οκεπασμένη με άμειοντα ζαφείρια και σμαράνδια. Άν ήμουν ο τυχερός που θα τα.

Α' Θησαυροί της Άκκαθα

Θα ήταν, το πρώτο που θαύμαζα, θα ήταν να ζητήσω από κάποιον το κεφάλι της κορούλας σου!

Η κοπέλλα κοτάλαζε τον ύπαινο, κι οι δεικνύοντες το Λάρου μ' ένα δυνατό νεύο.

Όχι πως της ήταν αντιπαθή, τικός. Άλλ' αν είχε έρθει σ' αυτή την έρημια, ακολουθώντας το βοταράνιο πατέρα της, το είχε κάνει μόνο και μόνο για ν' απομακρυνθεί λίγο απ' τους ενοχλητικούς νέους που τη φερόσανε.

Μα ήταν τυχερός να συναντήσει κι' εδώ ένα καινούργιο θαύμα, απ' το οποίο ο Ντρίου υποχρεώθηκε να τον πάρει κοντά του, για να τον φέρει στο σπίτι του.

Ντάρλινγκ, συνέχισε ο Λάρου, είσαι ένα καθεύον παιδί, που αείζει να σε δειρή κανείς... Με τη διαφορά πως τα χτυπήματα που θα σε βιάνα ενώ, θα ήταν αλχημικά... φίλιδ!

Η Ρίτα κοκκίνισε. Άλλ' δεν πρόλαβε ν' απαντήσει, γιατί, καθώς πλησίαζαν στην κατασκήνωση, είδε ξαφνικά τον πατέρα της να έρχεται προς το μέρος τους.

Διάβολε, τι φοβόλη ζήτησε είναι αυτή! τους είπε ο Ντρίου. Και τι νύνασαι... Έτσι ελάνει, απ' αυτή η ορνιθόμοσ θλαστή! Ά, πό κάτι παρατηρήσεις που έκανα, βοήθα πως τα καλάμια μεγαλώνουν 9 πόντους στο είκοσιτερόωρο!

Χωρίς να δώσει ποσοστό στους δυο άντρες που άρχισαν να κουβεντιάσουν, η Ρίτα απομακρύνθηκε, καπνίζοντας το τσιγάρο της. Πέρασε έξω απ' τη σκηνή τους και προσχώρησε προς την αρχή του δάσους, όπου φύτωνα τα καλάμια, πυκνά και ψηλότερα από το άνωφωτο ανάστημα.

Μόλις είχε κάνει μία βήματα δίπλα της, άκουσε ξαφνικά όπλα της ένα θόρυβο. Καί, πριν προφτάσει να νύοση να κυττάει ένα ύφασμα τύλιξε ολόκληρο το κεφάλι της! Ένα χέρι της έφωρε το στόμα. Ύστερα ένοιωσε πως τη σηκώνανε κάποιος και την παίονανε μαζί τους...

Όλ' αυτά γίνονταν νύο α. πότμα και γρήγορα, ώστε δεν πρόλαβε να φωνάξει, ούτε ν' αμύθ. Μόλις σε λίγο έλευθερώθηκαν τα χείρα της απ' το σφιέμο, κατέφερε νύνα να πετάξει χύμιο το αυτηλή της. Ίσως να χόρσιμεναν για ίκνη στοίχ, δίκους της, που θα φάνανε βέβαια να τη δούσαν...

Πριν προφτάσει να γυρίσει να κυττάει, ένα ύφασμα τύλιξε ολόκληρο το κεφάλι της.

Η κοπέλλα ανατρίχιασε. Τους φοβόρισε πως, αν μάθαιναν το έγκλημά τους, οι άρχες θα τους κρεμούσαν ολόκληρους. Μα αυτοί δε φάνηκαν να δίνουν σημασία.

Τη σήκωσαν πάλι στα χείρα και τη μεταφέρανε ακριβώς στη μέση του ιερού χώρου. Εκεί, την έβαψαν υπομύημα και θέλησαν να της ακινητοποιήσουν το κορμί.

Δε διαλέγανε κανένα άλλο μέρος για να δεσέψουν: τους είχε εκείνη με ψυχορραμία. Έδω που με φέρατε, γυνώθη να φυτρώσουν τα καλάμια κάτω απ' το στήθος μου και να μ' ενοχλούν με τις σουδάρες υγρές τους.

Αυτός ακριβώς είναι ένας απ' τους τρόπους που χρησιμοποίησαν για τις θύρες μας. Τα καλάμια, απ' την εποχή, ψηλότερα με εκπληκτική νοσηρόδα και κάνουν κόκκινο το κορμί που βρίσκεται στερεωμένο από πάνω τους!

Μία ανατριχίλα πέρασε απ' το κορμί της Ρίτας. Θυμήθηκε τα λόγια του πατέρα της: «Τα καλάμια μεγαλώνουν 9 πόντους στο είκοσιτερόωρο».

Τι θα γινόταν, αν δεν πρόφταναν οι δική της να τη σώσουν; Μία κανούνη εκπλήξει όμως τράβηξε την προσοχή της. Ο άρ-

χγνός των μαύρων κάθισε κοντά της σταυροπόδι, έδωσε ένα είδος θαύματος κι' άρχισε να σφουρίζει μία μονότονη μελωδία. Κι' άμέσως παράβησαν τα κεφάλια τους από παντού, μέσα απ' τα έρπια, φουμακέρια φιδία με α-παίδια ούη! Ο άνθρωπος εκείνος ήταν γόνος φιδιών...

Σε λίγο, βρή η έκτασι νύο της είχε νύοιρη από τα φοιχτά έρπια. Μεο'κα νύοιρούσαν κι' όλες πάνω στην πλάτη της Ρίτας... Πόσο θα κορούσε αυτό το τρούμερο μαρτύριο της; Ένοιωθε τις δυνάμεις της να χάνωνται...

Ξαφνικά όμως, αντήχησε μία πιστολιά μέσα στον ερειπωμένο ναό, κι' ύστερα μία δυνατή, νύο ούη φωνή που έλεγε:

Να μη κινηθί κανείς! Τα φιδία, ο γόνος κι' οι τρούς συντρώσαν διςκοποπτήσαν σε μία στήλη. Η ούη με την οποία πηδός ο Λάρου άναμείρα τους, έφωρε τον πανικό σ' ανθρωπούς και έρεπτα.

Μόλις ο νέος είχε λύσει τα δεσμά της Ρίτας, έφωρε κι' ο πατέρας της, λαχανιασμένος.

Νάδερες, τις τρούερα μούδωρε, ντάρλινγκ! είπε ο Λάρου.

Σας έχω άπανορέψει να με λένε (ντάρλινγκ)! άπάντρε πειραχτικά κι' κοπέλλα.

Μα έσεις δεν είσαστε ίκανή να υπερασπιστήτε τον έαυτό σας, κι' επιμένετε ν' άπανορέψετε κάτι σε άλλον;... φώναξε εκείνος νελώντας.

Η Ρίτα ένοιωσε μέσα της μία άνειπιτη χαρά. Αυτός ο νέος δεν ήταν σαν τους άλλους, που της κάνανε μόνο κομπλιμέντα. Αυτός θάδερε να διευθύνει μία νύνα, και να την προστατεύει...

Ο Ντρίου είχε σταθεί μπροστά στην είσοδο του ναού. Έσκυψε ξαφνικά και φώναξε:

Έλατε να ότε!... Μία σπουδαία ανακάλυψη!

Ο Λάρου κι' η Ρίτα πλησίασαν. Ήταν ένα είδος νανταριού, αλχημικά πωτοφωσάνες.

Καθώς όμως ο νέος έσκυβε κι' αυτός, για να το όπ καλύτερα, η ματιά του έπεσε σε μία ορνιθία ένωσ μαρούδου, μέσα στην οποία νύοιζε κάτι...

Έδωσε τότε μία θοισαυτική κοανή.

Τώρα υποδύ να ζητήσω από κάποιον που έρεσι - απ' τον πατέρα σου, Ρίτα! - το χέρι της κορούλας του... έλεγε.

Σκύβοντας κι' οι τρούς πάνω απ' τη ρωνή του μαρούδου, άντικρούσαν ένα πηδός από χρυσά άντικείμενα και πολύτιμα πετρώδη, κρυμμένα σε μία βαθεία κόψπη. Ήταν οι θησαυροί του ναού της Άκκαθα.

N. ΜΠΥΚΕ

Κρύβω κάτι! χάρισμά σου.....

.....είναι για την όμορφιά σου!

Το Νέο ΚΑΙΝ σάς προσφέρει κάτι που δεν ξανάγινε μέχρι σήμερα!.. Μία σειρά έκλεκτων καλλυντικών για την όμορφη σας!... Το Νέο ΚΑΙΝ ενισχυμένον ΠΛΕΝΕΙ ΤΑ ΔΙΠΛΑ ΠΛΕΝΕΙ 2 ΦΟΡΕΣ ΚΑΛΑ

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ "ΝΕΟ ΚΑΙΝ" ΕΝΙΣΧΥΜΕΝΟΝ: ΘΑ ΣΑΣ ΚΑΤΑΠΛΗΞΗ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΜΑΓ'ΙΜΟΥ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΉΤΑΝ μιά φορά ένας βασιλιάς που είχε στο παλάτι του έναν γελωτοποιό. Έναν άνθρωπο που είχε το χάρισμα να κάνει τους άλλους να γελούν. Κι' επειδή, την εποχή εκείνη, οι βασιλιάδες είχαν πολλές σκοτούρες, συνηθίζαν να παίζουν στο παλάτι τους γελωτοποιούς, για να τους λένε αστεία και να ξεσκάνε λιγάκι. Το πιο περιεργό όμως είναι, ότι όλοι σχεδόν αυτοί οι γελωτοποιοί, που προκαλούσαν τα γέλια και την ευθυμία, ήταν άνθρωποι αδικημένοι από τη φύση. Άλλοι ήταν καμπουρήδες, άλλοι στραβοκάνηδες κι' άλλοι πάρα πολύ άσχημοι.

Ο γελωτοποιός λοιπόν αυτός του βασιλιά είχε μια μαγική πούτλη λέγανε Ζάρα και πούτλη έκανε όλα τα κατάντη.

Όλοι, χάρησαν και περιποιούντοσαν τη Ζάρα στο παλάτι, της προσέφεραν ντυκά και φρούτα, εκτός από το θησαυροφύλακα, που ήταν πολύ τοιγκουνιά. Αυτός, μάλιστα, δε κινέυε τη Ζάρα, γιατί μιά μέρα σκοραβώσε πάνω του και του έσκισε το καινούργιο του κοστούμι. Ένα πρωί, λοιπόν, όταν ο θησαυροφύλακας μπήκε στη μεγάλη αίθουσα να χαιρετήσει το βασιλιά, ο γελωτοποιός έτρεξε κοντά του και του είπε με χαμόγελο: «Κύριε θησαυροφύλακα, ξέρετε πόσο σας αγαπώ. Παρουσιάζω, λοιπόν, σήμερα μια ευκαιρία να σας δείξω την αγαπή μου!»

«Μου έγραψαν από το χωριό μου ότι ο πατέρας μου είναι άρρωστος και ο βασιλιάς μας μου έδωσε 48 ώρες όδεια».

«Το κακό όμως είναι ότι δε μπορώ να πάω μαζί μου και τη μαγική μου, τη Ζάρα. Σκέφτηκα, λοιπόν, να την εμπιστευτώ».

«Εσείς, γιατί έτοιμο είμαι βέβαιος, ότι στο σπίτι σας θα καλοπεράσει. Κι' αυτό είναι η επιθυμία και του βασιλιά μας».

Ο θησαυροφύλακας, μόλις άκουσε αυτά τα λόγια, άλλαξε χιλιό δυο χρώματα. Τη μπορούσε όμως να κάνει:

«Η Ζάρα θα καλοπεράσει στο σπίτι μου, απάντησε. Και ο' αυχαριστώ που σκέφτηκες εμένα για φυλάκα της».

Ο βασιλιάς όμως που ήξερε την τοιγκουνιά του θησαυροφύλακα, χάρησε να γένειο του και κρατήθηκε για να μη γελάσει, για την πονηρία του γελωτοποιού του.

«Ετσι, ο θησαυροφύλακας πήρε τη Ζάρα στο σπίτι του και από το πόδο του μήπως κακοπεράσει και το μωρό του βασιλιά, της έβαλε ένα παστό με φρούτα κι' άλλο ένα με σαχαραλά. Στο μεταξύ έφανε κι' αυτός, και υπήκει στο ιδιαιτέρως νωρείο του. Έκει συνήθεζε κάθε μέρα να κάνει μια πολύ περιεργή δουλειά: Να μετράει και να πολύ περιεργά το φρούτα χρυσά πεντόλια, που είχε φυλαγμένα στο δικό του χρυσόκοιτίδιο, μέσα ο' ένα κουτί. Αυτά ήταν όλη του η περιουσία και την καλούσαν».

Η Ζάρα, αφού έφαγε, μπήκε κι' αυτή ά-

— Η Ζάρα θα καλοπεράσει στο σπίτι μου, του είπε ο θησαυροφύλακας.

Θορυβή στο νωρείο κι' από μια γωνιά τον κυτάξε που μετρούσε τα λεφτά του.

Τη στιγμή εκείνη χτύπησε η πόρτα.

— Ποιος είναι; φώναξε ο θησαυροφύλακας.

— Ήρθε ο εισπρακτορας των φόρων, του είπε ο υπηρέτης του, για να σας παραδώσει τις εισπράξεις...

— Πολύ καλά, έρχομαι... του απάντησε ο θησαυροφύλακας.

Βιαστικός όπως πάντα, όταν επρόκειτο να πάρει χρήματα ο θησαυροφύλακας, βγήκε άπο το δωμάτιο, αφήνοντας το κουτί με τα χρυσά πεντόλια πάνω στο νωρείο του.

Σε μισή ώρα, όταν ξαναγύρισε στο νωρείο του, άκουσε φωνές έξω από το σπίτι του. Βγήκε στο μπαλκόνι και είδε πολύ κόσμο συγκεντρωμένο να φωνάζει, να τον χειροκροτεί και να τον επευχαριστεί.

Ο θησαυροφύλακας δεν καταλάβαινε τί γινόνταν. Μά εσπανά τα μάτια του γύρισαν κι' είδε σε μια γωνιά του μπαλκονιού τη Ζάρα

με το κουτί να ρίχνει τα τελευταία χρυσά πεντόλια στον κόσμο.

Λιποθύμισε, λοιπόν, ο δύστυχος τοιγκουνής κι' άρχισε να κλαίει από την απελπισία του. Η Ζάρα είχε ρίξει στο δρόμο όλη του την περιουσία, που είχε σε χρυσά νομίσματα.

Επειτα, όταν συνήλθε, άρπαξε ένα μαστίγιο και πήγε να χτυπήσει τη Ζάρα. Μά εκείνη τσάκασε. Κι' ο θησαυροφύλακας άρχισε να τραβά τα μαλλιά του. Είχε πάρει δύο συμφορές: Πρώτα έχασε τις χρυσές οκονομίες του κι' έπειτα έχασε τη Ζάρα. Άλλοι μόνον του αν πάθαινε τίποτα ή μαϊμού! Θα τον έδιωχνε ο βασιλιάς.

Κλεισμένος στο σπίτι του άρρωστος από τον καύμό του, έστειλε τον υπηρέτη του και να μάρη αν γύρισε ο γελωτοποιός... κι' αν είχε μαζί του τη Ζάρα.

Κι' όταν γύρισε ο υπηρέτης του, τον πληροφόρησε ότι είδε το γελωτοποιό με τη Ζάρα να μπαίνουν στο παλάτι.

Απ' αυτή την πλευρά ήκουσε. Δεν υπήρχε κίνδυνος να τον δειδούν από το παλάτι. Του έμενε όμως το άλλο κακό: τα πεντόλια που έχασε. Τέλος, παρηγορήθηκε, γιατί ήταν νέος άκουσ. Θα ξανάκανε οικονομίες για ν' αποκτήσει πάλι όσα έχασε.

Είχαν περάσει τρεις μήνες απ' αυτό το περιστατικό, όταν μιά μέρα ήρθε να τον επισκεφθεί μια κυρία της αριστοκρατίας.

— Κύριε θησαυροφύλακα, του είπε, παρ' όλο που είμαστε νεότεροι, δεν γνωρίζομαστε. Το διπλόνο σπίτι ανήκει στο όρανο ανόρι μου, γιατί ενώ είμαι πτωχός, είπιδι όμως είμαι νυναικά και δεν ξέρω πολλά πράγματα ανάθερα στον αδελφό του μακαρίτη τη διαχείριση της περιουσίας του θορανού. Που να ξέρω όμως ότι ο αδελφός μου ήταν χαρτοπαίκτης. Επαιξε στα χαρτιά κι' έχασε 100 πεντόλια. Ετσι, επειδή δεν είχε να τα πληρώσει, θα πουλούσε το σπίτι του θορανού παιδιού μου για να ξεπληρώσει το χρέος».

«Ήμουν, λοιπόν, απελπισμένη! Είχα βγει στον κήπο, κάθισα ο' ένα γανγκάκι κι' έλαβα για τη μοίρα μου. Σαφνικά, άκουσα θορύβο από το μπαλκόνι σας κι' είδα να πέφτει στα πόδια μου μια βροχή από χρυσά πεντόλια. Κατάλαβα άμέσως ότι προσέχονταν από σας και ότι κάνατε το καλό στο κουφά για να μην το άρνθω».

«Τα μάγεψα, λοιπόν, κι' είδα πως ήταν 105 πεντόλια. Έτρεξα να πληρώσω το χρέος κι' έτσι σώθηκε το μέγαρο του θορανού. Μ' έδω ξανά τώρα πως να σας ευχαριστήσω. Να με συγχωρέσετε, πη άρνησα, αλλά το κατάφερα να μαζέψω τα χρήματα. Πούλησα όλα μου τα κομμάτια και σας έδωσα πίσω τα 105 πεντόλια σας».

Η νυναικά ακούμπισε πάνω στο τραπέζι ένα σακκούλακι με τα χρυσά νομίσματα. Ο θησαυροφύλακας με τη σκληρή καρδιά τόσο συνκίνηθηκε που δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του. Η Ζάρα του είχε δώσει ένα καλό μάθημα. Μέχρι την ημέρα εκείνη δεν ήξερε τί θα πη γενναιοδωρία, μα τώρα καταλάβαινε ότι η καλωσύνη είναι ανώτερη από τη πλοήνη.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιοδμορ

Ο δάσκαλος παραδίει στην τάξη μαθηματικά: — Ένας γίγας, λέει στα παιδιά, τελειώνει ένα σπίτι σε είκοσι μέρες. Δέκα γίγαντες όμως έπειθ είναι περισσότεροι, θα γτίσουν το σπίτι σε δύο μέρες. Μπορείτε να μου πείτε κι' εσείς ένα παράδειγμα;

— Θα σας πω ένα! πετάγεται πρόθυμος ο Τότης. Ένα πλοίο για να φτάσει από τον Πειραιά στην Αμερική κάνει δεκαπέντε μέρες. Δεκαπέντε πλοία θα κάνουν να φτάσουν μόνο μιά μέρα!

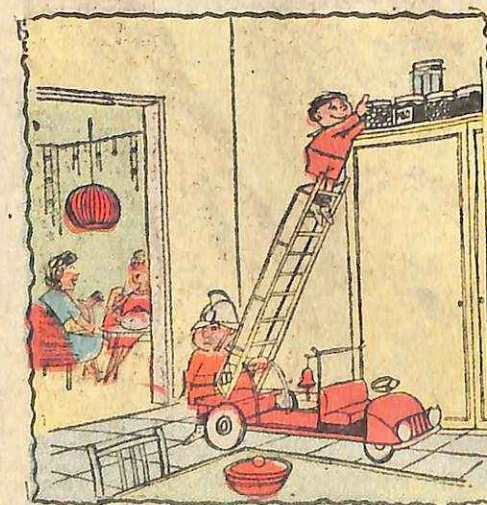
Δύο παιδάκια αυχόητον με ύφος σοβαρό: — Τι προτιμάς; ρωτάει το πρώτο. Το φεγγάρι ή τον ήλιο;

— Το φεγγάρι, αποκρίνεται το άλλο αβότανα.

— Αλήθεια; Πώς αυτό;

— Γιατί με το φεγγάρι ο δρόμος φέγγει κι' εγώ, νύχτα. Ένώ τον ήλιο, τί να τον κάψει; Φέγγει την ώρα, που είναι μέρα!...

Ο δάσκαλος: Πρέπει, παιδιά, να μάθετε να νοσηματοποιείτε σιγά-σιγά και τα έδω σας γέλια. Έτσι σε λίγο καιρό θα μπορείτε να κάνετε με το άριστερό σας γέλιο β. τι κάνατε και με το δέλι! — Δεν είναι αλήθεια! φωνάζει ένας μικρός. Για έλπιτε εσείς, αν υποστήτε, το άριστερό σας χέρι, σπ βεβία τόσην του πεπληλονιού σας;

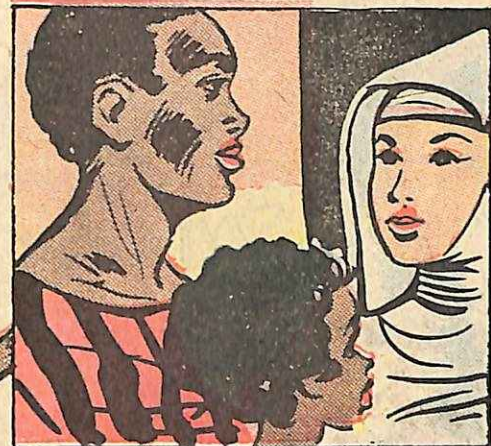

— Εύτυχως μ' αυτό το αυτοκίνητο του γυροσέρστη, που τους έφωρα, πίζουν μιά γουό και μιά αρίγουν να μουδενγιάσουμε με την ήουγια μας!

Η Μακόμπα και οι κοντόβρες...

Όταν η Φαμέ εγκατέλειψε τη Σχολή Καλονογίων, για να παντρευτεί το Λίμπο και να τον ακολουθήσει στο γειτονικό χωριό του, υποσχέθηκε στην αδελφή Λουκία πως μόλις θ' αποκτήσουν μιά κόρη και θα έφτανε αυτή να γίνει μιά καλή μαγειρίσα και νοικοκυρά, σαν τη μητέρα της. Η αδελφή Λουκία χάρηκε πολύ βλέποντάς τους.

Ο Λίμπο ήταν απόλυτα σύμφωνος και μόλις η κορούλα τους, η Μακόμπα, έγινε έξη χρόνων, την πήρε και την πήνε στη Σχολή των Καλονογίων, που βρισκόταν στο Κιμπολέ. Για να μάθι έκει να διαβάει, να γράφει και να γίνει μιά καλή μαγειρίσα και νοικοκυρά, σαν τη μητέρα της. Η αδελφή Λουκία χάρηκε πολύ βλέποντάς τους.

Όλες οι καλόγριες ήταν καλές μαζί της και γι' αυτό η Μακόμπα ανάπνεσε νηρηνορα τη ζωή της Σχολής κι' έκανε χίλιες δυο δουλειές. Τα γράμματα δεν την ενθουσίαζαν, αλλά στην κουζίνα έκανε, νηρηνορα, μενέδες, προσόδους. Μην ξέροντας όμως να γ' αβόρει, άδειασε μιά μέρα πάνω σε μιά τούρτα ένα κουτί με πολύ τομάτας, νομίζοντάς τον για μαρμελάδα.

Μιά άλλη μέρα πάλι, αντί για σάλτσα έριξε πάνω ο' ένα κοττοπούλα χυμό πορτοκαλιού. Η αδελφή Λουκία, χωρίς να θυμώσει, την πήρε ιδιαιτέρως και της είπε: — Πρέπει να ξέρεις, Μακόμπα, πως τα κουτιά με τις διάφορες κοντόβρες έχουν πάντα ο' τι εναι ζωγραφισμένο απ' έξω. Θα θυμάσαι, λοιπόν, μήλα απ' έξω, μήλα και μέσα!

Πέρασαν έτσι μερικές βδομάδες, χωρίς η Μακόμπα να κάνει κανένα καινούργιο λάθος. Τα λόγια της αδελφής Λουκίας της είχαν εντυπωθή καλά και πριν κοπομοποίηση μιά κοντόβρα, κυτάξε προσεκτικά την εικόνα, που βρισκόταν έξω από το κουτί. Οι καλόγριες ήταν τώρα απόλυτα ικανοποιημένες. Αλλά μιά μέρα η Μακόμπα έσφαγανίστηκε.

Την ζήτησαν παντού, αλλά δεν βρέθηκε πουθενά. Και πως να βρεθεί, αφού η Μακόμπα έτρεχε όσο πιο νηρηνορα μπορούσε για το χωριουδάκι, όπου έμεναν οι γονείς της, θαινόταν κατατρομαγμένη και τότε-τότε γύριζε και κυτάξε πίσω, για να δει μήπως την παρακολουθούσαν. Τέλος, κουρασμένη και ιδρωμένη έφτασε στο σπίτι της.

— Έπι τέλους γλύτωσα! φώναξε πέφτοντας στην άγκαλιά της μητέρας της. — Γιατί είσαι τόσο φοδιαμένη; τη ρώτησε ο πατέρας της. — Γιατί οι καλόγριες θα μ' έτρωγαν! — Μην είσαι άνοητη, οι καλόγριες είναι καλές και αγαπών τα πα δικά. — Και παίρνοντας την Μακόμπα από το χέρι, ξεκίνησαν πάλι για το Κιμπολέ.

— Αυτό που έκανες ήταν πολύ κακό, της έλεγε στο δρόμο ο πατέρας της. Οι καλόγριες θ' άνηπουχουν, γιατί εθ' θα ξέρουν τι έγινες. — Ένώ όμως ανέβαιναν ένα δρομάκι, που έβγαζε στη σχολή, η Μακόμπα σταμάτησε κατατομωμένη... Τα μάτια της καρωθήκαν κάπου και φώναξε στον πατέρα της: — Νά, κύττα! Την έφαγαν!...

Ο Λίμπο είδε μπροστά του ένα άδαιο κουτί από κοντοβραδωμένο νάλα, που είχε απ' έξω τη φωτογραφία μιάς χαμογελαστής μικρής άραπιν και την επιγραφή: «Η μικρή Άφρικάνα».

— Βλέπεις, που είχα δίκιο; φώναξε η Μακόμπα. — Η αδελφή Λουκία του το είπε καθαρά. — Ο τι υποσχεί απ' έξω από το κουτί θρίσκειται και μέσα ο' αυτό!...

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Οι μπανάνες

Η μητέρα του Τότη, έγκυριαμένη, πετάγεται στον απέναντι μαζάκι και του λέει: — Δε φερθήκατε διόλου καλά!...

— Μά γιατί, κυρία μου;

— Σας έστειλα να γυρίτε μου να του δώσετε δυο κιλά μπανάνες και οσες του δώσατε ένα!...

— Αδύνατον, κυρία μου!... Κάποιο λάθος θα κάνατε... προσπαθεί να δικαιολογήσει ο μαζάκις.

Ορίστε τώρα που θα μά- πη-ε ότι κάνατε και λάθος... αποκρίνεται εκείνη. Μόλις έφερε στο σπίτι ο μικρός τις μπανάνες, τις ζύγισε και βρήκε τωσέ- λειπε ένα κιλό... Νά το ξέρετε; Για ένα κιλό μπανάνες με γάλασε από πελάτισσα!

Γουάκωντας έπειτα στο σπίτι, λέει στον πατέρα του Τότη, τα καθέκαστα: — Κατάλαβε κατάσσαι; Νουίξε ο κύριος μαζάκι, έπε ότι δεν έβα ζυγαριά και πως θα μπορούσε έτσι να με γελάσει...

Καλά έκανε... συμφωνεί ο πατέρας. Από αύριο θα πουλάμε στον απέναντι μονάλη...

Ο Τότης που άκουσε τη συζήτηση, αποφάσισε να πάρει κι' αυτές μέρες:

— Μπορεί, μαμά, να μη φταί κι' ο μαζάκις...

— Αι! ποιος τότε θα φταί; παδί μου; Μόλις έφες τις μπανάνες, κάθισα και τις ζύγισα.

Κι' ο Τότης ναυπηγόντας τα μάτια, μ' θισίζει: — Ναι, μαμά... Τις μπανάνες βέβαια τις ζύγισα, αλλά ξέχασα να ζυγίσω κι' τα μένα...

MIKY-MAOVS

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΑ, αγαπήμε μου Τζένφορ, ή ύποθεσι αυτή είναι πολύ απλή, είπε ο αστυνομικός Μάνερ. Γιατί σπάεις το κεφάλι σου; Ο Γουώλτερ Μπάκς δηλώνει πως εξέβιασε από καιρό το συνταγματάρχη με κάποιο πολύ μυστικό του που έτυχε να ξέρει, και πως το είχε πάρει αρκετά χρηματα ως τώρη. Το βράδυ που προηγώθηκε απ' τη δολοφονία, ο Γουώλτερ είχε πάει στη βίλλα του συνταγματάρχη Μέρς και του ζήτησε κι' άλλες λεφτά. Έκείνος αρνήθηκε. Μαλώσανε.

Τ' άλλο πρωί, το θύμα είδε, ποιός τηλεφωνικός τον έκείσθη να πάει να τον συναντήσει στο πάρκο της βίλλας, για να συνεννοηθούν. Φαίνεται όμως πως ξαναμαλώσανε τότε, κι' ο Γουώλτερ σκοτώσε το συνταγματάρχη με ένα πιστόλι των 38, αυτό που έρηκαμε στ' αυτοκίνητό του.

Τίποτα δεν είν' απλό σ' αυτή την υπόθεσι! παρατήρησε με έξαφι ο ντετεκτίβ Τζένφορ. Ποιος σκοτώνει ποτέ την κόττα που του γεινώνει χρυσά σφάγια; Γιατί να τινάξει ο Γουώλτερ τα μυαλά του συνταγματάρχη, χάνοντας έτσι ένα σεξαστό μνηνίσιο εισόδου; Πρέπει να ήταν τρελλός... Έκτος αν ο συνταγματάρχης είχε καιμια απόδειξι πως τον εξέβιασε κι' είχε αποφασίσει να τον καταγγείλει! Μά, απ' ό,τι ξέρουμε, δε συνέβαινε τέτοιο πράγμα.

—Τί θέλεις να υποθέσω λοι-

να μη χωρίσουν. Λάτρευαν κι' οι δυο το ψάρεμα... Αυτός βρήκε πρώτος το πτώμα και μιά τηλεφωνική.

—Πώς δεν υπάρχουν οι πατημασιές του στην άμμο;

—Δεν πλησίασε το νεκρό. Άκουσε τον πυροβολισμό και βγή-

«Πιάσατε το πιστόλι απ' τη βεράντα με καλάμι και άγκιστρο...»

Οι δύο γρατζουνιές

πάν; ρώτησε έκνευρισμένος ο Τζένφορ. Το πτώμα βρέθηκε σε μία άλυσσά το πάρκο, πλάτους 20 μέτρων και στρωμένη με λεπτή άμμο, σ' απόστασι 15 μέτρων περίπου απ' τη βεράντα της βίλλας. Η νυχτερινή βροχή είχε σβήσει όλα τα παλιά ίχνη απ' την άμμο, κι' οι μόνοι πατημασιές που υπήρχαν ήταν του συνταγματάρχη και του Γουώλτερ. Μόνο που τα βήματα του συνταγματάρχη δεν ξαναγορεύον πίσω, ενώ για το Γουώλτερ φαίνονταν καθαρά πως ξαναφύγε τρέχοντας.

—Τον επισκεφθήκα στο κρατητήριο και μου εξήγησε πως πήγε στο πάρκο έπειτα από ένα τηλεφώνημα που του είχε κάνει πρό μισής ώρας ο συνταγματάρχης Μέρς. Η φωνή του είχε φανεί πεσμένη, κάπως διαφορετική απ' όπως την ήξερε. Άλλα σκέφθηκε πως ίσως ναταν βραχνιασμένος ο συνταγματάρχης.

—Όταν έφτασε στο σημείο του ραντεβού, βρήκε το Μέρς νεκρό, με μία σφαίρα στο κεφάλι. Κατάλαβε πως θα ήταν ο πρώτος θύπος και τρέλασε στα πόδια, τρομοκρατημένος.

—Και το σόλο που βρήκαμε στην ίτασπρη της πότας του αυτοκινήτου του; παρατήρησε ειρωνικά ο αστυνομικός.

—Λέει πως δεν το ξέρει, πως δεν το είχε ξαναδεί ποτέ.

—Τα ίχνη στην άμμο μιά δείχνουν πως κανείς άλλος δεν πλησίασε το συνταγματάρχη. Και τα εγκαύματα γύρω απ' το σημείο που μπήκε η σφαίρα, φανερώνουν πως πρόκειται για πυροβολισμό εξ' επαφής. Επομένως, αν δεν τον σκότωσε ο εκκινητής, δε μένει παρά η περίπτωση ν' αυτοκτονήσει. Τότε όμως πως βρέθηκε το όπλο του εγκαλυμένο στ' αυτοκίνητο του Γουώλτερ;

—Και το σόλο που βρήκαμε στην ίτασπρη της πότας του αυτοκινήτου του; παρατήρησε ειρωνικά ο αστυνομικός.

—Λέει πως δεν το ξέρει, πως δεν το είχε ξαναδεί ποτέ.

—Τα ίχνη στην άμμο μιά δείχνουν πως κανείς άλλος δεν πλησίασε το συνταγματάρχη. Και τα εγκαύματα γύρω απ' το σημείο που μπήκε η σφαίρα, φανερώνουν πως πρόκειται για πυροβολισμό εξ' επαφής. Επομένως, αν δεν τον σκότωσε ο εκκινητής, δε μένει παρά η περίπτωση ν' αυτοκτονήσει. Τότε όμως πως βρέθηκε το όπλο του εγκαλυμένο στ' αυτοκίνητο του Γουώλτερ;

—Όταν έφτασε στο σημείο του ραντεβού, βρήκε το Μέρς νεκρό, με μία σφαίρα στο κεφάλι. Κατάλαβε πως θα ήταν ο πρώτος θύπος και τρέλασε στα πόδια, τρομοκρατημένος.

—Και το σόλο που βρήκαμε στην ίτασπρη της πότας του αυτοκινήτου του; παρατήρησε ειρωνικά ο αστυνομικός.

—Λέει πως δεν το ξέρει, πως δεν το είχε ξαναδεί ποτέ.

—Τα ίχνη στην άμμο μιά δείχνουν πως κανείς άλλος δεν πλησίασε το συνταγματάρχη. Και τα εγκαύματα γύρω απ' το σημείο που μπήκε η σφαίρα, φανερώνουν πως πρόκειται για πυροβολισμό εξ' επαφής. Επομένως, αν δεν τον σκότωσε ο εκκινητής, δε μένει παρά η περίπτωση ν' αυτοκτονήσει. Τότε όμως πως βρέθηκε το όπλο του εγκαλυμένο στ' αυτοκίνητο του Γουώλτερ;

—Όταν έφτασε στο σημείο του ραντεβού, βρήκε το Μέρς νεκρό, με μία σφαίρα στο κεφάλι. Κατάλαβε πως θα ήταν ο πρώτος θύπος και τρέλασε στα πόδια, τρομοκρατημένος.

—Και το σόλο που βρήκαμε στην ίτασπρη της πότας του αυτοκινήτου του; παρατήρησε ειρωνικά ο αστυνομικός.

—Λέει πως δεν το ξέρει, πως δεν το είχε ξαναδεί ποτέ.

—Τα ίχνη στην άμμο μιά δείχνουν πως κανείς άλλος δεν πλησίασε το συνταγματάρχη. Και τα εγκαύματα γύρω απ' το σημείο που μπήκε η σφαίρα, φανερώνουν πως πρόκειται για πυροβολισμό εξ' επαφής. Επομένως, αν δεν τον σκότωσε ο εκκινητής, δε μένει παρά η περίπτωση ν' αυτοκτονήσει. Τότε όμως πως βρέθηκε το όπλο του εγκαλυμένο στ' αυτοκίνητο του Γουώλτερ;

—Όταν έφτασε στο σημείο του ραντεβού, βρήκε το Μέρς νεκρό, με μία σφαίρα στο κεφάλι. Κατάλαβε πως θα ήταν ο πρώτος θύπος και τρέλασε στα πόδια, τρομοκρατημένος.

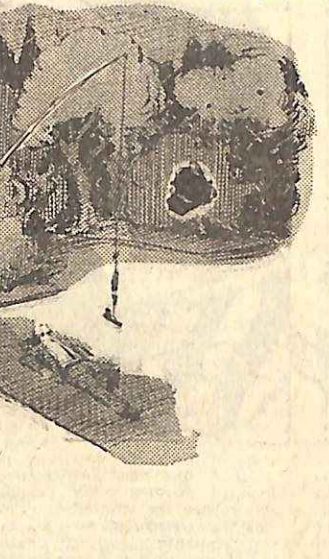
—Και το σόλο που βρήκαμε στην ίτασπρη της πότας του αυτοκινήτου του; παρατήρησε ειρωνικά ο αστυνομικός.

—Λέει πως δεν το ξέρει, πως δεν το είχε ξαναδεί ποτέ.

—Τα ίχνη στην άμμο μιά δείχνουν πως κανείς άλλος δεν πλησίασε το συνταγματάρχη. Και τα εγκαύματα γύρω απ' το σημείο που μπήκε η σφαίρα, φανερώνουν πως πρόκειται για πυροβολισμό εξ' επαφής. Επομένως, αν δεν τον σκότωσε ο εκκινητής, δε μένει παρά η περίπτωση ν' αυτοκτονήσει. Τότε όμως πως βρέθηκε το όπλο του εγκαλυμένο στ' αυτοκίνητο του Γουώλτερ;

πολλά για να κρατήσει κλειστό το στόμα του, και πως ο συνταγματάρχης θα καταστρεφόταν οικονομικά, αν εξακολουθούσε αυτή η κατάσταση.

—Όταν αντίληξε ο πυροβολισμός, βγήκατε στη βεράντα κι' αντικρύσατε τον αδελφό σας πε-

«Πιάσατε το πιστόλι απ' τη βεράντα με καλάμι και άγκιστρο...»

μένο μέσα σε μία λίμνη αίματος. Σαν παλιό στρατιωτικό που είσαστε, έχετε την άκαμπτη στάσι που παίρνει ένα πτώμα, κι' έτσι καταλάβατε αμέσως πως ο συνταγματάρχης ήταν νεκρός. Φυσικά, μαντέψατε τι τον είχε σπρώξει στην αυτοκτονία! Κι' αποφασίσατε να εκδικηθήτε.

—Πήρατε το πιστόλι, που είχε ξεφυγει απ' τα δάχτυλα του σκοτωμένου. Τηλεφωνήσατε στο Γουώλτερ, μιμούμενος τη φωνή του αδελφού σας. Και, την ώρα που έμπαινε εκείνος στο πάρκο, έσείς κρύφα στ' αυτοκίνητό του το δίπλω.

—Όρασι τα λέτε! γέλασε ξερα ο Τζώρτζ. Δε μπο' εξηγήσατε όμως πως καταφέρατε να πάρε το πιστόλι χωρίς ν' αφήσει ίχνη στην άμμο!

—Αυτό το αίνιγμα με βασάνισε πολύ, ομολόγησε ο ντετεκτίβ. Και δε θαδερικά ποτέ τη λύσι, αν δεν πρόσεχα κάτι γρατζουνιές στο χέρι του αδελφού σας... Είσατε μανιωνής ψαράς, δεν είν' έτσι; Λοιπόν, πιάσατε το πιστόλι απ' τη βεράντα, με καλάμι και άγκιστρο. Δεν καταφέρατε όμως να το φορέψετε με την πρώτη, και τ' άγκιστρο έδωσε δυο φορές το χέρι του νεκρού. Έτσι δεν είναι;

—Ναι, έτσι! παραδέχθηκε ο Τζώρτζ. Μά αδικά κανετε τον κόπο, αγαπητέ μου... Τα πράγματα έγιναν ακριβώς όπως τα είπατε. Άλλα πως θα τ' αποδείξετε στο δικαστήριο, όπου εγώ φυσικά θα τ' αντιπάλωθω...

—Ο Γουώλτερ είναι ένοχος! Δεν έχει σημασία αν δεν πιασε ό τ' όπλο, γιατί ο αδελφός του πάντα αντάγκασε τον αδελφό του ν' αυτοκτονήσει! Είναι λοιπόν δολοφόνος και θα πεθάνει στην ηλεκτρική καρέκλα. Δε μπορείτε να κάνετε τίποτα για να τον σώσετε!

Ο ντετεκτίβ έσκυψε το κεφάλι του. Παρρησιαστικά, δε μπορούσε ν' αποδείξει τίποτα.

Κι' άλλωστε, ο Τζώρτζ είχε δικαιο: Έπρεπε ν' αποδοθεί δικαιοσύνη!

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Διπλές κοχλίες

Από το κέντρο του άριστε-ροού κοχλίου

- 1) ΑΛΞΗ, 2) ΝΕΠΑΛ, 3) ΑΠΟΡΙΑ, 4) ΛΑΚ, 5) ΑΡΗΣ, 6) ΟΔΟΠΟΡΟΣ, 7) ΑΙ, 8) ΜΑΛΑΓΡΑ, 9) ΣΑΜΑΙ, 10) ΜΑΛΑΚΙΑ, 11) ΡΟΚ, 12) ΣΑΜΗ, 13) ΔΑΛΑΙ, 14) ΛΑΜΑΣ, 15) ΣΟΚΑΚΙ, 16) ΚΑΡΑΣ, 17) ΣΗΣ, 17) ΜΑΡΑΙ, 18) ΛΑΜΑ, 19) ΜΕΓΑΛΟΣ, 20) ΑΠΑΛΟΣ, 21) ΜΑΝΑ, 22) ΣΟΛΩΜΟΣ, 23) ΣΑΛ.

Από το κέντρο του δεξιού κοχλίου

- 1) ΛΑΣΣΟ, 2) ΜΟΛΟΣ, 3) ΑΝΝΑΜ, 4) ΣΟΛΑ, 5) ΠΑΣΟ, 6) ΛΑΙΣ, 7) ΑΜΑΛΙΑ, 8) ΡΑΜΕΝΣ, 9) ΣΑΡΑΚΙ, 10) ΚΑΚΟΣ, 11) ΣΑΜΑΙ, 12) ΑΛΑ, 13) ΔΗΜΑΣ, 14) ΚΟΡΑΙ, 15) ΚΑΛΑΜΙΑ, 16) ΙΜΑΣ, 17) ΑΡΓΑ, 18) ΛΑΜΙΑ, 19) ΣΟΡΟΠΙ, 20) ΟΔΟΣ, 21) ΗΡΑ, 22) ΚΑΛΑΙ, 23) ΡΟΠΑΛΑ, 24) ΠΕΝΗΣ, 25) ΛΑ.

Ποιά από τις τρεις;

- 1) 400 δέντρων, 2) 164.000 ποδρά, 3) 1500 γραμμάρια, 4) Ο μεταστροφικός, 5) Βλέπει τα πράγματα 7 φορές πιο μεγάλα από το φυσικό τους μέγεθος, 6) 3 δισεκατομμύρια δευτερόλεπτα, 7) 7 γράμματα.

Τι θα κάνει ο κύρ-Μήτσος;

Θα καρφώσει ένα τραπέζι. Πράγματι, πήρε ένα σφυρί από το κέντρο της εικόνας, ακριβώς πίσω από το λούστο.

Η λύσις του υπ' αριθ. 838 σταυρολέξου

Οριζοντίως:

- 1) ΜΗΛΟΣ — ΑΕΙΣ 2) ΝΙΜ — ΝΑΣ — ΛΥΣΙΣ, 3) ΠΑΛΑΣ — ΝΕΦΕΛΩΔΗΣ, 4) ΜΑΖΑΡΕΝ — ΝΟΣΗΡΟΣ, 5) ΑΓΩΝ — ΤΟΜΑΙ — ΡΕΝΑ, 6) ΚΟΡΟΣ — ΜΕΛΑΣ — ΔΟΣ, 7) ΑΣΑΝ — ΚΑΡΑΤΑΣΟΣ — ΑΡ, 8) ΠΕΔΗ — ΑΡΗΣ — ΔΙΑ, 9) ΒΟΤΑΝΙ — ΑΣΙΤΙΑ, 10) ΕΙΣ — ΡΟΚΑ — ΑΚΙΣ, 11) ΛΑ — ΣΕΝΕΓΑΛΗΣ — ΣΙΓΑ, 12) ΚΕΑ — ΣΟΠΕΝ — ΡΗΤΑΙ, 13) ΑΝΡΙ — ΣΗΚΟΣ — ΜΗΛΑ, 14) ΣΟΥΣΤΕΣ — ΙΑΠΕΙΟΣ, 15) ΝΟΜΟΤΑΓΗΣ — ΜΑΡΗΣ, 16) ΣΟΔΕΣ — ΣΟΜ — ΙΟΣ, 17) ΣΕΣΙΑ — ΧΑΛΩΝ.

Καθώς:

- 1) ΜΑΚΑΟ — ΕΛΛΑΣ, 2) ΠΑΓΟΣ — ΒΙΑ — ΝΟΝ, 3) ΝΑΖΩΡΑΙΟΣ — ΚΡΥΟΣ, 4) ΜΙΛΑΝΟΝ — ΣΕΙΣΜΟΣ, 5) ΗΜΑΡ — ΠΑΡΕΣ — ΤΟΔΕ, 6) ΣΕΤ — ΚΕΝΟΝ — ΘΕΙ, 7) ΟΝ — ΝΟΜΑΔΙΚΕΣ — ΣΑΙ, 8) ΣΑΝ — ΜΕΡΗ — ΑΓΟΣ, 9) ΣΕΠΑΛΑ — ΑΠΗΝΗΣ, 10) ΙΑΤΑ — ΛΑΕΚ — ΣΟΚ, 11) ΕΛΕΝ — ΣΑΡΑΚΗΝΟΙ, 12) ΜΑ, 12) ΕΥΛΟΝ — ΣΗΣΙΣ ΣΑΜ, 13) ΙΩΣ — ΔΟΣΙΣ — ΠΑΡΩ, 14) ΣΙΔΗΡΟΣ — ΣΗΜΕΡΟΝ, 15) ΣΗΡΕΣ — ΔΙΑΙΤΗΤΗΣ, 16) ΣΟΝ — ΑΙΑ — ΓΑΛΟΣ, 17) ΣΑΘΡΑ — ΝΑΙ-ΓΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ετησία	Δρ.
Εξάμνησ	9
Τρίμνησ	60

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ετησία	Αίρες
.....	Δολάρια
.....	Φ. Βέλυ
.....	Φ. Γαλλ.
.....	Φ. Έλδ.
.....	Μάρκα Γερμ.

Ευθόσιατα. Εσωτερικό διά ταχυδρομικής επίταξης και Εξωτερικό διά τραπεζικής ταυταίς πρὸς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ». Δραστηριότητα 4. (Πλατεία Κωνσταντίνου). Αθήνα.

Ε.Ε.Μ. Μπακλατζής και Σίος Ε.Ε. Έκδοτική Εταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ». Διευθυντής: Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νόμον ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΛΑΤΖΗΣ Διευθυντής και υπεύθυνος Ιδιοπραξίαν ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ Ναϊάδων 24 Παλαιόν Φάληρον

Ελληνογραφία μας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικάς στις: Βαίτσα Καρατζοπούλου, Ρόδου και Έλενη Κουντούρη, Βόλου. Η Μαρία Παρταλάκη να στείλη τη διευθύση της.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικάς στις: Μιχαήλ Μπερσίμη, Ίωαννην Μουρούτη, Ισακείμ Τσάσον και Μαρίαν Άρναούτογλου.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η "Ο λ γ α Χ ρ ι σ τ ο φ ό ρ ο υ, ή Χ. Ανδρέου και ή Λευκή Χ. Κλείτου, Άγιος Λαζάρου Νο 90, Λάρνακα, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξι μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η "Ε λ σ α Ά λ ε ξ α ν δ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (21 χρόνων), Ευφροσύνης Τασή 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

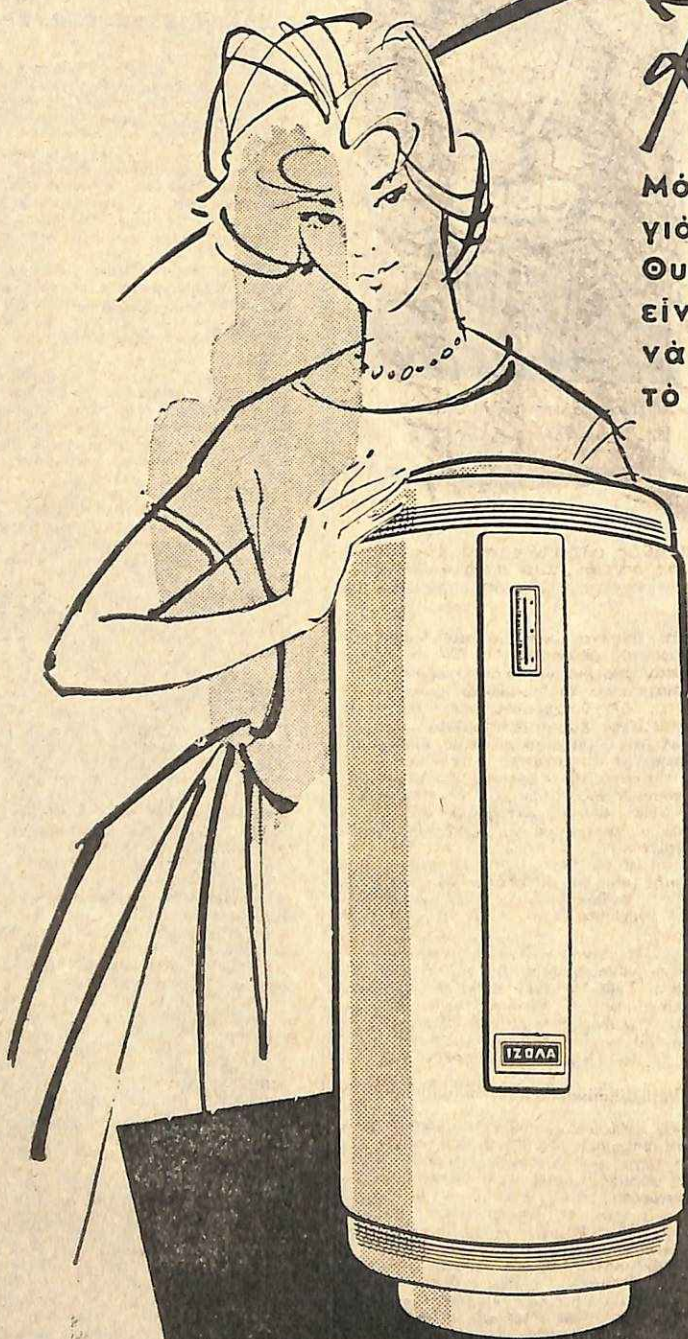
πο τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο "Α ν δ ρ έ α ς Π ο λ υ δ ι ο υ, Έπανά Ζώδια, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξι μιάς καλής και σταθερής φιλίας.

Ο "Γ ι ώ ρ γ ο ς Σ τ υ λ ι α ν ο ύ, Στοά Κλέαπα 13, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 14—16 χρόνων.

Ο "Τ ό τ η ς Π α κ ο υ ρ ι α τ τ α ς, Περικλέους Νο 5, Παλαιοκώστα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 15 χρόνων, με σκοπό τη συναντι μιάς καλής και σταθερής φιλίας, καθώς και την ανταλλαγή γραμματισμών.

Ο "Σ π ύ ρ ο ς Π τ ω χ ό π ο υ, λ ο ς, Γαλαύσια, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 16—18 χρόνων, από την Ελλάδα και το εξωτερικό, με

Κυρία μου!

Μόνον έσείς αποφασίζετε για τις εύκολιες του σπιτιού σας. Θυμηθήτε όμως, ότι η ΙΖΟΛΑ είναι η μόνη που φροντίζει να έχετε πάντοτε το καλύτερο.

Τώρα σ'ας ετοίμασε έναν ελληνικό θερμοσίφωνα που είναι κατασκευασμένος με τους διεθνείς κανονισμούς.

Τώρα έχετε ζεστό νερό, για το λουτρό — χωρίς χασομέρια, για την καθαριότητα των παιδιών χωρίς επικίνδυνες φωτιές, για την λάτρα — χωρίς σπατάλες, με άλλα λόγια σίπι καθαρό και πολιτισμένο!

Ξεχάστε κάθε έγνοια! Θυμηθήτε μόνο πως ο θερμοσίφων είναι

ΙΖΟΛΑ

Αυτό φτάνει!

ΙΖΟΛΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΟΙΚΙΑΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— ΠΟΥ άκούστηκε, είπε ο δικηγόρος Περόν, να υπάρχουν στην εποχή μας άνθρωποι που πιστεύουν στα μάγια και στα έσοχα; — Κι' όμως αυτή είναι, δυστυχώς, η πραγματικότητα! άπάντησε ο γιατρός Λευτοί. Ο σημερινός πλάτης μου, που πνέει τα λείψατα, έπεσε θύμα δο-λοφονικής επιθέσεως των γειτόνων του, γιατί τον ύποπτευαν πως... μάτιαζε τα ζώα τους και ψοφούσαν! — Πάνω σ' αυτό το ζήτημα, έπνευ-δη ο μηχανικός Λαπλάν, έγω να σας διηγηθώ μια πολύ παράξενη ιστορία, που θα κλονίσει ίσως λίγο τις έπιστη-μονικές πεποιθήσεις σας. — Άρχισε στα χρόνια του πολέμου... Μια μέρα, η πυροβολαρχία μου έρι-σκόταν σ' ένα δασάκι. Καθώς τρώγα-με μέσα στα χαρακώματα, ο λογαγός μου κι' εγώ, ένας αξιωματικός του αμερικανικού έπιτελείου ήρθε ξαφνικά να μας ειδοποιήσει να ετοιμαστούμε για μία γερμανική επίθεση. Η διατα-γή καθώριζε πως έπρεπε να αρχίσου-με άμέσως να παρενοχλούμε τον έγ-θρο με άσπαστο τουφεκίδι, για να τον κρατήσουμε σ' άποστασι μέχρι να-τέρας διαταγής. Άρπάξαμε τα όπλα και, επί τρεις ώρες συνέχισα, άπαν-τούσαμε στα πυρά του έγθρου. — Κατά τα μεσάνυχτα, η κατάσταση άλλαξε δούτοξα. Μερικές πυροβολα-ρχίες, κρυμμένες ως εκείνη τη στιγμή μέσα στο δάσος, άνοιξαν σφοδρό πυρ άναγνίων μας. — Στις 5 το πρωί, οι έγθροπραξίες σταμάτησαν κι' από τα δύο μέση. Έ-μεις όμως θροκόμασε εκ' ακα γά-λιν. Δύο κανόνια μόνάμας έμεναν

«Καθώς πλησίαζα στα έρειπια έ- νος σπιτιού, μία σκιά γλύστρησε έξω...»

κάτι ύποπτες διακυμάνσεις της έντά-σεως του ρεύματος. Η άλσθη προσε-γύταν από ένα άρισμένο καλώδιο που έσπευσα να το διαρρώσω. Διαπίστωσα τότε ότι ο άπομοκωτήρας του ήσαν σπασμένος και πυρακτωμένος. Υπήρχε κίνδυνος θραγκυνλώματος και έκρή-ξεας, με άσάφιστες συνέπειες! — Έκανα να στερεώσω πρόχειρα τον άπομοκωτήρα, όταν μία τεράστια εκτυ-φαστική φλόγα άναστήθηκε απ' αυτόν και μ' άνάγκασε να προσηγτώ πίσω, περίτρους. Έτυχώς, είχα την ψυ-γαμία να τρέξω στην αίθουσα δια-γνίσε και να κατεβάσω το διακόπτη. Έτσι σώθηκαν όλα... και μαζί τους κι' εγώ, που παρά λίγο να καώ ζων-τανός! — Ως σήμερα όμως, άναρωτιέμαι ποιος νάνε σπρώξαι αυτό το διακόπτη! Γιατί έγώ τον είχα κατεβάσει, με τα γόνα μου, κι' είχα διακόψει το ρεύ-μα, την ώρα που ειδοποιήθηκα απ' το κέντρο για τη φλόγη! — Η κ. Περόν δέ έμφορε να κού-

Ένα μοιραίο θρόύωπο

γερά. Οι σφαίρες μας είχαν σωθή κι' είχαμε άρκετούς νεκρούς και τραυμα-τίες. Παράσαμε ώρες άγωνίας, χωρίς να μας έρθη καμιά νεώτερη διατα-γή. Γ' άπόγνωμα, ο λογαγός μου με διέταξε να κάνω μία άναγνώριση. Ξε-κίνησα άμέσως, κι' ύστερα από δύο ώ-ρών πορείας, στα γαράφια, έότασα κοντά σ' ένα χωριό. — Ξαφνικά, καθώς πλησίαζα στα έ-ρειπια ενός σπιτιού, μία σκιά γλύ-στρησε έξω. Στο λιγοστό φως του δι-λινού, άναγνώρισα ένα Άμερικανό στρατιώτη. Μόλις ένα άκαθόριστο νόημα, δείχνοντάς μου κατά πέρα, και μού είπε μία λέξη που, με τα λίγα άγ-γλικά που ήξερα, κατάλαβα πως ση-μαίει «χωριό». Ύστερα έξαφάνιστηκε. — Προχώρησα προς το χωριό. Ξαφνι-κά, σ' άπόστασι εκάτο θημάτων, είδα να θναιώνουν από ένα σπιτί δύο στρα-τιώτες μας. Κάποιο φυλάκιο θα εί-ναι σκέφτηκα. Κι' έκανα να προγα-ρήσω, όταν αντίληφθηκα πως οι δύο στρατιώτες ήσαν Γερμανοί, με άμερι-κανικά κράνη!... Στραφίκα άμέσως κι' άγνισα να τρέξω προς τα πίσω. Ένώ γύρω μου πέφταν βροχή οι σφαίρες... Όταν πλησίαζα πιά στο χαρακώμα-μας, έπεσα γάμια, πληγμένος. Ένας στυάδεφός μ' άρπαξε στους ώμους του και με πήγε στην πυροβολαρχία μας. — Έδώσα με κόπο το σύνθημα του κινδύνου. Σε λίγα λεπτά, ύπογαρού-σαμε στις έπόμενες γραμμές μας, για να ένωθούμε με τους δικούς μας. Ένώ οι Γερμανοί που είχαν ειδοποιηθή στο μεταξύ, μας κυνηγούσαν... — Μά δέ έλέπω νάνη καμιά σφέ-αυτό το έπεισόδιο με τα μάγια και το μάτιασμα! παρατήρησε ο δικηγό-ρος. — Κι' όμως έχει, και πολλή μά-στα... Δέ θάδινά τόσο μεγάλη σμε-σία στο περιστατικό αυτό, αν το πρό-σωπο που είδα έξω απ' το έρειπωμένο σπιτί του χωριού, λίγα λεπτά πριν απ' τη νεοιμανική έπίθεση, δέν το έσ-νέλεπα υπό τις ίδιες ή ίσως και χει-ρότερες συνθήκες!... — Όγτώ χρόνια μετά το τέλος του πολέμου, μία διάδα Άμερικανών τε-χνικών επισκέφθηκε το έργοστάσιο η-λεκτρισμού, όπου εργαζόμουν τότε. Άνάμεσα στα μέλη της λοιπόν, άνα-γνώρισα με καταπληξή και τον Άμε-ρικανό στρατιώτη! Βασανίζό-μενος από περιέργεια, άνάθεσα σ' ε-να συνάελάφ μου να μάθω την ταύ-τητά του. Λεγότανε Ρίτσαρντσον και ήσαν διευθύντης μιας μεγάλης ήλεκ-

Οι χιμπατζήδες ΚΑΤΑΚΤΟΥΝ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ!

Πώς γίνεται η εκπαι-δεύσι τους

ΑΠΟ μερικούς μήνες, η αμερικανι-κή γλώσσα πλουτίστηκε με μία καινούρια λέξη: «χιμπατζήδες», που σημαίνει: χιμπατζήδες άστροναύτες. Ποσυματικά, 20 χιμπατζήδες, που προορίζονται να έκτιναγούν στο διά-στημα, υποβάλλονται σε μία ειδική εκπαιδεύση. Οι χιμπατζήδες, που έξελέγησαν γι' αυτό το σκοπό, έχουν δύο ηλικία κάτω των 3 ετών, για το λόγο ότι η εκπαιδεύσι τους είναι πολύ εύκολότε-ρη προτού φτάσουν στην έσπδική ή-λικία. Καθένας τους έχει στο λαιμό του μία μικρή πλακίτσα μ' έναν άρι-θμό, που γοποιμεύει για να μπορούν να τους ξεχωρίζουν τόν ένα από τόν άλλον. Μετά την έκλογή τους, οι χιμ-πατζήδες αυτοί άποικινώθηκαν επί 45 μέρες, για να γίνουν οι άπαραίτητες ιατρικές έξετάσεις. Τους έβαλαν κα-τόπιν σ' ένα μεγάλο κλουβί, για να μάθουν άκοινωνικούς τρόπους. Κάθε μέρα, μετά το πρόγευμα τους, που άποτελείται από φρούτα, έ-πιεδιάζονται σ' ένα καμινί, που τους μεταφέρει στα είδικά έργοστάσια της Άεροναυτικής ύπηρεσίας του στρα-τού. Η εκπαιδεύσι είναι διπλή, σο-ματική και ψυχολογική και διαρκεί κάμποσες μήνες. Στην άρχή, τα ζώα συνήθιζαν να φορούν επί πολλές ώρες φόριες, που τους άποικινώνουν από τόν έξωτερικό άέρα και που έχουν στο έσωτερικό τους ώρισμένη πίεσι, ύμους άκρίθως μ' εκείνες τών πιλότων. Στο διάστη-μα αυτό, περπατάνε ή κάθονται σε ει-

δικά καθίσματα, που έχουν κατασκευά-στη έπιτήδεσ για το σώμα τους. Όταν συνήθισαν να φορούν αυτές τις φόριες, χωρίς να δείχνουν καμιά αντίδρασι, τους άνεβάζουν σε άερο-πλάνα, που οι πιλότοι τους κάνουν τους πιο τρελούς και δεινούς άερο-θατικούς γύρους. Έτσι, οι πιθήκοι ύ-ποβάλλονται σε έπιτάγμους διαφό-ρου θάθου. (Στην άστροναυτική γλώσσα, με λέξη έπιτάγμους γορσα-κελεύεται να έκτείνου μετάρω τα γύνηος, είτε άέθρη, είτε έλάτρη σ' τη). Συνήθιζαν ταυτόχρονα στο έδα-φος των κλητήρων, που δέ διαφέρει και πολύ από εκείνον ενός πυραύλου, κατά τη στιγμή της εκκινήσεως του. Στις πτήσεις αυτές, άθθαυποι και ζώα-νάνουν για μερικά δέκατα του δευ-τερολέπτου το θάρος τους όπως θά-νουν και στο έσωτερικό ενός τεχνι-νού δορυφόρου, από τη στιγμή που θα φτάση στην τροχιά του. Οι σπνές αυτές πτήσεις κάνουν τους χιμπατζήδες να συνήθιζουν στα ταξίδια μέσα στο διάστημα. Ταυτόχρονα γίνεται η ψυχολογική διαπαιδαγώγηση τών τετραπόδων. Οι χιμπατζήδες συνήθιζαν να κάνουν άσφαμιά, πράξι άσφαμιά, ένα σο-τάκι, κόκκινο ή πράσινο ή άλαν άκαού-γεται, αυτός ή έκείνος ο ήχος. Άν ο χιμπατζής εκτελέσει με άκρίθεια αυ-τή την πράξι και στην κατάλληλη σι-γής, που δίνουν να φάν, διαφορετικά, τόν άόητον ήχο ή το δίνουν έ-λαττωμένη μερίδα, άνάλογα με το λά-θος του. Έπειτα από ένα μικρό ή με-γάλο χρονικό διάστημα, ο χιμπατζής συνήθίζει να κάνει αυτόματα τις πρά-ξεις που άπαιτούνται, άνάλογα με τη φωτεινή ή άκουστική διέγερσι που του παράγεται. Οι πιθήκοι μαθαίνουν π.ν. ανάθεμα ή να σβένουν άφωτεινά φώ-τα ή να ένεβοκατεβάσουν νοτιούς, να πιέζουν κρουπά, να μετακινούν ά-τικείμενα κλπ. Όταν πετύχουν 18 φο-

ση ένα μορφοσμο όρίκης κι' εκπλήξωας. — Και τώρα, συνέχισε ο Λαπλάν, αν μπορούτε, πείσετέ με ότι αυτά τα περι-στατικά δέν έχουν σγέρι με τη μυστη-ριώδη εμφάνισι του Ρίτσαρντσον, που προηγείτο πάντα από κάποιο μεγάλο κίνδυνο που μ' άπειλούσε! Κι' ότι ο άδραμος αυτός δέν έίχε — αν όχι τί-ποτ' άλλο — το «κακό μάτι» του πελά-τη, στα πού δολοφόνησαν σήμερα ο γω-ρικό, γιατί «μάτιαζε» τα ζώα τους! — Η συζήτηση συνεχίστηκε γύρω απ' τις μυστικές συνητώσεις και τα μά-για. Ο γιατρός προσάθεσε του κά-κου να πει το Λαπλάν πως δια δια άναφανε ήταν άπλές συνητώσεις, δι-νώντας τις πιο φυσικές εξηγήσεις στο κάθε περιστατικό. — Μά γιατί προσπαθείτε να τα πα-ρουσιάσετε σαν ύπερφυσικά; του είπε. — Η συνάντησά σας με το Ρίτσαρ-ντσον έξω απ' το έρειπωμένο σπιτί έ-πρεπε να σας προειδοποιήσει για τόν κίνδυνο που διατρέχετε. Μά έσείς δέν προσέξατε ή παρεξηγήσατε τα λόγια του, και παρά λίγο να πέσατε στα γέ-ρια τών Γερμανών. — Η δεύτερη συνάντησά σας, στο η-λεκτρικό έργοστάσιο, έχει κι' αυτή την έξηγήσά της. Μόλις άντικρύσατε τόν Ρίτσαρντσον, ύστερα από τόσα χρόνια, σας ήρθαν στη μνήμη οι τραγικές έ-κείνες στιγμές του πολέμου. Ταρα-γθήκατε, σαστίσατε... και, όταν εί-δοποιηθήκατε απ' το κέντρο να δια-κόψετε το ρεύμα, δέν άνεβάσατε τε-λείως το διακόπτη, ο οποίος ένατίσε-σε ύστερα μόνος του! — Ωστόσο ο Λαπλάν δέν παραδεχό-ταν τίποτα απ' αυτά και ύποστήριζε με σανατισμό τη μυσταία έπίδρασι του Ρίτσαρντσον επί ζωή του. Τέλος, έπνευθή η κ. Λευτοί κι' έ-θαλε τέλος στη συζήτηση. — Δέν άλλαξε, βέβαιά έπιτέλους, διαμαρτυρήθηκε. Δέν ήρθεμα έδώ για να μελαγχολήσουμε! — Την άλλη μέρα, ο γιατρός Λευτοί πήρε με το τηλέφωνο μία τρομερή εί-δησι, που τόν έκανε ν' άναστήσει! Γ' αυτόκλήτο του Λαπλάν είπα άνα-ποδονοστή από μία τεράστια λιμου-ζίνα κι' ο δυστυνημένος μηχανικός είχε μείνει στον τόπο! — Είναι φοβερό! μουρούρισε με φόκη ο γιατρός. — Ύστερα, ένα προαίσθημα τόν έσ-πρωξε να ρωτήσει: — Έρετε σε ποιόν άνήκει αυτή ή λιμουζίνα; — Ναι, του άπάντησε. Την όδη-γούσε ο ίδιος ο ιδιοκτήτης της. Είναι κάποιος Τόμας Ρίτσαρντσον, διευθύν-της ήλεκτρικής εταιρείας στην Άμε-ρική! Α. ΜΕΡΣΙΕ

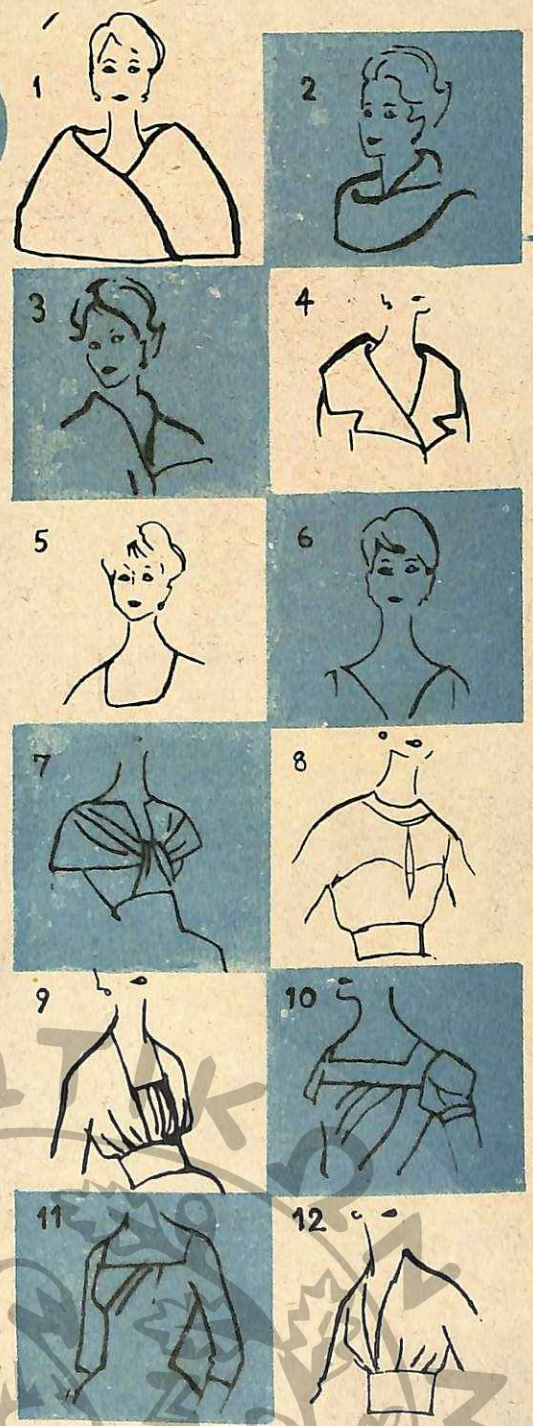
Για την περίοδο 2-8 Μαρτίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΔΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Με την Πανσέληνο άνοιγει μία ευνοϊκή για την εργασία περίοδος. Οι απόψεις, που θα πάρετε θα εξυπηρετήσουν να συμφωνήσουν και θα σας εξασφαλίσουν, στο προσεχές μέλλον, θέσεις της επαγγελματικής θέσεως.	★ Κίνδυνος να πληγώστε αγαπημένο πρόσωπο με άστοχα λόγια και άδικες κατηγορίες. ★ Ας καταρθώσετε να το αποφυγείτε αυτό, θα πράξετε ευτυχισμένους στιγμές που θα σας αφήσουν εύλογη ανάμνηση. ★ Εύκολη κατάκτηση.	★ Ο μόνος κίνδυνος, που απειλεί την υγεία, είναι ένας τραυματισμός στα κάτω άκρα. Προσέξτε λοιπόν κατά το βάδισμα, ιδίως τις νυχτερινές ώρες. ★ Αποφύγετε κάθε περιττή μετακίνηση. ★ Το διαμάντι σας φέρνει τύχη.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Απορρόληψη εξοδα, τα οποία δε θα μπορούσε να αποφυγείτε θα σας αναγκάσουν να τροποποιήσετε ώριμα σχέδια σας. ★ Προκειμένου να προηγήσει σε άλλους εξασφαλίζετε προηγούμενη την αποποίηση προαπών με πείρα.	★ Μία νέα γνωριμία θα συνοδεύει α-πό άλλανες στον αισθηματικό τομέα. ★ Η Πανσέληνος εξασφαλίζει αύξηση της γονιμότητας και ως εκ τούτου πολλές και εύκολες κατακτήσεις. ★ Αισχυλίες αισθηματικής φύσεως διαλύονται οριστικά.	★ Διαταραχές, που οφείλονται μάλλον στην κακή κυκλοφορία του αίματος. ★ Η ύγεια πάσχει δεν διευκολύνει κανένα σοβαρό κίνδυνο. ★ Πάμπετε να είστε ένας «κατά φαντασίαν ασθενής». ★ Ο λαιμός απαιτεί προσοχή και προσφύλαξη.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Θα λάβετε και θα στείλετε τις ημέρες αυτές πολλά γραμμάτια. Δεν πρέπει όμως να βασίζεστε μεγάλες ελπίδες στις υποσχέσεις που σας δίνουν έστω και γραπτά. ★ Προετοιμαστήτε και περιμένετε την κατάλληλη στιγμή για δράση.	★ Θα περάσετε εύχρηστες ώρες κοντά σε ευσεβή πρόσωπο, αν καταρθώσετε προηγούμενοι να κερδίσετε την εμπιστοσύνη και τη συμπάθειά του. ★ Θα δημιουργήσετε μία νέα φίλη την οποία όμως δύσκολα θα διαγράψετε.	★ Με την Πανσέληνο ο οργανισμός παρουσιάζει μεγάλη ευκινητικότητα και αυξάνεται η αντίδραση του κατά των κινδύνων που τον απειλούν. ★ Το Σάββατο 4 μεγάλου νευρικής την οποία φροντίστε να μη χειροτερεύετε.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Με την Πανσέληνο, εξαφανίζονται οι περιορισμοί, που σας έδωσαν τα γένη και δε σας επέτρεπαν να εξασφαλίσετε τα σχέδιά σας. ★ Αισιοδοξία και θέληση θα σας βοηθήσουν να υπερβείτε πολλά εμπόδια.	★ Θα δοκιμάσετε μία απογοήτευση ή μία δυσάρεστη έκπληξη. Εύτυχες ένα γράμμα ή ένα τηλεφώνημα θα έρθουν γρήγορα να σας παραγορηθούν και να σας καθησυχάσουν. ★ Σκέψτε πότε να προηγήσει κάθε ενέργειά σας.	★ Κανένας σοβαρός κίνδυνος δεν απειλεί την υγεία. Προσέξτε μόνο το στομάχι, το οποίο έχουν κοράσει οι ανώμαλες ώρες των γευμάτων. ★ Αποφύγετε τα οινόπνευμα και τις κονσέρβες. ★ Τυχερό πετάδι το ρουμάνι.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Καμία σημαντική μεταβολή δε θα παρατηρηθεί τις ημέρες αυτές. Κάποιο σχέδιό σας θ' απαιτήση όλων την προσοχή και θα σας υπονοήσουν να εργαστήτε πιο έντονα. ★ Μεγάλη προσοχή κατά το μέγεθος γραμμάτων.	★ Προσπαθώντας συνεχώς να επιβάλετε τις δικές σας απόψεις, δυσχεραίνεται πρόσωπο, που είναι πάντοτε πρόθυμο να σας συγχωρήσει ή πάντα έπειθε σας ά-γαπά. Δεν πρέπει όμως να κάνετε κατά-γορη της καλωσύνης του.	★ Η Πανσέληνος αυξάνει την ευσυνείδηση και κάνει τον οργανισμό σας πιο ευπρόσδεκτο από συνήθειες. Γι' αυτό, αυξήστε τις προσφύλαξεις και ιδιαίτερα προσέξτε το στήθος σας. ★ Η καρδιά απαιτεί να αποφεύγετε τις συγκινήσεις.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Τα προαίτια σας καθοδηγούν σωστά. Μπορείτε λοιπόν να βασιστείτε στην πρώτη εντύπωση, που θα σας κάνει κάποιο πρόσωπο, ή κάποια πρόταση. ★ Η Πανσέληνος οδηγεί τα σχέδιά σας στην επιτυχία. ★ Επιδεικνύεται.	★ Μία τυχαία συνάντηση θα σας εξασφαλίζει εξαιρετικά εύχρηστα θράνα κατά την περίοδο αυτή. ★ Ένα μικρό δωράκι ή άλλη ένδειξη αγάπης θα ενθαρρύνει αγαπημένο ή έτερο πρόσωπο. ★ Για τους συζύγους, νέες στον ορίζοντα.	★ Προσέξτε τα μάτια σας. Μη διαβάσετε στο κρεβάτι και πάμπετε να εργάζεστε κάτω από ανεπαρκή ή ακατάλληλο φωτισμό. ★ Κίνδυνος, που προέρχεται από άπροσεχτα συγγενικού προσώπου. ★ Χρώμα σας το μαύρο.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Επωφεληθείτε των ευνοϊκών συνθηκών, που δημιουργεί η Πανσέληνος, για να σταθεροποιήσετε τη θέση σας. ★ Οι σχέσεις με τους προϊστάμενους θα πορευτούν ωριμασμένες άνω κάτω, σύντομα όμως όλα θα τακτοποιηθούν και πάλι.	★ Αγαπημένα και φιλικά πρόσωπα θα δείξουν τις ημέρες αυτές μεγάλη κατανόηση και θα σας κάνουν εύχρηστες εκπλήξεις. ★ Κίνδυνος να καταλογίσετε ευθύνες σε πρόσωπο, που δεν έχετε σε τίποτα. ★ Μη πιστεύετε τις διαδόσεις.	★ Όσοι πάσχουν από κίρσο και άλλες ανωμαλίες του κυκλοφορικού συστήματος θα υποφέρουν πολύ. Πρέπει να αποφεύγουν την καθόλου και να ακολουθήσουν κατά γράμμα τις συμβουλές του γιατρού. ★ Τυχερό το 8.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Θα συναντήσετε πρόσωπα, που θα προσδοκούν να σας βοηθήσουν, αλλά τελικά θα σας θάψουν, χωρίς το θέληση. Γι' αυτό βασιστείτε στον εαυτό σας και μόνο και όχι στη βοήθεια των άλλων. ★ Απαιτείται υπομονή.	★ Δε θ' αποφυγείτε τις προστριβές και τις δυσάρεστες συζητήσεις. ★ Η εντύπωση που το δικό σας είναι το μέρος σας δε φαίνεται και τόσο δικαιολογημένη. ★ Θα κάνετε ευχάριστη συνάντηση και θα λάβετε ενδιαφέροντα προτάσεις.	★ Όσοι δεν απέφυγαν κατά τις δύο προηγούμενες εβδομάδες, τις πάσχει φώ-σεως και αναισθησίας, θα νιώσουν τις ημέρες αυτές τις δυσάρεστες συνέπειες της τακτικής που ακολουθήσαν. ★ Μη περιφρονείτε τις συστάσεις των γιατρών σας.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Εξαιρετικά ευνοϊκή περίοδος για τα επαγγελματικά ζητήματα. Φροντίστε μόνο να μη ανακόψετε τις προσπάθειές σας λίγο πριν καταλήξουν στην πόνη επιτυχία. ★ Μη αναλάβετε υποχρεώσεις, που ξεπερνούν τις δυνατότητές σας.	★ Εκρήξεις θυμού που γρήγορα θα περάσουν και θα εξαγοσύν εκτός αν έχετε πληγώσει βαθιά με τα λόγια σε αγαπημένο πρόσωπο. Και πάλι είναι πρό-θυμο να σας συγχωρήσει άσκει να το το ζητήσετε.	★ Πόνος στις αρθρώσεις, που οφείλονται ίσως στο ότι μένετε ή εργάζεστε σε υγρό οίκο. ★ Περίοδος στην έξοχη και λίγη παρηχυσία ή νευρική θα συμβάλουν, περισσότερο από τα φάρμακα, στη βελτίωση της κατάστασής.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Όσοι σχεδιάζουν να επιφέρουν άλλανες στην εργασία και στα σχέδιά τους δε θα μπορούσαν να έρθουν πιο κατάλληλη και πιο ευνοϊκή περίοδος. ★ Η Πανσέληνος ευνοεί ιδιαίτερα τους συγγα-μείς και τους έρωτες.	★ Επείγουσες φώσεως επαγγελματικά ζητήματα σας κάνουν να παραμελήτε αγαπημένο πρόσωπο. Φροντίστε να μη παραιτηθεί αυτή η κατάσταση, γιατί, αν απομακρυνθεί από κοντά σας, δύσκολα θα ξανακερδίσετε την αγάπη του.	★ Το ήθικό σας επηρεάζει την όλη κα-τάσταση της υγείας, γι' αυτό φροντίστε πάντα να το διατηρήτε ακαίο. ★ Οι αν-ρωστοί θα γίνουν γρήγορα καλά όταν οι ίδιοι το πιστεύουν αυτό. ★ Χρώμα σας το κόκκινο.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Καμία αξιόλογη μεταβολή στον επαγγελματικό τομέα. Δεν πρέπει όμως να ανακόψετε τις προσπάθειες, γιατί τότε όλα τα σχέδια θα ναυαγήσουν. ★ Οι οικονομικές δυσχέρειες να μη σας τριβάνουν, γιατί θα είναι παροδικές.	★ Η Πανσέληνος εξασφαλίζει ευχάρι-στες θραυτικές άρες τόσο στους έρωτες, μένος όσο και στους παντρεμένους. Συγ-χρόνως όμως προκαλεί και άφρονες επι-πομπές. ★ Κάποιο σχέδιο δε θα πραγματοποιηθεί τόσο εύκολα όσο νομίζετε.	★ Για κάθε πάθος διαλέγετε πάντοτε ένα γιατρό, που να σας εμπνεύσει εμπιστοσύνη και το οποίο έχετε δοκιμάσει στο παρελθόν την ικανότητα, στο να κάνει σωστή διάγνωση. ★ Το πεπτικό σύστημα λειτουργεί και πάλι κανονικά.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Ια επαγγελματικά ζητήματα, χωρίς να είναι δυσάρεστα δε φαίνονται να σας ικανοποιούν. Περιορίστε τα έξοδα σας και κάνετε υπομονή. ★ Όλα θα τακτοποιηθούν, όχι όμως από το προσεχές Α-πρίλιο. ★ Απαιτείται διπλωματία.	★ Ευχάριστες γνωριμίες και εύκολες κατακτήσεις σε φιλικές συγκεντρώσεις, που θα γίνουν κατά τις ημέρες αυτές. ★ Η περίοδος είναι επίσης κατάλληλη, για συμφωνίες τόσο μεταξύ φίλων όσο και μεταξύ έρωτων.	★ Ο οργανισμός και ιδίως το νευρικό σύστημα έχουν ανάγκη από άσκηση, για να ξαναβρούν την ισορροπία τους. ★ Ξα-νιάζει πριν απ' όλα ήμερος και άσθενος ήμνος. ★ Προφυλακτείτε, γιατί σας απειλεί γρίπη.

Προσαρμόστε τη μόδα

Ποιά είναι τα σημεία που θα προσέξετε

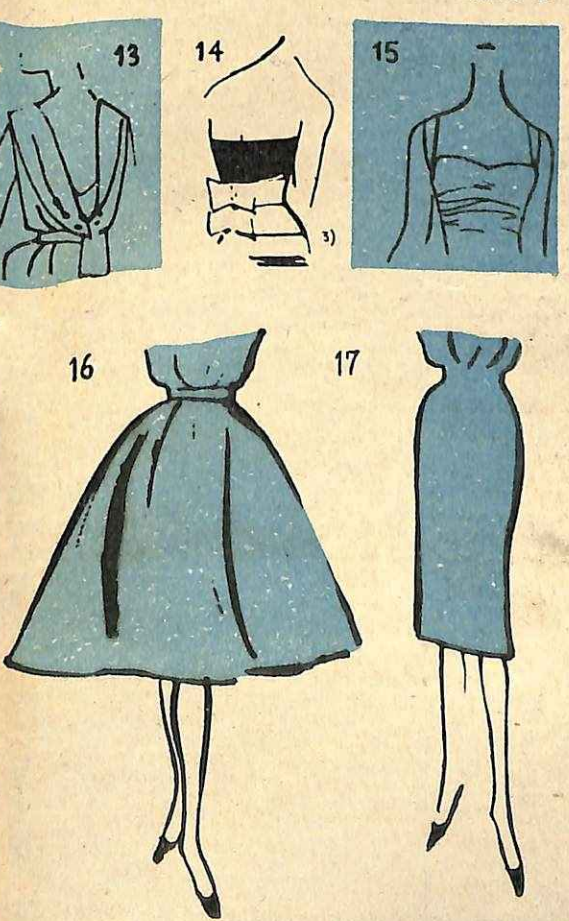

ΞΕΡΕΤΕ να προσαρμόσετε τις διάφορες απαιτήσεις της μόδας στο σώμα σας; Πόσκιται για μία εξαιρετικά δύσκολη τέχνη, παρατηρεί η Γαλλίδα αισθητικός Ζοζέτ Λυόν, που προσθέτει ότι ελάχιστες γυναίκες την ξέρουν.

Ξεκινήστε από την άκρη ότι το σώμα σας δεν είναι τέλει (το να υποστηρίζετε το αντίθετο αποτελεί μία πλάνη) και αναζητήστε τι είναι εκείνο που το ταιριάζει και τι, αντίθετα, πρέπει να αποφεύγετε.

Να μερικές υποδείξεις, που θα σας καθοδηγήσουν στο να βρείτε τι είναι εκείνο που σας ταιριάζει, ανάλογα με την ιδιαίτερη διάπλαση που έχει το σώμα σας:

- 1) Οι μεγάλες κάπες, που πέφτουν πάνω στους ώμους, ταιριάζουν μόνο στις γυναίκες με λεπτό σώμα και ψηλό λαιμό, όπως του κύκνου (εικ. 1).
- 2) Ο γιόγκας ντραπέ πηγαίνει περισσότερο στις γυναίκες με λεπτό λαιμό (εικ. 2).
- 3) Αν έχετε πολύ μακρύ λαιμό, μπορείτε να μετριάσετε την εντύπωση με έναν ψηλό γιόγκο, που να ανεδείχεται ως τον τραχήλο (εικ. 3).
- 4) Αν οι ώμοι σας είναι στενοί, θα πρέπει να προτιμάτε ένα γιόγκο σε ανδρικό στυλ (εικ. 4). Έτσι, θα περιορίσετε τη δυσάρεστη εντύπωση.
- 5) Αν έχετε αδύνατο λαιμό, θα προτιμήσετε τα μέτρια υφαντά. Μπορείτε επίσης να κρύψετε την αδυναμία του με ένα κατάλληλο κολλί (εικ. 5).
- 6) Το ντεκολτέ σε σχήμα V μακρύνει το λαιμό. Ταιριάζει περισσότερο στα στρογγυλά πρόσωπα (εικ. 6).
- 7) Οι γυναίκες με αδύνατο στήθος μπορεί να κρύψουν την αδυναμία τους με ένα κορσάκι (εικ. 7). Στην περίπτωση αυτή, μπορεί να τονιστεί το στήθος με τα κορσάκια, που ταιριάζουν στις γυναίκες με πλούσιο στήθος.
- 8) Οι μεγαλύτερες γυναίκες καλόν είναι να αποφεύγουν τα μεγάλα ντεκολτέ. Τα μικρά ντεκολτέ είναι γι' αυτές προτιμότερα (εικ. 8). Αν, όμως, προτιμούν τα μεγάλα ντεκολτέ, θα πρέπει να μετριάσουν κάπως την εντύπωση που προκαλούν με ένα σιφόν από τουλί, που θα το προσαρμόσουν με το φόρεμά τους.
- 9) Τα κορσάκια «μπλουζών» με ψηλές ζώνες ταιριάζουν στις νέες με ψηλόλιγνη κορμοστα-

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΚΟΜΜΩΤΡΙΑΣ

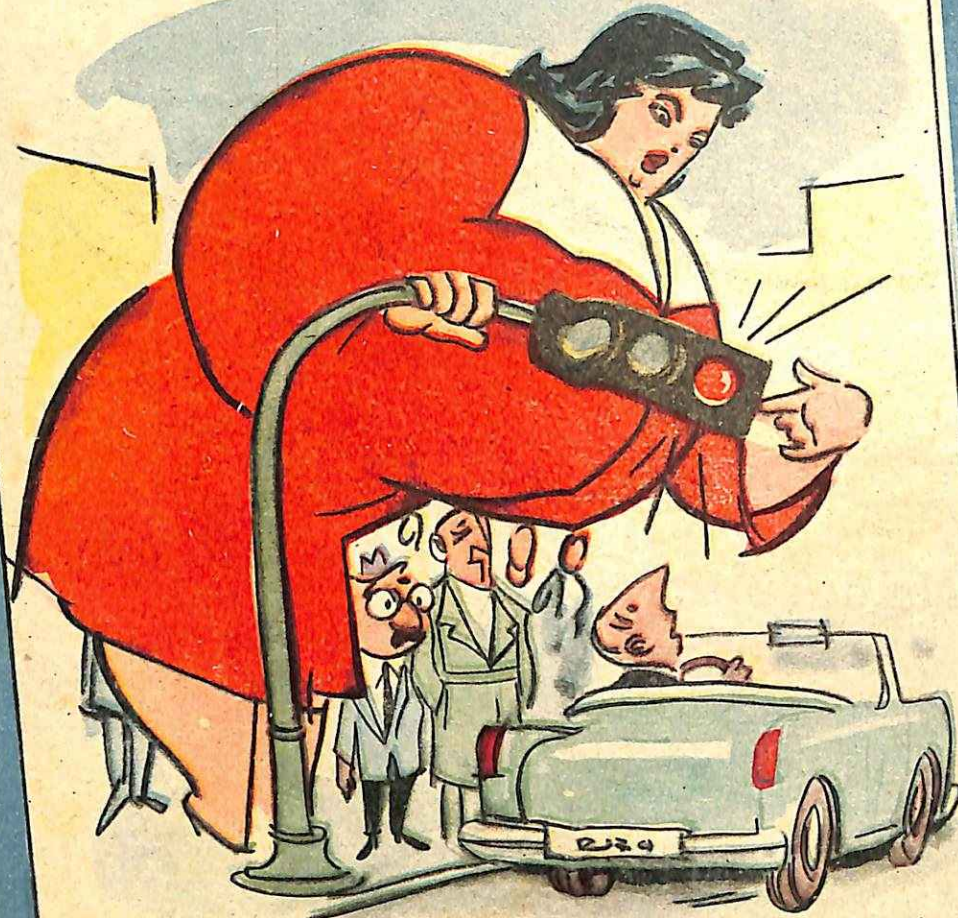
Μία συμβουλή, που θ' αξίζει να την δώση κανείς σε όλες τις γυναίκες, είναι να μη δημιουργούν ερωτικούς δεσμούς με το σύζυγο της κομμωτριάς τους, όταν αυτή είναι παντρεμένη. Αυτό τουλάχιστον το συμπέρασμα προκύπτει από την ακόλουθη κωμικοτραγική ιστορία, που συνέβη στο Σαν Φρανσίσκο της Καλιφόρνιας.

Η Μαρία Κάλαντζ, μία όμορφη κομμωτρία 23 ετών, παντρεμένη από έναν χρόνο με έναν πρωταθλητή του μπέιζ-μπόλ, παρατήρησε πως μία από τις τακτικές πελάτισσές της, στην ίδια ηλικία με εκείνη, πήγαινε να την χτενιστεί ακριβώς τα βράδια που ο σύζυγός της, πότε με το ένα και πότε με το άλλο πρόσχημα, νύχαιε μετά τα μεσάνυχτα στο σπίτι. Η συζυγή αυτή των περιεργών συμπε-ρσεων έκανε την Μαρία Κάλαντζ, που υπο-φάζονταν από καιρό πως ο άντρας της είχε φιλενάδα, να αποφασίσει να παρακολουθήσει την πελάτισσά της, για να διαπιστώσει που θα

πήγαινε. Ζήτησε, λοιπόν, την άδεια από την διευθύντρια του κομμωτηρίου και ακολούθη-σε τα ίχνη της υποτιπης πελάτισσας, για να ανακαλύψει, λίγη ώρα αργότερα, πως εκείνος που την περίμενε και για τον οποίο φρόντιζε κάθε φορά να γίνεται ωραία, δεν ήταν άλλος, αλλοίμονο, από τον άπτορο πρωταθλητή του μπέιζ-μπόλ.

Η Μαρία, παρ' όλο που θεώρησε τον εαυτό της διπλά απατημένη, κατάφερε ωστόσο να κρατήσει την ψυχραιμία της. Και την επομέ-νη φορά, που ξαναπήγε η αντίπαλός της να χτενιστεί, την υποδέχτηκε με αναλλοίωτο το συνθηματικό επαγγελματικό της χαμόγελο. Σε λίγο, όμως, μία φοβερή κραυγή ορίσες αναστάτωση το κομμωτήριο. Η Μαρία είχε κόψει μια τρομερή φαλλιδία στα μαλλιά της πελάτισσας της! Ουαί, η υπόθεση κατάληξε στο δικαστήριο και το «θύμα», που υποχρεώ-θηκε να άρκεται σε δαμάσκα να κυκλοφορή-με σκούφο, άφισε μία εξαιρετικά μεγάλη α-ποζημίωση από την έκδοσή της κομμωτρία. Αλλά ο πρόεδρος απέριψε αυτή την αξίωση και άθωσε την Μαρία Κάλαντζ.

— Κι' ενώ, δήλωσε, αν βρισκόμουν στη θέση της και ήμουν... κομμωτρία, το ίδιο ακριβώς θα είχα κάνει!

— Η Χοντρή: Πού πᾶς; Δὲ βλέπεις πῶς ἄναψε τὸ κόκκινο;

— Σοῦ εἶπα τόσες φορές νὰ μὴ πε-
τᾶς τὶς στάγτες στὸ ναλί!...

— Ἀχ. Φῶτη μου!... Εἶδες τί μαγεία, πὺν εἶ-
ναι αὐτὰ τὰ ρετιῶν με τὸν... ἐξῶστες τους;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Τρίβουν τὰ μωσαϊκὰ οἱ ἀπὸ πάνω μας, κυ-
οία Στέλλα μου!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)